

FRANCINE RIVERS

Copilul ispășirii

Editura Scriptum®
Oradea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RIVERS, FRANCINE

Copilul isăririi / Francine Rivers. – Oradea: Scriptum, 2012

ISBN 978-973-1813-47-9

W21.111(73)-31-135.1

Originally published in U.S.A. under the title
The Atonement Child

© 1997 by Francine Rivers. All rights reserved.

Published by arrangement with Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Copilul ispășirii
de Francine Rivers

© 2012 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Foto autoare © Elaina Burdo

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul
imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane
în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-973-1813-47-9

Tiparul executat în U.E.

*Tuturor celor care au cunoscut
chinurile avortului
și familiilor lor
care suferă alături de ele
în taină și în tăcere.*

Veniți la Mine toți cei trudiți
și împovărați, și Eu
vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră
și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând
și smerit cu inima; și veți găsi odihnă
pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun,
și sarcina Mea este ușoară.

MATEI 11:28-30

MULȚUMIRI

Rick, îți mulțumesc pentru sprijinul tău susținut într-un an lung și foarte încărcat emoțional. Fără sprijinul și încurajarea ta și a copiilor noștri, aș fi renunțat demult la finalizarea acestui proiect.

Doamnelor care mi-au împărtășit experiențele lor legate de avort, le sunt în mod aparte mulțumitoare. Ca de la răsărit la apus, atât de mult a îndepărtat Isus fărădelegile noastre de noi. Vă iubesc pe toate.

Donna Cornell, ești o minune. Tu și bărbaii și femeile care v-ați oferit să lucrați ca voluntari la PCC aveți inimi atât de cuprinzătoare. Dragostea lui Isus răzbate prin voi în timp ce le sluiți zilnic celor care se confruntă cu criza unei sarcini nedorite și celor care suferă în urma unui avort din trecut și a incestului. Rugăciunea mea este ca lucrarea voastră plină de bunătate să se răspândească în întreaga noastră țară, să atingă milioane de bărbați și femei care suferă în taină și în tăcere.

Diane Naber, îți mulțumesc pentru că mi-ai împărtășit entuziasmul tău și uimirea de care ești cuprinsă în fața procesului nașterii. Copiii mei sunt deja adulți, și am uitat cât de fantastică este minunea nașterii. Într-adevăr binecuvântate sunt femeile care te au pe tine ca îndrumător.

De asemenea doresc să-i mulțumesc lui Lee Ezell pentru timpul prețios pe care l-a petrecut cu mine, împărtășindu-mi experiențele și

gândurile ei. Recomand cu căldură cartea ei *The Missing Piece**. De asemenea doresc să-i mulțumesc Lissei Halls Johnson pentru că mi-a împărtășit informațiile pe care le-a cules pentru scrierea romanului ei *No Other Choice***. Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândouă în lucrarea voastră.

Peggy, Leilani, Karen – nimic din ce aş putea eu spune nu ar fi suficient pentru a vă mulțumi pentru sfaturile voastre înțelepte și pentru rugăciunile voastre. Nu aş fi putut încheia romanul acesta fără voi. Și lui Rick Hahn, îi mulțumesc pentru sfatul și răbdarea ta. De câte ori te-am sunat și te-am rugat să-mi explici un anumit verset? Sau „Spune-mi unde găsesc versetul acela!“? Continui să fii un om după inima lui Dumnezeu și o binecuvântare pentru familia bisericii noastre.

Tuturor celor de la Tyndale House, vă mulțumesc pentru încurajările și sprijinul vostru continuu. Fie ca tot ce facem să fie în continuare jertfa noastră pentru Domnul.

Era o seară geroasă de ianuarie când s-a petrecut inimaginabilul, impardonabilul.

Seara era una obișnuită pentru Dynah Carey, care servea mâncare la Stanton Manor House, un azil pentru vârstnici fondat anume pentru angajații orașului Middleton. Îi plăcea munca ei, povestind adesea plină de viață cu bătrânii care coborau din apartamentele lor minuscule pentru a servi mâncarea în comun la bufetul de la parter. Sally Wentworth era o bucătăreasă pe cinste, care alcătura un meniu variat. Singura plângere pe care o auzise Dynah în cele cinci luni de când lucra acolo era în legătură cu resturile prea multe de mâncare ce se aruncau. Majoritatea oamenilor care locuiau la Manor trăiseră în perioada de criză economică și nu puteau suporta să vadă niciun fel de risipă.

În seara aceasta, cei care luaseră cina se întorseseră între timp în locuințele lor; toți în afară de Domnul Packard, care-și lua tot timpul pentru a-și sorbi ceașca de cafea fără cofeină.

— Mașina ta e tot la mecanic, Dynah?

- Da, domnule. Nu au primit încă piesa comandată.

- Credeam ca ar fi trebuit să termine ieri cu reparațiile.

E vorba de o întârziere, cred, spuse ea ridicând din umeri. Nu-și făcea griji pentru asta.

Vine tânărul acela să te ia deseară? o întrebă el, privind-o pe Dynah în timp ce umplea solnițele cu sare.

Ea-i zâmbi când trecu la masa următoare.

— Nu în seara asta, domnule Packard. Ține un studiu biblic.

— Poate că te poate duce Sally acasă.

— Stația de autobuz nu-i departe.

— E cel puțin jumate' de kilometru până acolo, și o fată drăguță ca tine n-ar trebui să umble singură pe afară după lăsarea întunericului.

— Am grijă întotdeauna.

— Nu-i suficient în vremurile astea să ai grijă. Urâsc să mai citesc ziarul de câte scriu ăștia. Era o vreme când te puteai plimba dintr-un capăt în celălalt al orașului fără să-ți faci nicio grijă. Scutură întristat din cap. Acum orașul e atât de mare de nu se mai cunoaște nimeni cu nimeni. Oamenii vin și pleacă mereu. Nici nu mai știi cine locuiește la ușa alăturată. Ar putea fi Pollyanna sau fiul lui Sam. S-au construit case peste tot, și nu mai este nicio logică în felul în care le-au așezat. Mi-amintesc când eram copil, îi cunoșteam pe toți. Ne lăsam ușa la casă descuiată. N-a trebuit să ne temem niciodată. Nu știu încotro se îndreaptă lumea de azi. Mă bucur că am ajuns aproape la capătul vieții. Când eram mic, obișnuiam să șed afară, pe verandă și să stau la povești. Vecinii treceau pe la noi și îi serveam cu limonadă. Ce vremuri. Acum, nimeni nu mai are timp de nimic. Nici măcar nu se mai construiesc verande la case. Toți sunt înăuntru și se uită la televizor, și nu-și mai spun practic nimic unul altuia.

Dynah rămase în apropiere de el, răspunzând la durerea singurătății pe care o simți în cuvintele și vocea lui. Nu se văicărea. Jelea de-a dreptul. Soția lui murise în urmă cu patru luni. Familia se strânsese în jurul lui doar cât durase serviciul de înmormântare, după care toți se răspândiseră prin toate Statele Unite ale Americii. Cei doi fii ai săi trăiau pe Coasta de Vest, mult prea departe pentru a-l vizita mai des. Fiica lui locuia în Indiana, dar îl suna în fiecare duminică. Duminicile erau zile bune pentru domnul Packard.

Azi era miercuri.

— Mi-e dor de Trooper, spuse el încetișor. Zâmbi visător. Obișnuiam să-i spun Fredei „Trooper“ (Cavalerist, n.ed.).

Domnul Packard îi spuse lui Dynah de unde culese porecla asta, imediat după al Doilea Război Mondial. Luptase în Pacific timp de doi ani, înainte să fie aruncat în aer cu tot cu o mașină de transport.

Fusese apoi dus într-un spital de campanie, unde își petrecuse trei luni de zile, după care a fost trimis acasă.

— Cât timp am fost departe, Freda l-a născut pe fiul nostru și a reușit să aibă și un serviciu cu jumătate de normă. Când s-a îmbolnăvit tata de cancer, ea și-a dat demisia, a preluat atribuțiile lui și a ajutat-o pe mama să întrețină aprozarul familiei. Freda a mea era un soldat pe frontul de acasă. Expresia lui se împlânzi, când își aduse aminte, iar ochii îi luciră plini de lacrimi.

— Așa că i-am spus „Trooper”, și așa i-a rămas porecla.

— Trebuie să închidem, Dynah! strigă Sally de după tejghea. O spuse suficient de tare ca sărmanul domn Packard să o audă. Dynah se uită la fața lui și îi veni să plângă.

Înțelegând aluzia, bătrânul se ridică în picioare.

— În vremurile de azi toți se grăbesc, spuse el aruncând o privire spre bucătărie. Noapte bună, Dynah. Ai grijă pe-afară în seara asta.

— O să am, domnule, spuse ea cu un zâmbet cald, atingându-l pe umăr când trecu prin dreptul ei. Să nu vă faceți griji.

Juan Garcia începu să întoarcă scaunele cu picioarele în sus, aranjându-le pe mese. După ce adună lingura, paharul și farfuria domnului Packard, Dynah îl urmări pe bătrân traversând bășos încăperea. Reumatismul îi dădea din nou de furcă.

— N-am vrut să vă întrerup mica șuetă, spuse Sally când Dynah puse toate vasele în mașina industrială de spălat vasele, și închise apoi ușa. Unii din bătrânii ăștia ar putea vorbi până încărunțești și tu. Își luă sveterul de pe cuierul de pe perete. Nu au unde să se ducă și nu au nimic de făcut.

— I-i dor de soția lui, spuse Dynah și se gândi să urmeze sfatul domnului Packard și să o roage pe Sally să o ducă acasă cu mașina.

— Știu. Și mie mi-e dor de soțul meu. Și de copiii mei. Ție ți-e dor de frumosul tău logodnic. Își zvârli geanta de umăr pe tejghea și își îmbracă sveterul și hanoracul. Dar după cum spunea mereu Scarlett O'Hara: „Și mâine-i o zi.” Își luă geanta, îi ură noapte bună și se îndreptă spre ușa din spate.

Sally părea atât de grăbită, încât Dynah nu vru să o încurce. Și-apoi, chiar nu era departe stația de autobuz, și erau o mulțime de felinare până acolo. Dynah își luă rucsacul din vestiar, în timp ce se descălța

de pantofii albi cu talpă de cauciuc și-și încălță cizmele de iarnă. Își împachetă pantofii de lucru în rucsac și îi ură noapte bună lui Juan. Traversă diningul, se duse în holul care dădea în parcare din spate. Sally stinsese deja luminile de veghe. Nu se mai vedea decât lumina slabă de la becurile de siguranță și luminile stridente din spatele lui Dynah, unde Juan se pregătea să spele și să ceruiască podelele.

Luându-și hanoracul pe ea, Dynah se îndreptă spre ușa din spate.

Ideea că ar fi trebuit să își facă griji nu-i trecuse până acum prin minte. Manor nu era chiar un centru cu criminalitate ridicată. Cel mai grav lucru care se întâmplase prin zonă fusese acela că cineva vopsise cu graffiti pe ziduri, în urmă cu trei luni. Managerul pusese să se zugrăvească peste literele și cifrele imense până a doua zi la prânz, iar poliția își înteei numărul rondurilor pe care-l făceau pe acolo în fiecare seară. Iar vandalii nu își mai făcuseră apariția.

Împinse ușa și o deschise, apoi ieși din clădire. Aerul era rece; zăpada ce căzuse săptămâna trecută se întărise și era murdară. Respirația i se profila albă în întuneric. Auzi ușa închizându-se cu un clic înapoia ei, și tresări ușor, înfiorată. Își închise fermoarul hanoracului până sus, sub bărbie, și privi în jur. Poate că avertismentul domnului Packard o făcea atât de irascibilă. Nu era nimic altceva ce s-o fi putut îngrijora. Era o seară ca oricare alta, deloc mai întunecată, nici mai geroasă.

Erau umbre peste tot, dar nimic nefamiliar sau amenințător, în timp ce cobora pe rampa destinată scaunelor pentru invalizi. Apucă pe cărarea ei obișnuită prin parcare din spate spre Maple Street. Erau doar câteva străzi în jos până la Main, apoi alte opt până la Sycamore, și alte câteva până la Sixteenth, de unde lua autobuzul. Nu-i lua decât un sfert de oră să ajungă apoi la stația ei, la Henderson. De acolo, mai avea șapte străzi până la cămin.

Dynah se uită la ceasul ei de mână. Nouă și jumătate. Janet Wells, colega ei de cameră, avea să stea până târziu la bibliotecă, să învețe. Janet își lăsa întotdeauna totul pe ultima clipă, și apoi lua fiecare examen cu brio. Dynah zâmbi în sinea ei, dorindu-și să fi fost și ea la fel de norocoasă. Ea trebuia să studieze tot semestrul ca să reușească să ia note suficient de mari pentru a-și păstra bursa.

Relaxându-se în timp ce mergea, Dynah savură noaptea senină. Îi plăcea întotdeauna strada asta, cu casele ei de la sfârșitul secolului.

Și-i imagina pe oameni șezând vara pe verande de din față, sorbindu-și limonadele, exact așa cum și-i amintea domnul Packard. Ca o imagine desprinsă dintr-un film. Era o viață cu totul diferită de felul în care crescuse ea pe Ocean Avenue în San Francisco — și cu toate astea, oarecum asemănătoare.

Privind în urmă, își dădu seama cum fusese protejată de părinții ei și complet izolată de lume, parcurgând cursurile școlare acasă. Din multe puncte de vedere dusesse o viață idilică, cu foarte puține piedici și dificultăți pe drum. Sigur, existaseră momente când fusese curioasă să știe ce se afla dincolo de zidurile înalte pe care le înălțaseră părinții ei în jurul ei. Când întrebase, ei îi explicaseră, și ea se mulțumise cu atât. Îi iubea și îi respecta mult prea mult pentru a pretinde mai mult.

Mama și tatăl ei erau creștini de-o viață. Nu-și amintea niciun moment când ei să nu fi fost implicați în biserică sau în vreun proiect comunitar. Mama ei cânta în cor și conducea studiul biblic de duminică dimineața. Dynah crescuse înconjurată de dragoste, protejată și călăuzită la fiecare pas pe drum, până la porțile New Life College. Iar acum, viața ei părea să continue în aceeași manieră, la brațul lui Ethan Goodson Turner.

Nu mă plâng, Doamne. Sunt mulțumitoare, atât de mulțumitoare. M-ai binecuvântat cu părinții pe care îi am și cu bărbatul cu care mă voi căsători. Oriunde privesc, văd binecuvântările Tale. Lumea este un loc atât de minunat, până la stelele de pe cer.

Doamne, vrei Tă rog să-i dai sărmanului domn Packard puțin din speranța și bucuria pe care le simt eu? Are nevoie de Tine. Și Sally, Doamne. E întotdeauna măcinată de ceva și întotdeauna atât de grăbită. Are atât de puțină bucurie în viață și Juan spunea că unul din copiii lui e bolnav, Tată. Pedro, cel mic. Juan nu are asigurare și...

O mașină trecu încet pe lângă ea.

Dynah observă plăcuța cu număr de Massachusetts înainte ca mașina să prindă viteză. Luminile din spate semănau cu niște ochi roșii ce o priveau în timp ce mașina cobori mai departe pe drum, apoi viră scrâșnind pe strada Sycamore. Se încruntă ușor, uitându-se după mașina aceea în timp ce se făcea nevăzută după colț.

Ciudat.

Gândurile ei hoinăriră din nou în altă direcție în timp ce trecu încetișor prin dreptul casei ei preferate. Se afla la două case de la colțul cu strada Sycamore, o casă imensă, victoriană, cu o verandă pe întreaga fațadă. Luminile erau aprinse în spatele perdelelor din dantelă de Nottingham. Ușa de la intrare era din lemn greu de mahon, cu paneluri din sticlă plumbită și în partea de sus un ochi de vitraliu. Modelul era o explozie de galben și auriu.

Ce frumos trebuia să fie să locuiești pe o stradă umbroasă ca aceasta, într-o casă mare, cu gazon îngrijit, o grădină de flori în față, și o curte în spate cu un leagăn și o ladă cu nisip pentru copii. Zâmbi gândindu-se la visele ei. Probabil că Ethan va fi repartizat la o biserică într-un oraș mare ca Los Angeles sau Chicago sau New York. Un om cu talentul său de predicator nu trebuia să se plafoneze într-un orașel din Midwest.

N-ar fi crezut niciodată că un tânăr ca Ethan s-ar fi uitat de două ori la ea, darămite să se mai și îndrăgostească de ea și să o ceară în căsătorie. Îi spusese că știuse din ziua când o întâlnise că voia lui Dumnezeu era ca ea să fie soția lui.

Nici nu l-ar fi întâlnit dacă părinții ei nu ar fi insistat ca ea să viziteze New Life College. Se hotărâse dinainte să urmeze cursurile unei facultăți din California. Când pomeniră de NLC, ea refuză, convinsă că distanța și costurile aveau să îl scoată din calcul. Ei o asigurară că cea dintâi dintre inconveniente aveau să-i fie de folos, iar pentru cea de-a doua, făcuseră planuri din timp. Părinții își doreau ca ea să devină mai independentă, iar frecventarea unei școli în Illinois avea să fie o modalitate potrivită pentru asta. Și-apoi, notele ei erau suficient de bune cât să o ajute să obțină chiar și o bursă.

Dynah zâmbea acum când își amintea. Părinții ei nu fuseseră niciodată prea subtili în ceea ce-și doreau pentru ea. Mama ei lăsase broșuri despre o duzină de colegii creștine răsfirate prin toată casa, pentru a-i stârni curiozitatea. Toate se aflau în locații frumoase, idilice, cu gazon bine întreținut și grădini îngrijite. NLC cuprindea un complex de șase clădiri cu coloane albe și fațada din cărămidă, două la est, două la vest, una la nord și o biserică spre sud. Dar ceea ce o atrăsese cel mai tare pe Dynah fuseseră fețele minunate, tinere și zâmbitoare ale studenților de acolo.

Era dintotdeauna o certitudine că avea să urmeze cursurile unei facultăți creștine. Ce alt loc mai bun unde să învețe cum să slujească Domnului decât într-o atmosferă creștinească? Totuși, Midwestul păruse atât de departe de casă încât nu se gândise niciodată cu interes la locul acela.

În ultima jumătate de an, în timp ce-și pregătea proiectele pentru diploma de liceu, trimise o duzină de scrisori de intenție și primise tot atâtea scrisori de acceptare. Reduse opțiunile la patru, renunțând la toate cele care erau în afara statului. Tatăl său îi sugera să facă o excursie împreună cu mama ei în sudul Californiei și să viziteze cele trei campusuri din zonă. După ce-l vizită pe cel din San Jose, își făcu programare la celelalte două pentru a discuta cu decanul și pentru a se familiariza cu condițiile de admitere, programa de curs și bursele pe care le ofereau.

Cât timp fusese ea plecată, tatăl său luă legătura cu patru facultăți pe care el le considera „destul de bune” pentru fiica lui. Una era în Pennsylvania, una în Indiana, și două în Illinois. De la una dintre facultăți primise și un video de prezentare. De la alte două facultăți au sunat-o câțiva studenți ca să discute cu ea despre campus, activități și arie curriculară. Cea din urmă, New Life College, îi trimiseră un catalog și o invitație de a-i vizita pentru a se edifica în legătură cu oferta lor.

Ei i se păru ridicol și o risipă de bani înfrigorătoare din partea părinților ei, dar tatăl ei insistase să se ducă.

— Trebuie odată să înveți să zbori singură.

Era pentru prima oară când se ducea undeva fără părinții ei și fără un grup de la biserică. Toate aranjamentele fuseseră făcute dinainte de facultate, așa că nu trebuia să se îngrijoreze că va fi singură pentru multă vreme. Un student urma să o întâlnească la aeroport și să o aducă la campus, unde avea să petreacă două zile împreună cu un ghid personal.

Dynah zâmbi când își aminti de reacția ei când îl văzu pentru prima oară pe Ethan cu o hârtie în mână pe care era înscris numele ei. Se gândi că era cel mai atrăgător tânăr pe care-l văzuse vreodată. Mama ei îi spusese că cei de la facultate aveau să trimită probabil un tânăr prezentabil pentru a o întâmpina și a o conduce apoi la sediu. Dar nu se așteptase ca acel tânăr să arate ca un actor de cinema. Fusese fâstăcită și aproape că nu vorbi nimic, dar pe când erau la jumătatea drumului spre facultate, el reușise să o facă într-atât să se

relaxeze, încât îi și povestise toată viața ei de pe Ocean Avenue. Până să ajungă la destinație, știu că Ethan nu numai că arăta extraordinar, dar și era un om extraordinar. Se citea în ochii lui pasiunea pentru Dumnezeu, era ambițios și avea planuri extraordinare.

— Tata e pastor, și la fel a fost și bunicul, îi spuse el. Străbunicul a fost un vestitor ambulant al Evangheliei. Iar eu calc pe urmele lor.

Pe când treceau pe sub bolta din cărămidă ce marca intrarea spre campusul NLC, era convinsă că Ethan Goodson Turner avea să fie următorul Billy Graham.

Când sosiră la căminul de fete, Ethan o prezentă lui Charlotte Hale, din Alabama, studentă în ultimul an la muzică. Charlotte avea un șarm și o ospitalitate tipic sudice, pline de viață. Urma să absolve în iunie, și deja își făcuse planuri să plece cu un grup de misiune în Mexic și să predice Evanghelia prin muzică și piese de teatru.

În următoarele două zile, fiecare minut îi fu ocupat cu vizitarea campusului, mai ales a departamentelor de care Dynah era interesată în mod special: muzică și educație. Auzise despre diferite programe, burse și activități, și întâlni o mulțime de oameni. Charlotte părea să-i cunoască pe toți și o prezentă pe Dynah tuturor. Întâlni profesori și studenți, decanii, managerul bibliotecii și chiar doi dintre grădinarii care îngrijeau terenul din jur. Dynah adoră fiecare clipă din timpul petrecut acolo.

Sâmbătă seara, spre surpriza și încântarea ei, Ethan li se alătură la o cină dată în sala mare. Ea roși când el se așeză. Rămase cu ele până când o fată veni la ei și îl întreabă dacă urma să participe la un studiu biblic de seară.

— Jumătate din fetele din campus își doresc să se căsătorească cu el, remarcase atunci Charlotte, privindu-l cum se îndepărtează.

— Nu mă miră, spusese Dynah, amintindu-și cât de stânjenită fusese ea când își dăduse seama că ea însăși visase la asta pe drumul de la aeroport.

Charlotte o privise atunci drept în față și zâmbise.

— Ar trebui să te întorci. Va fi în ultimul an la anul.

Ea nu înțelese.

— Adică îmi sugerezi să mă alături legiunii de admiratoare ale lui?

Charlotte râse. Nu mai spusese nimic despre Ethan după aceea, dar era evident că făcuse tot posibilul pentru a semăna o sămânță la care să se gândească.

Nu trecuseră cincisprezece minute de când ajunseseră la cămin, când sună Ethan. Îi spuse lui Dynah că urma să o ia și să o ducă personal înapoi la aeroport. Îi mulțumi și îi promise să fie gata la ora stabilită. Până dimineața, Dynah luase hotărârea să nu vină la NLC, tocmai din cauza lui Ethan. Dacă era atât de fermecată de el după doar câteva zile, știa că avea să se îndrăgostească nebunește de el dacă avea să-l vadă zi de zi un an întreg, iar NLC nu era un campus atât de mare încât să-l poată evita mereu. Nu, nu voia să devină una din legiune, și nu-și făcea nicio speranță deșartă că ar putea deveni aleasa lui.

Acum zâmbi când se gândi la asta, simțind parcă inelul de logodnă pe deget în timp ce-și atingea inelarul cu degetul mare. Fusesse atât de emoționată pe drumul înapoi spre O'Hare. Îi spusese lui Ethan că o putea lăsa în fața terminalului Delta, dar el insistase să o însoțească până la avion. Parcase, îi luă trollerul și rămase cu ea. Când intrară în terminal, rămase lângă ea la rând când își preluă biletul de întoarcere. Apoi se așeză împreună cu ea la ușa de îmbarcare în avion. Fusesse atât de stânjenită, încât îi venea să se strecoare sub scaun.

— Știu că n-am prea ieșit în lume, Ethan, dar nu am nevoie de dădacă, spuse ea, încercând să-i ia în derâdere grija ce i-o afișa.

— Știu, spuse el încetișor.

— Și nici de bodyguard n-am nevoie.

El o privise atunci, iar ea se simțise tânără și naivă, mult prea tânără pentru el. În privirea lui era atâta intensitate încât ea roși.

— Întoarce-te la NLC, Dynah.

Atunci îi sunase ca un ordin. Zâmbise.

— Trebuie să îți faci vreo normă?

— Dumnezeu te dorește aici.

Păruse atât de sigur, de serios, încât fusese nevoită să-l întrebe:

— De unde știi?

Sigur, dacă Dumnezeu o voia la NLC, atunci avea să i-o spună personal.

— Pur și simplu știu, Dynah. Am știut din clipa când te-am văzut.

Privind în ochii lui albaștri, se hotărî să nu ia ușor cuvintele lui. În realitate, voise să-l creadă. Voise să-l revadă pe Ethan Turner, și gândul că și el își dorea același lucru era de-a dreptul incendiar.

— O să te rogi pentru asta?

Ea incuviință din cap, știind că asta era tot ce intenționa să facă, cu ardoare.

Nu mai auzi nimic de la Ethan toată primăvara și toată vara, dar în toamna ce urmă, imediat după ce păși în sala de sport unde se făceau înscrierile, el veni drept la ea și-și puse mâna pe umărul ei, de parcă ar fi pus public stăpânire pe ea. Primul lucru pe care-l făcu apoi fu să o prezinte lui Joseph Guilierno, cel mai bun prieten al său și colegul său de cameră.

Joe fu o surpriză pentru ea. Nu părea să se potrivească în marele grup NLC, ci semăna mai de grabă cu unul din tinerii pe care-i văzuse prin San Francisco în excursiile pe care le făcuse împreună cu părinții ei. Înalt, cu ochii negri, vânjos, Joe arăta călit și mai în vârstă decât Ethan. Nu atât ca ani, cât ca experiență de viață.

— Nu mă mir, spuse Joe enigmatic și-i întinse mâna. Degetele sale i le cuprinseseră ferm pe ale ei și îi zâmbi. Trei luni mai târziu, după ce purta deja inelul de logodnă, Joe îi spusese că în ziua când o luase de la aeroport, Ethan se întorsese în apartamentul lor spunând că o întâlnise pe fata cu care avea să se însoare.

— L-am întrebat dacă S-a consultat cu Dumnezeu, iar Ethan mi-a spus că Dumnezeu i-a pus ideea asta în cap.

Zâmbind din nou, la fel cum făcuse și atunci când îi spusese Joe asta, Dynah ajunse la colțul cu strada Sixteenth. Își lăsă mintea să-i hoinărească pe alei trandafirii. Ethan avea un viitor minunat înainte. Avea să absolve cu notă maximă la sfârșitul anului. Decanul Abernathy era foarte impresionat de munca lui și-l încuraja pe Ethan să continue cu studiile de master. El aranjase deja totul pentru ca Ethan să lucreze cu jumătate de normă la una din bisericile locale. Dynah putea astfel să-și încheie și ea studiile. Ethan era hotărât ca ea să-și termine studiile la rândul ei, convins că studiile ei în muzică și în lucrarea cu tineretul aveau să-i fie de mare folos în lucrare.

Se simțea atât de binecuvântată. Aveau să fie amândoi înjugați la

același jug, lucrând împreună pentru slava lui Dumnezeu. Ce altceva își putea dori?

O, Doamne, ești atât de bun cu mine. Voi face orice pentru tine. Tot ce sunt, tot ce sper vreodată să fiu, este de la Tine, Tată. Folosește-mă după voia Ta.

O mașină trase lângă trotuar și încetini aproape în ritmul pașilor ei. Inima îi sări din loc când băgă de seamă că era aceeași care o depășise și pe Maple Street. Nervii ei se încordară când geamul fu lăsat jos și o voce de bărbat, fără chip, îi spuse:

— Vă duceți spre campus, domnișoară?

— Da, spuse ea, înainte să se gândească.

— Pot să vă duc eu.

— Nu, mulțumesc.

— Eu acolo vreau să ajung. Sunt în vizită la fratele meu. Din nefericire, m-am rătăcit. Sunt pentru prima oară în oraș. Locuiește chiar lângă poarta principală a campusului.

Ea se relaxă și se apropie de mașină. Se aplecă ușor și arătă înainte.

— Coborâți o milă spre Henderson apoi virăți la dreapta. Mergeți tot înainte, și veți da de campus. E la o stradă după parcul orașului.

Nu reușea să vadă fața bărbatului.

— Haide să te duc până acolo, și îmi arăți drumul.

Simpți dintr-odată o presimțire ciudată.

— Nu, mulțumesc, spuse ea politicoș și făcu un pas în spate. Nu voia să-l ofenseze. Ce scuze putea invoca? Se uită înspre stația de autobuz unde aștepta o femeie singură și găsi o scuză. Mă întâlnesc cu o prietenă.

— Nicio problemă. Mersi de indicații, spuse bărbatul, părând parcă dintr-odată mult mai puțin amabil. Geamul fu ridicat rapid. În timp ce mașina porni înainte pe Sixteenth, văzu că mașina avea aceleași plăcuțe cu număr de Massachusetts. Cele două lumini roșii din spate continuau să o fixeze în timp ce mașina trecu mai departe de stația de autobuz.

Înfiorându-se, continuă să meargă. O recunosc pe chelnerița care ședea pe bancă.

— Bună, Martha. Ce mai faci?

— Aşa-şi-aşa. Mă omoară picioarele. A încercat cineva să se dea la tine?

— Nu chiar. Se rătăcise.

— Da, sigur. Asta-i varianta lui.

— Nu găsea campusul.

— Sper că i-ai spus unde să se ducă.

— I-am dat indicații cum să ajungă acolo.

— Sunt convinsă că nu i-ai dat indicațiile pe care i le-aș fi dat eu.

Povestiră de serviciile lor până când sosi autobuzul. Martha se sui prima și își ocupă locul obișnuit în spate, unde își putea citi în voie romanul de dragoste. Dynah ocupă un loc în față, lângă șofer.

Încă din prima ei zi observase ecusoanele frumoase de pe reverul jachetei de uniformă a lui Charles. Când îl întrebase ce semnificație aveau, el îi spusese că fiecare dintre ele reprezenta câte cinci ani în care condusese fără accident. După câteva săptămâni de mers cu autobuzul condus de el, Dynah se dusese la un magazin de trofee și comandase o plăcuță pentru el pe care scrisese „În onoarea slujirii impecabile a orașului Middleton, lui Charles Booker Washington i se decernează titlul de Șofer Emerit.” El răsese când își deschisese cadoul, dar acum îl agățase lângă plăcuța cu „Fumatul interzis” de pe parbriz.

— Ce mai faci, Charlie?

El îi zâmbi când acționă butonul de închidere a ușilor.

— Acum destul de bine, că te-ai urcat în mașina mea. Mi-a lipsit zâmbetul tău strălucitor aseară.

— M-a luat Ethan.

— Conduce deja Cadillacul acela?

Ea râse.

— Nu, domnule. E tot cu Buickul. Se aplecă înainte pe locul ei și-și rezemă brațele de balustrada metalică.

Charlie încuviință din cap.

— Când o să fie repartizat la o biserică, o să-și primească și Cadillacul. Nu-i lăsăm pe predicatorii noștri să umble cu alte mașini. Îi tratăm cum se cuvine.

— Am băgat de seamă.

Când se dusese la biserica lui Charlie, văzuse noul Cadillac maro

parcat în spațiul „Rezervat pentru pastor.” Se simțise atât de bine la biserică, încât îl implorase pe Ethan să o însoțească data următoare. El venise o dată, bombănind, dar refuză să o mai însoțească altă dată. Spusese că serviciul fusese puțin „prea energic” pentru gustul lui. Nu se simțise confortabil cu muzica aceea gospel gălăgioasă intonată de cor și nici cu modul în care membrii adunării săreau cu remarcile lor în timpul predicii pastorului.

— Mie mi s-a părut lipsit de reverență.

Ea nu-i împărtășea disconfortul, cu toate că serviciul fusese departe de genul de slujbă cu care era ea obișnuită. Simțise atingerea Duhului în acea biserică. Membrii ei sărbătoreau dragostea lor pentru Isus și unul pentru celălalt. Savurase acea experiență. Ceva de acolo o mișcase profund. Pastorul predica din Scriptură, iar oamenii își manifestau deschis simțămintele și trăirile față de mesajul care le mergea direct la inimă. Oricum, Dynah nu contrazise afirmația lui Ethan. Învățase de la bun început că el lua foarte în serios rolul său de cap spiritual în relația lor. În același timp știa că fusese crescut într-o denominație conservatoare care își arăta râvna în alte moduri. Părinții lui, la fel ca și mama și tatăl ei, erau profund implicați în acțiuni și acte caritabile comunitare.

Ea și Charlie discutau despre tot felul de lucruri. Conducea un autobuz al orașului Middleton încă dinainte să se nască ea, și învățase multe lucruri despre firea omului. Și nu avea nimic împotrivă să-i împărtășească și ei ceea ce știa.

În seara aceasta, Dynah nu reușea să și-l scoată din minte pe domnul Packard.

— Cunosce familia Packard, spuse Charlie. El și soția lui obișnuiau să ia autobuzul în fiecare marți și să meargă până la capăt de linie. Oameni buni. Am auzit că ea a murit. Păcat. Era o doamnă drăguță.

— I-aș putea spune domnului că ți-e dor să-l vezi.

— Așa să faci, fetiço. Poate că intru odată să-l văd. Între noi fie vorba, l-am putea scoate din apartamentul acela și să-l reintegrăm printre cei vii. Luă virajul cu grijă, după care opri într-o stație, la colțul străzii Henderson.

— Mulțam', Charlie.

— Ai grijă de tine, fetiço.

— O să am.

— Spune-i domnului Packard că-i păstrez un loc în față, rezervat anume pentru el, spuse el și acționă butonul. Ușile se închiseră, și Charlie îi făcu cu mâna prin geamul mașinii.

Dynah îi făcu la rândul ei cu mâna și se uită cum autobuzul iese din stație. Își aranjă cureaua genții pe umăr, și porni pe jos spre campus.

Henderson Avenue era o stradă lungă, frumoasă, străjuită de arșari bătrâni și case frumoase din cărămidă, cu curțile acoperite acum de zăpadă. În parcul orașului, aflat la doar o stradă distanță de campus, era clădirea unui micuț centru comunitar folosit de studenții ce lucrau ca lideri de tineret și ca învățători. În doi ani, și ea avea să lucreze aici. Centrul găzduia un program pentru preșcolari în cursul dimineții, și activități pentru tineret după-amiaza, în fiecare zi a săptămânii, mai puțin duminica – ziua când toate instituțiile din oraș erau închise, în favoarea serviciilor de închinare. Erau deschise doar câteva afaceri, de obicei lanțuri naționale.

Când Dynah ajunsese în dreptul parcului, se opri, încruntându-se. Văzu mașina cu numere de Massachusetts, de cealaltă parte a străzii, parcată după o alee din piatră, sub coroana unui copac cu crengile golașe. Se uită spre mașină, încordată, apoi băgă de seamă, ușurată, că nu ședea nimeni în locul șoferului. Probabil că bărbatul își găsise fratele până la urmă. Spusese că nu locuia departe de campus.

O creangă uscată trosni în dreapta ei, iar nervii i se încordară instantaneu. Se întoarse și văzu o umbră înaltă, întunecată, îndreptându-se spre ea. Un bărbat.

Fiecare fibră îi urla, instinctiv: „Fugi!” dar surprinderea o făcu să ezite – și în doar câteva secunde știu că făcuse o greșală groaznică. Câteva secunde. Atât îi luă bărbatului să pună mâna pe ea.

Purdy Whitehall primi apelul la Departamentul de Poliție la 10:37 în seara zilei de miercuri, 8 ianuarie. Fusese o seară liniștită, cu doar o singură plângere, legată de o petrecere care tulburase liniștea

publică. Sergentul Don Ferguson raportase cu câteva minute mai devreme că nu era nimic altceva decât câteva persoane de peste 40 de ani, nostalgici ce ascultă discuri cu Elvis.

Dar telefonul acesta era cu totul diferit.

— Cineva țipă în parc, spuse femeia. Veniți repede, vă rog! Cineva țipă!

Numărul de telefon al apelantei îi apărui lui Purdy pe ecranul computerului, împreună cu adresa ei. Henderson Avenue. Vorbind cu un calm exersat, o asigură pe femeie că ajutoarele erau deja pe drum.

Frank Lawson tocmai intra pe Sixteenth, spre Ernie's Diner, având nevoie stringentă de o pauză de cafea, când auzi prin stație mesajul. Bombănind pe sub mustăți, se aplecă spre stație și o înșfăcă în mână. Apăsând butonul, se identifică pe sine și numărul mașinii sale.

— Mașina mea suferă din nou de SPM*, Purdy. Te rog, repetă.

— E o problemă în parcul de pe Henderson Avenue, Frank. Cât de aproape ești?

— La zece străzi. Plec într-acolo. Punând stația la loc, întoarse mașina cu 180° și își aprinse girofarul. Nu avea niciun rost să trezească oamenii din somn dacă nu era neapărat necesar.

În timp ce cobora pe Sixteenth, văzu o mașină albă îndreptându-se spre vest. Stopurile roșii luciră când mașina trase pe marginea drumului, supunându-se legii. Frank nu trecu de el. Viră în viteză la stânga, pe Henderson Avenue.

Se opri când ajunse lângă parc și coborî din mașină. Survolă parcul după ce-și înconjură mașina de patrulă. Inima începu să-i bată mai repede, iar părul de pe ceafă i se zburli. Ceva nu era în regulă. Era absolut convins de asta.

Cu adrenalina pompându-i în vene, Frank privi în jur și văzu lumini la trei case din apropierea parcului. O femeie ieși pe veranda uncea din ele.

— Acolo! Coborî pe treptele din fața casei în halat de casă. Acolo lângă centru! Vă rog grăbiți-vă. Cineva a fost rănit.

— Intrați în casă, doamnă. Ne ocupăm de asta. O altă mașină de patrulă opri, iar Frank îl văzu pe Greg Townsend coborând din ea.

---

* Sindrom premenstrual (n.trad.)

Femeia urcă în grabă scările și închise ușa din plasă în spatele ei, dar rămase în cadrul ușii, privind, cuprinzându-se cu brațele în jurul mijlocului, pentru a-și ține de cald. Greg ajunsese la Frank.

— Vezi ceva?

— Nu, dar ceva nu-i în regulă. Du-te pe alea asta, iar eu voi veni din partea asta.

— Așa facem.

Frank cunoștea fiecare centimetru din parcul ăsta, ca pe propria-i curte. Îi aducea pe cei trei copii mici ai săi să se joace aici în fiecare sâmbătă după-amiază, ca soția lui să aibă câteva ceasuri de respiro.

Era suficientă lumină de la felinarele din parc, așa că nu avea nevoie să-și folosească lanterna, dar o păstră în mână, cu dreapta pe revolver. Văzu urme ale unei încăierări în zăpadă lângă trotuar, apoi urmele continuau de-a lungul străzii Henderson, spre campusul NLC. Ceva mai încolo găsi un rucsac. Lângă el un hanorac sfâșiat. Continuă să meargă de-a lungul aleii cu grijă, survolând zona, cu urechile ciulite la orice zgomot neobișnuit.

Când se apropie de centrul de agrement, auzi niște foșnete prin tufișurile din preajmă. Ceva părea să caute frenetic un loc de ascunzătoare, ca un animal ce se furișă să se ascundă pe undeva.

Instinctiv, deschise lăcașul revolverului și-l scoase de la brâu.

— Poliția! Ieșiți pe alee să vă putem vedea.

Se mișcă ușor, îndepărtându-se de lumină, pentru a nu deveni el însuși o țintă ușoară.

Foșnetul încetă, și auzi altceva, încetișor și sugrumat. O voce de femeie suspinând.

OK, Doamne. O, Doamne, nu. Nu aici. Nu aici unde-mi aduc copiii în fiecare săptămână.

Simțindu-și revolverul, Frank se îndreptă spre tufișuri și îndepărtă câteva crengi. Își îndreptă lanterna spre locul acela, și văzu o fată ghemuită sub ramurile tufișului. Se trase înapoi și-și acoperi fața cu brațul. Părul ei blond era încâlcit și umezit de zăpadă. Frank observă uniforma de chelneriță toată sfâșiată, zgârieturile însângerate de pe umăr, și petele de sânge proaspăt de pe fusta ei.

Simți cum îl năpădește furia.

— Ușurel, spuse el blând. Coborându-și lanterna de la ea, se lăsă pe vine. Ea se trase înapoi de la el. Sunt sergentul Lawson, domnișoară, și sunt aici să vă ajut. Continuă să vorbească încetișor, încercând să-i dea un sentiment de siguranță.

Ea-și ridică creștetul după câteva minute, cu ochii albaștri mari și cu pupilele dilatate. Buza de jos îi era crăpată și sângera, iar ochiul drept îi era umflat de la o lovitură. Își ridică genunchii la piept, și se așază pe zăpada murdară iar apoi, îngropându-și capul în brațe, începu să plângă.

Frank se simți cuprins de compasiune, dar în același timp de o furie neputincioasă. Indiferent cine făcuse asta, trebuia să plătească.

Greg se apropie din cealaltă parte a parcului, cu pașii scârțâind prin zăpada înghețată. Capul fetei se înalță din nou, cu ochii mari și speriați. Îi vedea pulsul palpitându-i pe gât.

— E în regulă, spuse el, sensibil la frica ei. Se îndreptă și se trase la o parte să îl poată vedea ea pe Greg. El e Ofițerul Townsend, domnișoară. Verifica prin zonă să vadă dacă mai e cineva pe aici. Se uită la Greg.

Greg scutură din cap și se uită pe lângă el la tânăra ghemuită în tufele protectoare.

— Viol?

— Mă tem că da. Mai bine chemăm ambulanța.

— Nu, spuse fata sugrumată, acoperindu-și din nou fața. Vă rog, nu. Umerii începură a-i tremura violent.

— Aveți nevoie de asistență medicală.

— Vreau să mă duc acasă.

— Vei fi bine, spuse el ferm, lăsându-se din nou jos lângă ea, vorbindu-i cu voce calmă și joasă. Nu vă mai las singură. Își ridică privirea la Greg. Spune-le, fără sirene și lumini, numai atunci când au neapărată nevoie de ele.

— S-a făcut, spuse Greg repede și porni spre partea de vest a parcului, unde-și lăsaseră mașinile de patrulă.

— Haide, ieșiți de acolo, domnișoară. Sunteți în siguranță.

Ea se mișcă, venind mai aproape, apoi se opri. Lăsându-se pe spate, reîncepu să plângă, se aplecă înainte, și-și cuprinse mijlocul cu amândouă mâinile. Începu să se legene ușor, cu capul plecat.

Frank simți cum i se pune un nod în gât. Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani.

— A fost cineva cunoscut? Își dorea să nu fi fost nevoit să-i pună întrebări, dar fiecare minut era important, dacă aveau de gând să-l aresteze pe cel care o atacase.

Ea scutură încet din cap.

— Cum arăta?

— Nu știu, bâigui ea. Nu i-am văzut nicio clipă fața. Încercă să se ridice, dar gemu de durere. Frank se întinse, dar ea se trase rapid înapoi, evident nedorind să fie atinsă. Se lăsă din nou jos, plângând.

— Cum vă numiți, domnișoară?

— Trebuie să vă spun?

— Vreau să vă ajut. Și ca să vă pot ajuta, trebuie să știu cum vă numiți.

— Dynah Carey. Locuiesc la cămin. Colega mea de cameră mă așteaptă. O cheamă Janet, Janet Wells. E la doar două străzi mai încolo. Pot să mă duc acum acasă? Vă rog?

— Încă nu. Trebuie să vă ducem mai întâi la spital, domnișoară Carey. Stați liniștită. Încercăm să vă ajutăm.

Spera ca echipajul de la ambulanță să aibă o femeie printre ei.

Dar nu aveau. Veniră doi bărbați cu o targă. Cel mai în vârstă vorbi cu fata și o convinse să iasă din ascunzătoarea ei. Frank rămase în preajmă, privindu-l pe paramedic cum o sprijinea pe fata care dărdăia în timp ce se întinse pe targă. O înveliră în păături călduroase, îi închiseră cataramele curelelor de siguranță, apoi o duseră cu targa pe alea parcului spre Henderson Avenue. Ea nu zicea nimic și ochii și-i ținea închiși strâns.

Gura lui Frank se strânse când văzu luminile ambulanței. Femeia care sunase pentru a raporta incidentul ieșise din nou pe verandă. La fel și alții, pe toată strada. Geamurile erau luminate la multe case depărtare, ivind fețele celor ce priveau afară pe după perdele. Unii, mai îndrăzneți în curiozitatea lor, ieșiseră în fața casei, privind la cele ce se petreceau. Sperase să o scutească pe fată de situații jenante suplimentare.

O suiră rapid în ambulanță. Unul dintre bărbați urcă în spate împreună cu ea și închise ușile după sine. Celălalt se urcă la volan.

Pomiră din curbă spre spital înainte ca Frank să ajungă la mașina lui de patrulare.

Greg îl aștepta deja.

— Am patrat în cealaltă parte a parcului, dar n-am văzut pe nimeni. Nicio mașină nu e parcată pe strada asta, și nici pe cealaltă parte. Ți-a dat o descriere?

— N-a spus decât că nu i-a văzut nicio clipă fața. O să mai vorbesc cu ea de îndată ce a examinat-o medicul.

Dynah nu se putea opri din tremurat. O întrebă pe asistentă dacă poate face un duș, dar i se spuse că trebuia să aștepte până când o consulta medicul. Asistenta o ajută să se dezbrace și o înveli într-o cămașă de noapte albă de spital. Dărdăind, Dynah o urmări pe asistentă cum îi aduna uniforma sfâșiată de chelneriță, lenjeria de corp și ciorapii rupți din nylon într-o pungă mare din plastic. Cizmele murdare de zăpadă și noroi le puse în alta. Ambele pungi fură apoi înmânate cuiva care aștepta în fața ușii.

Dynah clănțănea din dinți, dar dărdăitul ei n-avea nimic de-a face cu temperatura din cameră, care era menținută la un nivel confortabil de 20°. Frigul cumplit, cutremurător, venea din interior. Chiar și pătura cu care o învelise asistenta nu reuși cu nimic să o încălzească.

— Vă aduc încă o pătură, domnișoară Carey, spuse asistenta și ieși.

Dynah aproape protestă, temându-se să rămână singură. Strângând pătura în mână, se așeză pe marginea mesei de examinare, întrebându-se cu ce avea să se îmbrace până acasă. Tăcerea îi întărea anxietatea. Își dorea cu disperare să se spele. Tânjea să stea la nesfârșit sub șuvoiul apei, să ia săpunul și să își frece fiecare centimetru din trup, și să se poate spăla de ce i se întâmplase.

Oare avea să se poată vreodată curăți de asta? Își va putea elimina vreodată groaza din minte și inimă? Își închise strâns ochii, dorindu-și ca imaginile din minte să-i dispară. Acum era în siguranță. Sau nu era? Ochii i se deschiseră larg. Se mai gândise și înainte că era în siguranță, dar asta fusese o iluzie, care se spulberase. Cum ședea acum

pe masa de examinare în cămașa scurtă de noapte, se simți despuiață și la fel de vulnerabilă pe cât fusese și în parc. Bolnavă de frică, își plimbă privirea de la un capăt al cabinetului la celălalt, căutând o cale de scăpare. Voia să se ducă acasă. Acasă la părinții ei. Acasă la casa de pe Ocean Avenue. Dar ce aveau să spună părinții ei? Poate dacă se încuia în camera ei de la cămin, avea să se simtă mai în siguranță.

Cineva puse mâna pe clanță, iar ea sări în picioare. Un medic intră în cabinet, urmat imediat de asistenta care-i luase hainele.

— Sunt Dr. Kennon, domnișoară Carey. Cum vă simțiți?

— Bine, spuse ea fără să se gândească. Nu asta spunea întotdeauna când era într-un cabinet medical? Făcu o grimasă, iar ochii i se umplură de lacrimi, la care el tresări. Când vorbi din nou, aproape că nu-și recunoscuse vocea. Aș putea face un duș, vă rog? Vreau să fac un duș.

— Imediat. Își vârî mâna în buzunar și scoase un reportofon micuț. Apăsă un buton și-l puse pe teigheaua din dreapta sa. Acum, haide să ne uităm puțin la ochiul tău. Când se uită cu blândețe la ochiul ei vătămat și îi lumină pupila cu o lanternă, îi spuse că înregistra consultul pentru a-i ajuta pe polițiști să-l prindă pe atacatorul ei. O întrebă dacă se simțea amețită.

— Puțin, spuse ea. Îi era greață.

— Întinde-te pe spate, te rog.

Asistenta o ajută, vorbindu-i frumos, încurajând-o să urmeze instrucțiunile medicului. Dynah începu să tremure și mai violent când el îi examinează zgârieturile și îi puse alte întrebări. În timp ce răspundea, retrăi din nou coșmarul din parc, văzându-l dintr-o cu totul altă lumină. Unele din întrebările medicului o făcură să roșească de stânjenală și să pălească de rușine: Lua anticoncepționale? Când fusese ultimul ciclu? Îi ceru detalii cu privire la cele ce i se întâmplaseră, detalii de care îi era scârbă să-și amintească, darămite să le mai rostească și cu voce tare.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Tot ce ne spui îi poate ajuta pe polițiști.

Și pe ea, cine avea să o ajute *pe ea*? Doamne, Tu unde ai fost?

Când medicul îi spuse să-și mute ușor șezutul până la capătul mesei și să-și ridice picioarele în suporturile atașate acesteia, nu înțelese ce

avea de făcut. Asistenta, sensibilă la frica ei, încercă să-i explice cât mai delicat cu putință.

— Medicul trebuie să se asigure că nu ai suferit leziuni interne, domnișoară Carey. Și va putea lua probe. Drept mărturie.

— Mărturie? spuse ea.

Medicul îi explică; se simți năpădită de repulsie.

O, Doamne. O, Doamne. De ce trebuie să trec prin așa ceva? Nu am suferit destul?

— Mi-e rău. Se ridică repede în șezut. Asistenta îi pînă o tăviță și o mângâie pe spate, vorbindu-i cu blândețe. Medicul o lăsă câteva minute să-și revină. După puțin timp, asistenta o liniști suficient cât să poată continua examinarea, iar medicul se întoarse.

Ochii asistentei erau plini de compasiune.

— Se va termina imediat, dragă. Ține-mă de mână. Strânge-mă tare de ea, dacă vrei. Dynah se prinse cu putere de mâna ei, cu tot trupul încordat.

— Respirați, domnișoară Carey. Așa. Încercați să vă relaxați.

Medicul îi explica absolut tot ce făcea și de ce, dar nu îi fu de niciun folos. Examinarea fizică se dovedi agresivă, invazivă și dureroasă. Când termină, își ceru scuze și apoi o rugă pe asistentă să-i taie unghiile. Alte probe. Unghiile îi fură puse într-o pungă micuță din plastic și etichetată pentru laboratorul poliției. Asistenta îi făcu fotografii la leziunile de le umăr și de pe șodul drept, vânătăile de pe coapse, de pe gât, și de pe fața lovită.

Cu duhul zdrobit, Dynah tăcu.

Dr. Kennon o privi cu tristețe și spuse din nou că îi părea rău.

— Poți să te ridici acum, spuse asistenta amabilă.

— Voi pune fetele de la biroul de internări să se ocupe de toată partea de documentație, spuse dr. Kennon și se îndreaptă spre ușă.

— Nu! sări Dynah, stându-i inima în loc. Vreau să mă duc acasă!

— Înțeleg cum trebuie să vă simțiți, dar...

— Ba nu, nu mă înțelegeți! Cum ați putea? Cu toate strădaniile lui de a-și dori să o asigure că era bine, se simți degradată. Ajunsese o bucată de bandă magnetică în reportofonul lui, și aceea avea să-i fie înmănată unui polișt care aștepta în fața ușii. Nu înțelegeți nimic! Își îngropă fața în mâini și plânse.

— Aș vrea să vă rețin peste noapte, pentru observație.

— Nu.

Fu tot ce mai reuși să scoată din ea.

— Am începe imediat tratamentul cu estrogen.

Ea-și ridică creștetul.

— Estrogen...? De ce?

— Pentru eventualitatea în care ați rămas însărcinată.

Dynah simți cum o lasă toate puterile. Rămase privindu-l îngrozită în timp ce încerca să înțeleagă ceea ce spusese medicul.

— S-ar putea... s-ar putea să fiu însărcinată?

— Șansele sunt extrem de mici, dar e mai bine să ne luăm toate măsurile de precauție.

Dacă rămăsese însărcinată, deja era prea târziu.

— S-ar putea să apară câteva efecte secundare la estrogeni. De aceea aș dori să vă țin aici sub observație pentru o noapte, poate două.

Dynah se așează pe marginea mesei de examinare, cu ochii strâns închiși. Participase la câteva campanii *pro-life* cu Ethan. Știa că medicul vorbea despre un medicament pentru avort.

— Nu. Scutură din cap. Vreau să plec acasă. Vă rog.

Dr. Kennon o privi pe asistentă care veni lângă el. Discutară câteva clipe cu voce joasă; apoi medicul ieși din cabinet. Asistenta o înveli din nou cu pătura. Dynah se înveli bine cu ea.

— Îmi pare rău că a trebuit să treceți prin așa ceva, domnișoara Carey. Dr. Kennon încerca doar să vă ușureze situația. Îi oferi un pahar cu apă rece. Știu cât de dificil este totul pentru dumneavoastră. Dacă ați prefera să nu luați acum medicamentul, e în regulă. Puteți începe să-l administrați de mâine.

Dynah scutură din cap.

— Ați trecut prin suficiente lucruri în seara asta. Putem aștepta câteva săptămâni. Dacă nu vă vine ciclul, vă puteți întoarce și vom face un test de sarcină. Dacă e pozitiv, putem face o extracție.

Dynah nici nu voia să se gândească la ceea ce spunea asistenta. Faptul că fusese violată era suficient de îngrozitor fără să mai trebuiască să se gândească și la posibilitatea de a fi rămas însărcinată.

O, Dumnezeu, nu poți fi atât de crud. Sau ai putea, Doamne?

— Acum poți face un duș, dacă dorești.

În capătul coridorului, într-o încăpere liniștită, Dynah stătea în picioare sub un jet puternic și fierbinte de apă, frecându-se în neștire. Continuând să se simtă murdară, se prăbuși deznădăjduită într-un colț al căzii și plânse.

Dumnezeule, de ce? Nu înțeleg. De ce ai îngăduit să mi se întâmple una ca asta? Unde erau îngerii care ar fi trebuit să mă ocrotească? Ce am făcut să Te mâni?

Cineva bătu la ușă și-o făcu să tresară.

— Sunteți în regulă, domnișoară Carey?

— Sunt bine, spuse Dynah cu voce sugrumată, ghemuită sub apa fierbinte ce continua să curgă cu putere peste ea. Doar că nu am terminat încă.

— Colega dumneavoastră v-a adus un schimb de haine.

Dynah se ridică cu greu în picioare.

— Janet e aici?

— Tocmai a ajuns. E în sala de așteptare. Ofițerul Lawson tocmai stă acum de vorbă cu ea.

Dynah își închise ochii ușurată și-și rezemă capul de zid.

— O să vă las hainele pe scaun. Nu vreau să vă zoresc, domnișoară Carey. Luați-vă tot timpul din lume. O să fiu chiar lângă ușă, dacă aveți nevoie de ceva.

Dynah simți un mesaj nespus. Asistentă era suficient de departe cât să-i ofere sentimentul intimității, dar nu atât de departe cât să se simtă părăsită.

Dynah coborî de sub duș și se uscă cu repeziciune.

Își luă lenjeria curată din bumbac, un tricou ușor pe gât, o pereche de blugi uzați albaștri, și un sweater galben tricotat. Chiar și după ce-și luă șosetele albe din lână și cizmele înalte gri cu fermoar, nu se putea opri din dărdăit. Violența întunecată a atacului îi încheștase sufletul și nu-i dădea drumul.

Se uită în oglindă, și aproape că nu se recunoscă. Își trecu degetele tremurătoare prin părul blond și încâlcit, și încercă să și-l împletească în spic. După câteva minute, renunță. Nu-i păsa cum arăta. Nu voia decât să plece. Ar fi vrut să se întoarcă în camera ei de la cămin, să se îngroape sub un morman de păături grele, și să nu mai iasă niciodată la lumină.

Asistenta o conduse pe Dynah în sala de așteptare. Îl descoperi mai întâi pe Joe în mijlocul sălii, cu ochii plini de durere și compasiune. Janet ședea pe canapea; Ethan stătea în picioare lângă geamuri. Când se apropie, se întoarse și o privi, cu fața schimonosită de o durere și o furie îngrozitoare. Janet sări de pe canapea și o îmbrățișă strâns.

— O, Dynah, spuse ea plângând. O, Dynah, Dynah. Haide, dragă. Te ducem acasă. O să fi în regulă acum.

Pe drum afară, Ethan o atinse o singură dată, o strânse ușor tocmai de umărul rănit. Ea tresări, iar el se lăsă păgubaș cu totul, cu privirea abătută. Îi simți furia și se simți speriată și derutată de asta.

Janet o cuibări la pieptul ei pe bancheta din spate a Hondei lui Joe. Rămase cu brațul pe după Dynah, ținând-o strâns. Dynah își ridică privirea și-l văzu pe Joe privind-o din oglinda retrovizoare. Ochii îi erau întunecați, reflectând durerea ei.

— Este o pătură în spate, Janet, spuse el încetșor, pornind motorul. O să-i țină lui Dynah de cald.

Ethan nu scoase niciun cuvânt, până când Joe ieși cu mașina din parcare a spitalului.

— O să-l găsim pe nemernic, Dynah. Îți jur. Și o să...

Joe îl privi tăios.

— Ajunge acum, Ethan.

— Ba nu ajunge! Nu ajunge nici pe departe! Vocea lui Ethan se frânse. Se întoarse. Cum arăta, Dynah?

— Nu știu. Își simți gura tremurând, dar nu se putea opri. Nu i-am văzut fața nicio clipă. Dintr-odată, a fost acolo, o umbră în întuneric. Și a pus mâna pe mine.

— Ethan, oprește-te, spuse Joe ferm. Poliția se va ocupa de asta.

— Da, sigur. Se vor ocupa de asta la fel cum se ocupă de toate lucrurile în ultima vreme. Continua să o privească pe Dynah.

— Nu se poate să nu fi văzut chiar nimic. N-ai fost atentă deloc când ai mers pe Henderson?

— Las-o în pace! spuse și Janet, infuriată și ea acum. Te porți de parcă ea ar fi de vină că a fost violată!

— N-am spus asta!

Imediat ce Joe parcă mașina în fața căminului, Dynah se desprinsese

de Janet și dădu să deschidă portiera. Joe sări din mașină și i-o deschise. O ajută să coboare. Contrariat, Ethan îi ajunse din urmă la intrarea din față.

— Îmi pare rău, Dynah. N-am vrut...

— Vreau să intru. Apăsă clanța și descoperi că ușa era încuiată. Trecuse demult ora stingerii. Inima îi bătea cu putere. Ușa din sticlă scoase un zgomot uruit când dădu să o deschidă.

Joe îi acoperi mâna cu a sa.

— Ușurel. Administratoarea tocmai a apărut de după colț, Dynah. O să descuie ușa. Ești în siguranță acum. Vocea lui calmă, liniștitoare și prezența lui o liniștiră ușor.

Doamna Blythe îi descuie ușa. O lăsă pe Dynah și pe Janet să intre.

— Acum e în siguranță, domnilor. Vă mulțumesc. Avem noi grijă de ea, le spusese și încuie ușile din nou. Dynah privi înapoi spre Ethan care rămăsese de cealaltă parte a ușii de sticlă. Era bucuroasă să audă sunetul unei chei răsucindu-se în yală. Doamna Blythe se întoarse îngrijorată spre ea și-o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— M-am gândit că te vor reține la spital peste noapte.

— A vrut să vină acasă, răspunse Janet în locul ei, o prezență statornică lângă ea.

— Ei bine, presupun că e în regulă, dacă ești sigură că va fi bine. O privi pe Dynah, studiind-o, și zâmbindu-i plină de compasiune.

— L-am sunat pe decan. O să-l anunț că ești aici, ca să nu se ducă la spital de dimineață. Va dori să știe cum te simți.

Îngrozită, Dynah nu spuse nimic. Cât de mulți oameni știau deja ce i se întâmplase?

— Măine va alerta întregul corp studențesc de pericolul din comunitatea noastră, continuă doamna Blythe. M-a asigurat că nu va pomeni numele tău, draguță, dar e important ca toți să fie avertizați, până când îl vor aresta pe individul acesta. Apăsă butonul de sus. Decanul Abernathy dorește să te scutească de toată stânjeneala posibilă. Studie încă o dată fața vătămată a lui Dynah. Cred că cel mai bine ar fi să rămâi câteva zile în camera ta.

— Am cursuri.

— Voi trimite vorbă la instructorii tăi că ai fost răcită bocnă. Îți

vor putea trimite temele la cameră. Iar Janet îți poate aduce mâncarea. Cum ți se pare?

Dynah încuviință plat când păși în lift.

— O să-i sun dimineață pe părinții tăi.

Dynah lovi cu palma în ușă, împiedicând-o să se închidă.

— Nu! Vă rog, să nu faceți una ca asta!

— Dar ar trebui să știe și ei ce s-a întâmplat, Dynah.

— Oricum nu pot face nimic. Nu veți reuși decât să-i îngrijorați.

Vreau să uit că s-a întâmplat.

— Mai vorbim de dimineață. Mai întâi să tragi un pui bun de somn la noapte.

— Promiteți-mi că nu-i sunați.

— Crezi că vor da vina pe școală?

— Se vor supăra. Nu vreau să se supere.

— Atunci, să așteptăm și să vedem.

Janet rămase plină de solitudine lângă ea, în timp ce Dynah se pregătea de culcare. O întreabă cum se petrecuse totul, iar Dynah îi povestește. Voia să vorbească despre toate, să-și verse toată teama și groaza, sentimentele de rușine și degradare, dar în fața faptelor, Janet se strâmbă năpădită de repulsie.

— Iartă-mă că te-am întrebat. Nu vom mai vorbi despre asta. E mai bine să uiți ce s-a întâmplat. Trase păturile sus și le aranjă în jurul lui Dynah. Scoate-ți totul din cap și culcă-te. Janet se aplecă și o sărută pe frunte. Aș vrea să mă fi sunat. Aș fi venit să te iau.

Dynah simți un junghi de vinovăție pentru că nu procedase astfel. Ar fi trebuit să ia seama la avertismentul domnului Packard. Ar fi trebuit s-o roage pe Sally Wentworth s-o ducă cu mașina. Ar fi trebuit să asculte de Charlie și să aibă grijă de ea.

— Spuneai că în seara asta te duci să studiezi la bibliotecă.

— Dar nu m-am dus. Am ieșit și am băut o cafea cu Chad și apoi m-am întors și am învățat aici.

Dynah nu mai spuse nimic. Nu mai putea vorbi, nu-și mai putea înfrânge nodul dureros care i se pusese în gât. Ar fi trebuit să... ar fi trebuit să...

— Te las câteva minute, te descurci singură? Trebuie să mă spăl pe față și pe dinți.

Dynah încuviință din cap, silindu-se să zâmbască în timp ce se lupta să-și înfrângă lacrimile ce o pârjoleau.

Janet își luă pijama roz din mătase și trusa de baie, apoi aprinse veioza de lângă pat. Deschise ușa, apăsă întrerupătorul pentru becul din tavan și camera se cufundă în semi-întuneric. Rămase în pragul ușii, o siluetă profilată de lumina ce bătea din coridor.

— Nu durează mult, Dynah. Încearcă să dormi. Totul va arăta mai bine mâine. Închise ușa după sine.

Dynah se întoarse pe o parte și se ghemui în poziție fetală, își trase păturile până peste cap și începu să plângă în hohote.

A doua zi, Dynah o sună pe Sally Wentworth și își dădu demisia din slujba ei de la Stanton Manor House. Surprinsă, Sally o întrebă de ce.

— O să-mi dedic mai mult timp studiului. Ignoră sentimentele de vinovăție care o năpădiră. Era adevărat, în parte. Avea să aibă o grămadă de lucru pentru a recupera de îndată ce se întorcea la cursuri.

— Dacă ai nevoie de mai mulți bani, îți pot da o mărire de salariu de un dolar pe oră.

— Nu e vorba de bani, Sally. Serios. Știa că va trebui să-și găsească curând altă slujbă. Nu își permitea luxul de a nu lucra deloc. Bursa nu-i acoperea decât o parte din taxele de studii. Părinții ei plăteau restul, plus taxele pentru cămin. Ei îi rămâneau cheltuielile pentru haine și cărți și întreținerea mașinii.

Trebuia să-și plătească asigurarea, benzina și reparațiile.

Dacă mașina ei ar fi funcționat seara trecută, poate că...

- Domnul Packard a și întrebat de tine. O să-i lipsești, să știi.

- Știu, spuse ea, cu gâtul sugrumat. Se gândi la avertismentul pe care îl primise din partea bătrânului și simți povara suplimentară a faptului că nu-i dăduse curs. Nu am ce-i face, Sally. Pur și simplu nu mă mai pot întoarce acolo. Nu se putea aduna nici măcar să-i spună că avea să mai vină în vizită.

— Cred că te înțeleg ce simți. Nu e tocmai o slujbă prea veselă.

— Mi-a făcut plăcere să lucrez acolo.

— Dacă ar fi adevărat, nu ți-ai da demisia acum. Ești sigură că nu e vorba de altceva, Dynah? E îngrozitor de subit.

Ezită, apoi își rezemă fruntea de zid. Nu se putea aduna să-i spună lui Sally adevărul. Era prea umilitor. Și mai rău chiar, nu se putea gândi la altceva decât la asta. Îi era frică, atât de frică. Numai gândul de a fi din nou în cealaltă parte a orașului față de campus îi făcu inima să-i bată cu repeziciune. Ethan îi luase mașina de la mecanic în dimineața aceasta, dar dacă i se strica din nou? Dacă Janet nu putea veni să o ia? Trebuia să facă din nou lungul drum de la Maple la Maine și apoi să ia autobuzul. După aceea trebuia să parcurgă Henderson și apoi prin parc...

Nu. Scutură vehement din cap. Nu putea una ca asta.

— Îmi pare rău, Sally. Îi era rușine că își dădea demisia fără niciun preaviz. Îi părea rău să-i părăsească pe Sally și pe Juan și să-i lase cu responsabilități suplimentare. Îi părea rău de faptul că domnul Packard avea să-i simtă lipsa. Îi părea rău pentru tot.

— Ei bine, mi-am asumat un risc când am angajat o studentă. Ar fi trebuit să știu dinainte. Va trebui să lucrez peste program până voi găsi un înlocuitor. Nu te aștepta să-ți dau o recomandare. Urmă un clic strident când Sally puse receptorul în furcă.

În următoarele zile Dynah încercă să se dedice studiului, dar găsi că era greu. Era atât de obosită, încât tot ce-și dorea să facă era să doarmă. Când dormea, era chinuită de vise ciudate, aproape reale. Nu se putea concentra.

Ofițerul Lawson o sună și stabili o întâlnire la secția de poliție din Middleton. Spuse că avea să trimită o mașină de patrulare să o ia, însă Dynah spuse că avea să vină singură până la secție. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să dea cuiva motiv de bârfe. Janet spunea că tot campusul vuia deja din cauza veștii că o fată fusese violată în parcul orașului.

Ethan insistă să o ducă cu mașina. Când o luă, îi spuse că dacă îi vedea cineva la secția de poliție, pregătise deja o scuză credibilă. Erau în vizită la închisoare și făceau muncă de cercetare.

— Lasă-mă numai pe mine să vorbesc, spuse el.

După aceea, niciunul din ei nu mai scoase nicio vorbă. El părea îngândurat, mohorât și propriile ei gânduri goneau parcă nebunește doar spre un continuu dezastru. Era pentru prima oară când ieșea din camera ei din seara aceea încoace. În loc să iasă pe poarta de est, Ethan se îndreptă pe ruta lui obișnuită, drept prin poarta principală și apoi pe Henderson. Ea-și ținu ochii închiși până virară pe Main.

Odată ajunși la secția de poliție, Ethan rămase în hol. Dynah suportă o oră de întrebări legate de seara violului. Pomeni de mașina cea albă cu numere de Massachusetts. Nu-și amintea niciunul din numere sau din literele ce erau inscrie pe plăcuțe. Ofițerul Lawson continuă să o întrebe despre bărbatul acela, iar și iar, insistând blând dar persistent asupra detaliilor legate de statura lui, voce, orice l-ar fi putut identifica. Era înalt sau scund? Solid sau subțire? Cu ce fusese îmbrăcat? Avea vreun fel de accent?

— N-am văzut decât o siluetă neagră. N-a spus nimic. Doar... m-a înșfăcat.

Nu exista nimic hotărâtor care să-l lege pe omul care condusesese mașina cea albă cu bărbatul care o violase.

Se duse acasă cu o durere de cap îngrozitoare și continuă să verse jumătate din noapte.

Dynah se întoarse la ore după nouă zile de la atac. Prima zi fu tortură curată. Întotdeauna se simțise confortabil printre oameni. Acum, era iritată de atât de multă lume în jur. Mai rău chiar, prietenii ei alegeau „incidentul” drept primul subiect de discuție.

— Mă întreb cine o fi fost.

— Poate vreo fată din Maine. N-a plecat de la școală acum câteva zile?

— Am auzit că era însărcinată.

— Eu n-am auzit asta. Serios?

— Dacă chiar era ea? O poți condamna că a plecat? Eu n-aș mai sta aici dacă mi s-ar întâmpla una ca asta. Tu ai rămâne?

— L-au prins?

— Nu. Am văzut ieri o mașină de poliție pe Henderson. Cred că discutau cu vecinii, încercând să găsească pe careva care să fi văzut ceva.

— În ziarul de ieri scria că se caută orice informație despre șoferul unei mașini albe cu număr de înmatriculare de Massachusetts.

— Prietenul meu nu crede c-or să-l prindă pe individ. Probabil că a trecut demult granița până acum.

— Înapoi în Massachusetts.

— Sper să rămână acolo.

— Sper că a avut vreun accident pe drum.

— Nu te apucă pandaliile când te gândești? Adică, poți să-ți închipui una ca asta? Mă duc acolo în fiecare după-masă să studiez, încă de când am venit la NLC. Sunt convinsă că acum nu va mai fi la fel, nu?

— Dynah, unde te duci?

Ea roși, prinsă de privirile lor curioase.

— La biroul de oferte de muncă pentru studenți, spuse ea, retrăgându-se, cu cărțile strânse la piept ca un scut.

— Dar parcă ai deja o slujbă, nu? La Stanton Manor House.

— Am fost nevoită să-mi dau demisia.

— Plata e bună, dar e mult prea departe și îmi iroseam tot timpul de învățat. O să caut o slujbă aici în campus.

Minciuni, minciuni. Erau atât de multe minciuni în viața ei acum...

— Este o slujbă la bibliotecă. Știu pentru că eu tocmai mi-am dat demisia. E plictisitor să aranjezi cărțile pe rafturi.

Primi slujba, iar până la sfârșitul săptămânii avea și graficul de lucru. Începu lucrul luni.

După toate aparențele, totul era bine. Dacă părea să zâmbească mai puțin, prietenii se gândeau că era din cauză că era concentrată pe examenele parțiale de jumătate de semestru. Dar apoi, nu erau toți preocupați de examene?

Dar în adâncul sufletului ei, Dynah știa... Era zdrobită și nu știa cum să se adune din nou. Zăcea în camera ei de cămin, fără să poată dormi, și o poezie din copilărie nu îi mai ieșea din minte.

Hopa-Mitică s-a suit pe un zid.

Hopa-Mitică grozav s-a lovit.

Toți: caili – curtenii-au venit la un loc,

Dar n-au mai putut să-l repare deloc.

Ar fi vrut să vorbească despre sentimentele ei cu Ethan, dar orice încercare de-a ei se lovea de un zid impenetrabil, căci el schimba subiectul de fiecare dată. Simți distanța dintre ei ca un hău ce se căsca parcă tot mai mult cu fiecare nouă săptămână. Cu toate astea, continuau să studieze împreună la bibliotecă între cursuri. Continuau să ia cina vinerea și să meargă sâmbătă la film și duminica la biserică împreună. Și totuși, ea tânjea după relația pe care o avuseseră înainte. Îi era dor de tandrețea și intimitatea de care se bucuraseră cândva. Întotdeauna discutaseră despre orice. Continuau să discute și acum, dar despre *nimic* important – nu despre ce-i frământa permanent mintea și inima, nu despre ce-l rodea pe el.

În seara aceasta, ea ședea la o masă mică într-un restaurant italian liniștit și îl asculta pe Ethan vorbindu-i despre cursul lui de homiletică. În ultima oră, avusese patru idei diferite, la care se gândea pentru lucrarea sa de licență. Chelnerul le aduse meniurile, apoi se întoarse să le ia comanda, aduse salata cu carne de vițel și parmezan pentru Ethan și porția de paste pe care și-o comandase ea, și lăsă și nota de plată.

— La ce te gândești? o întrebă el în cele din urmă, după ce luă și ultima îmbucătură din cina lui și privind-o peste marginea paharului său de apă. Dynah se juca cu pastele prin farfurie și își ridică ușor capul.

— Dar *tu* la ce te gândești? întrebă ea încetișor, cu o durere sfâșietoare în suflet. Îi venea să-i spună: Ce simți cu adevărat legat de ceea ce mi s-a întâmplat? Dai vina pe mine, Ethan? Crezi că eu sunt de vină că am fost violată? Nu-i puse niciuna din ele, însă el părea să i le fi citit din priviri pentru că fața lui luă o expresie crâncenă.

— De ce nu poți pur și simplu să uiți de tot?

— Tu poți să uiți?

Ochii lui erau întunecați, cu toate că nu putea spune dacă de furie sau durere. Știa că el ar fi vrut să uite, dar nu îi era de folos tentativa de a îngropa totul. Nu știa ce anume i-ar fi putut fi de folos.

— Și mie mi-ar plăcea să uit. Aș vrea. Dar nu pot. În fiecare noapte, visez tot ce s-a întâmplat. Privi în jos la fața de masă cu pătrățele albe și roșii, mușcându-și buza. Dacă începea să plângă nu făcea decât să înrăutățească lucrurile pentru el.

— Poate că ar trebui să te duci la consiliere.

Ea se întrebă dacă el își dădea seama cât de lipsit de compasiune sunau cuvintele lui, cât de neimplicat. Oare chiar era aceasta doar problema ei? Nu-l privea și pe el în egală măsură? El avea să fie soțul ei peste câteva luni. N-ar fi trebuit să-i pese de ceea ce simțea ea? Ce-i spunea de fapt? Ea-l privi în față, rănită și confuză.

— Poate că amândoi avem nevoie de consiliere.

— Poate că de timp avem nevoie.

— Ești furios.

— Da. Sunt furios. Îmi vine să-l omor pe individul acela de ajunge vreodată în mâinile mele. Asta ai vrut să auzi, Dynah? Se potrivește de minune cu vocația mea, nu? Îmi vine să plâng de fiecare dată când mă gândesc ce s-a întâmplat. Așa că dacă nu te superi, aș prefera să nu avem această discuție la cină. Își aruncă șervetul pe masă

Înșfăcă nota de plată, se uită la ea, o aruncă pe masă, își înfundă mâna în buzunar după portmoneu, și scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Haide să ieșim de aici. Din câte văd nu prea ți-e foame.

Aruncă banii pe masă și se ridică în picioare.

Ea nu spuse nimic pe drum înapoi spre campus. Ce ar fi putut spune care să fi putut schimba ceva? Ethan nu-i spusese ce nu era în regulă, dar o simțea. O vedea uneori în privirea lui, cu toate că încerca să o ascundă de ea și de sine însuși. Ea era întinată.

Ethan trase mașina într-un loc de parcare în apropierea căminului ei și opri motorul. Ținând strâns în mâini volanul, oftă greu.

— Îmi pare rău, Dynah. Nu îmi place să mă gândesc la asta, darămite să vorbesc despre asta. O privi cu ochi lipsiți de orice expresie. N-ai greșit cu nimic. Va trebui să trăim cumva cu asta.

Să trăim cumva cu asta. Cuvintele lui răsunară în ecou în mintea ei. Să trăim cumva cu asta. Să trăim cumva cu asta. Va trebui să trăim cumva cu realitatea monstruoasă a ceea ce se întâmplase? Avea să crească precum un monstru viu, cumplit între noi, o bestie la pândă, gata să devoreze...

— O, Ethan, mi-aș dori să mă ții în brațe și să-mi spui că totul va fi în regulă.

Atunci el se întinse și o trase aproape de sine, dar ea simți diferența. Atingerea lui era nesigură, aproape impersonală.

— Oare vor mai fi vreodată lucrurile între noi așa cum au fost înainte?

Nu trebui să-l privească pentru a-l simți cum se închidea în sine.

— Dacă Dumnezeu va îngădui.

Cuvintele lui o lovira ca o bombă. Dynah se desprinsese de el și-și ridică privirea la el, încremenită.

— Tu crezi că Dumnezeu m-a pedepsit pentru ceva. Crezi că a îngăduit să se întâmple una ca asta pentru că a vrut să mă învețe o lecție.

— Nu știu. Poate că da. Poate că nu. Întotdeauna am fost de acord că în toate există o lecție de învățat. Uite, eu unul nu înțeleg de ce se întâmplă astfel de lucruri. De ce există războaie? De ce mor de foame oamenii din Lumea a treia? Nu mă pot preface că înțeleg felul în care gândește Dumnezeu. Tot ce știu este că Dumnezeu are un motiv pentru tot ce face.

Dynah se uită la el, cu inima frântă. Ethan fusese întotdeauna atât de sigur că înțelegea și cunoștea voia lui Dumnezeu. Dumnezeu dorise ca ea să vină la NLC. Dumnezeu dorise ca ea să devină soția lui. Se schimbaseră toate astea? Îi întoarse spatele, deschise portiera și coborî repede din mașină.

— Dynah, așteaptă puțin! Ethan coborî la rândul lui. Dynah, nu fi așa!

Ea urcă în fugă scările și intră în cămin înainte ca el să apuce să-și închidă portiera și să o urmeze. Câteva fete tocmai ieșeau din lift când ajunse la el și se ascunse în interiorul acestuia. Apăsă butonul spre etajul al treilea.

Din fericire, Janet ieșise la o altă întâlnire, așa că putea fi singură în cameră, să gândească și să simtă în liniște. Își lăsă poșeta pe birou și se așeză cu capul în mâini.

Își aminti violența Vechiului Testament. Era plin de povestiri de vrăjmășie, robie, și eliberare. Evreii călătoriseră prin pustie. Chiar și după ce intraseră în Țara Promisă, incidentele nu conteneau să apară. Trecuseră prin războaie, moarte, tragedie. Oamenii erau încăpățânați și răzvrătiți. Profeții le strigau să se pocăiască. Dar Israelul îi întorcea iar și iar spatele lui Dumnezeu. Oamenii lui Dumnezeu nu voiau să asculte. Nu voiau să creadă și să se supună. Erau încăpățânați și îndărătnici.

Iar Dumnezeu îi pedepsise pentru a-i aduce înapoi la Sine.
O, Doamne, dar eu m-am increzut în Tine. Ți-am fost ascultătoare.

Toți oamenii au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.

Încercă să se gândească cu ce Îl supăraseră pe Dumnezeu. Îl iubea. Uneori se gândea că se născuse adorându-L. De când își amintea, Isus fusese real în inima ei. Era Mirele, Cel Sfânt, Mântuitorul și Domnul ei. Fusese educată să se simtă în siguranță și ocrotită și învăluită în dragostea Lui. Fusese învățată că mâna Lui plină de dragoste era în toate.

În toate.

Doamne, ești prezent și în povestea asta? Ești prezent?

Dumnezeu este olarul. Eu sunt lutul.

O și vedea pe mama ei zâmbind și spunându-i: „Dumnezeu te frământă și te face o femeie frumoasă, așa cum Îi place Lui să fiu.“

O, Doamne, de ce m-ai frânt? De ce m-ai aruncat în groapă? Nu sunt faptele de violență o dovadă a răzbunării? O, Isuse, ce am făcut să Te supăr? Oare eram prea mândră de Ethan? Eram prea fericită că urma să mă căsătoresc cu el? Sau poate nu am petrecut suficient timp cu sârmanul domn Packard? Am fost oare nepoliticoasă cu omul din mașina aceea albă? Nu m-am rugat îndeajuns? L-am iubit oare pe Ethan mai mult decât pe Tine? Oare de asta ai pus zidul acesta între noi? O, Isuse, cu ce Ți-am greșit? O, Isuse, Isuse...

Telefonul țârâi. Știa că era Ethan și nu răspunse.

Dynah îl văzu pe Joe șezând confortabil pe ultima treaptă a scărilor ce duceau la bibliotecă, cu spatele rezemat de un stâlp. Îi zâmbi și se ridică în picioare, întâlnind-o la jumătatea drumului în timp ce urca.

— Te duci la serviciu?

— Nu, încep abia la șase. Își înălță capul și îl privi scurt în ochi. Mă gândeam să învăț câteva ore.

— Ești frumoașă de învățat în aer liber. Ce-ai zice să mergem în poiană?

Ea ezită, suspicioasă.

— Ethan te-a trimis?

Când îl văzu zâmbind, trist, se grăbi să se justifice.

— Întotdeauna ai făcut atâta caz din faptul că eram prietena lui Ethan.

— Și încă ești.

Ea se încruntă, întrebându-se ce urmărea el. Sigur avea un motiv ascuns. Cu siguranță Ethan era în spatele invitației lui. Își aranjă cărțile în mână, lipindu-le mai strâns de piept și așteptă. Nu era sigură că voia să audă ce avea Joe de spus. Nu era sigură că voia să audă ce i-o fi povestit Ethan despre ieșirea ei din seara precedentă.

— Nu mai sunt supărată, dacă de asta mă așteptai. Poți să-i spui lui Ethan că nu sunt supărată pe el. Dacă acestea sunt sentimentele lui, asta este.

Expresia feței lui Joe se schimbă, devenind mai blând în timp ce o privea cercetător. Nu-i evită privirea, așa cum o făcea Ethan, ci rămase privind-o drept în ochi, acceptându-i tulburarea și spaima ce o simțea sub imaginea ei controlată de suprafață. El nu dădea bir cu fugiții în fața durerii ei.

— Dă-mi voie să fiu *gentleman* și să-ți duc eu cărțile.

Dynah îl lăsă să i le ia. Coborâră pe o cărare pietruită apoi trecură printre clădirea de studii politice și cea de arte frumoase, spre poiană. Arțarii începeau deja să înmugurească. Înainte de incident, ar fi observat și ar fi făcut și o remarcă despre asta. Acum, nici măcar nu-și ridică privirea spre ei. Rămase aproape de Joe în timp ce continuau să meargă la umbră și apoi din nou la soare.

Joe nu spuse nimic, dar se simți confortabil în tăcerea lui. Spre deosebire de Ethan, Joe nu se străduia din răspuțeri să umple fiecare minut cu vorbe sau presupuneri. *Dumnezeu are un scop în tot ce face.*

Nu părea să-și poată scoate gândul acesta din minte. *Ce scop, Doamne? Spune-mi, ce scop.*

— Uite, aici arată bine, spuse Joe și-i puse cărțile jos. Dynah privi în jur. El alesese un loc deschis, nu la umbră, un loc unde soarele cădea generos, din cerul senin. Îi plăcuse înainte locul acesta, și venise adesea aici cu Janet și cu alte prietene, savurând soarele ce cădea în voie peste ele. Acum, își dorea un colț întunecat, departe de oameni. Simți cum o privea Joe, așteptând. Se sili să zâmbească, apoi se așeză și-și adună picioarele lângă ea. Joe se așeză și își rezemă coatele de genunchii ridicați. Întotdeauna se simțise în largul ei lângă el, ceea ce făcea ca încordarea ei de acum să fie cu atât mai supărătoare.

Își alese un caiet și-l deschise.

— Deci, ce vrea Ethan să-mi spui?

— Nu el m-a trimis, Dynah.

Ea-și înălță creștetul, iar ochii i se îngustară ușor.

— Ești sigur?

— Vreau să stau cu tine și să vorbim. Vreau să știu cum te simți.

Ea-și plecă capul.

— Sunt bine.

— Ba nu, nu ești. Ești prea palidă să fii bine.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte din ultimele două

săptămâni în camera mea. Acum lucrez la librărie. Era rușinată de nota de amărăciune pe care și-o auzea singură în voce. Supărarea era acum dușmanul ei. Creștinii trebuiau să fie oameni docili, care acceptau și se supuneau voii lui Dumnezeu...

Aceasta să fi fost oare voia Ta, Doamne? Nu înțeleg. De ce s-a întâmplat asta? De ce mi-e toată viața întoarsă pe dos?

— Cum ți-e somnul?

— În regulă.

— Haide, Dynah. Poți vorbi cu mine.

Ea strânse din dinți. De ce trebuia să fie Joe cel care o lua la întrebări? Ethan ar fi trebuit să fie cel care să-și fi dorit să știe. Ethan ar fi trebuit să fie cel care să o asculte și să o consoleze, dar apoi Ethan era implicat personal, nu? El fusese cel care pierduse cel mai mult, nu?

Își întoarse privirea de la el.

— Am coșmaruri, spuse ea sec. Stânjenită, își plecă din nou privirea. Nu ar fi trebuit să-și dezvăluie sentimentele înaintea lui Joe. Trebuie să învăț.

— OK, spuse el încetitor și se întinse pe o parte. O să învățăm. Se ridică într-un cot și-și scoase la rândul său un caiet. Își luă un marker fluorescent, îi scoase capacul cu dinți în timp ce se apucă de citit. Din când în când sublinia câte un cuvânt sau peste un pasaj.

Cu privirea plecată în caietul deschis în poala ei, Dynah încercă să se concentreze la termenii pe care trebuia să-i învețe pe de rost. Se apropiau examenele parțiale, dar ea nu reușea să își imprime notiunile. Își frecă fruntea și o luă de la început, luând câte un termen odată, încercând iar și iar, dar mintea ei continua să hoinărească hai-hui.

— Tu crezi că există o rațiune în tot ce se întâmplă? Îl simți pe Joe cum o privea. Temându-se de răspunsul lui, continuă repede. Adică, Ethan crede că da. El crede că Dumnezeu are sigur motivele Lui pentru care m-a pedepsit.

— Chiar astea au fost cuvintele lui?

— Ceva de genul ăsta. Poate că nu în cuvintele astea. O, de fapt, chiar nu știu. Poate că nu asta a vrut să spună. Poate că ea nu-l înțelesese corect. Poate că ea era nedreaptă. Poate că ea nu gândea cum trebuie cu privire la nimic în ultima vreme. Își frământă tâmpilele cu degetele tremurătoare.

— N-ai fost tu de vină, Dynah.

— Cum pot ști sigur asta? Ar fi trebuit să-l ascult pe domnul Packard. Aș fi putut-o ruga pe Sally să mă ducă cu mașina sau să o sun pe Janet sau să aștept până când Ethan își termina studiul biblic. Aș fi putut...

Joe se ridică, oprindu-i torentul de cuvinte, și se întinse la ea, apucând-o ferm de mână.

— Ascultă-mă.

Și ea îl ascultă, fără a reuși să-i vadă fața printre lacrimi.

— Nu ai fost tu de vină. N-ai făcut nimic să meriți asta.

— Trebuie să existe o rațiune.

— Nu Dumnezeu l-a trimis pe omul acela să te violeze.

— Dar nici nu l-a oprit, spuse ea, smulgându-și mâinile din mâinile lui și agățându-se din nou de cărțile ei. Poate că l-a trimis totuși, Joe. El nu spuse nimic, iar ea încercă să-și justifice sentimentele răvășite. Nu i-a trimis Dumnezeu pe asirieni să nimicească Israelul? Nu au fost cucerii de asirieni? Și Iov. Joe, ce zici de Iov? Cu ce a greșit el de a suferit atât?

— N-a greșit cu nimic, Dynah. L-a iubit pe Dumnezeu. L-a cinstit pe Dumnezeu. De asta a și vrut Satana să-l cearnă, să dovedească cumva că avea să reușească să înfrângă credința lui Iov.

— Și atunci să înțeleg că și eu sunt *cernută*? Îl văzu tresărind la sarcasmul acid din răspunsul ei și se roși, rușinată că putea șede chiar aici, în mijlocul unei facultăți creștine, și îndrăznește să-L critice pe Dumnezeu. Ar fi vrut să spună că ea nu era ca și Iov. Ea avea să cadă înfrântă. Credința ei avea să fie zdruncinată. Câteva cuvinte din partea lui Ethan și deja începea să se dezlănțuie. Își închise ochii și-și plecă fruntea. Iartă-mă.

— Pentru ce să te iert? Pentru că ești rănită și furioasă pe ce ți s-a întâmplat? Ai toate motivele.

— *Dumnezeu are motivele Lui.*

Poate că pur și simplu nu era suficient de bună pentru a face parte din Împărăția Lui. Inima i se strânse și i se făcu mică de frică.

— Poate că Ethan avea dreptate. Poate că ar trebui să încerc să uit. Să las totul înapoia mea și să mă duc înainte ca și când nimic nu s-a întâmplat. Își deschise cartea.

— Dynah, spuse Joe, iar compasiunea din tonul vocii lui îi făcu stomacul să i se strângă de durere.

— Dacă trebuie neapărat să vorbim, Joe, atunci haide să vorbim despre altceva. Te rog. Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu vreau nici măcar să mă gândesc la asta. OK?

Joe rămase tăcut preț de o clipă, apoi încuviință din cap.

— Cum vrei tu. Dar vreau să știi că sunt prin preajmă dacă ai nevoie de mine.

Ethan o sună în seara aceea și își ceru iertare. Ea spuse că el nu era de vină, cu toate că atitudinea lui o rănea profund. Ea spuse că înțelegea, și în parte așa și era, cu toate că nu voia să analizeze lucrurile îndeaproape. El spuse că nu se mai înțelegea pe sine. Totul era un amalgam de sentimente încâlcite în inima lui și că trebuia să le dea cumva de cap.

— N-am vrut niciodată să te învinovățești pe tine pentru ce s-a întâmplat.

— Știu, spuse ea, iertându-l, știind că asta era ceea ce-și dorea el. Următoarea dată când ieșiră, el era altul.

— Joe și cu mine am discutat mult, spuse el, luându-i mâna între mâinile sale. De ce nu am merge să ne plimbăm în seara asta, în loc să vedem un film?

Și urmă o seară frumoasă. Nu-și spuseră multe în timp ce se plimbau pe cărările pietruite. Dynah nu-i spuse că umbrele o făceau să se simtă nesigură și că fiecare sunet din noapte îi făceau inima să-i tresară.

Trecură pe lângă alt cuplu care se plimbau ținându-se de mână pe aleile îngrijite ale campusului. Ea-și închipui că trebuia să se simtă în siguranță în spațiul protejat, dar nu se simțea. Nici chiar cu Ethan alături de ea.

O dată el se opri și o trase aproape de sine. Îi atinse obrazul, și o sărută pe colțul gurii. Era pentru prima oară că o săruta în săptămânile care trecuseră de la viol încoace. O mângâie pe obraz și o cuprinse în brațele sale.

— Te iubesc în continuare, Dynah.

Ea ştia că el intenţionase să o consoleze cu cuvintele sale, dar ea nu se simţi consolată deloc. *În continuare*, spusese el. O iubea *în continuare*. Cumva, în spatele vorbelor sale era ascuns un *în ciuda*. Te iubesc *în continuare*, *în ciuda* faptului că eşti întinată. Te iubesc *în continuare*, *în ciuda* faptului că nu l-ai oprit pe omul acela. Te iubesc *în continuare*, *în ciuda* faptului că nu mai eşti cea care erai înainte...

Ea alungă gândurile acestea departe de ea. Nu le putea da crezare, nu dacă avea de gând să se agaţe de echilibrul emoţional pe care se străduia din răputeri să şi-l păstreze — nu dacă dorea să poată privi înainte într-un viitor care trebuia să fie sigur. Dar lucrurile se schimbaseră. Fiorul dulce de dorinţă pe care-l simţea odinioară când o atingea Ethan, dispăruse. Tot ce simţea acum era un nod rece de frică şi repulsie în stomac. Nu se mai simţea confortabil în braţele lui, însă rămânea acolo nemişcată, ştiind că asta era ceea ce-şi dorea el, ceea ce aştepta el din partea ei. O ţinu în braţe şi îi şopti cuvinte tandre în păr. Scuze. Promisiuni.

Ea rămase nemişcată, luptându-se cu tulburarea din interior, cu tumultul sângelui ce-i pulsa în urechi. Îşi închise ochii strâns când începură să-i apară în minte mâinile altui bărbat care o ţineau, o pipăiau, o loveau, o sfâşiau, o zdrobeau. Panica ameninţa să o copleşească, dar nu-i putea spune lui Ethan ceea ce simţea fără să-i distrugă acest moment scurt, nesigur de tandreţe şi poate să distrugă orice şansă pe care o aveau de a rezolva lucrurile între ei.

El îi dădu drumul încet, privind-o de sus. Îl văzu încruntându-se ușor. Era perplex. Ea se sili să zâmbească, agăţându-se de gândul imaginar că totul era în regulă. Sau cel puțin avea să fie. Într-o bună zi. *Încrede-te în Domnul. Încrede-te în Domnul.*

— Mâna ți-e rece, spusese el când începură din nou să se plimbe. Haide să îți iau ceva cald de băut.

Se duseră la cafeneaua studenților și găsiră o masă liberă într-un colț din spate. Câteva minute mai târziu după ce comandaseră ciocolată caldă, studenții năvăliră în cafenea, râzând și chiuind zgomotos.

— Cu siguranță a câștigat echipa de baschet, spusese Ethan uitându-se la studenții plini de viață ce invadaseră tot localul. Am uitat că aveau meci în seara asta.

Dynah îl descoperi pe Joe în mulțime, cântând un cântec de victorie. Privirea lui o găsi pe a ei, iar râsetul i se preschimbă într-un zâmbet blând. Cineva îl împinse din spate, în timp ce și mai mulți studenți agitați intrară în cafenea, trăgând scaune și umplând tot localul cu o zarvă de nedescris.

Ethan se aplecă înainte, rezemându-se în coate de masă.

— Vrei să plecăm?

— Nu, e în regulă.

Prefera zarva de aici în locul tăcerii întunecate. Prefera să aibă o masă între ea și Ethan decât să trebuiască să facă față strădaniilor sale de a dovedi că totul era ca înainte.

Joe veni la ei și luă un scaun lângă ea. Ochii săi o priviră în față, înainte de a-i arunca o privire lui Ethan, care părea posac și deloc în largul său.

— Fraților, ați pierdut un meci pe cinste.

— N-am avut dispoziția necesară, spuse Ethan, strâmbându-se ironic. Să înțeleg că echipa noastră a câștigat.

— A fost un meci strâns până în ultimul minut. I-am bătut la trei puncte. Aproape s-a prăbușit sala de sport când s-a fluierat sfârșitul meciului.

— Minunat, spuse Ethan, plat.

— Hei, Joe! strigă cineva din cealaltă parte a camerei. Făcu cu mâna și își împinse scaunul înapoi. Nu vrei să veniți cu noi? întrebă el privind-o pe ea și pe Ethan. Vom face un foc de tabără în cinstea victoriei.

Ethan râse sec.

— Da, sigur, e exact ce ne lipsește. Un mușchi îi tresări pe maxilar. Altădată. O să rămânem aici și mai povestim puțin, apoi o să o conduc pe Dynah înapoi la cămin, să se poată odihni.

Expresia de pe fața lui Joe era posomorâtă.

— Stai ușor.

— Nu este nimic ușor aici.

Joe nu mai spuse nimic la vorbele lui, însă furia lui Ethan clocotea sub privirile prietenului său. Joe se ridică în picioare, își puse mâna pe umărul lui Dynah, o strânse ușor și îi lăsă singuri.

— Îmi pare rău, spuse Ethan. Ar fi trebuit să te întreb și pe tine.

Se aplecă înainte, în timp ce-și cuprinse cana cu ciocolată fierbinte cu mâinile. Vrei să ne ducem cu ei?

— Nu.

— Vrei să mergem în altă parte? Undeva unde să putem vorbi nestingheriți?

Nu voia să fie singură cu Ethan. Când realizează acest lucru, se simți rău și apărură îndoieli legate de relația lor. Se temea să fie singură cu el, se temea de ce avea să spună despre cele mai profunde sentimente ale sale. Se temea că deja știa fără să-i spună el nimic.

Era atât de derutată, corul de voci din capul ei certându-se între ele și alergând care încotro într-o sută de scenarii care de care mai dureros.

— Nu. E bine aici, spuse ea plat, știind că nu era așa.

El rămase cu privirea plecată în cana sa.

— Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat în seara aceea? Își ridică ușor fruntea și o privi. Poate că asta ar îndrepta puțin lucrurile.

Simțind o scăpărare de speranță, făcu așa cum îi ceruse el. La urma urmei, el era cel care participase la toate cursurile acelea de consiliere. El era cel care urma să fie pastor. Se simți năpădită de ușurare. Ethan era păstor. El avea să o vadă așa cum era — o mieluşea rătăcită și rănită. Luând o gură de aer prelungă, începu să-i povestească rând pe rând despre seara ei la Stanton Manor House, începând cu avertismentul domnului Packard. Îi povesti despre lungul drum pe Maple până pe Sycamore. Îi povesti despre bărbatul cu mașina albă și despre Martha care aștepta în stație. Îi povesti despre Charlie și despre drumul de pe Sixteenth. Retrăise noaptea aceea de zece ori la secția de poliție împreună cu Ofițerul Lawson. O putea face încă o dată și cu Ethan. Cu siguranță avea să fie mai ușor cu el.

Dar nu a fost.

— Am intrat pe Henderson. Când am ajuns la parc... pur și simplu era acolo. În umbră. O siluetă.

— Și?

— Și m-a înșfăcat.

Încheieturile degetelor sale se albiră cum țineau cana.

— Te-ai împotrivit?

Ea-și ridică încet fruntea și-l privi. Cuvinte urâte îi năvăliră în

mințe, dar și le reprimă. Mama ei o învățase să nu cedeze în fața furiei, să nu vorbească răstit. Să se pună în papucii celuiilalt.

— Da, spuse ea simplu, fără a mai da vreun detaliu cu privire la cât de tare se împotrivise și încercase să scape. Și nu încetase să se împotrivească până nu o amețise el după ce o lovise cu putere în cap.

— Și?

Ea-și plecă privirea, incapabilă să-l privească în ochi.

— Asta-i tot. Restul îl știi.

— Nu, nu știu restul. Ce ți-au făcut la spital? Ai stat mult timp în cabinetul acela de consultații, Dynah. Ce s-a întâmplat acolo?

Ea simți cum parcă îi stă inima în loc.

— Au luat probe, spuse ea cu ton scăzut, rușinată, și-și mușcă buza, rugându-se să nu îi mai ceară și alte detalii.

— Ți-au luat ceva probe în timp ce te consultau?

Ea simți cum se încoardă, începând să înțeleagă unde bătea. Își ridică ușor capul și-l privi în ochi.

— Pentru boli venerice, spuse el în șoaptă, cu toate că nu era nimeni prin preajmă care să-l fi putut auzi. Știi despre ce vorbesc. Ți-au luat sânge pentru testul HIV? Își plecă ochii în cana cu ciocolată, apoi înapoi la ea. Ei bine? Au luat? Ai dreptul să știi dacă individul acela te-a îmbolnăvit cu ceva.

Se întreabă dacă într-adevăr drepturile ei erau cele care-l preocupau sau altceva mai profund, mai primitiv. Ceea ce voia de fapt să spună era că *el* avea un drept să știe. Simți lacrimile venindu-i fierbinți. Desigur, avea dreptate. Avea dreptul.

— Da. Mi-au făcut tot felul de teste.

— Și?

Cei de la spital o sunaseră câteva zile mai târziu.

— Au fost negative, spuse ea posomorâtă.

Deocamdată. Trebuia să își mai repete de câteva ori anumite teste înainte de-a ști cu certitudine că era în regulă. Își împinse cana de la ea cu mâini tremurătoare. Dacă ar fi încercat acum să mai bea vreo picătură din el, ar fi vărsat cu siguranță.

Vocea lui Ethan era încordată.

— N-am vrut să te rănesc. Dar m-am gândit... ei bine, mă gândeam că ar trebui să lămurim pe față lucrurile astea.

— Acum că totul e lămurit, sper că te simți mai bine.

Fața lui se posomorî.

— Nu sări la mine acum. Nu eu te-am violat.

Obrajii ei se aprinseră din nou, apoi simți fiori reci. Se ridică în picioare și își luă rucsacul micuț pe care-l petrecuse peste spătarul scaunului.

— Unde te duci?

— La cămin.

El murmură ceva printre dinți, un cuvânt de care era convinsă că nu-i mai atinsese buzele până atunci. Nu l-ar fi rostit poate niciodată dacă nu ar fi fost atât de marcat de ceea ce i se întâmplase ei. Așa că probabil tot ea era de vină și pentru asta.

Îi auzi scaunul scrâșnind pe dușumea în timp ce se îndrepta spre ieșire. O prinse din urmă afară, și intră în pas cu ea.

— Îmi pare rău, spuse el răgușit, părând însă oricum altfel numai că i-ar fi părut rău nu. Mă enfurii de fiecare dată când mă gândesc la asta.

Pe cine oare, îi veni să-l întrebe. Îi venea să se întoarcă spre el și să-l lovească cu putere. Îi venea să țipe și să nu se mai oprească, dar rămase tăcută, pentru că fusese educată să fie politicoasă. Dacă nu ai ceva frumos de spus, mai bine să nu spui nimic. Să nu spună nimic. Să se prefacă și să își spună că nu o durea. Mai ales când cineva drag te rănea.

Purta inelul de logodnă al lui Ethan. Nunta fusese programată pentru ziua de șaptesprezece august. Deja își comandase rochia albă de mireasă.

Albă.

Pentru puritate.

Doar că ea nu mai era curată. Nu mai era fecioară.

Se desprinse de el și începu să meargă mai repede, disperată să ajungă odată la cămin, să scape de el, să se închidă în camera ei și să plângă.

El o prinse de mână și o sili să se oprească.

— Așa ai tu de gând să rezolvi problemele? Fugind de fiecare dată când auzi ceva ce nu-ți place? Vorbește!

Era un ordin, nu o rugămintă. Toată furia lui era îndreptată împotriva ei.

— Am vorbit cu tine.

— Cu o voce monotonă. De parcă ai fi povestit ceva ce s-a întâmplat altcuiva. Chiar nu simți nimic?

— Să simt? spuse ea încordată, revoltată de lipsa lui de sensibilitate. *Simt*, Ethan. Mă simt întinată, spuse ea cu voce sugrumată. Mă simt distrusă. Mă simt violată. E destul pentru tine? Ești mulțumit acum?

Ethan o prinse din nou.

— Dynah, spuse el, trăgând-o la sine din spate și cuprinzând-o cu brațele sale. Dynah, spuse el din nou și începu să plângă. Oare plângea pentru ea sau pentru sine? Nu conta. Se întoarse și-l cuprinse la rândul ei în brațe. Îi înțelegea durerea, dar știa, mult mai bine decât ar fi vrut să o știe vreodată, că o anumită durere era mult prea profundă pentru a putea fi spulberată de lacrimi.

În următoarea săptămână lucrurile nu se îmbunătățiră.

Dynah tocmai termina de făcut un duș care își dorea să o liniștească puțin, când intră Janet în cameră.

— A sunat iarăși mama ta, spuse ea în timp ce-și lăsă cărțile din mână. M-a întrebat dacă știu de ce ești atât de abătută.

Dynah se așează pe pat, cu părul învelit într-un prosop, și cu corpul ascuns într-un halat gros de baie.

— Și tu ce i-ai spus?

— Nu i-am spus nimic.

— Mersi.

— N-am reușit să fiu prea convingătoare, Dynah. Știe că ceva nu e în regulă. Nu crezi că ar trebui să-i spui ce s-a întâmplat?

Dynah se lăsă pe pat, desfăcându-și prosopul umed din jurul părului. Nu voia să se gândească iarăși la noaptea aceea. Nu mai voia să se gândească la efectele devastatoare pe care le avusese asupra relației ei cu Ethan. El tocmai începea să se adapteze. Începea să depășească acel incident. Relația dintre ei era tot mai bună. Încă câteva săptămâni, o lună, poate două, și avea să uite tot.

— O să-i spună tatii, și atunci o să-și facă amândoi griji. Și la ce bun? Nu vor putea schimba ce s-a întâmplat.

Janet rămase privind-o.

— Știe că ceva nu e în regulă. A spus că o bate gândul să ia avionul și să vină să te vadă.

Dynah își lăsă prosopul să-i cadă pe umeri.

Janet veni și se așeză pe pat alături de ea, îndepărtându-i părul încălzit din față.

— Poate că Ethan te-ar putea ajuta să vorbești cu ei.

Dynah râse lipsită de orice umor și scutură din cap.

— O să le spun că sunt răcită, sau așa ceva. Zâmbi trist. Nu-i mai mințise niciodată pe părinții ei până atunci, dar avea oare de ales? Ar fi înnebunit amândoi dacă ar fi aflat adevărul. Și în parte e adevărat, spuse ea, încercând să se scuze. Mi-e rău de la stomac de o săptămână încoace.

Janet o privi cu ochi mari acum.

— O, Dynah! Nu crezi că...

Dynah se simți cuprinsă de un fior când se uită în ochii îngroziți ai lui Janet.

— Ce să cred? întrebă ea încetișor, speriată.

— Că poate ești însărcinată?

Inima lui Dynah începu să bată repede.

— Nu.

Se agăță de cuvântul acela ce rămase atârând în aer. *Nu! Nu mi-ai face una ca asta, nu-i așa, Doamne? O, Te rog, Doamne, nu.*

AI ÎNCREDERE ÎN MINE, PREAIUBITO.

Dynah începu să tremure în interior. Știa. Nu trebuia să-și facă niciun test. Ceva îi spunea deja că problemele nu se încheiaseră. Ci erau abia la început.

Janet se ridică în picioare și începu să umble de colo-colo.

— Nu se poate. Pur și simplu nu are cum. Ți-ar fi dat ceva la spital în noaptea aceea să se asigure că nu avea să se întâmple una ca asta. O pilulă de după. Sau ceva! Ți-au dat, nu?

— Nu.

— Ai fost șocată, Dynah. Probabil că nu-ți mai aduci aminte acum.

Își amintea absolut fiecare detaliu al nopții aceleia îngrozitoare. Nu reușise să uite nimic din cele petrecute. Nu mi-au dat nimic, Janet.

— Dar asta e crimă curată! Nici măcar nu te-au întrebat?

Dynah își mușcă buza, rușinată să recunoască faptul că doctorul făcuse mult mai mult decât doar să o întrebe. Încercase să o convingă să urmeze tratament estrogenic. Ea fusese cea care refuzase să recunoască posibilitățile devastatoare. Ea era de vină. Totul era din vina ei.

Se întinse după agenda ei, o deschise cu mâinile tremurătoare, întorcând pagină cu pagină. Două luni și patru zile trecuseră din ziua violului. Continuă să frunzărească agenda până ajunse la o zi aflată cu două săptămâni înaintea aceleia. Ținând agenda strâns în mână, rămase privind data aceea.

— Presupun că ar fi bine să mă duc să mă vadă un medic.

Janet se întoarse și se așeză lângă ea. Îi luă mâna între mâinile ei.

— O să fie bine, spuse ea, deloc convingătoare. Sunt convinsă că dacă ești însărcinată, ceea ce probabil nu e cazul... adică, ai trecut prin atâtea; sigur, nu ți-a venit ciclul. Probabil că asta s-a întâmplat. Cu siguranță îți vor putea da ceva medicamente să te readucă la normal.

Normal? O, Doamne, voi mai duce vreodată o viață normală?

Mâinile lui Janet o strânsură.

— Chiar dacă ești însărcinată, vor avea grijă de tine. N-ai de ce să te îngrijorezi. Nimeni nu trebuie să știe. E devreme, oricum n-ar fi cine știe ce, și nu e din vina ta, în niciun caz. Așa că o să fie bine. Orice s-ar întâmpla, o să fie bine. Să nu uiți asta, Dynah. O să fie bine.

Doar că nu era. Chiar nu era nimic bine.

Niciodată nu o să mai fiu aceeași, nu-i așa, Doamne? Niciodată.

Dr. Kennon își scoase mânușile din cauciuc și le aruncă într-o tăviță metalică în timp ce o asistentă o ajută pe Dynah să se ridice la capătul unei mese de examinare. Medicul se uită la asistentă și îi făcu semn cu capul. Aceasta ieși încet din cabinet. Întorcându-se cu spatele la Dynah, deschise robinetul și începu să-și spele mâinile în

timp ce ea-și aranjă cămașa de spital pentru a se acoperi în întregime. Inima îi bătea greu în timp ce îi aștepta verdictul.

El opri robinetul acționând mânerul robinetului cu dosul mâinii și-și luă două prosoape din hârtie din suport.

— Ar fi trebuit să luați tratamentul cu estrogeni, domnișoară Carey.

Inima păru să i se prăbușească în gol. La cum i se adresase, putea la fel de bine să o și lovească. Implicațiile erau suficient de limpezi. Se purtase ca o nesăbuită. Își simți pielea lipicioasă, iar înaintea ochilor începură să-i danseze niște pete galbene înaintea ochilor.

După ce-și uscă mâinile, o privi mohorât. Aruncă prosoapele de hârtie în tăviță. Ea-și închise ochii, simțind valul șocului ridicându-se, apoi coborând la loc, lăsând-o paralizată în urmă.

— Îmi pare rău, spuse el plat. O privi în față, apoi o apucă ușor de încheietura mâinii, luându-i pulsul. Întinde-te câteva minute.

— Nu, mulțumesc, spuse ea. Ar fi vrut să se ridice și să moară.

El își puse mâna pe picior și se îndepărtă de ea.

— Voi pregăti un chiuretaj prin aspirație pentru după-amiază, mai târziu. Îi luă fișa și începu să noteze ceva în ea în timp ce vorbea cu ea. Nu va fi la fel de ușor cum ar fi fost pilula, dar nici prea rău. Procedura nu va dura prea mult, dar apoi va trebui să rămâi în salonul de supraveghere încă o oră. Nu mă aștept să apară complicații. Doar o măsură de precauție. Închise fișa ei și își lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp, apoi o privi din nou. Vei avea nevoie de cineva care să te ducă acasă cu mașina. Poate logodnicul tău?

Observase inelul cu diamant pe care-l purta pe deget.

Nu spuse nimic.

— Domnișoară Carey? Înțelegeți ce vă spun?

— Da, domnule, spuse ea cu voce sugrumată, tremurând în interior. Oare chiar era viața atât de seacă?

El o privi solemn.

— Poți să te îmbraci singură, sau ai dori să te ajute doamna asistentă?

— Mă descurc singură. Mulțumesc.

De îndată ce ușa se închise în spatele ei, cobori repede de pe masa

de examinare și se întinse după hainele ei. Când fu îmbrăcată, își împături cămașa de spital și o lăsă pe masa de examinare.

Dr. Kennon vorbea cu o femeie în cabinetul asistentelor. Le întinse o fișă peste tejghea și luă alta. Când o văzu pe Dynah, se întoarse spre ea.

— Intervenția e programată pentru ora trei. Să fiți aici cu treizeci de minute înainte.

Ea-și ținu capul plecat când trecu de asistenta care-l asistase pe Dr. Kennon. Angajata își ridică privirea la ea. Dynah își completase deja formularele cu date personale și medicale. Nimeni nu-și spusese nimic în timp ce ea-și văzu de drum. Ușile din sticlă se deschisera automat înaintea ei, și ieși din clădire.

Îi venea să fugă. Își simțea frica până în gât, și mintea îi alerga înapoi în noaptea aceea din Henderson Park. Înghițind în gol în aerul răcoros, începu să meargă mai repede pe trotuar spre parcare. Își descuie mașina, se strecură pe locul șoferului și trânti portiera după ea, după care o blocă.

Strângând volanul în mâini, se aplecă înainte și-și lipi fruntea de el. Rămase așezată în felul acesta multă vreme, până când inima începu să-i bată ceva mai rar, ieșind din ritmul acela nebunesc, și reuși să respire din nou normal.

Nu se simți în siguranță până nu trecu pe sub arcada ce ducea spre New Life College. Intră în parcare de lângă cămin, rămase la volan, încercând să gândească. Mintea îi era atât de tulburată, guvernată de emoții. Se simțea ca un iepure fugărit de o haită de câini. Avea nevoie de o gaură în care să se ascundă. Un loc sigur.

O bătaie la geam o făcu să tresară.

Joe stătea privind-o, încruntat.

— Ești bine?

Se întinse după rucsacul ei și deschise portiera mașinii. Se sili să zâmbească, apoi ridică din umeri, sperând că nu arăta așa cum se simțea.

— Nu-ți uita cheile, spuse el.

Se roși, se așeză și se aplecă înainte să și le ia. Ieși din nou și trânti portiera după ea.

— Ar trebui să o încui, spuse el, deschizând ușa și acționând

siguranța înainte de a o închide la loc. Se întoarse și se uită la ea. Tremuri toată, spuse el încetșor. Ce s-a întâmplat?

— Sunt însărcinată, spuse ea înainte să-și dea seama că o rostea cu voce tare. Sunt însărcinată, Joe. Se simți năpădită de emoții ca un vulcan, până fu absolut convinsă că avea să explodeze. O, Dumnezeuule. Ce-o să mă fac, Joe? Ce o să mă fac?

Joe o cuprinse pe sub braț. Mâna îi era caldă și puternică, susținând-o.

— Haide să mergem să ședem puțin pe malul lacului și să stăm de vorbă, spuse el încetșor, cu un ton plin de tandrețe.

Ea se smulse din mâna lui.

— Nu pot. Nu pot să vorbesc cu tine despre asta. Trebuie mai întâi să vorbesc cu Ethan. N-ar fi trebuit să spun nimic. Trebuia să se liniștească. Oamenii aveau să-și dea seama. Aveau să vorbească.

— Nu se va întoarce în campus până deseară.

— Dar trebuie să mă întorc la spital după-masă. Trebuie să fiu acolo la două-treizeci. De îndată ce spusese asta, își dori să nu o fi făcut. Joe știu. Nu trebui să spună la ce se referea. Înțelegea perfect. Rușinată, își întoarse capul. Medicul a spus — îl privi din nou, implorator, dorindu-și înțelegerea lui, dacă nu chiar acceptarea. Trebuie să o fac.

Joe o atinse tandru pe obraz.

— Nu lăsa pe nimeni să gândească în locul tău, Dynah.

Cuvintele lui reușiră cumva să o liniștească, potolind tulburarea din sufletul ei.

— Ce altceva pot face, Joe? Nu știu ce să fac.

— Nu lua decizii pripite.

— Dar medicul a spus...

— Medicul nu știe tot. El nu te cunoaște pe tine.

Ea-și întoarse privirea.

— Nu pot să vorbesc despre asta chiar acum, spuse ea, nesuportându-i blândețea. Nu făcea decât să înrăutățească și mai mult lucrurile, și ea știa de ce.

— Dynah, te rog. Haide să ne așezăm și să povestim.

— De ce? Ca să-mi spui ce să fac?

— Îți promit că n-am să-ți spun ce să faci.

— Ba da, asta o să faci. Crezi că știi mai bine ca oricine ce e bine și

ce e rău, nu-i așa? Exact ca Ethan. Eu singură m-am băgat în beleaua asta, nu? Am fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. N-ar fi trebuit să umblu noaptea pe Henderson cu niciun chip. Ar fi trebuit să o sun pe Janet să mă ducă cu mașina. Ar fi trebuit să insist mai mult la mecanic și să-mi primesc mașina mai devreme. Ar fi trebuit să chem un taxi. Ar fi trebuit să fac orice altceva, numai nu ce am făcut eu. Nu-i așa? Nimănui nu-i pasă ce simt eu.

— Dynah...

Se întoarse și fugi spre cămin.

Privi înapoi peste umăr în timp ce intra și-l văzu pe Joe stând exact în același loc unde-l lăsase.

Nu se întoarse la spital. Rămase în camera ei, șezând pe pat, cu capul rezemat de zid, cu genunchii ridicați la piept. Telefonul sună la ora patru. Ea-și lipi fruntea de genunchi, convinsă că era medicul care dorea să știe de ce nu apăruse pentru efectuarea intervenției.

Robotul intră în acțiune, și auzi vocea mamei ei.

— Dynah, dragă? Sunt mama. Sună-mă. Te rog. Știu că ești ocupată cu învățatul, dar au trecut săptămâni întregi de când am vorbit ultima oară. Mi-e dor de tine, drăguț.

Dynah își rezemă capul de perete și-și închise ochii.

Ethan o privea cu ochi mari, cu fața palidă.

— Glumești? Cu siguranță, trebuie să fie vorba de o greșală.

— Nu, spuse ea mohorâtă, privind în jos la mâinile ei încleștate. Nu este nicio greșală. Mi-aș dori să fi fost.

— Nu-mi vine să cred, spuse el, trecându-și mâna prin păr. Nu-mi vine să cred că se întâmplă una ca asta! Nu credeam că lucrurile pot ajunge mai rău decât sunt deja.

Când își ridică creștetul, îi văzu tulburarea de pe față. Se temea de ceea ce vedea, se temea de implicațiile pe care le-ar avea probabil toată starea aceasta de fapt pentru relația lor. Cu doar câteva zile înainte, crezuse că ajunseseră la un loc al concesiiei, acceptând ceea ce

se întâmplase și mergând împreună mai departe. Acum, văzu că nu era așa. Nimic nu era rezolvat. Nimic nu era sigur.

— Ce ne facem?

Ethan își întoarse privirea, în timp ce un mușchi i se contractă pe obraz, iar ochii i se îngustară de furie. După o clipă, o privi înapoi, cu o expresie sumbră pe față.

— Ceea ce trebuie să faci, presupun.

— Să nasc copilul?

— Nu! Vocea îi era joasă, iar ochii sfredelitori. Medicul ți-a spus ce ai de făcut.

— Dar el vorbea despre avort.

El se aplecă mai aproape de ea, privind în jurul său prin restaurant, asigurându-se că nu-i auzea nimeni.

— Și nu crezi că știi asta?

— Dar e greșit, Ethan. Am discutat despre asta. Am căzut de acord că avortul este o greșală.

— Sigur că e o greșală – atunci când fetele o folosesc în loc de anticoncepțional sau femeile o fac pentru că nașterea unui nou copil este un inconvenient, sau o povară financiară, sau atunci când un bărbat nu-și asumă responsabilitatea. Dar în situația asta? Cum poate fi greșit? Ești tu de vină că ești însărcinată? Ar trebui să fiu eu părintele unei făpturi atât de detestabile?

Ea tremura în interior. Nu suporta să privească în ochii lui Ethan și să-i vadă repulsia. Oare îi trecuse vreo clipă prin minte că făptura ce o purta în pântec era în același timp o parte din ea?

— Și-apoi, continuă el cu o voce mai puțin repezită, mai controlată, tu crezi că medicul ți-ar fi sugerat ceva ce el nu consideră că ar fi neapărat necesar?

— Doar pentru faptul că e legal nu înseamnă neapărat că e și drept.

— Dar nu înseamnă nici că e greșit. Cum rămâne cu sănătatea ta psihică? Ai fost violată!

— Și ce, un avort ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? spuse ea, luptându-se cu lacrimile. El își dădea oare seama ce spunea? Nu fusese el cel care scrisese articole despre procedurile în discuție? Nu i le citise chiar el, cu vocea răsunându-i de un zel evlavios?

— Ar pune capăt la tot ce s-a întâmplat. Nu a fost dorința lui Dumnezeu să rămâi însărcinată.

— Și de unde să știu eu ce a vrut Dumnezeu? Nu spuneai chiar tu că Dumnezeu are totul în mâini? Că tot ce mi se întâmplă este parte a planului Său pentru mine?

— Doar nu poți crede una ca asta, Dynah. Chiar crezi că asta e cel mai bun lucru pentru noi doi? Dumnezeu n-ar face una ca asta.

— N-am spus că El *a făcut-o*. Doar că nu a împiedicat cu nimic ca toate astea să se întâmple.

— Ethan o apucă de mâini.

— Ai făcut tot ce era de făcut, Dynah. Ne-am păstrat relația curată. Îl slujim pe Dumnezeu. Acest... acest incident suferit de tine este o fărâdele. A fost Satana care a încercat să-mi distrugă planurile mele pentru viitorul nostru.

— Dar acum este și...

— Nu. Mâna lui le strânse dureros pe ale ei. Niciun cuvânt. Nici prin gând măcar să nu-ți treacă. Trebuie să mă asculți, Dynah. Nu se poate ca Dumnezeu să aibă pretenția din partea ta să continui povestea asta. Categoric nu! Se lăsă pe spate, desprinzându-și mâinile de pe mâinile ei, cu fața împietrită. Categoric nu, Dynah. Nu cred că Dumnezeu ar aștepta una ca asta din partea noastră. Eu unul nu o voi accepta.

— Nu mă pot întoarce acolo, Ethan. Pur și simplu nu pot. Își îngropă fața în mâini, tremurând. Tu nu înțelegi. Examinarea fizică pe care o suportase în noaptea violului fusese destul de traumatică. Nu credea că putea suporta să treacă prin ceva și mai îngrozitor. Știa ce urmau să-i facă trupului ei.

— Vin cu tine. Va fi bine. Îți promit că așa va fi. Nu voi îngădui să ți se întâmple nimic.

Ea-l privi, întrebându-se cum putea spune așa ceva, ținând cont de ceea ce îi sugera.

— Nu va dura mult, și apoi totul va fi gata. Vom lăsa toată povestea asta în urmă.

Ea se cuprinse cu brațele. Era atât de grăbit să termine odată cu asta. Dar oare avea să se termine vreodată?

— Eu nu sunt pregătită să accept această decizie.

— Cum adică nu ești pregătită?

— Trebuie să mă gândesc mai întâi.

— *La ce să te gândești?* Doar nu vrei să-mi spui că tu ți-l *dorești*?

Își ținu respirația când îi simpi tonul acuzator.

— Nu, nu mi-l doresc! Chiar nu putea măcar să încerce să înțeleagă prin ce trecea ea? Era atât de grăbit să ia decizii în locul ei, să se asigure că nu apărea nimic în calea prețioaselor sale planuri. Ei bine, planurile lor deja fuseseră distruse. Viața ei fusese distrusă, sfărâmată, spulberată cu totul. Iar avortul ar fi trebuit să fie calea rapidă de a rezolva toate problemele? Pentru cine? Violul fusese o experiență suficient de rea. Examinarea fizică de la spital aproape că fusese chiar mai rea. Iar acum, ar fi trebuit să se supună unui avort? Un chiuretaj de aspirație. Medicul o spusese în același fel în care poate i-ar fi spus că are nevoie de un vaccin pentru cine știe ce boală infecțioasă.

— Nu-l doresc.

Nimic din toate astea. Nici avortul. Nici copilul. Nici teama și durerea care îi erau acum tovarăși nedespărțiți din noaptea aceea de ianuarie încoace.

— Atunci scapă de el. Cu cât aștepti mai mult, cu atât va fi mai greu să iei o decizie. Cu cât termini mai repede cu asta, cu atât mai curând se va termina și vom putea încerca să rezolvăm problemele dintre noi.

Ce probleme, ar fi vrut să-l întrebe, dar nu îndrăznea. Tremura în interior, întrebându-se dacă o mai iubea vreun pic.

— Joe a spus să nu mă grăbesc să fac nimic.

— Joe? spuse el ridicându-și capul. El știe că ești însărcinată?

Ea se îmbujoră.

— Numai ce mă întorsesem de la spital. Ședeam în mașina mea și...

— I-ai spus?

— Tu nu te întorceai până...

— I-ai spus *lui* înainte să-mi spui *mie*?

— Iartă-mă. N-am vrut să fie așa, Ethan. Doar că eram atât de necăjită.

— Dar eu n-am niciun drept să fiu, nu?

— N-am spus asta.

— Joe nu e implicat emoțional. Poate să facă pe deșteptul care gândește la rece. Își poate permite să aibă toate răspunsurile corecte. Nu-l costă nimic să-ți spună să aștepti și să te gândești în liniște la tot. Fața i se întunecă de furie. Ce drept are el să-ți spună ceva?

— Încerca să mă ajute.

— Serios? Ei bine, nu-l privește. Asta nu-i distruge viața lui.

Ea simți cum pălește.

— Cine-și închipuie că e? N-are niciun drept să vorbească în numele meu.

— N-a spus-o ca să se bage între noi, Ethan. Tot ce a spus a fost că ar trebui să mă gândesc bine la toate înainte să iau vreo decizie.

— Pentru că el e împotriva ideii de avort, și tu știi asta!

— La fel erai și tu înainte să se întâmple toate astea.

— Poate că acum am ceva mai multă compasiune, spuse el, printre dinți. Uite ce e. Nu poți face una ca asta. Vrei să știe toți ce ți s-a întâmplat?

O spuse cu o asemenea vehemență... și auzi și ceea ce el nu rosti. O văzu și în privirea lui. Își plecă ochii, nedorind să mai vadă nimic.

— Joe nu va spune nimic.

— Nu, nu va spune, dar nici nu va fi nevoit să spună ceva dacă nu te hotărăști să faci ceva curând. Toți o vor vedea cu ochii lor și vor trage singuri concluziile. Și știi care vor fi acelea.

Ea încremeni, înțelegând dintr-o dată care era de fapt principala sa îngrijorare. Își făcea oare griji pentru reputația ei sau a lui? Dincolo de durere, se simți năpădită de furie.

— Atunci poate că ar trebui să spunem adevărul. Nu e asta întotdeauna calea cea mai bună?

El râse sec, jucându-se cu tacâmurile sale.

— Oamenii tot vor trage concluziile lor. Suntem logodiți. După felul în care sunt oamenii azi, știi prea bine ce vor gândi.

Acum o spusese, clar și direct.

— Poate că am putea lua niscai fotografii de la poliție și să le postăm prin tot campusul. Atunci vor ști cu toții că tu n-ai greșit cu nimic.

Încetă să-și împingă furculița înapoi și încolo pe masă.

— Nu merit replica asta din partea ta.

— Și eu oare merit ce sugerezi tu aici? Ochii i se umplură de lacrimi fierbinți. Alunecă de-a lungul scaunului, dorind să plece de la masă, dar el o apucă de încheietura mâinii.

— Trebuie să rezolvăm asta, spuse el pornit.

— Adică vrei să fac ce-mi poruncești tu să fac. Ei bine, voi urma sfatul lui Joe și nu mă voi grăbi să fac nimic

— Știu că ești speriată, Dynah.

— Mă întreb dacă ști vreun lucru. Mă întreb dacă îți poți și numai imagina ce simt eu. Dă-mi drumul.

— Nici nu mă gândesc. Trebuie să te fac să înțelegi. O să fie mai rău dacă...

— N-am spus că nu o fac, nu?

— Coboară tonul, spuse el, cu ochii scăpărându-i.

— Doamne ferește să pățească reputația ta ceva.

— N-am spus asta!

— Serios? Nu asta te îngrijorează de fapt cel mai tare?

— Nu ești dreaptă.

— Dreaptă? E ceva drept din toată povestea asta? E drept prin ce trec eu acum? Îl privi printre lacrimi. Am un drept să mă gândesc la asta. E trupul meu, nu? Viața mea. Trăim într-o țară liberă, din câte îmi amintesc. Ar trebui să am de *ales*. Își smulse mâna dintr-a lui, și se ridică de la masă.

Traversă în viteză restaurantul, trecu val vârtej pe lângă un cuplu ce tocmai intra, și ieși pe ușă. Era încă lumină afară, zilele începuseră să devină mai lungi acum că sosise primăvara. Primăvara cu toate promisiunile ei.

Promisiuni frânte.

Visa frânte.

Se duse la super-marketul Jewel-Osco aflat la o jumătate de stradă mai încolo, știind că Ethan nu avea să o caute acolo. Mai degrabă, avea să conducă de-a lungul străzii ce se îndrepta înapoi spre NLC, gândindu-se că avea să o prindă undeva din urmă pe drum. Și avea să aibă pretenții din partea ei să-și ceară iertare pentru ieșirea emoțională.

Ei bine, nu avea să-și ceară iertare.

Nu mai voia să vorbească cu el în seara asta. Avea destui bani în poșetă să-și poată chema un taxi.

Plimbându-se aiurea printre rafturile cu conserve, cosmetice, lactate și mezeluri, încercă să se gândească la situația ei. Adevărul era că voia să scape odată de toate. Nu voia să fie însărcinată. Nu voia să treacă prin lunile ce-i stăteau înaintea, cu oameni care să se holbeze la ea și să-i pună întrebări. Nu voia ca viața ei să se întoarcă cu fundul în sus. Nu voia să aibă parte de toată durerea și rușinea, și suferința ce-o așteptau.

Ce fel de ființă era aceasta ce creștea în pânțele ei? Ar fi meritat să trăiască, ținând cont de felul în care se înfiripase? Viol. Ce fel de concepere mai era și asta? Conta? Începuse să o doară capul de atâtea gânduri.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară?

Își ridică privirea și dădu cu ochii de un angajat îmbrăcat într-o salopetă de lucru. Se roși imediat. El îi zâmbi ușor, cu o privire îngrijorată în ochi.

— Domnișoară?

Oare de când se învătea printre rafturi? Probabil că se gândise că o fi vreo hoată de magazine sau ceva.

— Nu, eu... ridică din umeri. Aspirină. Aveți aspirină?

— Pe rândul 10-B, raftul de jos.

După ce-și cumpără produsul, ieși din magazin. Pe zidul din cărămidă al magazinului se afla un telefon public. Deschise cartea de telefon la pagini galbene și căută un număr de taxi. Era ocupat. Își lipi fruntea de metalul rece, se luptă cu lacrimile. Ultimul om cu care voia să vorbească era Ethan. Nu voia să treacă iarăși prin tot ce trecuse odată. Nu voia să privească peste o masă și să-i vadă repulsia și să-l audă cât de rușinat era de ceea ce îngăduise ea să i se întâmple. De parcă ar fi avut de ales. Formă propriul ei număr și se rugă.

— Janet, dacă ești acolo, te rog răspunde.

— Sunt aici. Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de tine să vii să mă ici cu mașina, Jan. Ai putea?

— Unde ești?

— La Jewel-Osco. La colțul dintre Talbot și Sixteenth.

— În cincisprezece minute.

Se auzi un *clac*.

Dynah se așeză pe banca din față. O clipă mai târziu, o doamnă mai în vârstă într-o rochie frumoasă se așeză alături de ea, cu o sacoșă pe roțile plină cu legume înaintea ei. Îi zâmbi, apoi își împreună mâinile în poală și rămase așteptând în tăcere. Bătrânica aceea îi amintea dureros de mult de elegantul domn Packard și o făcu să se întrebe ce o fi făcând acesta. Ar fi fost frumos să se ducă să-l viziteze pe bătrânul domn, dar atunci el avea să o întrebe unde fusese și de ce renunțase la slujba ei. Și ce i-ar fi putut spune?

Camaro-ul alb al lui Janet trase în parcare.

— Ethan a sunat cu câteva minute înainte să suni tu, spuse ea când Dynah se urcă lângă ea. Părea destul de supărat. A spus că l-ai lăsat baltă la restaurant și că nu știa unde erai.

— Presupun că ar trebui să-l sun, spuse Dynah. Nu era corect să-l lase să se îngrijoreze.

— Am sunat eu deja, spuse Janet, ieșind din nou în strada principală. A vrut să vină el după tine, dar i-am spus că m-ai sunat pe mine și că nu cred că te-ai bucura prea tare dacă ar apărea el.

— Mulțumesc, Jan.

— Te avertizez însă. Probabil că stă pe treptele de la cămin acum.

— N-am putea...?

— Putem să mergem la Copper Pot. Cum ți se pare? Oricum aveam nevoie de o pauză de la învățat.

— Mersi.

Janet viră spre sud. Dynah rămase șezând în tăcere, privind magazinele și casele gonind prin fața geamului. Niciuna din ele nu mai spuse nimic cea mai mare parte a drumului.

Janet se uită la ea.

— Ce s-a întâmplat, de fapt?

Dynah își rezemă capul de scaunul ei.

— Sunt însărcinată.

— Mă temeam eu de asta, spuse Janet ușor. Și el ce-a spus? Ar trebui să-l pui?

Dynah își întoarse capul și rămase privind-o.

Janet se întoarse din nou spre ea, iar ochii îi scăpărau de furie.

— Așa a spus, nu? Nemernic fără pereche.

— Nu, nu a spus.

— S-a despărțit de tine?

Dynah își întoarse capul și rămase privind înainte prin parbriz.

— Nu, spuse ea mohorât, întrebându-se dacă nu cumva asta urma să se întâmple. Știa că Ethan avea greutăți în a face față la ceea ce i se întâmplase ei, iar ideea de bază era că nu era obligat să facă față la asta. Putea pur și simplu să-și vadă mai departe de viața lui. Rămase privind în jos la inelul cu diamant pe care-l purta pe deget. Cu ochii încețoșați de lacrimi, începu să-l învârtă încoace și încolo pe deget, întrebându-se dacă suporta ideea de a-l pierde. Ar fi murit dacă îl pierdea. Era convinsă de asta.

Janet se încruntă, privind-o repede dintr-o parte.

— Dynah, ești în regulă?

Ea-i zâmbi trist.

— O să fiu, spuse ea, agățându-se de vorbele acelea. *O, Dumnezeuule, oare voi fi? Ce mă fac?*

Janet intră în parcare de la Copper Pot.

— E aglomerat în seara asta, spuse ea, scoțându-și cheia din contact și lăsându-le să-i cadă în poșetă.

Cu toate că locul era aglomerat, reușiră imediat să găsească loc în spate, chiar lângă ușile ce duceau la bucătărie. Janet comandă două cafele înainte ca fata care le servea să apuce chiar să le ofere meniurile.

— Sunt moartă de foame, spuse ea și începu să frunzărească meniul. Dă-o încolo de dietă.

Dynah privi în gol spre meniul înfoliat. Ea și Ethan ar fi trebuit să ia cina în seara aceasta împreună. În schimb, șezuseră în restaurantul acela elegant și s-au certat, fără ca măcar să-și deschidă meniurile. Încă-i vedea privirea de pe față când îi spusese că era însărcinată. Oroare. Repulsie.

— Dynah?

Își ridică privirea și o văzu pe chelnerița care se întorsese și era gata să le ia comenzile.

— O supă, vă rog, spuse ea, lăsând meniul deoparte. Ultimul lucru de care-i păsa acum era mâncarea, dar dacă nu comanda ceva, Janet s-ar fi simțit prost.

— Ce fel de supă ați dori? De mazăre, minestrone, de vită, de pui cu tăiței sau de cartofi?

Dynah ridică din umeri.

— De vită, cred.

— Minestrone este excelent.

— Bun, minestrone.

— Ce fel de pâine doriți la ea? întrebă chelnerița cu pixul pregătit.

De secară, de grâu, albă, neagră sau din mălai.

— De grâu, cred

— Cea din mălai este deosebită, spuse Janet.

— Atunci să fie din mălai, spuse Dynah cu un zâmbet abia schițat.

I-o putea lăsa lui Janet.

Janet își închise meniul și-l întinse chelneriței.

— Eu aș dori hamburger de-luxe cu de toate, cu cartofi prăjiți în loc de salată de cartofi și salată asortată. Și aș vrea înainte o felie de plăcintă cu ciocolată. Zâmbi. Dacă aștept până după, s-ar putea să nu mai am loc și pentru ea.

Chelnerița râse.

— Vi-o aduc imediat.

Janet rămase sprijinindu-și brațele de masă și se aplecă înainte.

— Nu trebuie să faci ce-ți spune Ethan, Dynah. E decizia ta.

— Vrea să fac avort.

Ochii lui Janet scăpărară.

— Dar am crezut... se încruntă. Păi, și atunci care e problema?

— Nu știu dacă ar trebui să fac asta.

— Sigur că ar trebui, spuse Janet încet, cu voce joasă și blândă. Ce altceva ai putea face?

— Să păstrez copilul, cred.

— Și după aceea? Cine ar vrea un copil conceput în felul acesta?

Ai rămâne cu el pe cap tot restul vieții. Nu e corect, Dynah. Și nu e nici drept. De ce ar trebui să suferi pentru ceva ce ți-a făcut altcineva? Nu ai făcut niciodată nimic să meriți una ca asta.

— Nu mai sunt la fel de sigură de asta.

Janet se aplecă mai aproape de ea, cuprinsă de simpatie.

— Nu cunosc pe nimeni care să te judece pentru faptul că ai face avort în aceste condiții, Dynah, nici chiar la NLC. Poate în afară de câțiva fundamentalisti radicali care oricum nu contează. Cum ar fi

decanul sau vreun membru al bordului. Și ei nici nu trebuie să afle. Nimeni nu trebuie să afle.

— Ar fi destul că știu eu.

Janet își mușcă buza și se încruntă. Nu mai spuse nimic câteva clipe.

— De asemenea știi și circumstanțele în care a fost conceput copilul ăsta. Ce fel de început mai e și ăsta pentru o viață?

Dynah se făcu mică în interior când își aduse aminte. Totul era încă atât de crud, încât în cele din urmă se concentră asupra celor întâmplate în dimineața aceea.

— Am fost atât de speriată când mi-a spus doctorul. A spus-o fără nicio urmă de sentiment, Jan. Voia să mă întorc în spital până la două și jumătate. Nici măcar nu m-a întrebat dacă asta era ceea ce-mi doream.

— Poate că încerca să-ți ușureze situația.

— Cum ar putea fi ceva de felul acesta ușor?

Își plecă privirea asupra mesei.

— El a spus că mă însoțește la spital și că rămâne cu mine.

Janet se lăsă pe spate, surprinsă și fără să o ascundă.

— Ei bine, asta e ceva. N-aș fi crezut că ar putea fi atât de înțelegător.

Înțelegător. Cuvântul acesta rămase rezonând în mintea lui Dynah. Își dorea să înțeleagă atât de multe lucruri. De ce se întâmplase. De ce, împotriva tuturor statisticilor, trebuise să rămână însărcinată. De ce nu părea să își dorească nimeni să știe cum se simțea ea cu adevărat. Nu reușea să mai înțeleagă nimic, și mai puțin decât toate nu mai înțelegea sentimentele arbitrare care se agitau acum în interiorul ei. Toate se învălmășeau unele peste altele, vuind în sufletul ei.

Ar fi fost mai bine dacă muream în noaptea aceea.

Gândul acesta rămase străpungând tăcerea între ea și Janet.

Ar fi fost mai ușor

Chelnerița se întoarse cu plăcinta lui Janet și cu supa lui Dynah. Ciudat era faptul că mirosul de mâncare nu-i întoarse stomacul pe dos. De fapt, dintr-odată i se făcu îngrozitor de foame.

Un alt semn al stării ei, se gândi ea, și-i veni să plângă.

Janet îi zâmbi.

— Vrei să mulțumești tu pentru mâncare?

Mulțumesc, Doamne. Pentru ce?

Știind că Janet nu s-ar fi simțit niciodată în largul ei să se roage cu voce tare, Dynah încuviință cu capul. Cuvintele îi ieșiră cu ușurință de pe buze, după atâția ani de obișnuință.

— Mulțumesc, Doamne, pentru mâncarea ce ne stă înaintea, și ajută-ne să-Ți fim cu adevărat recunoscători. Amin.

O, Doamne, își spuse ea în gând, în timp ce inima îi striga iar mâinile îi erau încheștate sub masă, departe de ochii lui Janet. O, Doamne, ajută-mă. Ajută-mă! Ia povara asta de deasupra mea. Lasă să fie vorba de un rezultat fals pozitiv. De nu, fâ să pierd sarcina asta. Dar fâ să se termine odată tot. E mai mult decât pot duce.

— E bun, nu? remarcă Janet, năpustindu-se asupra mâncării cu pofta ei obișnuită.

Dynah mănca în tăcere, în timp ce un cor întreg de voci din interiorul capului ei purtau o dezbatere aprinsă. Cele din favoarea avortului erau cele mai puternice, cele mai logice, cele mai atrăgătoare pentru duhul ei rănit și distrus. Și cu toate acestea, mai era acolo o voce, una tăcută și calmă, abia perceptibilă, care spunea NU, MAI ESTE O ALTĂ CALE.

Furia ce clocotea în ea era îndreptată asupra acelei voci, îndreptată împotriva ei, pentru că știa a Cui voce era aceea. O recunoscuse. O ascultase o viață întreagă.

Despre ce cale este vorba? Ce cale este cât de cât suportabilă? O cale care să nu aducă rușine peste mine? Ce cale să alegi și să nu aducă cu sine complicații și ani întregi de suferință? Nu era drept! Nu era corect!

FII LINIȘTITĂ, IUBITO.

De ce ar trebui să fiu liniștită? Am fost liniștită și tăcută și docilă toată viața mea! Și ce mi-a adus asta în afară de durerea aceasta? Te-am iubit încă de la prima suflare. Și uite ce-mi faci. De ce ai îngăduit să se întâmple una ca asta?

Cuvintele lui Ethan reușiră să acopere vocea abia auzită din mintea ei. Asta nu poate fi cel mai bun lucru din partea lui Dumnezeu pentru noi. Cu siguranță avea dreptate. Cu siguranță Ethan știa mai bine decât ea. El era mai aproape de Dumnezeu, nu-i așa? Tatăl lui era pastor, bunicul lui, și străbunicul lui la fel. Studiase Biblia încă

de când învățase să citească. Urma să predice Cuvântul. Avea să-și păstorească propria turmă în anii ce aveau să vină.

Asta da imagine frumoasă, nu-i așa, Doamne? Eu stând lângă el, de mână cu un copil conceput printr-un viol? O sofie de pastor ar trebui să fie o persoană ireproșabilă. Iar eu nu sunt așa! Ne-am păstrat unul pentru celălalt ca să putem intra curăți în căsătorie. În schimb, am acum fapta asta în pânțele, creatura asta care mi-a fost pusă acolo de cineva a cărui față nici nu am văzut-o vreodată!

— A sunat din nou mama ta, spuse Janet, după ce-și termină de mâncat felia de plăcintă și își împinse farfuria deoparte. Era un mesaj pe robot când m-am întors în cameră.

— Știu. Eu eram acolo când a sunat.

— De ce nu ai răspuns?

— N-am putut. Scutură din cap, nereușind să-i dea un motiv plauzibil. Chelnerița îi aduse mâncarea lui Janet, după care își terminară fiecare mâncarea în tăcere.

— Am auzit că nu-i chiar atât de rău, spuse Janet. Îți dau ceva pentru durere, iar procedura propriu-zisă nu durează decât cincisprezece sau douăzeci de minute. Apoi te odihnești puțin. Când pleci din spital, poți lăsa totul în urma ta. Totul va fi rezolvat și încheiat.

Cincisprezece sau douăzeci de minute îi păreau lui Dynah o viață de om. Violul nu durase atât, și de două luni nu reușise să uite nimic din cele întâmplate.

Se făcuse târziu când se întoarseră la cămin. Ethan nu aștepta în fața clădirii, dar lăsase un mesaj: „Mă rog pentru tine. Știu că vei face ceea ce trebuie după ce te vei gândi la toate. Cu drag, Ethan.” Știa prea bine pentru ce se ruga. În adevăr, probabil că nu era prea diferit de propriile ei rugăciuni.

Janet se întoarse la învățat. Dynah își deschise cărțile și încercă să se concentreze. Trecuse cu greu de examenul la engleză și știa că notele îi erau în cădere liberă. Avea să-și piardă bursa dacă nu reușea să se concentreze.

Alt motiv pentru a termina odată cu toate.

Trebuia să ia o decizie.

Cu cât aștepți mai mult, cu atât va fi mai greu.

— Am terminat, spuse Janet închizând cu zgomot cartea și punând-o peste celelalte de pe birou. Nu pot înghiți mai multă biologie odată. Își luă trusa de baie și ieși pe ușă. Când se întoarse, își spălase fața, se spălase pe dinți și își periasse părul scurt, îi ură noapte bună lui Dynah și se duse la culcare. Și adormi aproape instantaneu.

Dynah ședea pe patul ei cu spatele rezemat de perete, continuând să citească, încercând să rămână cu ceva informație în cap. Rămase privind la pagina tipărită simțindu-se cuprinsă de o letargie fără speranță. Ce folos de toate astea? Nimic din tot ce citea nu părea să aibă vreun înțeles, și ceea ce înțelegea îi părea cu totul nefolositor.

Doamne, Te superi dacă fac asta? Nu am găsit nimic scris în Biblie despre asta. Am căutat. Dar cu siguranță n-ai vrea ca un copil ca acesta...

Țărâi telefonul, făcând-o să tresară în mijlocul rugăciunii ei. Inima îi tresări, bătând repede. Cum Janet dormea, nu avea de ales decât să răspundă.

— Sunt Joe.

Se simți ușurată, dar apoi se uită la ceas și văzu că era trecut de miezul nopții.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu știu. Ești bine?

— Eu... Dădu să mintă, dar apoi își închise ochii și își lăsă capul pe spate. Nu prea.

— Vrei să vorbești despre asta?

Ea zâmbi ușor simțindu-i tandrețea în ton și-și închise ochii.

— Asta am făcut toată ziua. Am vorbit iar și iar, și iar despre asta. Nu mă ajută cu nimic.

Joe nu spuse nimic preț de o clipă.

— Îmi pasă de tine, Dynah. Vreau să știi asta.

Se simți sugrumată. Ar fi dat aproape orice să audă același ton în vocea lui Ethan. În schimb, trebuia să facă față furiei și dezgustului său, pretențiilor lui de a face ceea ce credea el că era mai bine. Mai bine pentru cine? Pentru ce?

Este asta mai bine, Doamne? Este varianta Ta cea mai bună? Nebunia asta îngrozitoare?

— Îmi pasă de ce se întâmplă cu tine.

Îi auzi lacrimile din voce și se luptă să nu o apuce și pe ea plânsul.

— Nu știu ce să fac, Joe.

— Nu face nimic ce ai putea regreta, spuse el blând.

Nu trebuia să spună la ce se referea.

— Ethan a spus că el crede că ar trebui să fac avort.

— Știi ce spune el. Asta nu înseamnă că și trebuie să faci ce spune el.

— Și dacă nu fac, atunci ce se întâmplă, Joe? O să mă mai iubească după aceea? Ethan spune că asta nu e voia cea bună a lui Dumnezeu pentru noi. A spus că Dumnezeu nu Se așteaptă de la mine să nasc copilul ăsta.

— Ethan nu e Dumnezeu, Dynah. Indiferent cât de mult îl iubești, el nu e Dumnezeu.

— Înțeleg, dar ce-mi sugerezi tu, de fapt, Joe? Că trebuie să-l nasc. Asta vrei să spui, nu? Spunea Ethan că așa vei spune.

— Închide telefonul, băigui Janet, întorcându-se de pe o parte pe cealaltă și trăgându-și perna peste cap.

— Nu vreau să te văd rănită mai mult decât ești deja, spuse Joe blând. Îmi pasă de tine.

Ochii o ardeau.

— Știi de ce anume îți pasă, Joe. Să salvezi copiii nenăscuți. Închise telefonul și-l aruncă în coșul pentru haine murdare. Își ridică genunchii la piept și-și rezemă capul de ei. Telefonul sună din nou.

Se simți cuprinsă de furie, irațională și ținută. Împotriva lui Joe. Împotriva principiilor, valorilor, moralității sale și a fundamentului său puternic în Isus Cristos. Pe care toate le avusese și ea în urmă cu nu prea mult timp, și care acum o umpleau de o confuzie și o groază de nedescris, de vinovăție și disperare. Joe, cu întrebarea proverbială pe care nu o rostise, dar care rămânea la fel de limpede: Ce ar vrea Isus să faci?

Sări în picioare și îndesă telefonul portabil adânc printre haine. Își luă perna și o îndesă în coș, înăbușind țărâitul insistent. Când nu se opri, își înșfăcă prosopul și ieși pe ușă.

Stând sub duș, își ridică fața sub jetul de apă caldă, încercând să-și inece gândurile ce-i răsunau în minte la fel de insistent cum țârăise și telefonul în camera ei. Își dorea să fi urmat sfatul medicului. Își dorea să se fi dus la cabinet în după-masa acelei zile, la două și jumătate. Își dorea să fi terminat odată cu tot și acum să nu mai fie nevoită să se gândească la nimic.

Începu să plângă cu suspine adânci și se cuprinse în brațe, cu apa revărsându-se peste ea, un botez al durerii. Oare avea să se termine vreodată? Avea să mai fie ceva la fel ca înainte? Și dacă alegea avortul, mai avea să se simtă vreodată curată?

Dynah sună acasă a doua zi de dimineață. Știa că amânase mult prea mult discuția cu părinții ei. Cu cât aștepta mai mult, cu atât avea să-i fie mai greu.

Răspunse mama ei.

— O, Dynah. Slavă lui Dumnezeu. Ne-am făcut atâtea griji pentru tine.

Sunetul vocii mamei ei o făcu pe Dynah să-și dorească să plângă din nou. Își dorea să fi fost acasă și să poată cădea la pieptul mamei ei — dar cum ar fi putut, fără să-și verse oful și să-i împărtășească veștile îngrozitoare? Așa că-și păstră vocea caldă și controlată când spuse că-i părea rău. Spuse că nu se simțise bine, dar nu îi sunase pentru că nu dorise să-i îngrijoreze. Spuse că era atât de ocupată cu cursurile și cu examenele. Iar apoi mai era și Ethan, care avea așteptări de la ea. Știi cum pot fi bărbații, mamă. Toate erau adevărate. Îi părea rău. Pentru tot. Era sub tensiune. Nu se simțea bine. Era epuizată. Disperată. Și chinuită de grețurile matinale.

— Ești sigură că ești bine, Dynah? Mie parcă nu-mi pari tu însăși.

— Sunt bine. Serios, mamă. Totul e în regulă. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne.

— Dynah, spuse mama ei cu tonul acela blând pe care-l folosea întotdeauna când încerca să o ademenească să iasă din carapacea ei, poți să-mi spui orice. Știi asta.

— Știu, mamă. Nu ți-am spus întotdeauna tot? Tocmai de asta amânase atât să sune. Mama ei știa întotdeauna când ceva nu era în regulă. Avea un al șaptelea simț când venea vorba de fiica ei. Un fel de radar matern, cum îi spunea ea în glumă. Dar chiar nu era nimic de glumă cu asta, nu de data asta.

— Și e totul în regulă la școală?

— Școala e absolut în regulă.

Avea să fie și în lipsa ei.

— Ethan?

— E bine mersi. Mușcându-și buza, ezită, apoi continuă. E tot pe lista decanului. Predă studii biblice două seri pe săptămână.

— Te deranjează asta?

— Să mă deranjeze? De ce să mă deranjeze?

— Presupun că activitățile lui vă răpesc din timpul vostru împreună.

— Avem suficient timp împreună. În fiecare după-amiază. Și majoritatea serilor.

— Îți faci griji că te măriți atât de tânără?

— Nu.

Dar oare Ethan își făcea griji?

— Dynah, spuse mama ei, pe un ton ezitant, chiar precaut, tu și Ethan... ei bine, vă apropiați mai mult decât s-ar cuveni unul de celălalt?

Dynah se încruntă, întrebându-se la ce s-o fi referit mama ei.

— Suntem logodiți, mamă. Ne vom căsători în august.

— Da, și aveți binecuvântarea noastră.

— Îți place de Ethan, nu?

Nu-l întâlniseră decât o singură dată. Luaseră avionul și veniseră la ea exact în acest scop în clipa când le spusese că era îndrăgostită de un tânăr din campus.

— Eu și tatăl tău îl îndrăgim foarte mult doar că... ei bine, cred că suntem oarecum protectori.

Protectori. Cuvântul o întărită.

Întotdeauna se simțise protejată, în siguranță. Mama și tatăl ei vegheaseră asupra ei și o iubiseră atât de mult încât nu avusese niciodată vreun motiv să se teamă. Acum, viața ei părea definită de

teamă. Teamă față de ceea ce întâmplase. Teamă față de fapta pe care o purta în pântec. Teamă de ceea ce avea de făcut. Teamă față de viitor și de toată durerea și suferința acum necunoscute. O teamă fără margini. Se întindea mult înaintea ei, o viață întreagă de teamă.

— Ethan e un tânăr sănătos, spuse mama ei. Eu și tatăl tău nu am uitat cum e să fii tânăr și foarte îndrăgostit. Uneori, ei bine, uneori când petreci atât de mult timp împreună, poate genera... ispite.

Dynah știa că mama ei sonda, testa cu grijă terenul, încercând să descopere un motiv plauzibil pentru tăcerea ei prelungită. Trecu o clipă înainte să înțeleagă ce încerca să insinueze mama ei. Se gândea că se culcau unul cu celălalt. Șocată și rănită, Dynah își închise ochii.

— O, mamă...

— Dragă, spuse mama ei, stânjenită. N-am vrut să te supăr mai mult decât ești deja. Dacă asta e problema, îi poți pune capăt.

— Nu e.

— Nu e?

— Nu.

Ethan nici măcar nu se putea aduna să o sărute la fel ca mai înainte.

— Știu că ceva nu e în regulă. Doar că am presupus... iartă-mă că am făcut presupuneri. O, draga mea, întotdeauna ne-ai sunat în fiecare săptămână, și de o lună încoace facem cu rândul de veghe lângă telefon. Scrisorile tale nu ne-au spus prea multe. Te iubim. Dacă tu și Ethan ați mers... ei bine, mai departe decât ați intenționat, putem înțelege.

Dynah își trase nasul, și-l șterse cu dosul mâinii și rămase privind peretele.

— Nu am mers.

— Dynah, eu...

— Nu am mers, mamă.

— OK, spuse mama ei încet.

Părea să nu fie convinsă deloc, iar Dynah se simți întărită.

— Jur înaintea Dumnezeuului cel Preaînalt că nu m-am culcat cu Ethan. Nu e nimic de felul acesta. *E de o sută de ori mai rău.*

— Îmi pare rău, scumpo. N-am vrut să mă gândesc la ce-i mai rău.

Ce-i mai rău. Mama ei nici măcar nu-și putea închipui ce era cel mai rău lucru. Cu ajutorul lui Dumnezeu. Dynah nici nu îndrăznea măcar să se gândească ce avea să simtă mama ei dacă îi spunea că fusese violată, darămite să-i dea și vestea îngrozitoare că era însărcinată. Avea să-i distrugă pe părinții ei. Avea să le distrugă toate visele pe care le aveau pentru ea.

Dar cum ar fi putut să nu le spună? Cum le-ar fi putut ascunde ceea ce i se întâmplase și să-i scutească de suferință? Avea să se ducă acasă în iunie, să-și petreacă vara cu ei înainte să se căsătorească în august cu Ethan.

În august avea să fie în luna a șaptea de sarcină, dacă păstra copilul.

Oripilată, se închipui stând alături de tatăl lui Ethan, impunător în roba sa pastorală, în timp ce le oficia cununia. Iar în spatele lor, o biserică plină de rude și prieteni, toți dorindu-le tot binele din lume.

O, Doamne! O, Doamne, nu mai suport.

Și atunci înțelese totul cu o claritate rece. Nu trebuia să suporte nimic. Părinții ei nu trebuiau să știe. Nimeni nu trebuia să știe. Dacă făcea exact ceea ce-și dorea Ethan, îi putea proteja pe părinții ei și ai lui de la a ști cât de îngrozitoare era lumea cu adevărat.

— Tu și Ethan aveți amândoi valori foarte puternice, spuse mama ei. Curăția este un dar scump pe care să vi-l oferiți unul altuia în noaptea nunții voastre

Curăție.

Distrusă și frântă.

Ce dar mai avea acum să-i dea lui Ethan când avea să se căsătorească cu el? Un trup din care se chiuretasă afară progenitura unui violator?

Chiuretată și curățită, dar cu toate acestea distrusă. O vedea în ochii lui. Părinții ei și ai lui nu trebuiau să afle, dar el avea să știe întotdeauna.

— Ce este, scumpo? Continuă mama ei. Te rog, ai încredere în mine.

— O, mamă. Presiunea, presiunea este atât de cumplită.

— Despre ce fel de presiune vorbești?

— Totul, spuse ea evaziv. Nu se putea descărca pe sine și în același timp să o împovăreze pe mama ei. La ce bun? Nu avea să schimbe situația cu nimic. Asta nu o va face să uite de viol. Nu avea să facă

dispărută făptura din ea. Nu era decât o singură cale de a face asta. Nu știu dacă o să reușesc, mamă.

— Sigur c-o să reușești. Ai tot ce trebuie, scumpo.

— Nu înțelegi. Cum ar fi putut să înțeleagă? Iar Dynah nu-i putea explica.

— Întotdeauna ai avut așteptări prea mari de la tine. Ai avut pretenția să faci totul exact cum trebuie. Uneori viața ni se pune de-a curmezișul. Uneori trebuie să facem ce este necesar.

— Necesar.

— Să stabilim prioritățile. Mai ții minte cum obișnuiam să vorbim despre furnica ce l-a înfulecat pe elefant?

Mai întâi avortul, apoi toate aveau să se alinieze frumos. Odată ce termina cu asta, se putea apuca să facă ce avea de făcut, să-și încheie anul universitar, să-și mențină notele mari, ca să aibă și anul următor bursă, să-și termine planurile pentru nuntă, privind înainte la un viitor strălucit, fericit.

— Pune-ți mintea la treabă să facă față la tot ce ai de făcut, spuse mama ei.

— O să încerc, spuse Dynah, frământându-și tâmplele. Probabil că asta avea de făcut. Să-și pună mintea la treabă, să accepte ideea avortului. Să își dorească să depășească problema aceasta. Să aleagă să-și vadă mai departe de viața ei. Să-și impună să țină secret pentru totdeauna ceea ce avea să facă.

Ochii lui Dynah se umplură de lacrimi fierbinți.

— Ai vorbit cu un consilier, dragă?

Vorbise cu medicul, cu Ethan, și cu Janet, și cu Joe. Ei se puneau la număr?

— Nu. Nu chiar.

— Eu mă duc întotdeauna la pastorul Dan când mi se pare că lucrurile îmi scapă de sub control, spuse mama ei râzând ușor. Uneori o părere obiectivă poate aduce ordine în lucruri.

Nu se putea duce la decan sau la pastorul bisericii unde conducea Ethan studiul biblic. Poate la pastorul lui Charlie. Nu. Charlie făcea multă muncă voluntară la biserică. Poate că o vedea acolo. Ar fi vrut să știe de ce nu mai mersese cu autobuzul lui. Trebuia să găsească altă biserică, alt pastor, pe cineva care nu

o cunoștea nici pe ea și nici pe Ethan. Poate că se putea duce la Chicago.

— De ce nu vii acasă de Paști? Îți putem trimite biletele de avion.

— Nu știu dacă pot, mamă. Mă îndoiesc că îmi vor da liber de la bibliotecă.

— Bibliotecă? Parcă știam că lucrezi la Stanton Manor House.

Dynah își simți obrazii luând foc când își dădu seama de gafa făcută.

— Mi-am dat demisia.

— Ți-ai dat demisia? Dar nu-ți stă în fire.

— Era mult de mers cu autobuzul, mamă, și nici orele de lucru nu erau prea potrivite, și...

— Autobuz? Iarăși ai probleme cu mașina?

Dynah, își închise ochii și-și dorise să nu pomenească nimic de autobuz.

— Puțin. Dar acum e în regulă. Mașina avea un nou filtru de ulei și un acumulator nou, dar curând avea să necesite un set nou de roți. Iar cu asta avea să-și cheltuiască toate economiile.

Cât costa un avort? Medicul nu pomenise nimic despre asta, dar era convinsă că nu avea să facă procedura pe gratis. Oare asigurarea ei medicală acoperea cheltuiala aceea?

Nu își putea folosi asigurarea. Pentru că dacă o făcea, facturile aveau să-i fie trimise acasă, la părinții ei. În felul acesta știuseră că își făcuse o radiografie în octombrie când medicul din campus o suspectase de pneumonie. Își și imagina ce față avea să facă mama ei când avea să deschidă corespondența și să găsească o înștiințare de la compania de asigurări în care afla că fiica ei făcuse un avort.

— Ei bine, nu-mi imaginez că un institut creștin își ține biblioteca deschisă de Paști, spuse mama ei.

— Nici nu o ține deschisă. Nu la sfârșitul acela de săptămână. Dar tot nu pot veni acasă, mamă. Ethan își dorește să-l însoțesc în Missouri. Făcu repede calculele în gând, câte luni va avea pe atunci, dacă nu făcea avort. Nu împlinea încă patru luni, și probabil că nu avea să se vadă încă, dar mama ei și-ar fi dat seama din prima clipă. Observa întotdeauna tot.

Dar dacă erau și părinții lui Ethan la fel? Ce avea să spună Ethan dacă-l întrebau?

— Da, tată, e însărcinată, dar te asigur că nu e opera mea. A fost violată când a trecut într-o seară prin Henderson Park.

Aveau să-l creadă? Sau la fel ca mulți alții, aveau să-și facă propriile idei despre cât de departe merseseră ea și Ethan în relația lor?

La fel cum presupuseră și mama și tatăl ei...

Reputația lui avea să fie spulberată.

— Te-ai întors pe 27 decembrie ca să poți petrece Anul Nou împreună cu familia lui, Dynah. Cred că Ethan se poate lipsi de compania ta de Paști. Ne dorim să fii împreună cu noi.

— O să vorbesc cu el despre asta, mamă.

— Ne e dor de tine, scumpo.

— Și mie mi-e dor de voi, spuse Dynah, sugrumată.

Tăcere.

— Ești sigură că ești bine, dragă?

— Sunt sigură. Trebuie să închid acum, mamă. Întârzii... întârzii la un curs.

— Te iubim, Dynah.

— Și eu vă iubesc. Pa.

Dynah stătea în mijlocul camerei ei de la cămin, ținând telefonul portabil strâns într-o mână, simțindu-se de parcă și ultima legătură cu o lume sigură și înțeleghătoare fusese ruptă.

Joe se lăsă pe spate pe scaunul său și-și întinse picioarele sub masă. Învăța de două ore deja, pregătindu-și eseul pentru cursul de lingvistică. S-ar fi descurcat mai bine în apartamentul său. Ethan era plecat la una din actele sale de binefacere. Ar fi putut da drumul la muzică și să lucreze la calculatorul lui. În schimb, optase să vină la bibliotecă.

Din cauza lui Dynah.

O văzu intrând, cu geanta de umăr doldora de cărți. Era palidă și abătută, dar zâmbea când o saluta cineva în drum spre ieșire. Deschise portița și se strecură în spatele teșghelei. Își depuse lucrurile într-un dulăpior aflat pe peretele din spate, apoi se apucă imediat de treabă, sortând cărți și aranjându-le în ordine pe un cărucior. Administratorul veni să îi spună ceva. Dynah roși, incuviință din cap și își continuă lucrul.

Joe continua să o privească și așteptă, dorindu-și să-și ridice ochii și să-l vadă. Când ea își ridică ochii, Joe îi citi tulburarea de pe față. Și înțelese imediat: simțise că cineva o privea insistent și era speriată. Nu se gândise la asta. Când îl recunoscuse, îi citi ușurarea pe față, împreună cu un zâmbet drept răspuns la propriul său zâmbet. Dar numai un zâmbet schițat. Apoi văzu altceva în ochii ei albaștri, și-și plecă privirile.

Se aplecă încet înainte, își plecă privirea în cartea din fața lui, mohorât.

— *Știu de ce-ți pasă fie, Joe. Să salvezi copiii nenăscuți.*

Nu știa nici pe departe despre ce era vorba.

Trecându-și o mână prin păr, luă pixul și făcu câteva însemnări. Citi alte câteva rânduri.

— Alo? pufni cineva din cealaltă parte a mesei, și-și dădu seama că începuse să bată cu pixul în masă.

— Îmi cer scuze, murmură el, aruncându-l pe niște hârtii mai încolo. Dynah ieși cu căruciorul pe porțiță și se îndreptă spre culoarul central, făcându-se mai apoi nevăzută între câteva rafturi înalte din metal pline cu cărți.

Își împinse zgomotos scaunul înapoi, pentru care Joe fu recompensat de altă privire infuriată din partea tipului de vizavi. Își ridică mâinile.

— Îmi pare rău, murmură el din nou și-și puse cu grijă scaunul la loc înainte să pornească pe urmele lui Dynah.

Erau atât de mulți oameni încordați. Chiar și aici în acest campus, unde s-ar fi așteptat totuși ca stresul să nu fie atât de prezent, ci să existe o atmosferă mai aproape de alternativa sănătoasă. Cel mai bun student. Cel mai bun slujitor. Cel mai bun creștin. Toți erau prinși în alergarea asta, ajungând de-a dreptul obsedați și dominați de asta, până uitau cu desăvârșire cui încercau de fapt să placă.

La fel ca Ethan.

Dynah se aplecă peste cărucior, iar părul ei lung și blond pe care-l împletise în spic se legăna ușor. Privi în direcția lui, apoi își îndreptă atenția înapoi la cărți. Alese una, se întoarse și se ridică pe vârfuri, împingând o carte la o parte, apoi punând-o pe cea aleasă la locul cuvenit.

Rămase multă vreme așa, odihnindu-și mâna pe raft.

— Încă nu m-am decis ce să fac, spuse ea pe un ton plat. Se uită la el, iar ochii îi scăpărară o fracțiune de secundă.

Joe tresări.

Dynah se întoarse cu spatele la el, luă căruciorul și îl împinse pe culoar. Se opri, își ridică privirea, după care reveni cu căruciorul înapoi câțiva pași, punând alte două cărți la locul lor. Trebuia să se concentreze. Trebuia să își facă treaba cum trebuie.

Joe o urmă.

— Lasă subiectul ăsta, bine? spuse el încetișor. Pentru tine îmi fac griji.

Puse altă carte la locul ei, o privi, o scoase din nou, împinse o carte la o parte, și o puse din nou pe raft. Văzu cum îi tremurau ușor mâinile când își trecu degetul peste litere și cifre, recitindu-le pentru a se asigura că o pusese la locul cuvenit.

Rezemându-se de raftul din metal, își vârî mâinile în buzunar.

— Te-ai întâlnit cu Ethan de dimineață?

— Nu. Am vorbit la telefon. Spunea că va fi ocupat azi. Are cursuri și ceva treabă. Și trebuie să se pregătească pentru studiul biblic de deseară de la biserica Community.

Joe știa că ea îl scuza pe Ethan. Ea se izola pe sine împotriva durerii. Se simți cuprins de furie. Activitatea frenetică părea a fi punctul forte al lui Ethan. Și supapa de siguranță. Atunci când nu voia să se confrunte cu ceva, slujea, din răspuțeri, ca pentru Domnul. Dar nu cu adevărat. Era mai ușor să vorbești despre Cuvântul lui Dumnezeu decât să-l trăiești.

Vârându-și mâinile adânc în buzunare, Joe se dojeni în sinea lui. Nu avea niciun drept să judece, nici chiar în intimitatea minții sale. *Iartă-mă, Doamne. E al tău, știu asta. Și face tot ce poate mai bine. Dar imi doresc să-și deschidă ochii și să o privească bine pe Dynah și să vadă ce se întâmplă cu ea.*

Joe se simțea prins între doi oameni pe care-i iubea. În ultimele câteva luni își petrecuse ceasuri în șir ascultându-l pe Ethan descărcându-și furia și dezamăgirea și decepția.

— Aș vrea să-l omor! spuse Ethan din nou aseară, plângând răvășit de forța furiei sale. Cât aș vrea de mult să-l urmăresc și să-l omor cu mâinile mele pentru ce a făcut.

Joe nu simțise că ar fi prea util să-i spună că simțea la fel. Când văzuse fața lui Dynah în noaptea aceea întunecată de ianuarie, privirea rănită și distrusă din ochii ei, fusese năpădit cu toată forța de sentimente pe care le crezuse demult apuse, odată cu nașterea lui din nou în Cristos. Sângele începu să-i clocotească întăritat de o arșiță precum flăcările iadului. Inima îi bubuia. Tremura sub forța furiei, a unei mâini ucigătoare, insetată de sânge. Era genul de emoție ce-l năpădea pe când era adolescent și umbla cu o gașcă dură în Los Angeles.

Civilizația era o pojghiță tare subțire.

Iar Dumnezeu știa asta.

Poate că la fel era și creștinismul.

Se gândise mult la asta în ultimele câteva săptămâni, când se războise cu propriile sale sentimente, când se confruntase cu câte unele din ele cu care nu îndrăznise să se confrunte înainte.

— Încă o iubesc, spuse Ethan, torturat. Adică, mă uit la ea, și e atât de frumoasă, dar nu pot... nu pot... Scutură din cap. Arată la fel. E aceeași Dynah, dar de fiecare dată când o ating, mă apucă sentimentul ăsta groaznic, Joe. Știu că ea nu-i de vină pentru ce s-a întâmplat. În capul meu o știu. Dar nu mi-e de niciun folos. Adică, dacă are SIDA?

Sarcina lui Dynah adăugase o nouă dimensiune la confuzia lui Ethan, și totodată îi atrăsese acum toată furia. Cum violatorul era departe și șansele de a fi prins scădeau simțitor, nu mai era decât o singură persoană asupra căreia să-și dezlănțuie furia: copilul pe care-l purta Dynah în pânțele ei.

— Nu-i un copil, izbucnise Ethan furios în seara trecută. Să nu-mi spui că e! Ființa asta pe care o poartă în pântec e o mârșăvie înaintea lui Dumnezeu. E un parazit nerușinat! Cu cât scapă mai repede de el, cu atât mai bine.

Joe se întreba dacă colegul său de cameră împărtășise aceste idei ale sale cu Dynah. Ethan fusese întotdeauna receptiv și sensibil față de sentimentele altora, atent în modul în care se raporta la oameni. Dar oare fusese la fel de atent și cu Dynah?

Nu prea părea să fi fost.

Dynah îl privi pe Joe. El arăta atât de mohorât, iar la mușchiul feței i se declanșase din nou spasmele. Acum era și el supărat pe ea? Ethan era. Spusese despre ea că era șovăielnică. Iar ea îi spusese că nu se putea abține. Când îi spusese azi dimineață că urma să se ducă la consiliere înainte de a lua orice decizie, îi trântise telefonul în nas. O, după aceea o sunase să-și ceară iertare. Știa pentru că rămase ascultând în timp ce vocea lui era înregistrată de robot. „Dynah, uite, iartă-mă. Răspunde. Te rog. Știu că ești acolo, Dy. Ești nerezonabilă. Am fost într-o continuă tensiune în ultima vreme. Chiar nu poți să încerci să înțelegi cum mă simt? Eu

pot să înțeleg că vrei să te gândești bine la toate, dar am discutat nu odată despre asta. Nu faci decât să înrăutățești toată situația pentru amândoi."

Ieșise din cameră înainte ca el să-și termine monologul.

Uneori se întreba dacă îl cunoștea vreun pic.

— Niciodată să nu te căsătorești cu un bărbat până nu-l vezi cum se comportă atunci când are pană la mașină, o auzise odată glumind pe una din mătușile ei.

Ce mai pană, Doamne.

Și uite-l aici pe Joe, mohorât. Știa din ce postură venea el acum la ea. Era un fervent militant împotriva avortului, la fel cum Ethan ajunsese acum să fie în favoarea acestuia. Singurul lucru pe care ea nu-l știa era unde se potrivea ea în toată ecuația aceasta.

Împinse căruciorul mai departe pe culoar, aranjând cărțile cu mare grijă pe rafturi, temându-se să nu greșească.

— Pleacă, Joe. Nu vreau să vorbesc cu tine.

Când plecă, Dynah continuă să-și vadă de cărți, roasă de vinovăție. Nu ar fi trebuit să fie atât de nepoliticoasă cu el. Niciodată nu-i spusese și nu-i făcuse nimic care să-i scuze purtarea ei de-acum. Când termină de aranjat toate cărțile din cărucior, se întoarse pe culoarul lung dintre rafturi. Joe ședea în continuare la aceeași masă, cu cărți și hârtii răsfirate în jurul său. Își ridică privirea când se opri la masa lui.

— Te rog să mă ierți, Joe.

— N-ai de ce să-ți ceri iertare.

Ea ridică din umeri, sugrumată.

Studentul din cealaltă parte a mesei, părând acum că se resemnase și capitulase, își adună cărțile și hârtiile, le îndesă pe toate în rucsacul său și se duse la o masă mică aflată la geam. Dynah se roși și își împinse căruciorul în zona de lucru.

Doamna Talbot îi ceru să se întoarcă să facă curat pe mesele de studiu. Porni din nou cu căruciorul, își făcu treaba, lăsând masa lui Joe la urmă. Stânjenită, veni să-i vorbească fără a-l privi în ochi.

— O să mă duc să vorbesc cu pastorul de la Community, spuse ea în șoaptă, punând două cărți în cărucior.

— Cred că e o idee bună. Când te duci să te întâlnești cu el?

— Cândva săptămâna asta.

Imediat ce avea să-și strângă suficient curaj pentru asta. Își dorea să nu fi părut atât de nesigură pe ea.

— Vrei să vin cu tine?

Surprinsă, îl privi și aproape acceptă. Ezitând, se încruntă ușor. Îi rugase pe Ethan să vină cu ea, dar el o refuzase. Ce probleme avea să aștepte între Joe și Ethan dacă accepta.

— Nu, e în regulă. Cred că e mai bine să mă duc singură.

— Ești sigură? spuse Joe, simțindu-i grija. Sigur, Ethan avea să se enfurie, poate chiar să fie gelos, dar acum nu-i păsa de asta. Dynah era mai importantă. Mai devreme sau mai târziu, Ethan avea să se trezească și să-și dea seama de asta.

— Sunt sigură, dar mulțumesc.

Dar câteva zile mai târziu nu mai era deloc la fel de sigură, când intră pe ușile de la biserica Community și ceru să-l vadă pe pastor. Secretara fu politicoasă și nu îi puse nicio întrebare. Spuse că pastorul Whitehall era cu cineva în momentul acela, dar avea să termine curând. Putea să aștepte? Dynah spuse că da, și ocupă scaunul care i se oferă, cu stomacul tot numai noduri.

Ușa de la biroul pastorului se deschise și un om distins îmbrăcat într-un costum la trei ace ieși din birou, cu un diplomat negru și lucios în mână. Îi făcu semn cu capul secretarei și o observă pe Dynah. Zâmbi ușor și privi scurt înapoi la bărbatul care stătea în pragul biroului. Dynah simți ceva în privirea aceea, un soi de mesaj tăcut care fu schimbat între cei doi.

— Domnișoară... Domnișoară? Vă rog să mă iertați. Nu v-am reținut numele, spuse secretara.

— Jones, spuse Dynah, roșind și plecându-și ochii. Mary Jones.

— Domnișoară Jones, acesta este pastorul Tom Whitehall. Domnule pastor, dânsa este Mary Jones. A întrebat dacă ar putea sta puțin de vorbă cu dumneavoastră.

— Nu mai am altă programare? Cea de la spital?

Secretara păru derutată și se fâstâci. Se uită la calendar, apoi înapoi la el.

— Nu, domnule. Doar dacă n-am uitat eu cumva să o notez.

Dynah își ridică ochii la el.

Pastorul îi întâlni privirea și se încruntă ușor, părând deranjat și ușor supărat chiar.

— Atunci presupun că am puțin timp. Intră.

Sigură pe sine, Dynah se așează într-un fotoliu în fața unui birou imens din lemn de stejar, și evită să-l privească în ochi pe bărbat. Se uită în schimb la birou. Era plin cu hârtii și caiete. În spatele acestuia erau rafturi ce înconjurau tot biroul. Pe un raft nu era nimic altceva decât diferite versiuni ale Bibliei. Cărți de teologie și comentarii erau aliniate pe alte câteva rafturi, și observă o mulțime de texte de consiliere. Răsfirate pe toate rafturile erau fotografii de familie și amintiri din excursii de misiune din Asia de Sud-Est, Asia, Africa și Mexic.

— Cu ce te pot ajuta, domnișoară Jones? o întrebă pastorul Whitehall, așezându-se pe scaunul directorial din spatele biroului său. Mary Jones! Putea la fel de bine să-și fi spus Jane Doe.

Inima lui Dynah îi bubuia în piept și-și lipi palmele umede de fustă. Îi simți reticența, dar avusese nevoie de cinci zile să-și ia inima în dinți și să vină aici, așa că acum nu îndrăznea să plece. Știa că dacă pleca, nu avea să se mai întoarcă niciodată.

— Am nevoie de un sfat.

Tom Whitehall se lăsă încet pe spate și o măsură din priviri. Era o fată frumoasă și evident tulburată. Își dădea seama după cearcănele întunecate de sub ochii ei albaștri, după epuizarea din privirea ei. Își putea imagina care era problema ei. Era probabil aceeași problemă care le aducea pe majoritatea tinerelor în biroul lui, și ultimul lucru de care mai avea chef azi, după plecarea avocatului său.

Privirea pe care i-o aruncase Jack Hughes fusese suficient de grăitoare. Community Church avea mari probleme din cauza unui proces înaintat de o tânără care fusese consiliată aici și apoi se dusese o săptămână mai târziu și se sinucisese. Curtea părea să incline în favoarea părerii părinților. Ei susțineau că el o consiliase când de fapt nu avea competența să o facă, iar tentativele lui de a o ajuta o făcuseră pe fată să recurgă la un gest extrem. Nu avea doctorat în psihologie, prin urmare nu avea dreptul de a consilia o fată tulburată.

Tom se simțea copleșit de durere ori de câte ori se gândea la Mara. Chinuit de vinovăție, verificase iar și iar tot ce-i spusese, încercând

să găsească ceva care ar fi putut-o determina să facă pasul acela. Ea fusese o fată profund tulburată, înstrăinată de părinții ei care o abuzaseră fizic, care trăiau o viață de promiscuitate și care numai de curând se lăsaseră de droguri. Avusese impresia că fata se simțea mai bine. Se gândise că zărise o urmă de speranță în ochii ei. Iar apoi primise vestea că ea se sinucisese. Iar acum procesul. Stomacul îl dureau îngrozitor.

O privi pe Mary Jones și se întrebă dacă nu cumva era vorba de un scenariu regizat de părinții Marei sau de avocatul lor nebun. Community era o biserică mare. Jack spusese că toți cei implicați aveau impresia că era o biserică cu buzunarele pline.

— Ce fel de sfat căutați, domnișoară Jones? întrebă el prudent.

— Unul foarte delicat, spuse ea, temându-se că avea să o apuce plânsul. Își împleti degetele între ele și suflă prelung, încercând să se relaxeze puțin și să își controleze puțin sentimentele. În ianuarie am fost violată în Henderson Park.

Informația pe care o auzi îl lovi ca un bolovan în stomac. Era de ajuns să arunce o singură privire în ochii ei și o crezu, iar asta nu făcea decât să înrăutățească totul. *Tată, nu sunt pregătit pentru asta. Competența mea nu o acoperă. Nu sunt psiholog. Sunt un cleric.*

— Îmi pare rău, spuse el, cuprins de compasiune și disperare totodată. Bărbatul a fost arestat?

— Nu. Nu i-am văzut nicio clipă fața.

Tot felul de lucruri îi veniră în minte, lucruri pe care i le-ar fi putut spune pentru a o consola, dar și le reținu, analizând fiecare lucru și lăsându-l apoi deoparte. Putea fi interpretat drept consiliere, și el nu era licențiat în acest sens. Privirea pe care i-o aruncase Jack îi stăruia în minte, ca un avertisment.

Ea-i văzu compasiunea în ochi și își adună suficient curaj pentru a spune tot.

— Am aflat de curând că sunt însărcinată.

Inima lui Tom se strânse.

— Vă rog. Trebuie să știu dacă avortul este în regulă în aceste condiții, spuse ea încetișor.

El o privi în ochi și îi citi teama și confuzia, groaza. Îi venea să plângă. Știa care era răspunsul la acea întrebare în inima sa. Știa

răspunsul după tot ce studiasse de-a lungul anilor în Cuvânt. Dar nu reuși să se adune să scoată un cuvânt drept răspuns la o întrebare atât de grea. Era periculos. Curtea putea considera că ceea ce avea să-i spună era condamabil, brutal și o dovadă de intoleranță. Convingerile nu erau corecte din punct de vedere politic, și nu știa cine era fata asta, care era contextul ei, unde avea să plece de aici. Poate că era ca și Mara, și se ducea într-o cameră de hotel și înghițea o cutie întreagă cu medicamente, și apoi lăsa în urma ei un bilet în care să spună cât de rău îi părea că îi dezamăgea pe toți.

Își simți gâtul sugrumat când se gândi la Mara, care fusese disperat de nefericită. Cum putuse să facă una ca asta? Nu avea să afle nebunia pe care o crease decizia ei. Oare avea să supraviețuiască Community procesului și scandalului? Sau el?

Dynah își ridică din nou privirea la el și așteptă, rugându-se să primească îndrumare divină din partea acestui om al lui Dumnezeu. Avea nevoie disperată de așa ceva.

— E legal, spuse el simplu.

Cuvintele lui se prăvăliră în tăcere, umplându-i pe amândoi cu un sentiment de deznădejde.

— Știu asta, spuse Dynah, privindu-l în față. Trebuie să știu dacă Dumnezeu va înțelege.

— Dumnezeu înțelege totul. El făcu o grimasă în sinea lui. Platitudinea cuvintelor sale erau ca un fel de placebo pe care-l oferea pentru o rană mortală, dar ce altceva ar fi putut spune? Își întoarse privirea din fața durerii din ochii ei.

— Știți ce vă întreb, reverend Whitehall. Vă rog. Spuneți-mi adevărul.

Tom o privi din nou, rușinat. Trebuia să fie sincer cu ea. Trebuia să o facă să înțeleagă și să îl ierte. Se aplecă înainte, se prinse cu mâinile de biroul din fața sa.

— Da, știu ce mă întrebați, domnișoară Jones, dar eu nu vă pot răspunde la această întrebare. Nu sunt instruit să consiliesc pe cineva, iar biserica aceasta este în proces acum tocmai pentru acest lucru.

— Orice pastor este și consilier.

— Nu potrivit cu legile acestei țări. Am urmat câteva cursuri la facultate, dar asta a fost acum mulți ani.

— Dar... Își ridică privirea la etajere.

— Da. Am citit o mulțime de cărți de atunci, dar asta nu contează deloc fără un certificat și un atestat. Nu sunt licențiat, domnișoară Jones. Sunt dat în judecată, eu și biserica aceasta, pentru că am sfătuit o tânără și ea a plecat de aici și și-a luat viața. Nu-mi pot permite să risc probleme în plus pentru biserica mea. Nu vă cunosc nici pe dumneavoastră și nici situația dumneavoastră nu o cunosc, și nu îmi voi permite să presupun nimic și nici să vă dau sfaturi. Am lucrat prea mult și prea din greu pentru a ridica acest loc doar ca să privesc cum se prăbușește tot.

Din cauza ei. El nu o spusese așa, dar ea l-a înțeles. Era o străină pentru el. De ce ar fi riscat? Dar trebuia să încerce.

— Sunt sora dumneavoastră în Cristos.

— Atunci îți sugerez să vorbești cu pastorul din biserica ta. El te va ajuta.

Ea-și plecă privirile.

— El e în California, spuse ea cu jumătate de gură. Dar chiar dacă ea ar fi fost acolo, sau el aici, tot nu ar fi putut vorbi cu el. Pastorul Dan o vedea la fel cum o vedeau și părinții ei: neîntinată, angelică. Ce-ar fi gândit despre ea dacă ar fi aflat că era distrusă și că purta acum un copil al rușinii?

Niciunul din ei nu spuse nimic multă vreme. Dynah făcu o ultimă încercare.

— N-ai putea să mă sfătuiți în conformitate cu Scriptura? N-ai putea face măcar atât?

Tom ezită, gândindu-se din nou la ceea ce-i spusese Jack. Dacă ar fi fost membră a bisericii lor, lucrurile ar fi fost diferite.

— Îți pot spune faptul că acest cuvânt, *avort*, nu este menționat în Biblie, spuse el plat.

Dynah înțelese că nu dorea să mai spună nimic altceva. Poate că ar mai fi spus, dacă insista ea îndeajuns, dar asta ar fi fost incorect și nepoliticos față de el.

— Ei bine, vă mulțumesc pentru timpul acordat, spuse ea, ridicându-se încet în picioare și făcându-și de lucru cu geanta de pe umăr.

Totul în interiorul lui se revoltă. Ar fi vrut să-i spună să rămână, că avea să o ajute, dar făcuse asta cu Mara, și ce se alesese din asta?

- Îmi pare rău, spuse el trist. Îmi pare atât de rău.
- Și mic.
- Îmi doresc să te fi putut ajuta mai mult. Sincer. Eu...
- E în regulă, domnule pastor Whitehall. Înțeleg.
- Și chiar înțelegea, dar asta nu o prea ajuta.

Dybah se opri afară și își ridică privirea la cerul acoperit de nori, și știu exact cum trebuie să se fi simțit fata aceea când hotărâse să-și ia viața.

Joe sună, dar nu o găsi pe Dynah, ci pe Janet.

- Nu știi unde este?
- Nu mi-a spus, Joe. Probabil e cu Ethan.
- Ethan e plecat la o conferință cu decanul Abernathy.
- Dar ce-i așa urgent?
- Nu știu, Jan. Am sentimentul acesta în stomac și nu pot scăpa de el.
- Ce sentiment?
- Trebuie s-o găsim. Repede.
- Dar nu crezi... Nu și-ar face nimic, Joe. Știi doar că nu și-ar face nimic.
- Sper că nu.
- Lui Dynah nici măcar nu i-ar trece prin cap.
- Poate că nu. Ai vreo idee unde s-ar duce să fie singură?
- Vorbești serios.
- Da, vorbesc serios!
- Ai încercat la bibliotecă? Ei bine, atunci, poate p malul lacului? Îi place să se plimbe pe lângă lac. Nu? Uneori mai ieșeam pe la Copper Pot. Nici acolo. Ce zici de Tadish's Coffee Shoppe, sau librăria din centru, de la intersecția dintre Sixteenth și Webster. Hai că mi se termină ideile, Joe. Ai fost deja prin toate locurile unde m-aș fi gândit și eu să caut.
- Gândește-te!

Urmă o pauză lungă, apoi Janet spuse nesigură,

— Ei bine, mai este un loc unde obișnuia să se ducă înainte să înceapă să iasă cu Ethan, dar e tare departe. N-a mai fost acolo de la începutul anului.

— Unde?

— Rezervația din prerie. Cea de la câteva mile de la autostradă. Știi la care mă refer?

— Da, știu. Ultimul descendent dintr-o familie de pionieri o lăsase drept moștenire ținutului în urmă cu zece ani. În fiecare primăvară, întreaga regiune era plină de culori vii, galben, portocaliu și albastru, odată ce înfloreau florile de *coeropsis*, de suzane cu ochi negri, de cicoare și de gălbenele. Chiar acum, probabil era un loc dezolant. Mersi. Joe puse receptorul în furcă. În timp ce se căuta de chei în buzunar, ieși din cabina telefonică din fața librăriei din centru și se îndreptă spre mașina sa. Cunoștea foarte bine rezervația. Se dusesese acolo de nenumărate ori singur. Era un loc excelent în care să fii singur, în care să meditezi și să te rogi. Sau să-ți iei viața.

Își deschise cu o smucitură portiera și se sui în mașină. Roțile scrâșniră când ieși din locul de parcare și intră pe strada principală. Se întoarse cu 180 de grade odată ce ajunsese la prima stradă laterală și se îndreptă spre vest.

Acum nu se putea gândi la nimic altceva decât la acri și acri nesfârșiți de prerie.

Doamne, ajută-mă să o găsesc. Doamne, nu o lăsa să facă nicio prostie.

Dynah se plimba pe cărarea de lângă iazul ce se formase după topirea zăpezilor. Cerul era de un albastru cristalin, iar aerul era rece. Își umplu plămânii cu el și îl ținu o clipă, înainte să-l expire prelung. Două păsărele albastre zburară deasupra capului ei, lăsându-se jos și rotindu-se împreună într-un dans plin de veselie, vestind cumva venirea primăverii.

Era mijlocul săptămânii, miezul zilei, în luna lui martie. Cezar murise într-o astfel de zi. Mai erau cinci zile scurte înainte de prima

zi de primăvară. Făcu o pauză, Dynah privi în jur și nu văzu pe nimeni. Ușurată, continuă să meargă, acum mai hotărâtă, îndreptându-se spre tufele de bumbac și pâlcurile de salcâm. Păși din piatră în piatră, traversă pârâul, și urmă cărarea, trecând prin dreptul unui desiș de ulmi și sălcii. Imediat după aceea, ieși de pe cărare și traversă o întindere acoperită de iarbă, spre un crâng de platani.

Se așeză și privi departe, în zare. Era tăcut aici, atât de tăcut, și atât de lipsit de culoare.

Își vâri mâna în buzunarul pardesiului ei, scoase un recipient cu pastile și îl privi îndelung. În instrucțiuni spunea să nu iei mai mult de șase pastile pe zi. Iar în recipientul mic din plastic erau cincizeci.

Îi deschise capacul și turnă pastilele roșii în palmă. Antihistaminicele erau cel mai puternic medicament care-i venise în minte să-l cumpere fără rețetă. Iar pastilele acestea arătau ca și bomboanele roșii pe care tatălui ei îi plăcea să i le cumpere când o ducea la film. Își aminti cum șezuse alături de el în timp ce urmăreau *The Lion King* și discutând apoi mesajul teologic subtil al filmului de animație la o cină pe care o serviseră la debarcader. Întotdeauna îi plăcuse să petreacă timp cu tatăl ei. Unul din lucrurile care-i lipsiseră cel mai mult după ce se mutase în Illinois și începuse facultatea erau întâlnirile cu tatăl ei o dată pe lună. Spre deosebire de mama ei, el nu se simțea în largul său la telefon.

Oare tati avea să o înțeleagă?

Alungă gândul acesta deoparte.

— Dumnezeu înțelege tot, îi spusese pastorul.

Oare vei înțelege și asta, Doamne? Chiar înțelegi totul? Își ridică privirea spre cerul albastru. *Nici măcar nu mai știu dacă există sau nu.*

Un vântișor ușor îi învolbură șuvițele de păr care-i încadrau fața. *Nu mai știu ce să fac, Isuse. Ce pot face?*

Mașina lui Dynah era singura din parcare rezervată. Joe îi găsi cheile în contact și geanta pe scaunul din față.

— Isuse, spuse el încetșor. O, Isuse. Scoase cheile din contact, îi luă

poșeta și le aruncă în portbagajul mașinii sale, pentru siguranță. Dacă îi venea vreun gând să fugă, nu voia ca ea să ajungă prea departe.

Tu știi unde este, Doamne. Tu ești Cel care m-ai adus aici. Acum Te rog arată-mi unde e.

Porni pe cărare, privind în jur, căutând un semn cât de mic al ei. Oare cu ce era îmbrăcată? De dimineață nu o văzuse decât scurt, în treacăt. Purtase atunci o fustă de blugi dreaptă, niște ghetete negre până la glezne cu șireturi, un sveter alb și o haină bleumarin.

Sărind peste pârâu, alergă pe cărarea ce mergea mai departe. Cursul o lua spre vest. Îl urmă preț de o jumătate de milă, înainte să se oprească, fiind absolut convins dintr-o dată că ea nu venise în direcția asta. Privi înapoi, pe drumul pe care venise, și văzu patru platani, stând precum niște străjeri spre nord. Și acolo era și ea.

Joe o găsi șezând între ei, cu brațele își cuprinsese genunchii ridicați la piept, iar capul plecat, încât nu-i putea vedea fața.

Ținându-și respirația, se așeză lângă ea. Ținea ceva strâns în pumnul ei. Îi luă recipientul din mână. Era gol. Inima lui bătea cu putere și repede.

— O, Isuse. Dynah...

Oare cât îi lua să o ducă la spital și să-i facă spălătură gastrică? Oare avea suficient timp?

— E în regulă, Joe

— Ba nu-i în regulă. El se ridică în picioare. O apucă de braț și o trase după sine în picioare. Ea țipă ușor, iar cealaltă mână i se deschise și pastilele roșii se revărsară în ploaie la picioarele ei.

— O, nu! țipă ea, lăsându-se imediat în genunchi.

— Lasă-le.

— Nu! Strânse mai multe grămadă și începu să le adune în palmă.

Joe o apucă de braț și o trase înapoi în picioare.

— Crezi că o să stau lângă tine și o să te las să înghiți așa ceva?

Ea se smuci în mâna lui.

— Nu le pot lăsa aici! Păsările vor crede că sunt frăguțe.

Reuși să se smulgă din strânsoarea lui și începu din nou să le adune.

Joe o privi cum stătea în patru labe, adunând pastilele. Citi încruntat eticheta recipientului și se lăsă jos, să o ajute să le adune.

Se simțea ceva mai liniștit acum – cel puțin acum nu-i mai venea să o zgâlțâie de să-i sune apa în cap. Deschise recipientul și-și întinse mâna spre ea.

— Dă-mi-le.

Ea făcu așa cum îi ceruse.

— Numără-le, Joe.

— Patruzeci și două.

— Mai sunt opt, spuse ea, căutând. Trebuie să le găsesc. Trebuie să le găsesc.

Continuă să caute prin iarbă încă douăzeci de minute, înainte să găsească cea din urmă pastilă și o închiseră în siguranță în interiorul recipientului. Dynah își întinse mâna spre el, dorindu-și pastilele înapoi.

— Nici să nu te gândești, spuse Joe, vărându-le adânc în buzunarul blugilor săi Levi's.

— O să le arunc, îți promit.

— Las' că le arunc eu pentru tine.

Ea expiră prelung și se așează din nou.

— Îți mulțumesc pentru votul tău de încredere.

— Ar trebui să am încredere în tine? Te găsesc aici, cu o grămadă de pastile în mână!

— Dar n-am făcut nimic cu ele, nu?

— Nu mă provoca, domnișoară. M-ai speriat de moarte!

Ea-și ridică privirile la el.

— Mai respir încă. Și tot însărcinată sunt!

Își plecă bărbia și-și întoarse privirile de la el.

Cuvintele ei îi spulberară toată furia. Rămase privind-o de sus. Doar de asta își imagina ea că-i păsa lui? Habar n-avea.

Se așează lângă ea, expiră prelung și-și lăsă toate sentimentele deoparte. Își rezemă antebrațele de genunchii ridicați.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? o întrebă el cu blândețe.

— Nu copilul. Își întoarse capul, și-l privi, drept în ochi, cu ochii scăpărându-i. Nu-mi pasă de el. De fapt, îl urăsc de-a dreptul!

El auzi provocarea din tonul vocii ei, știa ce se aștepta din partea lui să spună. Ei bine, nu avea de gând să-i facă pe plac.

Dynah așteptă.

— Spune ceva.

— Te-am auzit.

Ea-l privi atentă pe Joe în față și nu descoperi acolo nici urmă de condamnare sau furie. Rușinată, privi în altă parte și își șterse lacrimile.

— Nu le-am putut înghiți. Ești mulțumit? Mă tot întreb ce ar gândi mama și tata dacă ar afla că sunt moartă. Scutură din cap. Am vorbit cu mama acum câteva zile. Știe că ceva nu e în regulă. Dacă... dacă... ei bine, dacă m-aș sinucide... ar găsi ea cumva să ia toată vina asupra ei. Va vrea să știe de ce. Și totul va ieși la iveală. Și Ethan. El cum s-ar simți? Și Janet? Ea ce-ar gândi? Îl privi. Și tu.

El îi spuse adevărul gol-goluț.

— Eu n-aș trece niciodată peste asta. Absolut niciodată.

Iar ea simți că vorbea sincer. Iar asta, cumva, reuși să-i spulbere groaza din interior, și sentimentul că era singură.

— O, Joe, oriunde privesc, nu există nicio cale de scăpare, nu-i așa?

— Poate că nici nu trebuie să existe.

Știa că nu asta era ceea ce avea ea nevoie să audă din clipa când cuvintele îi părăsiră buzele.

— Să nu îndrăznești să-mi spui că există un scop în toate astea! Să nu-mi spui că Dumnezeu a fost în spatele întregii povești, pentru că dacă a fost, o să-L urăsc pentru asta. O să-L urăsc la fel cum îl urăsc pe omul care m-a violat!

Își îngropă fața în mâini.

Într-o bună zi, trebuia să învețe să-și țină gura și să nu se simtă nevoit, cum fuseseră prietenii lui Iov, să spună neapărat ceva.

Problema era că el era convins că Dumnezeu avea un scop în tot ce făcea, iar Dynah știa asta. Experiența vieții îi spusese că Dumnezeu era aproape și personal. El și Ethan avuseseră discuții frecvente pe această temă și căzuseră de acord. Fusese ușor să accepte suveranitatea lui Dumnezeu atunci când totul fusese bine, când viața fusese un drum acoperit de roze. Dar era cu totul altceva să recunoască mâna lui Dumnezeu într-o dramă dureroasă ca aceasta.

Credința îi era încercată.

Și oare credința ei era sugrumată cu totul?

— Vreau să scap, spuse Dynah, fără a-și ridica fața. O, Doamne, cum vreau să scap. Mă înțelegi oare, Joe?

— Da, înțeleg, spuse el posomorât, dar sinuciderea nu este soluția.

— Și restul? spuse ea nesigur, nefiind capabilă să spună *copilul*.

Nu trebuia să-i spună pe nume. Pentru că el înțeluse exact ce voia să spună.

— Ce ți-a spus pastorul de la Community? întrebă el, încercând să câștige timp, încercând să înțeleagă între timp ce aștepta Domnul din partea lui să spună.

— Că e legal.

Joe strânse din dinți, simțind cum începe să-i fiarbă sângele în vine. Ce mod frumos de a se eschiva alesese.

— Dar tu nu m-ai accepta dacă aș face-o, nu-i așa?

— Sentimentele mele față de tine nu s-ar schimba.

Ea-și ridică fruntea și-l privi în ochi.

— Vrei să spui că ai fi de acord să fac avortul?

— Nu. Nu asta vreau să spun. Ea părea așa de derutată, și el nu știa cum să fie mai explicit fără să-i spună totul. Dar nu putea face asta. Nu acum. Nu în situația de față.

— Vreau să te ajut, Dynah. În orice mod aș putea să te ajut. Spune-mi cum.

Gura ei se arcui tristă.

— Mi-aș dori să știu, Joe. Timpul nu poate fi dat înapoi. Lucrurile sunt cum sunt. Își întoarse privirea peste toată întinderea aceea, spre autostradă. Poate că Dumnezeu va fi îndurător și voi pierde sarcina.

Joe nu spuse nimic la remarca ei, dar fu fericit că ea nu-i ceru să se roage pentru asta.

Dynah îi simți dilema în care se afla. Rușinată, își închise ochii. Nu voia să se mai gândească la asta. Nu voia să mai vorbească despre nimic. Totul era atât de încălzit în sufletul ei.

— E frumos aici, nu-i așa?

Asta era destul de inofensiv.

Joe simți încordarea din ea, auto-controlul rigid pe care-l afișa ea. De dragul lui. Dar el s-ar fi simțit mult mai bine dacă ea ar fi răbufnit.

— Îmi amintește de valea Antelope. Ai fost vreodată acolo?

— Nu.

— Nu arată la fel cu ce-i aici, dar îmi produce același sentiment. Dezolare. Iar când vine primăvara, pe unde te uiți, numai culoare. Maci, cafeluțe, *indian paintbrush*. Când eram mic, mama mă ducea pe mine, pe fratele meu și pe surorile mele acolo în fiecare mai. M-am dus în fiecare an acolo, până când am împlinit treisprezece ani.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Am început să ies cu gașca. Gura i se strânse, uscată. Nu mai era destul de *cool* să mă duc să văd florile care răsăreau primăvara.

Un vânt ușor se abătu deasupra lor, amintindu-le că iarna încă nu plecase chiar de tot. Era încă o oarecare asprime în atmosferă.

— Te-ai mai întors acolo? Îl întrebă Dynah, continuând să privească peste întinderea ușor vălurită, acoperită cu iarbă uscată de peste iarnă. Doar mici smocuri de verde începeau să se ivească ici și colo pe suprafața întunecată.

— A fost primul loc unde m-am dus după ce m-am botezat. Chiar am organizat un picnic acolo și am invitat câțiva dintre foștii prieteni să vină cu mine.

— Și au venit?

— Da, spuse el zâmbind, dar erau convinși că mi-am pierdut mințile cu desăvârșire. Înebunisem pentru Cristos.

Ea-și întoarse capul spre el, zâmbind trist.

— Ești în continuare așa, nu?

— Osândit. Răscumpărat. Cu o misiune. Dar nu mai e cum a fost la început. Culmea aceea emoționantă, sentimente înflăcărâte. Este o strădanie, zi de zi, un efort de a duce fiecare pas la bun sfârșit. Este o încredere. Și asta a fost cea mai grea parte pentru mine. Să-mi pun încrederea în Dumnezeu. Să umblu în credința că El știe mai bine decât mine ce este bine pentru mine.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

Inima lui Joe se strânse când o privi în ochi. Nu intenționase să o rănească. Se întinse și îi atinse cu tandrețe o șuviță din părul ei blond și i-o aranjă după ureche.

— Domnul nu te-a părăsit, Dynah.

— Știu asta, Joe. Mâna Lui apasă greu peste mine.

Joe veni mai aproape de ea și-și puse brațul pe după umerii ei,

trăgând-o aproape lângă sine. Consolată, se rezemă de el. Tăcerea dintre ei era plăcută, deloc dezolantă. Dynah își aminti acum modul în care arătase preria în septembrie, când ierburile înalte se uscaseră deja și se unduiau precum valurile mării în vânt.

— Mi-e dor de ocean, spuse ea îngândurată. E singurul lucru peste care nu am reușit niciodată să trec. Să nu pot vedea oceanul. Mi-e dor de mirosul mării și de soarele ce încinge nisipul. Mi-e dor să privesc pescărușii și pelicanii făcând scufundări. Obişnuiam să mă plimb pe plajă ori de câte ori puteam. Mama și cu tata adoră să se plimbe pe coastă, cel puțin odată pe an. Pe Highway 1. Când eram mică, îmi doream să fi locuit în Mendocino. Sau la Fort Bragg. E atât de frumos acolo, și pădurile de sequoia din spate, și oceanul ce se întinde cât vezi cu doi ochi, și negura ce se rostogolește pe plajă ca o pătură cenușie.

Vântul se iscă din nou și ea se înfioră.

Joe observă.

— Ce-ai spune să mergem undeva să mâncăm ceva?

Peste încă o oră avea să apună soarele. Se ridică și îi întinse mâna:

Dynah nu voia să se întoarcă. Cu siguranță o aștepta Ethan. Ethan cu soluțiile și pretențiile lui. Ethan cu neprihănirea și furia lui. Ethan cu dragostea lui condiționată. Voia să rămână aici, în locul acesta retras și tăcut și să se gândească la alte lucruri, orice altceva numai nu la Ethan și la așteptările lui.

— Voi fi bine, Joe. Nu trebuie să mă păzești.

El se lăsă lângă ea și îi ridică bărbia.

— Dacă vrei să rămâi, rămânem.

Ea-i luă mâna cu ambele mâini ale ei și îl privi în ochi.

— Aș vrea să mai stau puțin aici, Joe, dar nu vreau să vorbesc.

— În regulă. Se îndreptă și se îndepărtă puțin de ea. Se opri de cel mai înalt dintre platani și-și îndesă mâinile în buzunare. În mâna dreaptă ținea recipientul cu medicamente. Ea avea nevoie să fie singură. Înțelegea prea bine asta. Dar nu avea nevoie de izolare.

Ea nu se clinti din loc până nu apuse soarele. Apoi se ridică, și rămase privind orizontul care își schimba culoarea. Reuși să lase deoparte situația și toată tulburarea și sorbi cu nesaț toată

frumusețea aceea. Nu dură însă suficient de mult. Nuanțele de oranj și de galben se diluau, topindu-se apoi în întunericul ce se lăsa cu repeziciune. Steaua polară își făcu apariția ca un mic punct luminos pe cer. Joe veni lângă ea. Îi simți mâna aranjându-i coada împletită peste umăr.

— Acum ești gata?

— Cred că da. Nu putea rămâne aici pentru totdeauna. Trebuia să se întoarcă și să facă față la orice va fi să vină asupra ei.

Parcurseră împreună cărarea lungă înapoi. Joe o luă de mână când ajunseră la pârâu.

— Ai grijă, spuse el, ținând-o ferm de mână. La ultimul pas o ridică și o puse pe pământ sigur. Apoi ajunseră la parcare, iar ea se căută în buzunare după chei.

— O, nu.

— Sunt toate în mașina mea, spuse Joe, descuindu-și mașina.

Ea roși.

— Cred că nu mă gândeam...

El îi întinse poșeta.

— Le-am încuiat pentru siguranță.

Ea știa prea bine cum stăteau lucrurile. Ce s-ar fi făcut dacă nu ar fi ajuns? Îl cuprinse în brațe, ținându-l strâns pe după mijloc, cu obrazul lipit de pieptul lui.

— Mulțumesc, Joe.

El o ținu aproape, ținându-și mâna pe capul ei. O simți cum oftează prelung, înfiorându-se, apoi ea se desprinsese de el.

Joe o urmă până ajunseră în NLC. El rămase șezând în mașina sa, cu motorul pornit, și o privi cum urcă pe treptele căminului, apoi intră în clădire. Așteptă încă câteva minute, apoi se îndreptă spre apartamentul său. Ethan îi lăsase un mesaj pe robotul telefonului că rămăsese să dea o mână de ajutor la o întâlnire de tineri în Wheaton.

Joe scoase recipientul de pastile din buzunar, îl deschise și vărsă tot conținutul acestuia în chiuvetă. Deschise robinetul la maxim, și acționă comutatorul. Zgomotul gutural al tocătorului fu înlocuit imediat de un bâzâit constant, după care opri din nou dispozitivul și aruncă recipientul gol în gunoiul de sub chiuvetă.

Se trânti într-un fotoliu uzat, își trecu degetele prin păr și își ținu capul în mâini.

— Isuse, spuse el încetișor. Isuse.

— Domnișoară Carey. Decanul Abernathy dorește să vă vadă în biroul său cât puteți de repede, spuse o voce plăcută, feminină.

Dynah ținut receptorul strâns în mână.

— A spus despre ce este vorba?

— Îmi pare rău, dar nu a spus nimic. N-a spus decât că este ceva important. Aveți puțin timp în dimineața aceasta?

O cuprinse un sentiment îngrozitor, premonitoriu. Notele ei scăzuseră în ultimele trei luni, și știa că era în joc bursa ei.

— Aș putea veni între zece și unsprezece, dacă este în regulă.

— La ora zece are o ședință, dar nu va dura mult. De ce nu veniți la biroul său la ora zece și un sfert?

Nu mai reuși să se concentreze deloc în timpul cursului de literatură engleză. Terminase de citit *Bleak House* de Dickens, dar nu luase parte la discuția despre personajele romanului sau despre intrigă.

Ce aveau să spună părinții ei dacă pierdea bursa? Conta pe ea pentru a reuși să-și termine cu succes studiile. Nu se prea cădea să ceară ajutor financiar părinților ei după ce se căsătorea cu Ethan, iar ea și Ethan nu puteau câștiga suficient pentru a plăti taxele și toate celelalte cheltuieli.

— Domnișoară Carey, i se adresă profesorul când cursul luă sfârșit, iar studenții începură să iasă din amfiteatru. În drum spre ieșire, fiecare dintre ei își lua foaia de examinare cu testul de jumătate de semestru de pe o masă aflată lângă ușă. Pot vorbi câteva minute cu dumneata, te rog?

Cu inima grea, Dynah observă caietul albastru de esuri în mâna lui și știu că acesta conținea examenul ei parțial. Încuviințând din cap, privi repede la ceas în timp ce-și aduna cărțile. Avea douăzeci de minute să ajungă la întâlnirea cu decanul Abernathy.

— Ia loc, spuse profesorul Provost, arătând cu capul spre o bancă

din primul rând. În timp ce se așeza, el luă un scaun, îl întoarse și se așeză înaintea ei. Îi întinse caietul fără o vorbă. Ea simți cum tot sângele îi fuge din obraji când își privi nota de 4 încercuită pe prima pagină, apoi simți cum se roșește ca focul de rușine. Iar ochii începură să o usture.

— Îmi pare rău.

— Nu am nevoie de nicio scuză, domnișoară Carey. Dar doresc o explicație.

— Presupun că nu am învățat suficient.

— Rezultatul acestui examen dovedește faptul că nu ai învățat deloc.

— Îmi pare rău, spuse ea din nou încetșor, cu capul plecat.

— Ai fost la cursul meu și anul trecut. Îți cunosc potențialul. Ești una din cele mai bune studente din câte am avut. Ai avut un 10 bine-meritat la cursul acesta. Apoi ai încetat să mai participi activ la curs.

Ea scutură din cap, cu gâtul strâns și cu caietul în mâini. Nu vedea nimic în afară de cifra roșie, o dovadă răsunătoare a falimentului ei.

— Înțeleg că urmează să te căsătorești în august, domnișoară Carey, dar asta nu înseamnă că trebuie să dai cu piciorul la toată educația ta.

— Nu fac asta, domnule.

— Nu? Ei bine, am mai văzut scenariul acesta și la alții. Am o studentă strălucită, cu bursă și un potențial fantastic; întâlnește omul viselor ei, se logodește, iar educația ei se duce pe apa sâmbetei. Nu am nimic împotriva căsătoriei, să știi, sau împotriva faptului că o femeie își dorește să devină soție și mamă. Dar sunt categoric împotriva irosirii. Dumnezeu v-a înzestrat cu niște daruri, domnișoară Carey, niște daruri speciale. Iar responsabilitatea ta este să faci tot ce poți din asta.

— Voi încerca, domnule, spuse ea, simțind intens cât de dezamăgit era acesta de ea. Îmi voi da mai mult silințele.

— Nu aștept să încerci, domnișoară Carey. Ci am pretenția să izbutești. Ai tot restul semestrului la dispoziție să-ți corectezi această notă. Sper să nu mă dezamăgești. Se ridică și trase scaunul înapoi la catedra sa. Ești liberă.

Dynah se opri în pragul sălii de curs, cu stomacul strâns. Tremurând, se uită din nou la ceasul de la mână. Își aranjă geanta doldora de cărți pe umăr, și se îndreptă pe hol spre ieșirea din clădirea din cărămidă. Se opri între coloanele din marmură, privind spre poiană.

Întârziase cinci minute când ajunsese la biroul decanului. El păru deranjat, în ciuda scuzelor ei.

— Ia loc, te rog, domnișoară Carey, spuse el, arătând spre un fotoliu din fața biroului său masiv din mahon. Când își lăsă geanta cu cărți jos și luă loc pe scaunul indicat de acesta, el apăsă un buton de la un interfon și îi transmise secretarei sale că nu dorea să fie deranjat. Dynah rămase așteptând, iar inima îi bătea greu, prevestind ceva rău.

Decanul Abernathy luă loc și se aplecă înainte, cu brațele pe birou, iar degetele îi erau strâns lipite între ele.

— E dificil, spuse el încruntat.

— Știu că notele mele au scăzut, domnule decan Abernathy. Sper ca asta să se schimbe de când mi-am schimbat locul de muncă. Acum am mai mult timp să învăț.

— Nu te-am chemat aici pentru a discuta notele tale, domnișoară Carey, spuse el solemn, ci starea ta.

Ea își ridică fruntea, cu ochii mari.

— De curând mi-a fost adus la cunoștință — spuse el coborându-și mâinile — că ești însărcinată.

Ea simți cum se roșește umilită.

— Cunoscircumstanțele, spuse el repede, ridicându-și mâinile, încercând să spulbere orice stânjeneală care ar fi putut-o avea ea. Și sunt profund îndurerat de aceasta. Cu toate acestea, trebuie să vedem cum procedăm cu posibilele implicații.

Implicații? Își închise ochii, și-și plecă fruntea.

— Cine v-a spus?

— Ethan, spuse el mahnit. Te asigur, nu mi-a oferit informația aceasta cu ușurință. La început nici n-a vrut să-mi spună, dar a fost nevoit să ia această decizie astăzi de dimineață, când ne-am întâlnit. Am observat o scădere a performanțelor sale școlare și am dorit să aflu ce se întâmplă. De când a intrat la NLC a fost șef de promoție în anul său. Câțiva dintre membrii bordului nostru i-au urmărit evoluția

cu mare interes, la fel ca mine de altfel. Cred că Ethan va fi unul din cei mai mari predicatori ai școlii noastre într-o bună zi. Dacă nu va apărea nimic care să-i abată atenția, va continua să se dezvolte armonios. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat cu concentrarea sa, a găsit tot felul de scuze. Dar asta nu îl caracterizează, și nu am fost mulțumit. Am insistat. Oftă greu. Acum aproape că-mi pare rău că mi-a spus, pentru că mă pune într-o poziție foarte neplăcută.

Ea-și strânse mâinile cu putere; în cameră se făcu dintr-o dată frig și parcă întreaga încăpere se umplu de umbre.

— E foarte supărat pentru ceea ce ți s-a întâmplat, spuse decanul Abernathy plin de compasiune. După cum sunt convins că ești și tu, Dynah. Și eu, de asemenea, sunt în asentimentul vostru, te asigur de asta.

Ea-și ridică fruntea, și-l privi, încercând să intuiască ce avea să urmeze acum.

— Din nefericire, nu pot schimba regulile școlii noastre, iar acestea sunt foarte clare. Orice tânără care este descoperită a fi însărcinată este exclusă imediat de la NLC. În această privință nu prea am multe de ales, în afară de situația în care dorești să mă duc înaintea bordului și să împărtășesc tuturor detaliile a ceea ce ți s-a întâmplat.

— Nu.

— Așa mă gândeam și eu. Ai suferit destulă umilință.

— Deci să înțeleg că mă dați afară? spuse ea încet, zdrobită de nedreptatea întregii situații.

— Eu nu i-aș spune chiar așa, Dynah, dar nu vei putea rămâne aici decât dacă ești de acord să expui în public ceea ce ți s-a întâmplat. Iar dacă nu poți face asta, sunt nevoit să te rog să părăsești școala noastră. Chiar nu am de ales în această privință.

Ce spunea? Că trebuia să stea în fața adunării generale a școlii și să le spună tuturor că fusese violată? Și că atunci oamenii aveau să simtă o oarecare compasiune pentru starea ei.

Și câți dintre ei aveau să se simtă la fel ca Ethan, că de fapt copilul pe care-l purta în pânțece era ceva dezgustător?

— Te rog, încearcă să înțelegi, continuă el cu blândețe, aplecându-se din nou înainte. Dacă doar câțiva dintre cei mai apropiați prieteni ai tăi cunosc circumstanțele sarcinii tale, ce vor presupune toți ceilalți

din campus? Că tu și Ethan v-ați culcat unul cu celălalt, iar NLC tolerează un astfel de lucru tocmai prin faptul că-ți permite să rămâi în continuare studentă aici. Înțelegeți care sunt problemele potențiale? Tot felul de dificultăți se pot naște de aici. Nu dorim ca oamenii să perceapă mesajul greșit.

Nu, sigur că nu. Înțelegea. Aveau să fie stârniți. Apoi aveau să comită și ei același păcat, și totul avea să fie din vina ei.

— Dar cum rămâne cu Ethan? Și lui i se va cere să plece? Asta l-ar distrage.

— Ethan nu are nicio vină pentru asta. Voi lucra cu el în următoarele două luni. Am un interes personal aparte în cariera lui, de vreme ce este student în anul doi, și nu doresc să-i văd oportunitățile distruse de tragedia aceasta. A fost de acord să se întâlnească cu unul dintre consilierii noștri din campus de două ori pe săptămână, și cred că asta îl va ajuta. Vom face totul să-l ajutăm să-și readucă situația notelor la normal.

Nu asta îl întrebase, dar îi răspunsese la întrebări pe care nici nu se gândise să i le pună. Deosebirea o lovi greu. Ethan nu avea nicio vină pentru asta. Și ea avea?

— Ethan dorește să fac avort, domnule decan Abernathy, spuse ea înainte să se gândească, reacționând drept urmare a faptului că era rănită și dintr-un spirit al auto-conservării Ethan, cel ales, cel neprihănit și neîntinat înaintea Domnului.

— Da, știu.

Când decanul Abernathy nu mai spuse nimic, Dynah îl privi atentă în față. Văzu ceva în expresia feței lui care o umplu de confuzie.

— NLC nu permite avortul, spuse decanul Abernathy, alegându-și cu mare atenție cuvintele. Înțeleg de ce se simte Ethan în felul acesta. Îmi imaginez că m-aș simți la fel dacă aș fi în situația lui. Tu și Ethan sunteți amândoi cât se poate de conștienți de poziția noastră în această privință, cu toate că situațiile dificile sunt doar arareori discutate.

El se lăsă pe spate, ca și când ar fi încercat să se retragă cât mai departe cu putință de ea.

— Dar putem spera, totuși. Uneori Dumnezeu și natura sunt îndurători în aceste situații. Ezită, apoi continuă, privind-o drept în ochi. Dacă va fi să pierzi sarcina, nimeni nu va ști vreodată ce s-a întâmplat.

În caz că nu se hotăra Ethan să le spună la toți, îi veni dintr-o dată un gând în minte.

— Și atunci ar trebui să mă rog să pierd sarcina?

Se întreabă dacă decanul Abernathy își dădea seama de presiunile subtile la care o expunea. Dacă nu ar fi fost însărcinată, ar fi putut rămâne aici; dacă era însărcinată, trebuia să plece. Iar dacă ar fi venit la el să-l informeze că nu mai era însărcinată, el n-ar fi întrebat-o ce se întâmplase. Și nimeni nu trebuia să știe ce i se întâmplase.

— Dumnezeu ne cunoaște dorințele inimii.

Ea se încruntă, confuză și îndurerată. Deci îi spunea că avortul era modul cel mai ușor și mai rezonabil de a rezolva lucrurile, dar dacă l-ar fi ales, el nu dorea să știe nimic despre asta? Din clipa când nu mai era însărcinată, își putea continua studiile ca și până atunci?

Ethan. Toată grija lui era concentrată asupra lui Ethan. Era îngrijorat de modul în care povestea aceasta avea să-i afecteze educația lui Ethan și cariera lui Ethan, și slujirea lui Ethan pentru Domnul. Tot ce conta era viitorul lui Ethan. Nu al ei.

Eu sunt neglijabilă.

Își plecă fruntea și-și strânse mâinile. Nu era dreaptă. Nu că ea n-ar fi conta deloc; doar că ea conta mai puțin. Ea nu avea darurile lui Ethan, daruri care puteau crește Împărăția lui Dumnezeu și care îi puteau aduce pe oameni la Dumnezeu. Ea nu era decât o fată obișnuită. Nimic special.

— Roagă-te așa cum te îndeamnă inima, Dynah, spuse decanul Abernathy. Ea-i întâlnește privirea și citi compasiunea în ei, dar și resemnare. Înțelese. El simțea că nu avea de ales. Trebuia să se gândească la ce era mai bine pentru majoritatea. Trebuia să se gândească la reputația NLC. Și facă-Se voia lui Dumnezeu.

O mică platitudine care să-i ungă rănilor. N-avea de unde să știe cât de mult o rănea cu vorbele lui.

Când decanul Abernathy se ridică, Dynah știa că interviul se încheiase. Își luă geanta cu cărți, și se ridică la rândul ei. Se apropie de ea, cu toată atitudinea unui tată îngrijorat, dar îi simți totodată mâna pe spate, care o îndrepta ferm spre ieșire.

— Anunță-mă ce ai hotărât, spuse el, deschizându-i ușa. Te voi purta în rugăciunile mele zilnice.

— Mulțumesc, spuse ea, oferindu-i răspunsul cuvenit.
Deja știa ce avea să facă.

Ethan o aștepta la bufetul studenților, cu o carte de teologie deschisă înaintea, cu un pahar de unică folosință cu ceai de plante lângă caietul său de notițe. Era atât de concentrat asupra studiilor sale, că nu o observă până nu se opri lângă masa lui. Ochii îi scăpărară, și o ușoară roșeață îi cuprinse obrajii când se ridică și trase un scaun pentru ea.

— Vrei ceai?

— Nu, mulțumesc.

— De ce nu-ți lași geanta cu cărți jos?

— Nu stau mult. Sub marginea mesei, își învărtea inelul pe deget.

De îndată ce reuși să-l scoată, îl puse pe masă între ei.

Ethan rămase privind-l apoi o privi pe ea.

— Ce faci?

— Desfac logodna noastră. Nu se așteptase să vadă șocul sau privirea rănită din ochii lui, dar nici ușurarea care se amesteca printre acestea. Era la fel de confuz ca și ea, dar știa că făcea ce era cel mai bine pentru amândoi.

— Dynah, îmi pare rău că i-am spus decanului Abernathy. Eram supărat. Nu poți încerca măcar să mă înțelegi și să mă ierți? Când mi-a spus ce era în joc, eu...

— Nu e ceva ce poți ascunde la nesfârșit, Ethan, spuse ea, absolvindu-l din nou de toată vina.

Toți își obțin dezlegarea de păcate, în afară de mine, Doamne.

Ethan acoperi inelul cu mâna și-l vârî repede în buzunarul hainei sale, departe de privirile indiscrete.

— Îl voi păstra până când vei fi gata să-l primești înapoi.

— Nu-l voi mai primi.

— Nu putem rezolva cumva asta?

— Nu, nu putem, Ethan. Singurul mod în care lucrurile s-ar rezolva cumva ar fi dacă aș fi dispusă să fac ceea ce vrei să fac. Și nu sunt.

Scutură din cap, privind în jos la mâinile ei goale acum. Gâtul i se strânse. Nu-l cunoscuse suficient de bine... sau poate că îl cunoscuse. Dar poate avusese pur și simplu așteptări prea mari din partea lui.

Dacă mai rămânea o clipă, nu făcea decât să înrăutățească totul plângând și asta avea să-i facă pe toți cei din jurul lor să se întrebe despre ce era vorba și să îi bârfească și lui să-i creeze astfel noi pricini de stânjeneală. Își trase geanta cu cărți și făcu un pas înapoi.

— Dynah, rămâi te rog. Vorbește cu mine.

Era prea târziu pentru vorbit.

— N-are niciun rost. Nimic nu se va schimba.

— Ce vei face?

— Mă duc acasă.

Un telefon dat decanului Abernathy și câteva ceasuri pentru a-și face bagajele era tot ce fu necesar pentru a sfârși definitiv viața ei de la NLC. Știa că ar fi trebuit să-l sune pe Joe și să-și ia rămas bun, dar alege calea mai simplă și-i scrisese un bilet. Îl puse într-un plic și-i puse un timbru. Avea să-l lase în cutia poștală la plecare.

— Dacă sună mama, să nu-i spui nimic. O să ajung acasă într-o săptămână, și până atunci vor ști totul. Promiți?

— Promit, spuse Janet mohorâtă. Ești sigură că faci ce trebuie? N-ai putea să te gândești să...

— Nu.

— Ar fi mult mai ușor dacă ai...

— Nu, n-ar fi. Jan, chiar dacă aș face avort, asta nu va schimba sentimentele mele cu nimic. Ethan și cu mine am încheiat socotelile.

— Te iubește, Dynah. Știu că te iubește. Se va rezolva cumva. Sigur.

Cu ce preț?

— Și eu îl iubesc, dar nu e suficient. Pur și simplu nu e.

— De ce?

— Pentru că eu nu mai pot avea încredere-în el. Iar atunci când

nu mai poți avea încredere în cineva, nu poți zidi niciun fel de relație de durată cu el.

La fel și cu Dumnezeu, gândi ea. Nici în El nu mai avea încredere.

Își închise valiza, o încuie, o ridică de pe pat și o puse pe podea.

— Trebuie să plec. La lăsatul serii voia să fie cât se putea de departe de NLC.

O, Doamne, ce vor spune părinții mei când vor auzi? Ce le voi spune?

Avea să aibă suficient timp de gândire pe lungul drum spre casă până în California.

— Cum adică, a plecat? spuse Joe, venindu-i să-l zgâlțâie pe Ethan până îl trezea din letargia lui egocentrică. Unde a plecat?

— Acasă. Auzi, lasă-mă în pace, bine? Sunt destul de supărat și așa, fără să mai sari și tu la mine. Și mai avea de pregătit și o prezentare, cea mai importantă prezentare a anului. Nu-și putea permite să piardă vremea cu obsesii legate de Dynah și de problemele ei.

— Și cu școala? Mai sunt câteva săptămânii până la vacanța de primăvară. Nu poate pleca...

— A plecat de tot.

— De tot? Joe văzu cum obrații lui Ethan se colorează încet. Cu ochii ușor mijiți, se încruntă. De ce?

— Păi de unde să știu eu de ce?

— Hai că ceva tot știi tu! Joe simți cum îl cuprinde furia. Ce a determinat-o să plece? Sau mai bine să întreb cine?

Ethan se întoarse furios spre el.

— Nu te uita la mine! Nimic n-a determinat-o pe Dynah să facă nimic. N-a vrut să plece urechea la rațiune. N-a vrut să asculte de nimeni. A hotărât asta de una singură, așa cum a luat alte câteva decizii în tot acest timp. Mi-a dat inelul înapoi. Știai asta? Mi l-a aruncat pe masă la uniunea studenților, de față cu toți ceilalți, ca și când n-ar fi

avut nicio valoare pentru ea. Am sunat-o azi de dimineață, iar Janet mi-a spus că a plecat. Ieri! Și-a făcut bagajele și s-a făcut nevăzută! Uite atât de mult îi pasă ei.

Joe simți cum i se fac mâinile pumni. Licărul lacrimilor din ochii lui Ethan fu singurul lucru care-l opri să nu se năpustească asupra lui și să-l bată măr chiar acolo, în bucătăria apartamentului.

Ieși val vârtej din apartament, se duse cu mașina până la cămin și o sună pe Janet din hol. Umblând de colo-colo, își trecea iar și iar mâinile prin păr. Trebuia să-l tundă curând. NLC avea reguli care interziceau ca părul să atingă gulerul cămășii. NLC avea reguli pentru toate. Se încruntă, întrebându-se dacă nu cumva tocmai regulile de aici aveau legătură cu ceea ce se întâmplase. Imposibil! Nu puteau fi atât de lipsiți de inimă. Nu când știau toată povestea. Văzu ușile liftului deschizându-se și pe Janet ieșind din el.

— Ce s-a întâmplat?

— Decanul Abernathy a stat de vorbă cu ea.

— Minunat. Și ce i-a spus? Că notele au început să-i scadă și că i-i în joc bursa?

— Nu. Era îngrijorat de performanța lui Ethan. Din nefericire, în timpul interviului de ieri, Ethan i-a spus decanului Abernathy că Dynah e însărcinată.

— Și i-a spus și care au fost circumstanțele?

— Da, dar asta n-a prea contat.

— Cum adică n-a prea contat?

Ea-i povesti tot restul.

Joe rămase încremenit o clipă, simțind cum îi fierbe sângele în vine, iar inima îi bubuie în piept. Erau fără suflet.

— Am încercat să o conving să nu plece, Joe, dar era hotărâtă.

— Cât de supărată era? Avea de gând să se oprească undeva pe autostradă și să-și cumpere iarăși pastile?

— Părea în regulă. Și-a strâns majoritatea lucrurilor în cutii și le-a pus etichete. Iar eu i le voi trimite prin poștă într-o săptămână. Probabil că se gândea că va ajunge acasă odată cu ele.

— Pe ce rută s-a dus?

— O, Joe, n-ai nicio șansă să o prinzi din urmă. Nu fi fără minte. Și-apoi, nici n-a spus nimic. I-80, presupun. Și sper că reușește să

ajungă până acasă cu rabla aia a ei. Probabil că până acum a traversat jumătate din Nebraska deja.

— Sună-mă în clipa când ai vești de la ea. Traversă în viteză holul și lovi mânerul ușilor din sticlă cu podul palmelor, deschizându-le larg înainte. Coborî treptele și apoi traversă campusul. Oamenii se dădeau la o parte din calea lui, privindu-l cum se îndepărtează.

Urcă treptele clădirii unde se aflau birourile, deschise ușa și porni pe hol spre birourile decanului.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Doresc să-l văd pe decanul Abernathy.

— Aveți programare?

— Nu. Anunțați-l. Joe Guilierno. Spuneți-i că e important.

— Vă rog să mă scuzați, spuse ea cu sprâncenele arcuite. Dar sunteți de-a dreptul nerușinat.

— Lasă. O să-i spun chiar eu.

Îi ocoli biroul și se îndreptă spre intrarea în biroul decanului.

— Așteptați o clipă! spuse ea, ridicându-se în picioare. Nu puteți intra acolo!

Joe smuci ușa, o deschise și năvăli în biroul decanului.

Decanul Abernathy ședea în spatele biroului său, cu un teanc de hârtii în fața sa. Surprins, își ridică privirea, deranjat de întrerupere. Avea o întâlnire de consiliu în seara aceasta și dorea să treacă în revistă cererea sa pentru mai multe fonduri pentru departamentul de sociologie. Și urma să aibă loc și o discuție despre un nou curs de psihologie.

— Ce se întâmplă aici?

— Îmi pare rău, domnule decan – spuse secretara fâstăcită. Nu vrea să asculte. Pur și simplu...

— Dynah, spuse Joe. Dynah Carey.

Decanul Abernathy simți cum i se face inima mică. Își scoase ochelarii și se ridică în picioare.

— E în regulă, doamnă Halverson. Puteți pleca. Și vă rog să închideți ușile în urma dumneavoastră. Își lăsă ochelarii pe masă și îl privi obosit pe Joe. Știu că ești prieten cu Ethan.

— Și Dynah e prietena mea.

— Toate bune și frumoase, spuse decanul, ridicându-și mâna,

în speranța de a reduce la tăcere torentul pe care era convins că Joe Guilierno dorea să-l reverse din pieptul său. Italianii ăștia pătimăși. Dar nu am nicio intenție să discut cazul lui Dynah Carey cu dumneata sau cu altcineva.

— Prea bine. Voi încerca să reconstruiesc ce s-a întâmplat aici alaltăieri, iar dumneata îmi vei confirma dacă am dreptate sau nu. Sper pentru Numele lui Dumnezeu să mă înșel.

— Am spus...

— L-ați chemat pe Ethan pentru că erați îngrijorat pentru lipsa lui de concentrare de care dă dovadă în ultimele câteva luni. Da? El v-a spus că Dynah a fost violată. Apoi și-a vărsat tot oful și v-a spus că e însărcinată.

— Ei, ia vezi acum...

— Deci dumneavoastră ați convocat-o aici și ați informat-o de toate regulile și reglementările de la NLC legate de sarcinile care apar la fetele necăsătorite. Așa e?

— Cum îndrăznești să-mi vorbești pe tonul acesta?

— Iar ea trebuia să iasă în public și să salveze reputația lui Ethan și reputația ei. Nu-i așa? Sigur, dacă era prea rușinată și traumatizată să facă asta, ei bine, trebuia să plece.

Fața decanului Abernathy era roșie ca focul.

— Ajunge, domnule Guilierno.

— Și-n plus, continuă Joe, infuriat la culme, chiar dacă adevărul ieșea la iveală, întotdeauna există o șansă ca unii studenți să creadă că ea și Ethan au inventat nu știu ce poveste care să le acopere păcatul.

— Ieși afară!

— Ipocrit ce sunteți, fariseu,...

— Dacă continui cu atitudinea aceasta, va trebui să iau măsuri disciplinare în cazul dumitale!

— Prea bine! Așa să faceți! Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să apar înaintea consiliului director și să le spun tuturor ce s-a petrecut aici. Mă întreb dacă și cei de acolo vă împărtășesc concepția îngustă și ipocrită de a aborda această situație.

— Ieși afară din biroul meu! Acum!

— Voi ieși afară din biroul dumneavoastră. Chiar și din campusul

dumneavoastră! Dar mai întâi, vreau să știu ce ați făcut. Se apropie de marginea biroului și își îndreptă arătătorul spre el. Ați lepădat-o.

— Ce tot spui? N-am făcut așa ceva.

— Nu? Ei bine, ia gândiți-vă puțin. De fapt, gândiți-vă mai bine, domnule decan Abernathy. Dumnezeu v-a oferit oportunitatea perfectă să-i arătați compasiune lui Dynah, și dumneavoastră ce ați făcut? Ați înlăturat-o din lumea asta frumoasă și desăvârșită pe care v-ați creat-o aici și ați aruncat-o la gunoi.

Ochii decanului Abernathy scăpărară, iar la față pălise.

Joe văzu că vorbele sale își făceau încet efectul.

— Mda, spuse el, întristat, asta ați făcut, dumneavoastră și mulți alți oameni care ar trebui să fie mai buni de atât. Se întoarce și se îndreptă spre ieșire. Dar se opri, și privi înapoi. Scopul NLC este de a pregăti bărbați și femei evlavioși care să poată duce lumina lui Cristos în fiecare domeniu al vieții. Nu-i așa?

— Așa e.

— Ei bine, spuneți-mi și mie domnule decan, cum putem face asta. Spuneți-mi cum, Doamne iartă-mă, putem îndrăzni să ducem mântuirea într-o lume care moare când suntem atât de ocupați să ne omorâm toți răniții din poporul nostru.

Ieși din birou, trântind ușa după sine.

Ieșind din clădire, Joe se întrebă cum o putea ajuta pe Dynah acum. Nu știa unde era, și chiar dacă ar fi știut, nu reușea să ajungă suficient de repede la ea. Undeva în centrul Nebraskăi. *Isuse, Dumnezeule, Te rog privește Tu asupra ei. Înconjoară-o cu ingerii Tăi. Păstrează-o în siguranță. Dă-i pacea Ta în mijlocul acestei încercări. Nu o lăsa să-și piardă speranța. Își închise ochii, năpădit de tristețe. Nu ne lăsa nici pe noi să ne pierdem speranța, Doamne. Indiferent cât de deznădăjduiți ne-am simți.*

Janet sună în fiecare seară imediat după ce vorbea cu Dynah.

— A ajuns în Grand Island, în Nebraska.

— E în Cheyenne, Wyoming.

— Stă într-un motel micuț în Salt Lake City, Joe. Am auzit gălăgie prin pereții ei.

— E în Wells, Nevada. Suna de la un telefon cu fise dintr-o parcare de camioane de lângă drum.

Joe continua să se roage. *Doamne, Te rog ai grijă de mașina ei, să funcționeze. Tată, nu o lăsa să rămână în pandă pe undeva prin deșert. Isuse, ajut-o să-Ți simtă prezența. Ține-o în siguranță.*

— E în Reno. Părea foarte obosită, Joe. A spus că probabil pe mâine după-amiază ar trebui să ajungă acasă. A promis să sune de îndată ce ajunge acasă.

— Anunță-mă de îndată de afli ceva.

Janet făcu o pauză.

— Cum se descurcă Ethan?

Joe se uită la perete, posac.

— A luat un zece răsunător cu prezentarea lui.

Dynah opri în fața casei de pe Ocean Avenue la ora două a doua zi, după-amiază. Nu reușise să doarmă în noaptea trecută și plecase din Reno la ora șapte. Se opri de două ori, o dată pentru a alimenta în Sacramento și a doua oară pentru a mânca ceva la Danny's în Vacaville.

Epuizată, deschise portiera din față și intră în casă. Părinții ei erau doar arareori acasă la această oră din zi. Tatăl ei probabil era la biroul lui din centru la lucru, iar mama ei la cumpărături, făcând ordine prin dulapurile de la biserică sau în vizită la unul din membrii bisericii, imobilizați acasă din cauza vârstei sau a bolii.

— Acum că nu mai ești acasă, nu are rost să stau pe-acasă fără să fac nimic, îi spusese ultima dată când venise acasă.

Își lăsă valizele din mână, Dynah luă telefonul și formă un număr. Numără țărăturile de la celălalt capăt al firului. Unu, doi, trei, patru. Intră robotul. „Bună! Sunt Janet. Îmi pare rău, dar în clipa aceasta nu pot veni la telefon. Vă rog să-mi lăsați un mesaj și numărul dumneavoastră de telefon după ce veți auzi semnalul sonor și vă voi suna de îndată ce pot. La revedere!”

— Sunt acasă, Jan. Totul e în regulă. Mulțumesc.

Puse receptorul înapoi în furcă și își luă valizele și se îndreptă spre scări.

Camera ei era exact așa cum o lăsase. Patul de două persoane era acoperit cu o cuvertură cu floarea soarelui și perne alb cu galben cu dantelă pe margini. Perdeluțe dantelate acopereau geamurile. O etajeră înaltă și albă era ticsită de o grădină zoologică de animale de pluș, pe care le colectase încă de când fusese mică de tot, iar mai sus etajerele erau pline de cărți clasice pentru copii și figurine *Precious Moments* pe care i le oferise mama și tatăl ei la fiecare zi de naștere și la fiecare Crăciun. O fotografie cu ea și Ethan când fuseseră pe malul lacului Michigan stătea pe măsuta ei de toaletă albă – un model francez, provensal. Poza o făcuseră în ziua după ce o ceruse în căsătorie. Joe le făcuse poza. Probabil că el le trimisese o variantă mărită a pozei aceleia părinților ei.

Își lăsă valizele din mâini, luă fotografia cu ramă bogat ornamentată din bronz și-l privi pe Ethan. Zâmbea, cu brațul pe după umerii ei, părând mândru și încrezător, și fericit. Toată relația lor i se petrecu prin fața ochilor ca o rolă de film derulată cu viteză mare. Bărbatul viselor ei. Cavalerul ei în armură strălucitoare. Amintindu-și felul în care arătase Ethan ultima oară când îl văzuse, își închise ochii. Îi citise durerea și furia din priviri în acel moment în care îl luase pe nepregătite. Și mai văzuse ceva, un amănunt care-i sfâșiasse inima. Ușurare.

O, Doamne, Dumnezeuule, ce mi-ai făcut?

AM ZDROBIT CA SĂ POT VINDECA.

Chiar poți fi atât de crud și de capricios? Rănești și apoi tot Tu vindeci? Pentru ce? De ce?

Își deschise ochii și rămase privind fața zâmbitoare a lui Ethan, mâna cu care o ținea ferm pe după umeri, de parcă ea ar fi fost un soi de trofeu pe care-l câștigase. Ca și când Dumnezeu ar fi luat-o în râs.

— Și eu care credeam că mă iubești. Ce glumă bună!

Întoarse fotografia, scoase clemenele metalice și o deschise. Scoase fotografia din interiorul ramei și aruncă rama goală pe pat. Întoarse fotografia, îl privi pe Ethan în timp ce rupse imaginea în două, apoi

în patru, și în opt, în timp ce se îndrepta spre baia ei. Ridică capacul toaletei, aruncă bucățile de hârtie în apă și trase apa.

Expiră încet, ca și când și-ar fi ținut respirația de luni de zile. Se terminase, era gata. Putea trece cuvântul *finiș* sub acea secțiune a vieții ei.

Iar acum, urma restul.

Dynah se întoarse în dormitorul ei și începu să-și despacheteze valizele.

Hannah Carey avea niște senzații ciudate de luni de zile, cum că ceva nu era în regulă cu fiica ei. Din ianuarie încôace se rugase fără încetare pentru Dynah. Începuse dintr-o noapte când se trezise la miezul nopții. Nu visase, sau dacă da, atunci nu-și mai amintea despre ce fusese vorba. Tot ce știa era că ceva se întâmplase, ceva îngrozitor. O sunase chiar a doua zi pe Dynah, dar Janet o asigurase că totul era în regulă, iar Dynah era bine. Cele câteva conversații pe care le avusese cu fiica ei în ultimele luni o convinseseră că niciuna din acestea două nu erau adevărate.

Acum știu că premonițiile ei erau fondate în ceva cât se poate de concret. Mașina mică a lui Dynah – o Toyota albastră cu un abțibild cu NLC pe geamul din spate – era parcată în fața casei, și era mult prea devreme pentru vacanța de primăvară.

— Dynah? strigă Hannah în momentul când intră în bucătărie din garaj. Își aruncă geanta pe teighea, și trecu pe sub arcadă în sufragerie. Dynah!

— Mamă!

Ridicându-și privirea, Hannah o zări pe fiica ei alergând pe coridorul de la etaj, și apoi coborând scările.

— O, copila mea, spuse ea, cuprinsă de bucurie să o vadă. Râzând, își deschise brațele iar Dynah se năpusti la pieptul ei cum făcuse

întotdeauna când era mică. *Mulțumesc, Doamne! O, mulțumescu-Ți Ție, Doamne.*

— O, mamă, spuse Dynah și se agăță de mama ei la fel cum făcea când era micuță și era rănită. A trebuit să vin acasă. Trebuia. Mi-a fost atât de dor de tine și de tata.

— Și nouă ne-a fost dor de tine, spuse Hannah, plângând fericită, aranjându-i părul blond pe spate. Îi fusese mai dor de ea decât ar fi putut sau ar fi trebuit să-i spună. Cel mai greu lucru pe care fusese nevoită să-l facă vreodată fusese să-i dea drumul lui Dynah să plece. Ziua aceea când ea și Douglas o însoțiseră pe fiica lor la avionul spre Chicago, fusese aproape insuportabilă.

— Ai încredințat-o Domnului încă înainte să se fi născut, Hannah, îi spusese Douglas când nu se mai putuse opri din plâns tot drumul spre casă de la aeroport. Nu crezi că poți avea încredere că Dumnezeu va avea grijă de ea acum că este deja o tânără femeie?

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, scumpo. Se trase puțin înapoi, încercând să citească ceva pe fața ei. Ai venit acasă cu o săptămână mai devreme decât am fi crezut. Și încă cu mașina. Urma să îți trimitem banii să poți veni cu avionul.

— Putem să ne așezăm puțin, mamă?

Și iarăși, sentimentul acela de care nu reușise să scape. O groază teribilă o cuprinsese pe Hannah.

— Ai mâncat? Vino în bucătărie, să-ți pregătesc ceva de mâncare.

— Nu mi-e prea foame.

— Atunci niște lapte Am făcut ieri fursecuri.

Cu ciocolată. Preferatele lui Dynah. Fusese un soi de terapie să le facă. Era un mod de a-și omorî timpul în timp ce aștepta ca Dynah să vină acasă. Și uite că acum era acasă, și îngrijorarea o devora cu totul. Ba se înțețea tot mai mult.

Dynah râse fără poftă.

— Bine, spuse ea, cu toate că Hannah simți că o făcea mai degrabă pentru a o mulțumi pe mama ei decât că și-ar fi dorit să pună ceva în gură.

Hannah scoase șase fursecuri din ursul mare de porțelan și le aranjă pe o farfurie frumoasă din porțelan. Turnă lapte într-un pahar

inalt și le aduse pe amândouă pe măsuta din bucătărie, cu vedere spre drum.

— E așa de bine să te știi iarăși acasă, spuse ea, întorcându-se la bufet pentru a lua cutia cu cafea aromată. Umplu o ceașcă cu apă și o puse în cuptorul cu microunde, fixând timpul necesar și apoi pornind cuptorul. Privi înapoi și o văzu pe Dynah jucându-se cu unul dintre fursecuri. Număram zilele, spuse ea, observând cearcănele întunecate de sub ochii albaștri ai lui Dynah și paloarea pielii ei. Părul îi era fără viață, ca și când nu și l-ar fi spălat de zile întregi. Chiar și fața parcă era mai subțire, cu linii fine de încordare în jurul gurii.

O, Doamne, ce s-a întâmplat cu copilășul meu?

— Tati e în Los Angeles până mâine seară, continuă Hannah, punând cafeaua instant cu lingurița în apa aburindă. Acum se duce cam o dată pe lună până acolo. Își aduse cafeaua la măsută și se așeză împreună cu fiica ei. În timp ce Hannah o urmărea pe Dynah mâncând unul din fursecuri, observă încă un lucru.

Cu inima grea, își cuprinse ceașca cu amândouă mâinile, străduindu-se să își păstreze calmul. Buza inferioară a fiicei ei tremura ușor, și Hannah se trezi luptându-se să nu o năpădească plânsul de compasiune.

— Poți să vorbești cu mine, scumpo. Poți să-mi spui orice.

— E atât de greu.

Viața era grea. Aspră. Uneori își frângea inima. Își dădea seama cât de rănită era fiica ei, și deja începuse să creeze tot felul de scenarii în minte. *Isuse, și eu care credeam că totul merge atât de bine. Credeam că toată viața ei este frumos aranjată ca un frumos mozaic, slăvindu-Te pe Tine.*

— E vorba despre Ethan, nu-i așa?

— Parțial.

Dynah își trase nasul.

Hannah își scoase un șervețel din măneca sveterului. Își făcuse obiceiul de a ascunde mereu câte una într-un buzunar sau în mănecă sau la cureaua din talie încă de când Dynah fusese mică de tot. Douglas o tachina întotdeauna pentru asta. Dar era așa de greu să se dezobișnuiască de vechile obiceiuri.

— Mulțumesc, murmură Dynah, zâmbind stânjenită și suflându-și încetișor nasul. Logodna a fost desfăcută, mamă.

— Mi-am dat seama de asta, spuse Hannah cu blândețe. Inelul a dispărut.

— I l-am dat înapoi.

Slavă Domnului că nu fusese invers. Se rugase ca fiica ei să nu se simtă niciodată respinsă în felul acesta.

— Probabil că ai avut motive întemeiate.

Să fi fost oare vorba despre o altă fată? Sau de vină fusese ambiția lui fără margini? Douglas observase acest lucru când se întâlniseră cu Ethan.

— E înflăcărat, bun, dar uneori genul acesta de înflăcărare poate arde o biserică din temelii.

— Nu, mamă. Doar că... doar că nu am mai putut avea încredere în el.

Ceva se încordă în inima lui Hannah.

— A încercat să-ți facă ceva?

Dynah își ridică privirile.

— Nu, mamă.

Hannah știa că devenea insistentă, și-și plecă fruntea, privind în cafeaua neagră.

— Iartă-mă. Sigur că n-ar face așa ceva.

Întrebările se învălmășeau în mintea ei, una peste cealaltă, și reușiră nu doar să o tulbure, ci să o și infurie pe deasupra. Nu pe Dynah. Cu siguranță Ethan îi făcuse ceva fiicei ei. Dynah fusese îndrăgostită până peste cap de el vara trecută. De ce ajunsese să rupă logodna?

— Nu știu cum să-ți spun asta.

Hannah se întinse peste măsuta cea mică și o luă pe fiica ei de mână, simțind cum i se încolăci frica în pântec.

— Scumpa mea, te iubesc. Nimic din ce mi-ai spune nu va schimba asta. Absolut nimic.

Mâna lui Dynah se agăță de mâna mamei ei, ținându-se de ea ca de un colac de salvare.

— S-a întâmplat în ianuarie, începu ea încetișor. Tocmai ieșisem din tură la Stanton Manor House. Mașina mi-era la mecanic, așa că

m-am dus pe jos până la stația de autobuz. Atunci a oprit o mașină lângă mine, o mașină albă cu număr de Massachusetts...

Hannah ascultă, iar inima îi bătea tot mai repede pe măsură ce Dynah îi împărtășea cele întâmplate. Se trezi cu ochii plini de lacrimi, care mai apoi începură să i se prelingă pe obraji. *O, Doamne, Tu unde ai fost? Unde erai Tu când s-au întâmplat toate astea?* Degetele lui Dynah continuau să o strângă de parcă s-ar fi temut că mama ei ar fi putut pleca de la ea. Atunci când Dynah termină să-i povestească despre supliciul consultației de la spital și de interviul de la poliție, se opri.

Hannah o simți cum tremura de tare.

— Te iubesc, spuse ea încetisor Te iubesc atât de mult Îmi pare rău că ți s-a întâmplat așa ceva.

Dynah își ridică privirea la fața schimonosită de plâns a mamei ei, îi văzu lacrimile șiroindu-i pe obraji și îi citi compasiunea din priviri. Și îi fu mai ușor să continue.

— Eu și Ethan am început să avem probleme. El nu m-a mai văzut ca înainte, mamă. Cel puțin nu pentru o perioadă de timp. Joe l-a ajutat mult. I-a tot vorbit de sentimentele lui, și apoi a vorbit și cu mine.

— Joe?

— Joe Guilierno. Colegul de cameră al lui Ethan. E din Los Angeles. E în ultimul an. E exact opusul lui Ethan în toate privințele. Are părul și ochii negri, și un trecut încărcat. S-a întors la Domnul la sfârșitul adolescenței. A spus că cineva l-a târât la Victory Outreach, și de atunci n-a mai fost niciodată același. Dacă n-ar fi fost Joe, eu aș fi...

Scutură din cap, amintindu-și cât de aproape fusese să înghită pastilele acelea.

Hannah se întreabă dacă Joe era motivul din care Dynah rupsese logodna cu Ethan.

— Dar Joe nu a putut rezolva totul. Dynah expiră prelung. Sunt însărcinată, mamă.

— O, Dumnezeu. Hannah își închise ochii strâns, primind din plin lovitura grea a vorbelor ei. O, nu...

— Ethan a fost chemat în biroul decanului pentru că rezultatele lui la învățătură au început să scadă vertiginos. Era atât de stresat de

problema mea și de ceea ce urma să fac în privința sarcinii. I-a spus decanului, așa că decanul m-a chemat la el. Și m-a pus să aleg. Dar n-am avut ce alege, mamă. Pur și simplu n-am putut. Am înțeles prea bine care era poziția lui. L-am înțeles și pe Ethan, dar asta nu m-a ajutat prea mult. I-am dat inelul înapoi lui Ethan imediat după ce am vorbit cu decanul și după aceea am renunțat definitiv la școală.

— Ai renunțat la școală?

Hannah văzu în ochii ei prețul pe care-l avusese de plătit Dynah. Încă un vis spulberat.

— Am fost nevoită, mamă. Nu mai puteam rămâne acolo.

— Scumpo, dar în ziua de azi nu se mai omoară oamenii cu pietre.

— O, ba da, și încă cum.

Doar că nu-l mai *omorau* pe cel judecat. Îl lăsau baltă, zdrobit și tot numai răni.

Hannah strânse amândouă mâinile fiicei ei.

— O să trecem și prin asta, scumpo. Tata și cu mine te iubim foarte, foarte mult. O să te ajutăm.

Dynah începu să plângă, hohotind cu sughițuri de ușurare. Auzi scaunul mamei ei tras înapoi și apoi simți brațele puternice ale mamei ei în jurul ei. Mama ei plânse împreună cu ea, ținând-o, mângâind-o, și spunându-i iar și iar că totul avea să fie bine. Totul avea să fie bine. Acum era acasă. Era în siguranță. Aveau să aibă grijă de ea.

Zilele lungi ale călătoriei își spuseră dintr-o dată cuvântul. Stresul care o ținuse încordată de atât de multe zile se risipi în căldura îmbrățișării mamei ei. Se lăsă în brațele ei, agățându-se de ea, recunoscătoare că-și putuse lăsa povara de pe umeri, recunoscătoare că mama ei era dispusă să o poarte împreună cu ea.

— Ești epuizată, spuse Hannah după multă vreme. Haide, scumpo. Haide să faci un duș fierbinte. O să-ți pregătesc ceva de mâncare. După aceea, te duci la culcare și vei dormi cât vei poți.

După toate astea, Hannah îi liniști bătaile nebune ale inimii ei, îi potoli urletul din suflet, îi amelioră durerea înfiorătoare care amenința să erupă precum un vulcan și să-și reverse lava fierbinte, distrugând totul în cale.

Când Dynah era cuibărită în siguranță în pat și adormise, Hannah Carey se duse în camera ei și îngenunche.

O, Doamne. O, Doamne în ceruri, de ce mă urăști așa? Chiar nu vrei să uiți niciodată ce am făcut?

Plânse. Pentru sine. Pentru propriul copil al ispășirii, cel care dormea mai încolo, la capătul holului.

— A ajuns, Joe. Am primit un mesaj pe robotul telefonului meu. A ajuns acasă la unu jumătate la amiază.

Mulțumesc, Isuse!

— Cum părea?

— Obosită.

Zâmbind, Joe se lăsă pe spate în fotoliul său mare și uzat pe care-l cumpărase la un magazin de mobilă la mâna a doua și își cuibări telefonul portabil între ureche și umăr.

— Măi, deja mă simt mai bine.

— Și eu. Mi-am făcut îngrozitor de multe griji pentru ea. Cum e Ethan?

— Se descurcă. Cred că a început în sfârșit să înțeleagă ce s-a întâmplat cu adevărat plângea aseară când și-a băut berea.

— N-am știut că bea.

— Bere fără alcool.

Janet râse.

— Crezi că o să o sune?

Joe își lăsă capul pe spate.

— Cred că da.

— Ai un pix și hârtie? Îți dau numărul ei, în caz că are Ethan nevoie de el.

Joe se ridică și se duse la biroul său. Scotoci prin jur, găsi un pix Bic și un sul de hârtie.

— Spune.

Ea-i citi numărul de telefon al familiei Carey și îl puse să i-l repete.

— E corect. Din prima. Joe, ai fi o secretară a-ntâia. Ea râse și adăugă repede: Salut-o din partea mea când vorbești cu ea, bine, Joe? Spune-i că și eu o iubesc.

— Șmechero. O sun peste câteva zile, după ce apucă să se odihnească și să se acomodeze acasă.

— Adică după ce o sună Ethan, nu?

— Parcă aveai un curs după-masă, spuse el, zâmbind trist. Ar cam trebui să pleci. Încheie convorbirea și lăsă receptorul portabil să-i cadă pe birou.

Joe scrisese numărul de telefon pe o bucată curată de hârtie și o notă — „Dynah a ajuns cu bine acasă. A ajuns azi pe la 1:30 p.m.” Îl prinse pe ușa frigiderului cu un magnet.

În timp ce înălța o rugăciune de mulțumire și ușurare, își trecu degetele prin părul ciufulit. Făcu un duș, un duș lung și fierbinte. Aruncându-și prosopul în direcția unui coș de rufe murdare din plastic, Joe ieși din baie, se aruncă pe salteaua sa de dimensiunile unui pat de două persoane și își trase păturile peste el.

Joe Guilierno dormi adânc pentru prima oară de o săptămână întreagă.

Hannah ședea în sufrageria întunecată, în timp ce fiica ei dormea la etaj. Până acum Dynah dormise douăsprezece ore încheiate; ea, pe de altă parte, se răsucise și se zvârcolise toată noaptea.

Când avusese nouăsprezece ani crezuse că plânsese cât pentru o viață întreagă. Acum își dădu seama că habar nu avuse ce însemna durerea. Nu știuse cât de profundă putea fi sau cât de mult putea dura, și că existau implicații la care nu se gândise niciodată.

Uneori când citea în Biblie, îi invidia pe israeliți. Ei se puteau îmbrăca în sac și cenușă. Puteau plânge și suspina. Se puteau prosterna înaintea Domnului Dumnezeu.

O, se prosternase de atâtea ori în anii care îi urmaseră aceluia an fatidic. Chiar zăcuse întinsă cât era de lungă pe podea în biserica prezbiteriană unde fusese crescută, implorând iertarea lui Dumnezeu, implorându-L să-i mai dea un copil care să-l înlocuiască pe cel pe care-l jertfise. Așa o vedea acum: o jertfă a fricii. O jertfă care să-i

protejeze onoarea. O onoare inexistentă. O mască pe care o purta de dragul părinților și a prietenilor ei.

Dar Dumnezeu știa.

Și se părea că Dumnezeu nu avea să uite niciodată.

O, Doamne, de ce trebuie să Te răzbuni pe Dynah? A fost păcatul meu. A fost ceva ce am făcut eu. Știi asta! O, Doamne, nu crezi că știi? Nu ești drept! Dynah Te iubește încă de pe când era suficient de mare să poată pronunța cuvântul Isus. Niciodată nu s-a îndepărtat de Tine cum am făcut eu. O, Doamne, ea de ce trebuie să sufere?

Își aminti acum dintr-odată, își aminti rulota parcată lângă mormanele de gunoi din deșert. Își aminti durerea și umilința, teama îngrozitoare și rușinea. Și-și aminti și ce-i spusese doctorul după ce terminase.

— Era mai mare decât credeai tu că e. Vrei să-l vezi?

— Nu.

Nu voise nimic altceva decât să plece, cât mai departe cu putință de rulota aceea și de el și de ceea ce făcuse. Și chiar și după aceea, nu se putuse împiedica să nu se gândească la asta.

Ce făcuse cu copilul pe care i-l scosese din pânțece? Ce se alesese de el?

În tot acest timp, în inima ei știuse. Și jelise. În tăcere. Fără să știe careva. Cum altfel își putea plânge o mamă copilul avortat? Nu-și putea împărtăși durerea celor dragi; nu ar fi înțeles-o niciodată. Nici nașterea. Nici moartea. Nu își putea îngădui nici măcar să dea curs durerii, de teamă că ar putea-o cineva întreba de ce plânge. Și așa devenise o gaură mare și neagră, fără fund, care amenința uneori să o înghită cu totul.

În cea mai mare parte a timpului reușea cumva să uite. Sau se prefăcea că uita printr-o hotărâre de oțel și dintr-o necesitate abjectă. Cât de bine se pricepuse la asta.

Acum vechea durere o năpădi parcă revărsându-se torențial din mormântul viselor îngropate. Relația ei cu Jerry se dezintegrase odată cu sarcina ei. Jerry fusese furios și necredincios. Nu era pregătit să se căsătorească. Dorea să își termine studiile universitare. Dacă nu era pregătit pentru o soție, categoric nu era pregătit nici pentru un copil. N-avea decât să facă ce poftea cu el. Oricum era problema ei,

de vreme ce nu avusese îndrăzneala să se ducă la un medic și să-și ia o rețetă pentru anticoncepționale. Ar fi trebuit să-și ia toate măsurile de precauție necesare. El își imaginase că ea se ocupase de tot. Cum putuse să fie atât de proastă?

— Auzi, nu veni acum la mine plângând, când te-ai băgat singură în beleaua asta, îi spusese el.

Și apoi se făcuse nevăzut. Dispăruse din situația aceea. Dispăruse cu totul din viața ei.

Cu un împrumut pe care îl luase ca studentă își achitase avortul. La biroul administrativ le spusese funcționarilor de acolo că îi trebuiau banii pentru cărți și taxe de școlarizare. Minciuni. Minciuni cu carul. Una după cealaltă, și se adunaseră un munte întreg. Terminase școala, se mutase la San Francisco, își găsisse o slujbă bună, își achitase împrumutul, ieșea la întâlniri cu orice bărbat o invita, mergea la toate petrecerile și nu permitea nimănui să se apropie prea mult de ea. Viața ei fusese frenetică, plină, până dăduse pe deasupra. Iar când se întorcea în micul ei apartament de lângă plajă, de obicei după ce muncea până târziu, pornea televizorul sau radioul sau își punea muzică. Când munca nu reuși să potolească neliniștea din sufletul ei, se apucă de pictat în acuarelă. Încercase apoi sculptura. Chiar băjbăise prin tot felul de lucruri oculte. Studiase Budismul și taoismul, și New Age, și practicasse câte puțin din toate. Urmase cursuri de bucătărie *gourmet* și de yoga, și de cultură muzicală, și de istorie universală. Frecvența spectacole de teatru și concertele, serile de lectură și mitingurile publice. Practica aerobic și făcea exerciții și jogging pe macadamul ce se întindea pe toată lungimea plajei. Orice numai să-și mențină mintea ocupată. Orice numai să nu mai audă vocea aceea abia sesizabilă.

Și nimic nu o ajuta prea mult.

Până îl întâlnise pe Douglas Odell Carey.

Douglas îi spuse că o iubea de prima dată când dădu cu ochii de ea. Ea tocmai fugea să prindă autobuzul pe Market Street. Iar a doua zi la amiază el își lăsă mașina în garaj și așteptă în aceeași stație de autobuz, sperând să o revadă. Când sosi, el o urmă în autobuz și se așeză alături de ea, și intră în vorbă cu ea. Cinci zile la rând el călători cu autobuzul pentru a vedea cum stau lucrurile înainte să o invite

în oraș. Desigur, acceptase. De ce n-ar fi acceptat? Râseră împreună mai târziu când el recunoscuse faptul că el ar fi trebuit să coboare din autobuz la două stații după ce cobora ea pentru a-și chema un taxi care să-l ducă înapoi la garajul unde-și parcase mașina.

Ea-l plăcuse de la bun început. Se îndrăgostise de el după trei întâlniri. Știa să sărute și reușise să aprindă focul acela în ea pe care ea-l crezuse stins pentru totdeauna. Era bun în tot ce făcea. Apuca viața la fel cum un jucător de fotbal american reușea să scape de un adversar: se năpustea asupra lui, și-l punea la pământ. Douglas, cel puternic. Douglas, salvatorul ei. Douglas, omul din ape întunecate, sau cel puțin aceasta era semnificația numelui său. Numai că, apropo, apele liniștite sunt adânci. La început ea aproape că se înecase. Râni adânci, doruri adânci, sentimente adânci, convingeri adânci.

Când pierduseră primul lor copil, țesătura aspră, vibrantă a relației lor începu să se deșire. Iar într-un moment de slăbiciune și tristețe, ea dădu cărțile pe față și îi împărtăși lui Douglas de celălalt copil, copilul lui Jerry. Douglas o ținuse atunci în brațe și plânsese cu ea, și ea crezuse că el o înțelesese. În capul lui o înțelesese, dar în inima lui rămăsese hăituit de relația pe care o avusese cu celălalt bărbat. Disperarea ei îi amintea dureros faptul că la un moment dat îl iubise pe altul, și că-l iubise îndeajuns pentru a merge până acolo pentru el. Dacă îl iubise pe acela mai mult decât pe el? Dacă îl mai iubea încă?

El se luptase din răspuțeri să treacă peste toată povestea aceasta. O prelucrase intelectual, aducând argumente, justificări și scuze. Dar rațiunea nu reuși să-i desființeze sentimentele de durere și trădare. Nu era ceva rațional. El recunoscuse în fața ei că știa că nu era ceva rațional. Nu în lumea de azi, când totul e permis și nu mai există alb sau negru, bine sau rău. Dar realitatea rămânea aceeași, ca o rană care nu reușea cu niciun chip să se închidă. Începea parcă să se vindece, iar el îi rupea iarăși crusta nou-formată. Existase altcineva în viața ei, iar acel cineva îi furase inocența și îi distrusese abilitatea de a avea încredere. Iar sărmanul Douglas trebuia să se mulțumească cu ce mai rămânea. Sigur, o iertase. De nenumărate ori. Sau cel puțin el așa-i spusese. Dar după o vreme, ea încetase să-l mai creadă. Iertarea însemna să uiți, nu? Dar îi vedea mereu privirea aceea în ochi, iar monstrul acela

năvălea iarăși în sufrageria lor. Chiar în clipa când se prefăceau că nu era acolo, de fapt era. Tăcut. Putred. Stricat. Nimicitor.

În mod paradoxal, Douglas îl ura pe Jerry. Chiar spusese odată că i-ar fi plăcut să-l prindă într-o bună zi și să-l bată până îl lăsa inconștient pentru ceea ce-i făcuse ei. Douglas părea să uite faptul că dacă lucrurile ar fi fost diferite, dacă Jerry ar fi fost altfel, ea nu l-ar fi întâlnit pe el niciodată în autobuz și nu s-ar fi căsătorit în cele din urmă cu el.

Dar poate că și asta era o parte a poveștii. Sau așa i se părea ei, în toată confuzia și durerea și auto-condamnarea ei. Poate că Douglas își dorea ca lucrurile să se fi întâmplat altfel, să nu trebuiască să sufere cu ea pentru ceva ce făcuse înainte să-l fi cunoscut pe el.

Toate acestea o hăituiau pe Hannah.

Și o înecau.

După ce-și pierduse al doilea copil, ea și Douglas începuseră să meargă la biserică. Era un gest disperat.

— Am încercat orice altceva. Putem la fel de bine să încercăm acum și cu Dumnezeu, spuse el în dimineața aceea când ieșeau cu spatele din garaj. Pe drum spre casă, Douglas spuse că știa ce le lipsise din căsnicia lor. Isus. Iar la acest subiect mai aveau de lucru. Așa că începură să meargă regulat la biserică. Intrară într-un grup de studiu biblic. Intrară în cor. Relația li se îmbunătăți, însă nălucile stăruiau, lăfăindu-se în casa lor. Lăfăindu-se în viața lor.

Apoi totul se schimbase pentru Douglas. Într-o întâlnire privată cu pastorul, el nu mai pomeni niciodată de Jerry sau de copilul pierdut.

— Totul s-a terminat, Hannah. Ce s-a întâmplat atunci nu are nimic de-a face cu tine sau cu mine. Eu te iubesc. Și asta e tot ce contează.

Cuvintele lui ar fi trebuit să o consoleze, dar nu avură succes. Pentru ea nu se terminase nimic. Își înghiți rușinea suficient cât să pună întrebări, află de la medicul ei că uneori avortul crea probleme pentru sarcinile ulterioare. Iar apoi îi spuse că medicamentele cu efect abortiv pe care i le prescriesese medicul ei de familie și pe care le luase timp de șapte ani contribuiseră probabil, la rândul lor, la dificultățile pe care le întâmpina să conceapă și să ducă o sarcină până la termen. Nu mai auzise expresia aceea până atunci. *Efect abortiv*. Medicul

trebuise să-i explice că pastilele anticonceptionale pe care le folosisese nu avuseseră rolul de a preveni concepția, ci de a avorta sarcinile de îndată ce apăreau.

Și atunci știu.

Dumnezeu o ura pentru ceea ce făcuse.

Șase lucruri urâte Domnul, și chiar șapte li sunt urâte: ochii trușafi, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, și cel ce stârnește certuri între frați.

Oare nu făcuse ea toate astea? Fusesse prea mândră să ceară ajutor. Căutase o cale de ieșire, orice cale de ieșire, și apoi mințise pentru a face rost de banii pentru avort, jertfindu-și copilul nenăscut. Și de atunci se mințise mereu pe sine și pe alții. Își amintea mereu replica ei în diferite discuții la birou, fiind de părere că femeile trebuiau să aibă dreptul de a face avort, chiar dacă inima ei urla împotriva vorbelor de pe buzele ei. O, fusese cât se poate de corectă din punct de vedere politic. Și asta era ceva atât de important în zilele astea. Fusesse perspicace, volubilă, tolerantă în ochii lumii. Semănând seminte ale distrugerii.

De ce alesese să se poarte așa? Pentru a-și ascunde rușinea? Pentru a se preface că trecutul nu îi putea face niciun rău? Pentru a evita condamnarea?

Și ce realizase cu asta? Era rușinată, rănită și condamnată oricum. N-avea decât să găsească sute de scuze pentru sine – și chiar găsea – dar niciuna din ele nu conta. Niciuna din ele nu o ajuta, nu-i vindeca durerea tainică din suflet, pentru că însuși sângele ei urla împotriva ei.

Nu poți fugi de Dumnezeu!

Iona încercase, și cât de departe ajunsese?

Dumnezeu o pedepsea.

Și de ce n-ar fi făcut-o? Ea luase ceea ce era al Lui, iar acum era rândul Lui să ia ceea ce era al ei. Cât mai avea să se lungească povestea asta până erau chit? Până când, Doamne?

Mea culpa. Mea culpa!

În sfârșit, în disperare, se dusesse înaintea Domnului și se dedicase Lui, gata să facă tot ce aștepta El de la ea, promițându-I

că de avea să mai iasă un copil din pântecul ei, avea să fie al Lui. Dacă Dumnezeu avea să-i dăruiască un copil, îi promise că avea să-l crească în așa fel încât să-L iubească pe Isus mai presus de orice altceva.

Și se născuse Dynah — cea binecuvântată, bucuria vieții ei. În sfârșit reuși din nou să respire. Putea ingenunchea și să soarbă din apa vie din râu. Își putea stămpăra setea fără margini. Lăudat fie Dumnezeu! Era iertată.

Sau cel puțin asta se gândise atunci. Până acum. Acum se părea că Dumnezeu nu făcuse decât să îi dea timp până găsea o cale și mai dureroasă s-o pedepsească.

Dacă așa trebuie să fie, Doamne, prea bine.

Hannah își rezemă capul înapoi și își ridică ochii înlăcrimați la vitraliul care intruchipa un porumbel zburând pe deasupra valurilor zbuciumate. *O, Doamne, oare nu îmi voi găsi niciodată pacea? Mai bine să nu fi gustat niciodată bucuria răscumpărării decât să mi-o iei acum așa.*

Acum trebuia să parcurgă tot drumul durerii împreună cu Dynah și să o ia iarăși de la capăt. Tot ce vedea înaintea ei erau două femei din Rama care plângeau după copiii lor pentru că nu mai erau.

— Miroase bine, spuse Ethan, ducându-și scaunul lângă fereastră și își întinse picioarele lungi sub masa mică din bucătărioară.

Joe puse o farfurie cu opt fâșii de șuncă prăjită și crocantă pe masă. Se întoarse la aragaz, și trase la o parte tigaia și împărți omleta pe care o pregătise în două farfurii. Pe una din ele o puse înaintea lui Ethan. Înainte să se așeze la rândul să la masă, turnă apă în tigaie.

— Vrei cafea?

— Da. De ce nu? Mi-ar prinde bine o porție de cofeină să fiu mai în formă de dimineață.

Joe își luă altă cană din bufet.

— Mă rog eu, spuse Ethan când se așeză și Joe lângă el.

Joe își plecă fruntea și ascultă rugăciunea plină de elocință a colegului său de cameră. Cuvintele i se revărsau din belșug, pline de sinceritate, adorare și recunoștință.

— Ai sunat-o pe Dynah?

Mușchii de pe fața lui Ethan se încordară, iar ochii îi scăpărară privindu-l scurt pe Joe înainte să-și ia furculița.

— Am sunat-o.

Joe își arcui ușor sprâncenele.

Ethan luă două guri din omletă înainte să continue.

— Bun. Am spus că-mi pare rău de întorsătura lucrurilor. I-am dorit numai bine.

— Asta-i tot? S-a dus acasă. Poți să îi întorci așa ușor spatele?

Capul lui se ridică din nou, iar ochii albaștri îi scăpărau acum de furie.

— E îngrozitor cum o spui!

— E adevărat, nu? Spuse Joe, reușind doar cu greu să-și păstreze calmul.

— Și ce-ar trebui să fac? Să fug după ea? Să o implor să se întoarcă? Decanul Abernathy i-a dat de ales, nu eu! Învinovăște-l pe el.

— Ce i-a dat de ales? sări Joe.

Fața lui Ethan se roși.

— Uite! Ea mi-a dat inelul înapoi. Nu eu i l-am cerut.

— Serios? Mie mi se pare că ai cerut mai mult decât ai primit.

— Și ți-ar place să îmi dai acum ce merit, nu? Ei bine, poftim. Haide, arată-mi ce poți!

Își împinse scaunul înapoi și se ridică în picioare.

Joe se lăsă pe spate în scaunul său, și o singură privire lungă pe care i-o aruncă prietenului său îi spulberă toată furia. Ethan știa prea bine ce rol jucase el în plecarea lui Dynah. Joe nu mai spusese nimic. Deja spusese mai mult decât suficient. Cine se credea să judece și să condamne?

Ethan se așează încet la loc.

— S-a terminat, Joe. Las-o moartă acum.

Joe știa că nu era adevărat. Nu se terminase. Niciodată nu avea să se termine. Ethan avea să își amintească de fiecare dată când se confrunta cu o situație similară. Și, ca pastor, avea să se confrunte cu astfel de lucruri iar și iar peste anii care urmau.

— Tu n-ai fost acolo, spuse Ethan încet. N-ai văzut ce față avea. Nu i-ai auzit tonul.

— E rănită.

— Și ce, crezi că eu nu sunt? Nu-mi face niciun bine să plâng acum după ceva ce-ar fi putut fi.

Își mâncară micul dejun în tăcere. După ce terminară, Ethan luă farfuria lui Joe și o puse într-a sa.

— Spăl eu vasele. Se ridică și se duse la chiuvetă, și porni apa caldă.

Joe rămase șezând, cu privirea la cana lui de cafea. Citi inscripția imprimată pe cană cu litere roșii: „Prețuiește ziua.“ Și atunci se întâmplă ceva. Ca și când i s-ar fi aprins un bec în minte.

— Nu voi accepta postul din Chicago.

— Ai primit o ofertă mai bună?

— Nu. Cred că e timpul să fac ce-am tot spus că voi face în ultimii patru ani. Îmi cizelez educația. Zâmbi ușor. *Nebunule! Nesăbuitule! Ce șanse ai?* Am primit de o lună acceptul de la Cal.

Providență divină?

— Și am tot amânat să iau o decizie.

Iluzii.

— Cal Berkeley? Ethan puse vasele în tigaie și lăsă să curgă apa peste ele. Asta da șoc cultural.

— Mda, spuse Joe, ținându-și cana în aer. Galileanul acesta se duce în Corint să pescuiască puțin.

Nu era rău deloc că Berkeley se afla chiar lângă San Francisco.

Douglas ajunse la SFO la ora trei și patruzeci de minute. Învățase de mult să-și ducă bagajul cu sine la bord decât să-și riște șansele și să și-l piardă cine știe pe unde. Coborî pe coridorul lung printre mulțimea de pasageri ce plecau sau veneau pentru a-și prinde avionul. Trecu de zona de securitate și se îndreptă spre scări. Unii dintre pasagerii care reușiră să coboare înaintea lui din avion se îmbulzeau acum în jurul barierei rotitoare. Toată graba lor era zadarnică. El avea

să fie deja în mașină și apoi afară din parcare înainte ca monstrul metalic să înceapă să le arunce bagajele pe bandă.

Douglas încetini și pași pe scările rulante. Își lăsă valiza pe rotile alături, pentru ca ceilalți să poată trece în voie pe lângă el. Stătea gândindu-se la ultimele sale zile din Los Angeles, bifând în minte toate lucrurile pe care fusese trimis să le realizeze. Nu reușea să scape de o senzație incomodă. Stabilise toate contactele, își făcuse oferta. Contractul încheiat și semnat era în geanta sa diplomat. Și urma să primească și o bonificație pentru asta. Și atunci, ce era cu senzația asta că un dezastru stătea să se dezlănțuie?

Nu dormise bine noaptea trecută. Ceva îl frământase, stârnind visele mutilante din trecut. De ce?

Maxilarul i se încordă. De ce? Știa de ce. Doar că nu voia să se gândească iarăși la asta.

O sunase pe Hannah cum făcea de fiecare dată când era plecat. În fiecare seară, după ceas. Îi plăcea să-i audă vocea înainte să se culce. Iar ea obișnuia să-l acuze că o verifica. La început, când erau înglodati în problemele lor, probabil că fusese adevărat. El simțea nevoia să știe că ea era acolo și că-l aștepta. Își dorise să-i reamintească faptul că o iubea mai mult decât oricine altul. Mai mult decât celălalt individ care o folosisese și apoi o abandonase.

Dar motivul acela fusese de mult abandonat. Își reconstruiseră fundamentul și își schimbaseră modul în care se relaționau unul la celălalt. Acum aveau mai multă încredere unul în celălalt.

Sau cel puțin el așa credea.

Erau căsătoriți de douăzeci și șapte de ani. Ea ar fi trebuit să fie sigură de el acum. La fel și el.

Inima lui continua să tresalte când o privea. Unduirea trupului ei, ochii ei, felul în care se mișca. Erau momente când simțea același lucru pe care-l simțise când o văzuse întâia oară, alergând să-și prindă autobuzul. Cu toate astea, chiar și după douăzeci și șapte de ani, erau clipe când se întreba dacă ea îl iubea, dacă îl iubea cu adevărat. Sau dacă doar se obișnuise cu el.

Poate că asta era. Poate că faptul că el o iubea atât de mult îl făcea să se simtă atât de vulnerabil, de parcă ar fi fost în câmp deschis, cu toate armele apîntate asupra lui.

În cea mai mare parte a timpului, el știa că ea îl iubea. Făcea totul cum trebuie pentru a i-o dovedi. I-o arăta în sute de lucruri mărunte. Apoi apărea o îndoială iscată de ceva cu totul la întâmplare. Ceva imposibil de definit. O simțea din ceva ce spunea ea sau din tonul ei, o vedea din privirea ochilor ei, o percepea în distanța pe care o lăsa ea între ei, o bucată de teren al nimănui pe care nu reușise niciodată cu adevărat să-l traverseze. Viața cu Hannah era ca un câmp minat.

Ca și noaptea trecută.

Vorbiseră, dar nu-și spusese nimic. Ea era pur și simplu cu gândurile în altă parte.

Și știu. Ea se gândea din nou la acel lucru.

Trecuse atât de mult, încât uitase cum era să fii lăsat pe din afară.

Lovitura. Șocul. Furia înfricoșătoare. Inima lui deja bătea dominată de asta. Trebuia să se stăpânească, să o desființeze rațional. Pastorul Dan spusese să lase totul deoparte. Să uite trecutul. Iertarea însemna să nu mai aduci niciodată în discuție un anumit subiect. Nici măcar să nu te mai gândești la el. Însemna să îngropi atât de bine ceva ce se întâmplase încât să nu dispară cu desăvârșire.

Isuse, am încercat. Am încercat cu adevărat.

Sau mai degrabă, el așa crezuse. Însă, acum, iat-o din nou aici, ca o cărare toată crăpată, iar buruienile o năpădeau cu repeziciune, ieșind cu furie la iveală de dedesubt.

Douglas își luă valiza, porni mai departe și se îndreptă spre lifturi. Se grăbea dintr-odată să ajungă acasă.

Mașina lui, un Buick Riviera, era parcată la etajul al treilea. Acționă telecomanda mică, opri alarma mașinii, deschise portbagajul și își puse înăuntru valiza și geanta diplomat. O închise trântind-o, apoi descuiă mașina cu aceeași telecomandă.

Oare ce se mai întâmplase pe acasă cât fusese el plecat la Los Angeles? Oare ea urmărise vreun film deprimant care-i amintise de trecut? Sau venise o prietenă să-i plângă pe umăr? Sau se ivise din nou subiectul în vreo predică? De ce nu puteau înceta oamenii să vorbească întruna despre avort? De ce trebuia să scrie câte ceva despre asta în ziare tot a doua zi? De ce nu puteau înceta toți cu subiectul ăsta?

Dar cunoștea prea bine aproape toate lucrurile care i-ar fi putut renaște durerea ei din trecut.

Se îndreptă cu mașina spre ieșire, trecând prin dreptul cabinei de pază a parării, și-i întinse casierului tichetul de parcare. Stomacul i se strânse de nerăbdare; degetele îi băteau darabana pe volan. Trei zile înseamnă șaiszeci de dolari, îi venea să spună, dar omul își vedea liniștit de-ale lui, tastând datele în calculator și așteptă ca ecranul să îi arate suma datorată. Când termină, Doug îl aștepta deja cu o bancnotă de o sută. Ar fi fost mai ieftin să vină cu taxiul la aeroport, dar se grăbise. Primi patruzeci rest și o chitanță pentru decontări ulterioare. Le zvârli pe amândouă pe scaunul din dreapta, trecu pe sub bariera din metal care-i blocase ieșirea și năvăli cu viteză pe rampă. Reuși să-și încadreze rapid mașina în traficul autovehiculelor care plecau de la aeroport. De îndată ce ajunse pe autostrada ce ducea înspre nord, spre San Francisco, prinse viteză, aprinse radioul, deschise consola și introduse un CD în aparat.

Muzica anilor șaiszeci răsună imediat din boxe. *Come on, Baby, Light My Fire**...

Hannah încetase să mai asculte muzică de felul acesta de câțiva ani, preferând muzică creștină contemporană, muzica clasică și o mulțime de alte stiluri muzicale, inclusiv New Age instrumental. Lui îi plăcea Elvis, Ricky Nelson, The Doors, The Eagles, și vreo zece alte formații din perioada aceea. Știa toate melodiile pe de rost și îi plăceau toate. Nu știa prea bine de ce. Poate că îi aminteau de o perioadă mai nevinovată din viața lui, o vreme dinaintea momentului când fusese copleșit de realitate. Sau poate că îi aminteau de toate lucrurile cărora le supraviețuise. Băuturile și petrecerile din liceu. Înrolarea în marină imediat ce împlinise optsprezece ani. Războiul din Vietnam. Faptul că-și văzuse prietenii murind. Întoarcerea acasă unde găsisse drapelele în flăcări și trebuisă să facă față tuturor acuzațiilor. Toate îl rodeau. Absolut toate.

Își alungă gândurile acelea din minte. Se învățase să se țină departe de ele, departe de amărăciunea pe care i-o pricinuiau. Cu toate astea, la fel ca miile de ceilalți oameni care luptaseră pentru a salva ceva ce nu puteau pune în cuvinte, se simțea trădat.

Viața parcă nu mai avea niciun sens în prezent.

* cunoscut hit al formației *The Doors* (n.trad.)

Dar totul păruse să se schimbe când o văzuse pe Hannah. Niciodată în acele prime zile nu își închipuise lupta epuizantă în care era antrenată ea. Oftând frustrat, alungă departe orice gând legat de trecut. Privi afară pe geamul mașinii, căutând ceva care să-i distragă atenția. Traficul pe Nineteenth Avenue era intens.

Dădu volumul radioului mai încet și începu să se gândească la tranzacții și posibile afaceri. Era un obicei pe care și-l făcuse după multă practică, o tehnică de supraviețuire. Când emoțiile deveneau prea intense, era mai bine să le descarce într-un domeniu unde erau utile. Să-și canalizeze energia în afaceri, unde se putea dezvolta ceva productiv; dacă și-ar fi canalizat emoțiile într-o relație, risca să stârnească un incendiu.

Până când ajunse acasă, își pusese la punct programul pe săptămâna viitoare.

Aționă telecomanda de la garaj, iar ușa acestuia se deschise, și observă Toyota parcată în fața casei, cu abțibildul cu NLC pe fereastră. Dynah! Îl cuprinse bucuria. Micuța lui prințesă venise acasă. Dar imediat simți lovitura – un val imens și rece de presimțiri rele.

O, Isuse.

Nu ar fi trebuit să ajungă acasă decât săptămâna viitoare. Ceva nu era în regulă.

Hannah era în bucătărie, curăța cartofi și îi punea într-o oală cu apă la fiert. Îi zâmbi, uscându-și mâinile cu un prosop când veni la el.

— Bine-ai venit acasă, spuse ea, sărutându-l ușor pe obraz. Pari obosit.

— N-am dormit bine noaptea trecută. Își lăsă lucrurile lângă ieșirea din spate, apoi veni la ea. Își strecură mâna pe sub părul ei și îi ridică ușor bărbia. Nu dorm bine când nu ești lângă mine. O sărută apăsător pe gură.

Ea se desprinse de el și îi zâmbi.

— Tocmai pregăteam cina, spuse ea, retrăgându-se. Trebuie să-ți fie foame.

Bucătăria era micuță și nu putea fugi prea departe. Douglas își trecu mâna peste coapsa ei.

— Sunt lihnit. Ea se îndepărtă ușor, și o ușoară încordare a ei îi spuse să stea departe. Stânjenit, dar încercând să depășească

momentul, se rezemă de tejgheaua din bucătărie. Am văzut mașina lui Dynah în față. Unde e?

— Doarme. A ajuns ieri după-masă, epuizată. S-a dus la culcare și nu s-a trezit nici acum. M-am gândit că e mai bine să o las să doarmă atât cât are nevoie.

Mușchii săi se încordară, pregătindu-se pentru lovitură. Fără indoială, avea să fie o lovitură dură.

— Ce s-a întâmplat, Hannah?

— Ea și Ethan s-au despărțit. Hannah luă oala cu cartofi și o duse la chiuvetă. Dar nu asta e partea cea mai rea. Puse oala pe aragaz și porni focul. Ea... Ezită încordată. Își ridică fruntea și-l privi. Ochii ei scăpărau. S-a lăsat de școală. Se întoarse înainte ca Douglas să apuce să simtă că mai era și altceva. Dar el știa că mai era ceva. O simțea în coșul pieptului. O privi cum adună cojile de cartofi și le puse în coșul de gunoi de sub chiuvetă.

— De ce s-au despărțit?

— N-a vrut să vorbească despre asta. E destul de supărată. Porni robinetul să-și clătească mâinile.

— Evident, spuse ea sec. Nu s-ar lăsa ea de școală și apoi să conducă mai bine de patru mii de kilometri pentru o bagatelă. El râse batjocoritor. Ei bine, presupun că asta ne ajută să economisim zece mii de dolari cu nunta. Nu-i venea să creadă că spusese asta. Sarcasm, profund și ucigător.

Hannah își întoarse capul și-l privi, fulgerându-l. Lovi robinetul oprind apa, și își înșfăcă un prosop. Mai văzuse privirea aceea și înainte. Nu era stânjeneală. Era ceva profund și violent.

Furia îl cuprinse instantaneu, o reacție condiționată. Nu din vreun motiv anume, ci dintr-o multitudine de motive, toate încâlțite într-o masă confuză, mânie, frustrare.

— Mă duc să-mi duc lucrurile sus, spuse el înainte ca ea să-și deschidă gura. Își luă valizele. Avea nevoie să-și umple mâinile cu ceva, altfel spârgea ceva.

— Sper să nu te apuci să-i spui așa ceva lui Dynah.

Douglas se întoarse, furios.

— Tu ce crezi? Că vreau să-mi rănesc fiica mai mult decât este deja?

Nu. Nu voia decât să o rănească pe ea.

— Ea a rupt logodna cu el, Douglas. Nu invers.

— Atunci probabil că a avut motive întemeiate, spuse el rece. Mai bine să-l lase acum decât să se căsătorească cu el și să descopere că a făcut cea mai mare greșală a vieții ei. O văzu cum tresare, o simți cu tot trupul său, și-și dădu seama ce făcuse. N-ar fi vrut să sune atât de dur, dar asta era. O rămășiță din alt război. Cu un alt bărbat. N-avea decât să-i spună acum că o iubea, pentru că nu avea niciun rost. Nu acum. Poate mai târziu, după ce avea să aibă suficient timp singură în bucătărie să-și lingă vechile răni.

Iar Douglas nu voia să stea acolo și să o privească.

Urcă repede la etaj. Deschise ușa de la dormitor cu umărul și își trânti geanta diplomat pe șifonier. Își ridică valiza pe pat și mormăi o înjurătură. Nu-i trebuiră nici cinci minute să despacheteze, cum două costume aterizară pe un scaun pentru a fi duse la curățătorie, își aruncă lenjeria de corp și șosetele în coșul de rufe murdare și își puse trusa de ras sub chiuvetă în baie.

Înjurând pe sub mustăți, își trecu mâna prin păr. Uitase cum era să îi curgă adrenalina prin vene. Mitraliere cu foc continuu. *Culcat*, înainte să-ți zboare vreuna creierii. Trebuia să se calmeze. Ridică din umeri și-și dezbracă sacoul, apoi se duse la baie.

Hannah auzi dușul pornit la etaj. Rămase la chiuvetă, privind în curtea mică din spate, cu privirea încețoșată de lacrimi. Știuse din clipa când intrase pe ușă că era pus pe harță. I-o vedea în priviri. Armat și gata de luptă. Nu avea nevoie decât de o țintă și ea fusese întotdeauna o țintă excelentă.

Probabil că nu avusese succesul scontat în călătoria lui. Poate că sedința nu se încheiase așa cum sperase. Poate că avionul întârziase. Poate că cineva fusese nepoliticos cu el la aeroport. Sau poate că traficul fusese aglomerat în drum spre casă. Puteau fi atâtea motive, mari sau mici.

Și ea ce-ar fi trebuit să facă? Să aștepte o zi mai bună ca să-i spună ce se petrecea?

O, Doamne, cum o să-i spun restul? Nu pot face asta, Doamne. Chiar nu pot.

Tremura, iar stomacul îi era tot numai noduri. Trebuia să se stăpânească, altfel el avea să-și dea seama că ceva nu era în regulă. Se rugă ca Dynah să doarmă toată noaptea. Douglas pornea la lucru de dimineață la șase jumate, iar ea și Dynah aveau să aibă toată ziua la dispoziție să discute alternativele.

Alternativele?

Avortul. Despre asta aveau să discute. Ce altă cale de ieșire putea fi din nebunia aceasta? Poate că Douglas nici nu trebuia să afle nimic. Poate că ea și Dynah puteau rezolva problema între ele, și să scape de o mulțime de necazuri.

Sună telefonul. Trase adânc aer în piept, apoi expiră prelung, liniștindu-se.

— Alo?

Doamne, dă să nu fie careva de la biserică. Nu vreau să știe careva că ceva nu e în regulă.

— Hannah.

— O, mamă, spuse ea oftând ușurată. Întinse cablul telefonului și se așeză la masa din dining. Mă bucur că suni.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Dynah e acasă. Nu mai e nicio nuntă. S-a lăsat de școală. O mulțime de lucruri... Își frământă fruntea cu mâna. O, mamă, suntem într-așa o belea. Dacă era cineva în lumea asta care o putea înțelege, atunci aceea era mama ei. În ultimii ani, de când murise tatăl ei, Hannah aflase mai multe decât ar fi vrut să știe despre capacitatea de înțelegere a mamei ei. Începea să înțeleagă câte putea duce o femeie. Și câte putea ascunde.

— Și Doug ce spune despre asta?

— Nu prea multe. Numai ce s-a întors din L.A. Acum e sus și face un duș. Nu i-am spus nici jumătate din problemă, mamă. Își închise ochii, strângând receptorul de parcă ar fi fost un colac de salvare. Dynah a fost violată. În ianuarie. Și e însărcinată.

— O, Doamne sfinte...

— Nimic sfânt în toate astea, spuse Hannah înfrântă. Nu-i pot spune lui Doug. O, Doamne, mamă, chiar nu-i pot spune. O să explodeze.

Și avea să stârnească iarăși tot trecutul și să i-l readucă pe tapet. Iar asta o îngrozea aproape chiar mai mult decât situația lui Dynah. Trebuia să retrăiască din nou totul, ca un coșmar îngrozitor care se tot repeta la nesfârșit. Când avea să se termine odată?

Doamne, de ce nu mă ierși?

— Nu se poate să nu-i spui, dragă. O să își dea seama.

— Poate că nu trebuie să știe. Afirmația ei fu întâmpinată de tăcere. Ce altceva pot face, mamă?

— Poți să te calmezi și să te gândești la toate pe îndelete.

— Păi asta e tot ce fac. Mă gândesc. Și iar mă gândesc.

— Și Dynah ce vrea să facă?

— Nu știu. Doarme de ieri după-masă de când a ajuns acasă. Era atât de obosită. Părea bolnavă când a ajuns acasă. Îmi fac griji pentru

— Și nici nu e de mirare, spuse Evie Daniels. Cu toate că locuia în statul învecinat, singura lor legătură era prin telefon, și simți suferința fiicei ei la fel de acut ca și când ar fi fost propria ei suferință. Și nu era? Cum se putea întâmpla ceva atât de mârșav, de neconceput, tocmai scumpei ei nepoate? *Doamne, răspunde-mi la întrebarea asta. De ce Dynah? Trebuie să rezolvăm asta, și încă repede.*

— Vrei să vin până la voi, dragă?

— Ai putea, mamă?

Avea nevoie de un aliat.

Evie ezită, amintindu-și de ce o sunase de fapt pe Hannah. Ultimul lucru pe care îl dorea era să mai adauge o povară la greutățile deja destul de mari ale fiicei ei.

— Am o întâlnire mâine dimineață. De îndată ce termin cu asta, mă pornesc la drum.

Hannah simți iminența din tonul mamei ei. Grants Pass, Oregon, era la o distanță lungă de San Francisco. Cel puțin opt ore cu mașina. Iar mama nu mai era tânără. *Doamne, nu îngădui să i se întâmple nimic mamei mele. Te rog.*

— Nu te grăbi. Oprește-te undeva pe drum dacă ai nevoie de odihnă.

— Am grijă întotdeauna, spuse Evie, zâmbind ușor. În ultimii câțiva ani, conversațiile cu fiica ei se desfășuraseră pe un anumit ton

matern. Rolurile se inversau. Ei bine, încă nu era pregătită să se pună pe o rână și să facă pe moarta. Ne vedem peste câteva zile. Spune-i lui Dynah că o iubesc foarte mult.

— O să-i spun, mamă.

Evie simți suferința din tonul sugrumat al fiicei ei.

— Și pe tine te iubesc, dragă. Totul va fi bine.

— Îmi doresc să pot crede asta.

— Crede. Agață-te de asta cu amândouă mâinile. Și, te rog, cumpănește bine înainte de a lua vreo decizie. Promite-mi.

— Vom aștepta. Te iubesc, mamă. Oftând ușurată, Hannah puse receptorul înapoi în furcă. Venea mama ei la ea. Slavă Domnului.

Evie auzi un clic ușor când fiica ei puse receptorul în furcă. Ea însăși își ținu receptorul încă câteva clipe în mână înainte să-l pună la locul lui. Rămase multă vreme în fotoliul ei, în timp ce la televizor se desfășura emisiunea *Entertainment Tonight*. Se ridică, traversă camera și stinse televizorul. În cameră se lăsă liniștea. Oftând, se duse la geamurile înalte și privi afară spre valea Applegate. Priveliștea aceea o umplea întotdeauna de pace. Se lăsase înserarea, și o singură stea lucea pe cer. Curând avea să fie întuneric de tot. Nu era întunericul din orașe, unde lumina felinarelor, a farurilor și reclamelor reușeau să estompeze splendoarea cerului nopții. Cerurile arătau altfel la țară. Mai uimitoare. Mai senine. Mai clare. Mai aproape.

La început, stelele acelea o făcuseră să se simtă mică, și singură când ea și Frank se mutaseră aici cu optsprezece ani în urmă și construiseră casa aceasta în formă de A. Fusesse mai mult visul lui Frank decât al ei. Ea ar fi preferat să rămână în regiunea East Bay, mai aproape de Hannah și de Greg, și de familiile lor. Frank spusese că nu avea rost să se stabilească acolo unde locuiau copiii și nepoții lor. Familiile tinere – familii la început de drum – se mutau. Și așa se și întâmplase. Greg plecase în Texas în urmă cu paisprezece ani, apoi în Georgia, și de curând în Illinois. Cei trei copii ai săi erau deja mari, și ea abia dacă

ii cunoștea. Ea și Frank ar fi trebuit să devină nomazi dacă ar fi vrut să țină pasul cu ei.

Numai Hannah se înrădăcinase cum trebuie. În San Francisco.

Sodoma și Gomora, cum îi spunea Frank. Întotdeauna ar fi preferat ca Hannah și Douglas și Dynah să vină în ținutul curat din valea Applegate decât să apuce ei lungul drum spre sud. Starea lui de sănătate îi furnizase o scuză excelentă.

Frank, mi-e dor de tine. Am crezut că până acum durerea se va diminua, dar nu s-a întâmplat așa. Au trecut deja cinci ani și eu încă plâng după tine.

Își aminti ultima săptămână din viața lui în spitalul Medford. Și ultima lor conversație. Spusese că-i părea rău. Nu trebuise să-i explice mai mult. Știuse imediat despre ce vorbea. Încă o dura să se gândească la asta, să-și dea seama că-l urmărise în toți acei ani, la fel cum o urmărise și el pe ea. Ea nu-și dăduse seama niciodată. Poate că dacă și-ar fi dat seama, ar fi putut discuta despre asta amândoi. Poate că s-ar fi ajutat unul pe celălalt să escaladeze muntele de durere care se înălța între ei.

O, Doamne, implicațiile păcatului nostru. Dacă am fi știut dinainte. Sau să recunoaștem după aceea ce am făcut.

VENIȚI LA MINE, TOȚI CEI TRUDIȚI ȘI ÎMPOVĂRAȚI, ȘI EU VĂ VOI DA ODIHNĂ.

Am venit la Tine de o mie de ori, Doamne. Iar și iar. Și durerea e tot acolo, o durere profundă în sufletul meu. Ce aş face de n-ai fi Tu, Doamne? Cu toate astea, nu înțeleg. Ce am făcut cu atât de mulți ani în urmă n-a avut nicio legătură cu Hannah. Și cu toate astea, ea a avut de suferit. Iar acum va suferi și Dynah. O, Doamne Dumnezeu, e ca un blestem care a căzut peste întreaga familie, păcatele mamei care se răsfrâng peste copiii ei. De ce a început totul, Doamne? O, Isuse, cum îi putem pune capăt?

Telefonul sună. Era Gladys McGill, vecina ei, care suna să vadă ce făcea. Imediat după ce muri Frank, George McGill fusese diagnosticat cu Alzheimer. Ea și Gladys se consolaseră reciproc. Se sunau pe rând una pe cealaltă. Ea o suna pe Gladys de dimineață; Gladys o suna seara devreme.

— I-ai spus lui Hannah de diagnosticul tău?

— Mi-a scăpat.

— Auzi, ți-a scăpat! Cum adică, ți-a scăpat?

— Dacă vrei, am putea spune că e vorba de artere sclerозate și de clemență senilă.

— Evie Daniels, știi că trebuie să iei niște decizii legate de chimioterapie.

— Nu mă grăbesc nicăieri.

— Cu cât amâni mai mult...

— Hannah are și așa destule probleme, fără să mai adaug și eu la ele.

— Hannah o să se înfurie îngrozitor când o să afle, și tu știi asta! Mai știi cum s-a simțit atunci când tu și Frank i-ați ascuns boala lui cardiacă?

— Îmi amintesc. Plec la ea mâine după-masă. Promit că o să găesc o cale să-i spun cumva.

Cuvintele ei fură întâmpinate de o pauză.

— Probleme? spuse Gladys încetșor.

— Îngrozitoare.

— Îmi pare rău.

— Roagă-te pentru noi, bine, Glad?

— Fără încetare. Cum fac întotdeauna. Cât vei fi plecată?

Evie auzi o notă nostalgică în vocea scumpei ei prietene.

— O săptămână. Zece zile. Nu știi sigur. Poate că o aduc pe Dynah cu mine când mă întorc. Nu mai spuse nimic mai mult, iar Gladys nu-i puse alte întrebări. Din fericire. Îmi fac griji pentru tine, Glad.

— Nu-ți face. O să fiu bine.

— O să sun la Brigadă să vină să vadă de tine cât sunt eu plecată, spuse ea cât se putea de relaxată. „Brigada“ era alcătuită din Evie, Gladys și alte trei femei de vârsta lor care deveniseră apropiate de-a lungul anilor. În afară de una din grupul lor, toate erau văduve, și de acolo numele pe care și-l luaseră singure: Brigada văduvelor. Evie știa că Gladys putea uita să-și ia medicamentele de inimă, și de asemenea știa că Brigada avea să fie cu ochii pe ea ca un șoim.

— Bine, dar probabil nu e nevoie. Florence m-a sunat ieri. Am povestit aproape un ceas. Uiți cât de multe văduve singure și bătrâne locuiesc aici în pădure. N-aș putea fi singură nici să vreau.

Evie râse.

— Sună-mă când ajungi în San Francisco, spuse Gladys pe un ton poruncitor. Și să bei mult ceai pe drum, ca să nu adormi la volan.

— Dacă o să beau mult ceai, o să trebuiască să mă opresc de o grămadă de ori.

— Cu atât mai bine. Cobori din mașină și-ți dezmoștești și tu puțin oasele alea anchilozate.

— Mulțumesc pentru sfaturi, bătrânico.

Gladys râse.

— Te iubesc. Ai grijă de tine.

— Și eu te iubesc. Încuie-ți ușile!

Evie oftă. *Uneori mă întreb cum arată orarul ăsta al Tău, Doamne.*

Se hotărî atunci că veștile ei proaste mai puteau aștepta.

Dynah se trezi dintr-un somn adânc și îl văzu pe tatăl ei șezând pe marginea patului ei.

— Bună, prințeso, spuse el îndepărtându-și părul de pe frunte.

— Tati... Se ridică în șezut și se întinse după el, simțind nevoia să-și simtă forța și siguranța pe care o simțise întotdeauna în brațele lui.

Douglas o trase pe fiica sa în brațele sale, ținând-o cu putere la inima lui.

— Te iubesc, scumpo, spuse el, sugrumat de emoție. Cât trecuse de când se întinsese după el în felul acesta? I-ar fi plăcut să facă din Ethan Goodson Turner un sac de box. Sau poate ar fi trebuit să-i mulțumească pentru faptul că i-o dăruia înapoi pe fiica lui.

— Nu ești dezamăgit de mine, nu-i așa, tati?

— Dezamăgit? Douglas o sărută pe creștet. Cum aș putea fi dezamăgit? Mai sunt și alte colegii, și alți tineri, mai deștepți decât Ethan Turner.

Dynah se înfioră ușor. Își închise ochii strâns și inhală mireasma tatălui ei. Old Spice, Colgate, o cămașă de serviciu apretată și călcată, și un costum proaspăt scos de la spălătorie. Era gata să plece la serviciu.

— A vorbit mama cu tine? Întrebă ea precaută.

— Scurt. Aseară când am ajuns acasă.

Dynah se trase încet de la el și îl privi, cu inima bubuindu-i în piept. Zâmbea, relaxat, iar ochii îi erau plini de compasiune.

— Nu e sfârșitul lumii, Dynah.

Ea nu putea vorbi.

— Știu cum te simți chiar acum, dar lucrurile vor arăta altfel peste câteva săptămâni. Dă-i timp.

Peste câteva săptămâni, avea să se vadă că era însărcinată.

— O, tati... O văzu pe mama ei în ușa deschisă. Era îmbrăcată în halatul ei cel lung. Dynah îi vedea încordarea din trup și felul în care scutura rapid din cap, avertizând-o.

— Ce este, scumpo? spuse Douglas.

Dynah se uită la tatăl ei și văzu ceva în ochii lui care o făcură să tacă.

— Nimic. Ea-și plecă fruntea. Doar că doare când ai încredere în cineva și te dezamăgește.

— Știu, dragă. În viață mai ești și rănit. Mai povestim despre asta deseară.

Dynah își ridică ochii la el când tatăl ei se ridică.

— Chiar trebuie să pleci?

— O să am grijă să fie o zi scurtă. O atinse ușor pe față și se aplecă pentru a o săruta din nou pe obraz. Sunt tot al tău, prințeso. Ce-ai spune dacă ne-am duce la cină și apoi am vedea un film, cum făceam odată? Doar noi doi.

Ochii i se umplură de lacrimi. O cină și un film nu aveau să rezolve ce i se întâmplase, dar puteau face ca lucrurile să fie mai ușoare pentru el. Dacă mama ei nu îi putea spune adevărul, atunci avea să o facă ea.

— Mi-ar plăcea, tati.

Poate pentru o ultimă seară se putea preface că era iarăși copil, se putea preface că tatăl ei o putea proteja de toate.

Când se îndreptă spre ușă, Dynah se ascunse înapoi sub plapumă, trăgând-o până sus, aproape acoperindu-i capul cu totul. Întâlni scurt privirea mamei ei și se întoarse cu spatele la ea.

Hannah îl urmă pe Douglas pe scări în jos. Nu dormise bine în noaptea care trecuse. Niciodată nu dormea bine după ce se certau. Își simțea gâtul uscat când îl văzu luându-și geanta diplomat și cheile.

Își strânse halatul mai bine în jurul trupului și se cuprinse cu brațele, fiindu-i dintr-odată frig.

— Douglas...

Încheieturile degetelor sale se albiră pe mânerul genții.

— Totul va fi bine, spuse el ca și când simplul fapt că rostea cuvintele acestea rezolva totul. Discutăm mai multe deseară. O sărută pe obraz. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Mai mult decât avea să o poată el crede vreodată. *Doamne, de ce trebuie să fie așa?*

— Te sun mai târziu.

Ea rămase în sufragerie și ascultă cum se deschide și apoi se închide ușa de la garaj. Deprimată, porni înapoi pe scări la etaj. Voia să se ducă înapoi în pat și să nu se mai scoale niciodată de acolo. Dar când ajunse la ușa lui Dynah, se uită înăuntru și o văzu pe fiica ei șezând pe marginea patului, cu o pătură multicoloră în jurul umerilor. Își ridică ochii, cu privirea goală.

— Nu i-ai spus, nu?

Hannah se opri în prag. Scutură din cap.

— Nu, nu i-am spus. Era obosit aseară. M-am gândit că e mai bine să aștept. Când Dynah nu spuse nimic, ea continuă, dorind să pună lucrurile la punct, dorindu-și ca fiica ei să înțeleagă. Dar cum ar fi putut, când ea nu știa nimic, iar Hannah nu îi putea spune nimic?

— Ce-ar fi să facem amândouă câte un duș lung și fierbinte și să ne îmbrăcăm. Eu pregătesc niște vafe, și vom discuta despre asta. Ce zici?

Dynah tăcu.

— Vom rezolva lucrurile, scumpo.

Când Hannah coborî la parter o oră mai târziu, Dynah o aștepta deja, îmbrăcată în niște pantaloni gri mulați și un sweater tip tunică albastru pal, cu părul blond împletit într-o coadă lejeră. Deja făcuse cafeaua și avea o cană pe jumătate goală înaintea ei.

— Ți-e foame? o întreabă Hannah zâmbind și deschise dulapul. Trebuia să își facă de lucru, să-și țină mâinile ocupate, să facă ceva, orice.

— O să se înfurie, mamă? De asta nu i-ai spus?

— Nu pe tine. Puse ingredientele pentru vafe pe teigheaua din bucătărie și se întinse după unul din castroanele din plastic. Deschise un sertar și-și scoase un tel. Va fi șocat, atâta tot.

Asta nu era nici jumătate din ce se aștepta din partea lui, dar ce putea spune?

Dynah o privi pe mama ei lucrând. Ar fi preferat ca ea să se așeze și să se uite la ea. Își dorea să stea pe loc și să o asculte. Chiar și după ce termină cu vafele și le puse pe masă, mama ei nu reuși să se așeze și să mănânce. Trebui să se ridice din nou, să toarne mai multă cafea, să aducă sucul de portocale. Dynah se gândi că ea și mama ei abordau diferit o catastrofă. Mama ei se mișca una-întruna, un pachet de energie, în timp ce ea era paralizată.

În sfârșit, după ce toate vasele erau clătite și aranjate în mașina de spălat vase, mama ei nu mai avu de ales decât să se așeze. Își împreună mâinile și o privi pe fiica ei. Dynah văzu liniile subțiri de epuizare în jurul ochilor mamei ei și se simți vinovată. Poate că greșise când se gândise să vină acasă.

— Te-ai gândit cât de cât la ce vrei să faci?

Dynah își plecă privirea.

— Da. Nu. Nu știu. Sunt atât de confuză, mamă.

Hannah luă adânc aer în piept, expirând prelung înainte să vorbească din nou.

— Ai alternative.

Dynah își înălță capul și o privi pe mama ei. Clipi.

— Dynah, nu va exista niciun om care să spună ceva împotriva ta dacă ai alege să faci avort. În condițiile date, cine ar îndrăzni? Văzu șocul pe fața fiicei ei și continuă repede: Nu spun că ar *trebui* să faci avort. Nu spun asta deloc.

— Nu asta spui?

— Nu. Nu spun asta.

Cuvintele îi păreau fără însemnătate.

— Întotdeauna spuneai cât de greșit este.

— Atunci când e folosit din comoditate sau ca modalitate de contracepție, sau ca un mod de a scăpa de responsabilitate, da, e greșit. Niciuna din situațiile acestea nu se aplică în cazul tău, Dynah. Tu n-ai contribuit cu nimic să ajungi așa. Nu ai avut de ales.

— Dumnezeu e în control, nu-i așa? Nu ai spus tu și tati întotdeauna asta?

Înfiorată, Hannah își plecă privirile în cana ei de cafea.

— Acolo am dat de greu eu și Ethan, mamă. El spunea că Dumnezeu nu putea să-Și dorească asta pentru noi și că eu trebuia să fac avort. Iar când eu n-am putut să accept decizia lui, totul s-a destrămat.

— Lucrurile s-ar fi schimbat, în timp.

Dynah scutură din cap.

— Nu cred. Am avut o mulțime de timp să mă gândesc pe drumul spre casă. Chiar dacă aș fi făcut avort, nu s-ar fi schimbat nimic.

— De ce?

— Pentru că Ethan nu mă mai iubește. Își înalță ochii plini de lacrimi la mama ei. În ochii lui sunt întinată.

— Dar nu e corect!

— Nu trebuie să fie corect. Așa e.

— Dar nu e vina ta, Dynah.

— Știu asta, mamă. Dacă este ceva ce am reușit să accept în ultimele luni, atunci e tocmai asta. Dar circumstanțele nu prea au importanță când vine vorba de sentimentele unui om. Nu vreau să fi supărată pe Ethan. Pur și simplu n-a reușit să treacă peste asta.

O furie neputincioasă o umplu pe Hannah când se gândi la un alt moment, la un alt bărbat.

— Cum îi poți găsi scuze? Te-ar fi putut ajuta. În schimb, el te-a aruncat la lupi. Nu-l pot ierta pentru asta, și nici tu n-ar trebui să-l ierți.

Era pentru prima oară când Dynah o auzea pe mama ei vorbind astfel. De șaptezeci de ori câte șapte, așa spusese întotdeauna înainte - iar acum totul se schimbaseră? Cuvintele ei erau pline de răutate.

— Nu mai contează, spuse Dynah încetșor. Ethan nu mai este implicat. Decizia mea nu are nicio legătură cu el.

Hannah se sili să se liniștească. Avea o sută de apelative pentru Ethan și pentru ceea ce făcuse sau nu făcuse, dar Dynah avea dreptate. Acum erau pe cont propriu. Nu așa era întotdeauna?

— Tu ce vrei să faci, dragă?

Dynah zâmbi trist, cu ochii abătuți.

— Aș vrea să poată decide altcineva în locul meu. Aș prefera să-mi

ia cineva toată situația aceasta din mâini. Vreau să se termine. Scutură din cap. Uneori mă gândesc că poate totul e doar un coșmar și când mă voi trezi, totul va fi sfârșit.

Hannah o înțelegea. Nu se simțise și ea la fel? Și chiar când se gândise că totul se sfârșise, sfârșitul era încă departe. Niciodată nu avea să se sfârșească.

Dumnezeu nu uită niciodată. Doar te păcălește să crezi că a uitat, iar apoi te lovește de unde te aștepți mai puțin.

Dynah.

O, Doamne, de ce Dynah?

— Nu știu ce să-ți spun, draga mea. Nu știu ce să spun în afară de faptul că-mi pare rău, atât de rău că ți s-a întâmplat una ca asta.

De ce nu m-ai luat când s-a născut, Doamne? Atunci scorul ar fi fost egal, nu? De ce? Pentru că Îți place să-i faci pe oameni să sufere? Îți place să ne chinuiești?

— Nu plânge, mamă, spuse Dynah, întinzându-se peste masă spre a-i lua mâna. Te rog nu plânge.

Hannah luă mâinile fiicei ei într-ale ei și se strădui să se stăpânească.

— Te iubesc, dragă. Nu știi cât de mult te iubesc și cât de prețioasă ești pentru mine. *Dar Tu știi, nu-i așa, Doamne? Și de asta Te-ai folosit de fiica mea. Ce altă cale mai bună să mă pedepsești?* Știu că avortul este un lucru îngrozitor, Dynah. Știu. Și știu cât de vehement m-am ridicat întotdeauna împotriva avortului. Doar că ce altă cale există oare pentru tine să-ți recapeți viața?

Dynah își trase mâinile încet.

— Nu pot să fac asta, mamă.

— Nici chiar dacă vin eu cu tine? Voi sta alături de tine. Îți promit. Voi fi chiar acolo în cabinet cu tine, în fiecare clipă. *Chiar dacă asta mă va ucide.*

— Nu pot.

— De ce?

— Pentru că Dumnezeu nu mi-a dat voie.

Hannah simți lovitura în inima ei și-și duse mâna la piept, apăsând-o cu putere.

— Ce vrei să spui?

— Am pus totul înaintea Lui, și El nu mi-a dat niciun răspuns.

Mă tot rog, dar El nu vrea să-mi spună nimic. Așa că trebuie să aștept. Trebuie să aștept răspunsul Lui.

— Cu fiecare nouă zi în care aștepti îți va fi tot mai greu.

— Știu, dar n-am de ales, mamă.

Hannah își privi fiica neputincioasă. *O, Dumnezeuule, ce ne faci? Ce faci de fapt?*

Douglas sună mai târziu în aceeași zi. Lui Hannah abia dacă îi adresează două vorbe, înainte să o informeze că făcuse rezervări la restaurantul Alliot's. Pentru el și Dynah. Cu toate că se simți respinsă, Hannah spuse că i se părea o idee bună. Dynah se bucurase întotdeauna să meargă acolo încă de când era copil. Întotdeauna îi plăcuse să urmărească bărcile care veneau și plecau de la docuri. Douglas îi spuse că urmau să se plimbe pe debarcaderul 39 și să meargă la cumpărături, și apoi urmau să vizioneze un film cu audiență generală, care să mai învioreze spiritul fiicei sale.

Nu trebui să mai spună restul. Ea înțelese. Sentimentele ei nu contau. N-avea decât să stea acasă singură și apăsată. Nu trebuia să-l tragă și pe el în groapa în care se bălăcea ea. Nu din nou. El nu întreabă ce o necăjea. Nu voia să știe. Sau poate că-și imagina că știe. Întotdeauna credea că-i poate citi gândurile, dar nu știa nici jumătate din ce era în sufletul ei.

Hannah o făcu pe Dynah să promită că nu avea să îi spună nimic tatălui ei despre sarcină.

— Lasă să fie seara aceasta specială. Scoate-ți toată povestea asta din minte pentru câteva zile. Lasă-mă pe mine să vorbesc mai întâi cu el.

Nesigură de tot, Dynah cedă. Mama ei nu ar fi argumentat atât de vehement dacă n-ar fi fost convinsă că avea să se întâmple ceva îngrozitor în momentul când avea să-i spună tatălui ei adevărul. Așa că Dynah păstră tăcerea. Avea să se prefacă a avea un timp excelent. Avea să facă conversație și să se poarte ca și când o porție sănătoasă de Crab Louie și un film drăguț cu Harrison Ford erau tot ce-i lipseau pentru a se mai înveseli puțin și a uita tot.

— Ca în vremurile de demult, nu-i așa, prințeso?

Douglas privi fața palidă a fiicei sale îndeaproape când îi zâmbi și încuviință din cap. Ar fi vrut să o creadă, ar fi vrut să fie convins, dar își cunoștea copila aproape la fel de bine ca pe sine. Era carne din carnea lui, sânge din sângele lui. Și ceva era în neregulă, îngrozitor de în neregulă. O simțea. Ceva o frământa. Nu, *frământa* nu era un cuvânt suficient de puternic. Ea era chinuită. O vedea în ochii ei, o simțea în stomacul său, și oricât de mult încerca să se eschiveze, ea sau el, nu reușea cu nimic să o liniștească. Era acolo, ca un cancer care le devora relația și îi făcea să fie acum ca doi străini.

Hannah știa ce era în neregulă, era convins de asta. Probabil o știuse după două minute după ce se întâlnise cu Dynah. Știuse și în seara când o sunase el din Los Angeles. O știuse și aseară. Și în dimineața asta. Și o ținea secret.

De ce nu voia să-i spună? Oare chiar își imagina că era ceva ce ar fi putut distruge dragostea lui pentru Dynah? Dar iarăși era vorba de același lucru. Neîncrederea lui Hannah. Iar sămânța aceasta o semănase și creștea acum și în fiica lui.

Douglas își ținu furia în frâu până când ajunse Dynah în pat și, credea el, ațipise.

— Când ai de gând să-mi spui și mie ce se întâmplă aici? spuse el, mândru de cât de calm reuși să-i vorbească, printre dinți.

Privirea lui Hannah se odihni pe fața lui și putea jura că părea panicată.

— Promite-mi că îți păstrezi calmul.

— Sunt calm.

La suprafață. Ca o pojghiță subțire de piatră întărită care acoperă lava topită.

Hannah se așeză în celălalt capăt al canapelei și-și strânse mâinile nervoasă. El se întreabă cât avea să-i ia să spună tot. Și nu-i luă decât o clipă.

— Dynah e însărcinată.

Simți cum se cascadează hăul.

— Ethan?

— Nu. Nu Ethan. Ea expiră prelung și-l privi, distrusă. A fost violată.

— *Violată?*

Nu reușea să înțeleagă. Se gândi la Dynah, la frumoasa Dynah cu ochi albaștri, la îngerul lui. Cine putuse să-i facă rău unei fete ca ea?

— Când?

— În ianuarie.

— Cum s-a întâmplat?

Ea-i împărtăși toate detaliile pe care i le relatase Dynah. Mașina de la mecanic care avusese nevoie de reparații. Noaptea cea rece. Călătoria cu autobuzul și apoi drumul pe jos pe Henderson Avenue. Omul din mașina albă cu numere de Massachusetts. Parcul.

— Isuse, spuse Douglas zdrobit. Isuse. Dumnezeuule!

Se aplecă înainte și-și îngropă fața în mâini.

— Nu vrea să facă avort, Douglas.

El își ridică creștetul.

— Ei bine, o să facă avort indiferent dacă vrea sau nu.

Hannah îl privi cu ochii mari, iar ea-i citi neîncrederea în ochi.

— Ce tot spui? Nu are de ales?

— Spune-mi tu mie ce alternative are! spuse el, infuriat, simțind nevoia să răbufnească. Dacă ar fi intrat chiar acum în camera aceasta omul care îi făcuse una ca asta fiicei lui, l-ar fi omorât. Cu sânge rece. Lent. Cât mai chinuitor cu putință. Tot felul de variante îi veniră în minte, o duzină întreagă, fiecare mai îngrozitoare și mai satisfăcătoare decât precedentă.

— Va fi greu, spuse Hannah încet, ca și când ar fi încercat să țină cont de toate implicațiile odată.

— Nu la fel de greu cum ar fi să păstreze sarcina. Gândește-te, spuse el.

— Păi numai la asta mă tot gândesc!

— Cine o să mai dorească o fată care are un copil cu nu știu ce... violator necunoscut?

— Nu e ea de vină!

— Nici n-am spus că e!

Se ridică în picioare și începu să se plimbe de colo-colo, prea agitat

pentru a mai putea șede. Îi venea să spargă ceva, să dea cu ceva de pământ de să-l facă praf și pulbere.

— Dar ea trebuie să sufere din cauza asta?

— Și ce, să sufăr eu?

— Dar ce legătură are asta cu tine?

— Tu cine îți imaginezi că va trebui să-și asume responsabilitatea dacă se hotărăște să-l nască? Eu! Cum o să-și termine școala sau să-și găsească de lucru cu un copil? Tu o să stai acasă cu copilul. Ți place ideea? Ești gata să renunți la toate activitățile tale comunitare? Eu o să fiu cel care o să achit toate facturile. Ei bine, nu, mulțumesc. Peste câțiva ani ies la pensie. N-am de gând să-mi petrec tot restul vieții asumându-mi responsabilitatea pentru un copil pe care fiica mea l-a născut cu sila, după un viol. Și nici ea nu o va face! O privi cu ochii mari. Ar fi cu totul altceva dacă ar fi cineva pe care l-ar iubi.

Lovitura lui o atinse profund.

— Ești furios pe mine, nu-i așa? spuse Hannah, și el o văzu cum tremură. Întotdeauna se ajunge la asta.

— Pentru că tu o faci să ajungă.

— Ea nu vrea să facă avort!

— Și ce-o să facă?

— Nu știe ce vrea să facă, Doug.

— Atunci ajut-o să afle! Știi mai multe despre ce se face într-o situație din aceasta decât mine.

Ea tresări de parcă ar fi plesnit-o.

Douglas îi ignoră reacția, insistând în furia lui.

— Crezi că își dorește copilul acesta cu adevărat? Ești nebună dacă crezi așa ceva. Mi-ai spus că nu l-a văzut la față pe omul acela. Dacă e negru? Sau dacă avea SIDA? Ce fel de om o să fie? Ce om cu capul pe umeri și-ar dori așa ceva?

— Vorbește mai încet. Ea e la etaj.

El veni mai aproape, se aplecă înainte, cu maxilarul împins înainte.

— Dacă refuză să facă avort, oamenii ar începe să se întrebe dacă chiar *a fost* viol. Te-ai gândit la asta? Ar putea ajunge chiar să creadă că ea și Ethan Turner au mers puțin mai departe decât au intenționat înainte.

Văzu cum cuvintele lui își atinseseră ținta, și o lovire profund. Răni vechi fură sfărtecate, și ea sângera din nou.

— Nu, nu vor spune asta. Nu despre Dynah.

— Da, sigur. Nu le-ai auzit pe gaițele din biserica noastră? Or să își facă ele ideile lor. Mai ales despre Dynah. Poate să-și ia rămas bun de la reputație.

Hannah îl văzu cum se plimbă de colo-colo.

— Tu îți faci griji de reputația lui Dynah sau de propria ta reputație?

El se opri și-și întoarse capul, holbându-se la ea.

— Ce vrei să spui?

Ochii ei îl priveau cu răceală.

— Păi ia să vedem. Oamenii te-ar privi drept tatăl unei mame necăsătorite.

El își încheștă pumnul.

— Tu asta-ți închipui că mă îngrijorează pe mine? Să nu îndrăznești să mă compari cu taică-tu. Nu-s deloc ca el. Nici măcar n-ai avut atâta încredere în el cât să-i spui, până în ziua când a murit.

— De unde stau eu nu arăți deloc altfel. Nici ție n-ar fi trebuit să-ți spun vreodată. N-am făcut altceva decât să-ți pun o armă în mâini! De ce crezi că eu sunt cea care îți spune despre ce e vorba și nu Dynah?

— Pentru că te-ai băgat în față!

— Da! M-am băgat! Știam ce avea să se întâmple! Pentru că eu mă descurc mai bine cu tine decât ea! Am experiență! Și-ncă câtă experiență!

El îi văzu ochii cum i se umplură de lacrimi — și totodată de furie.

— Știu ce gândești. Știu ce simți. Nu crezi că știu? Trăiesc cu tine de douăzeci și șapte de ani!

Douglas o privi, rece și infuriat.

— O, nu, nu știi, Hannah. N-o să vii acum să-mi verși iarăși balega asta de cal pe pragul meu. Ai trăit cu asta multă vreme înainte să apar eu pe scenă. Vrei să dai vina pe cineva? Foarte bine. Dar n-o să dai vina pe mine.

Ea expiră prelung.

— Asta nu ne duce nicăieri, spuse ea încet, dar era evident cât de tulburată era. Întotdeauna o tulbura când ajungeau atât de aproape de

subiectul acela. Voia să se retragă – era convins de asta – dar nu putea. Pentru că de data asta se lupta pentru Dynah. Fiica ei.

Își încheștă dinții. Fiica *lor*.

— Trebuie s-o ajutăm pe Dynah, spuse ea frântă. Nu vreau să derulăm totul iarăși de la capăt. Nu pot – se aplecă înainte și-și îngropă fața în mâini.

Douglas privi în jos la soția lui și se simți pustiit. De ce ieșea întotdeauna se simțea că el ar fi greșit, de parcă el era de vină? Nu avusese nimic de-a face cu ceea ce i se întâmplase sau cu ceea ce făcuse. Cu toate astea, nu era nicio diferență. Își aminti că Hannah îl întrebasese odată dacă ar mai fi ieșit a doua oară cu ea dacă ar fi avut în grija ei un copil ilegal. Iar el spusese „Probabil.” Nu fusese răspunsul de care avusese ea nevoie, iar oricât ar fi încercat să corecteze el după aceea nu mai fusese îndeajuns pentru a îndrepta daunele produse. Ea nu putea uita. Sau alesese să nu uite.

— Eu nu pot rezolva asta, Hannah. Nu o să...

— Tati...

Douglas se întoarse, iar fața i se făcu de un roșu aprins când o văzu pe fiica lui stând sub arcada de la intrare, cu cuvertura în jurul ei. Ochii îi erau umflați și roșii de plâns. Se uită implorator la el, iar apoi la mama ei care stătea aplecată înainte pe canapea.

— O să mă duc, spuse ea cu voce sugrumată. Promit că o să stau de vorbă cu cineva de la clinicile acelea. Eu... Scutură din cap, cu ochii plini de lacrimi și buzele tremurând. Strânse cuvertura mai strâns în jurul ei. Doar te rog, nu mai țipa la mama. Nu e vina ei. Și nici vina ta. Niciodată n-am vrut să fiu o povară...

Se întoarse și fugi pe scări în sus.

Copleșit de rușine, Douglas stătea tăcut în mijlocul sufrageriei.

Hannah se ridică în picioare și traversă încăperea fără ca măcar să-l privească. El ar fi vrut să spună că-i părea rău, dar pentru ce anume? Pentru că-l ura pe omul care o violase pe fiica lui? Pentru că nu voia să vadă cum sarcina aceasta îi distrugea viața? Fără discuție, emoțiile îi scăpaseră de sub control, iar trecutul își ridicase din nou capul hidos, dar asta era oare doar vina lui? Poate că dacă Hannah ar fi trecut direct la noutățile despre Dynah în loc să-l lovească drept

în inimă... Se simți sortit falimentului. Un țap ispășitor la îndemână pentru toate problemele ei.

Douglas își puse mâna pe brațul ei înainte să apuce să treacă de el.

— Spune-i că o iubesc.

— Ia-ți mâna de pe mine.

Răceala cuvintelor ei îl lovi din plin. O ținu și mai strâns, dorindu-și să o rețină pe loc, dorindu-și măcar odată să o facă să înțeleagă ce simțea cu privire la toată povestea aceasta.

— O iubesc la fel de mult ca și tine.

Ridicându-și fruntea, Hannah îl privi fix. Își smulse brațul din mâna lui, și îi întoarse spatele, apoi urcă treptele.

A doua zi, Douglas nu plecă dis-de-dimineață la lucru. Chiar și după un duș lung, fierbinte, tot se simțea de parcă ar fi fost mahmur. Îmbrăcat de lucru, ședea la măsuta unde obișnuiau să-și ia micul dejun, îndreptată spre curtea mică din spate cu grădinaș de flori, în timp ce Hannah, cu un aer de martir, stătea la aragaz, pregătindu-i omleta. Nu se așteptase din partea ei să coboare să-i pregătească micul dejun. Aproape că-și dorise să nu se fi ostenit pentru el. S-ar fi simțit mai bine dacă ar fi știut-o în pat, cu plapuma trasă sus până peste cap, așa cum făcuse cât își făcuse el dușul. În schimb, acum era nevoit să se uite la spatele ei rigid și să simtă atmosfera glacială din încăpere.

— La ce oră ai venit până la urmă la culcare? o întrebă el, sorbind din cafea și privind la *Wall Street Journal*, dar fără măcar să se fi atins de el. N-avea chef de nicio știre în dimineața asta.

— La două. Îi turnă ouăle într-o farfurie, puse tigaia în chiuvetă și îi puse mâncarea înainte fără ca măcar să-i arunce o privire. Feliile de pâine prăjită săriră din prăjitor. Ea se întoarse la bufet, unse ambele felii cu unt, le puse pe o farfurioară și i le aduse pe o tavă metalică, împreună cu trei castronele cu gem de căpșuni, de struguri și de prune. Avea de unde alege.

Douglas își plecă fruntea, după cum îi era obiceiul, și rosti o rugăciune în tăcere. Cuvinte mecanice. *Își mulțumesc pentru mâncare, Doamne, și pentru mâinile care au pregătit-o.* Când termină, se uită sumbru la ea. *Doamne, ajută-ne! Ajută-ne! Ce bun să mergem la biserică dacă ajungem iar și iar la asta?*

Hannah îi recunoscuse expresia rănită. Regret. Oboseală. Și ei îi părea rău, dar la ce-i folosiseră în alte dăți părerile ei de rău?

El se uită în gol, în spațiul dintre el și soția lui.

— Tu nu mănânci?

— Nu.

Ei îi era întotdeauna rău de la stomac după ce se certau. Avea nevoie de câteva zile să reușească să iasă din groapa depresiei; efectul de după era un fel de răspuns condiționat. Întotdeauna se întreba ce făcuse să-l provoace, ce spusese să aducă potopul peste ea, și ce-ar fi putut face pentru a-și întări armura, acum că demonii își făceau iarăși de cap.

Douglas oftă încet. Deci aceasta era strategia ei de data asta. Bine. Enervat, mănca în tăcere, refuzând să se simtă vinovat.

Hannah ședea tăcută, înghipindu-și cafeaua odată cu resentimentele, iar stomacul îi urla. Știa ce urma acum. Lucrurile aveau să fie tot mai rele între ei, asta în cazul în care aveau să se mai îmbunătățească vreodată.

Douglas era cel care renunța de obicei primul. Dispozițiile lui treceau repede, spre deosebire de ranchiuna ei care putea dura la nesfârșit.

— Cum e Dynah?

— O să fie bine. Cuvintele îi ieșiră scorțos. *Nu-ți face griji. O să rezolvăm noi problema, Douglas. Nu trebuie să-ți murdărești tu mâinile.* Cum nu putea ședea locului, se ridică în picioare, adună vasele și se duse la chiuvetă, sugrumată de furie. Totul izvora de undeva din adâncul sufletului ei, fierbinte, negru, ucigător.

— E de acord cu ceea ce trebuie să facă? Acum după ce ai vorbit cu ea?

— Nu e de acord cu asta, dar va sta de vorbă cu medicul. Și eu nu i-am spus despre ce mi s-a întâmplat mie, dacă asta voiai să spui.

— De ce nu? Nu crezi că ar fi timpul?

Un fior o cuprinse.

— Nu văd de ce ar trebui să știe.

Și se temuse, se temuse de ceea ce avea să creadă fiica ei despre ea, se temuse de faptul că avea să-i piardă respectul, dragostea.

— S-ar putea să o ajute să știe că și tu ai trecut pe aici.

Nefericirea caută tovarăși, nu?

— Nu pot.

— Nici tu n-ai avut mai mult de ales decât are ea.

Ea se apucă cu mâinile de marginile chiuvelei.

— De ce vezi tu oare întotdeauna lucrurile în felul acesta în ziua de după o ceartă?

— Nu eu am fost cel care am lovit seara trecută. Tu m-ai rănit în egală măsură.

Cât de bine ajunseseră să se priceapă la asta de-a lungul anilor, să se rănească în moduri atât de subtile și de rapid. Întoarcerea lor la Cristos semănase cu o idilă. Trecătoare. Acum, o luaseră de la început. Cumva, acum era și mai devastator. Ea era mai puțin pregătită.

Rămase privind în jos în chiuvetă la vasele murdare și la tigaie.

— Nu vreau ca ea să știe. Popi să înțelegi asta, Douglas? Sau cel puțin să încerci. Nu vreau să știe nimeni. Pentru Dumnezeu îmi doresc să nu-ți fi spus nici pie.

Douglas se ridică în picioare și veni la ea, trăgând-o cu spatele la sine, cuprinzând-o în brațele sale, cu toate că ea se încordă și i se împotrivi.

— O să trecem de asta. Suntem o familie, Hannah. Nu va fi așa cum a fost pentru tine. O vom ajuta să treacă cu bine de asta.

Hannah își închise ochii, incapabilă să-și exprime groaza din interior, incapabilă chiar să o definească. Să treacă de asta, așa spusese. Douglas. De parcă ar fi fost posibil așa ceva. Și oare ei reușiseră? În cei douăzeci și șapte de ani de căsnicie, reușiseră să treacă de asta?

— Trebuie să o ajutăm să facă ce e mai bine pentru ea, spuse Douglas.

Ce era mai bine...

Cuvintele i se împleticeau în minte ca niște lăcuste ce păreau să-i devoreze conștiința. De câte ori încercase să-și justifice rațional avortul? Ce altceva ar fi putut face? Să nască copilul? Să-l dea spre

adopție? Să-l păstreze? Și ce implicații ar fi avut asta în viața ei și a celor pe care-i iubea? Cum ar fi reacționat părinții ei? Tatăl ei ar mai fi iubit-o oare? Nu prea credea.

Așa că se dusese și făcuse ordine. Sau cel puțin așa își imaginase.

O, Doamne, de câte ori își imaginase că se terminase, apoi se întâmpla ceva și totul erupea din nou la suprafață?

— Trebuie să o ajutăm să ia decizia potrivită, Hannah.

— Nu știu dacă e pregătită.

Doamne, nu știu nici dacă eu sunt pregătită. Fiica mea, o, Doamne, fiica mea.

Douglas știa tulburarea din interiorul ei. Nu trăise el cu toate astea în acești ani, fie că ea era dispusă să o recunoască, fie că nu?

— Nu mai vreau să te rănesc, scumpo. Știi că nu vreau.

Ea se făcu mică în interior.

— Spune ce gândești, Douglas

El oftă greu, iar brațele îi deveniră inerte în jurul ei.

— Nu e aceeași situație prin care ai trecut tu, Hannah. Nu e vorba de faptul că Dynah s-ar fi îndrăgostit de băiatul nepotrivit și ar fi fost abandonată de el. Fiica noastră n-a avut nicio vorbă de spus în ceea ce i s-a întâmplat.

— Știu asta.

— Ea n-ar trebui să se simtă vinovată de faptul că încearcă să rezolve problema asta.

Oare o cunoștea vreun pic pe fiica lui? Se gândise oare la felul în care o crescuseră? Chiar și în condițiile de față, cum putea Dynah să întoarcă spatele și să calce în picioare principiile acelea și să nu sufere din cauza asta? Era oare suficient de puternică?

— Nu știu dacă e capabilă de asta, Douglas.

— Poate va fi, dacă vei fi alături de ea la fiecare pas.

Povara aceasta părea mai mult decât putea duce.

— Și tu? Hannah se întoarse și se uită la el. Tu unde vei fi?

— Chiar aici, spuse el, atingându-i tandru obrazul. *Doamne, dă-mi puterea să trec prin toată povestea aceasta. Ajută-mă să îi insuflu puterea de care are nevoie ca să o poată ajuta pe Dynah.*

Dar chiar și când murmură rugăciunea aceasta se întrebă de ce îi era atât de rău și de ce i se făcuse atât de greață.

James Wyatt ședea pe terasa însorită a casei sale din Mill Valley, încercând să își depășească depresiia. Niciodată nu știuse cu siguranță ce fusese pentru a porni ciclul acela descendent, ce anume adusese peste el sentimentul acela de disperare de care nu putea scăpa. Încercase să și-l înăbușe rațional, prin tot felul de activități și o gândire pozitivă, dar nu reușise nici să scape de el, nici să se vindece. Îl secătura de puteri.

— Doriți niște cafea, domnule Dr. Wyatt? îl întreabă Juanita Hernandez într-o engleză cu un accent puternic, când îi întinse cana cu cafea gata pregătită.

— Mulțumesc, Juanita, spuse el, încuviințând din cap. Lasă-mi, te rog, cana acolo. Copiii s-au sculat deja?

Știa că soția lui ieșise să alerge.

— *Si, Señor doctor.* Se opri, părând ușor tulburată. Mă scuzați, spuse ea încet, concentrându-se. Am vrut să spun, da, domnule Dr. Wyatt. Copiii s-au sculat.

James îi zâmbi.

— Te descurci foarte bine cu engleza, Juanita.

Ea încuviință din cap politicoasă, zâmbindu-i sfioasă.

— *Missus Wyatt* e un bun profesor.

Poarta laterală se deschise, iar sistemul de alarmă scoase un *bip*. Când alarma fu imediat deconectată, Jim știu că era soția lui, Cynthia,

care se tocmai se întorsese de la joggingul de dimineață. Ea-și făcu apariția, însoțită de câinele ei, un rottweiler. Dădu drumul câinelui din lesă, iar acesta se năpusti bucuros spre Jim.

— Ușurel, Arnold, spuse el răsând, pe jumătate enervat și pe jumătate încântat de faptul că animalul era atât de bucuros să-l vadă. Îl scărpină între urechi pe animal și-l mângâie pe spate, în timp ce o privea pe Cynthia venind în direcția lor. Purta un tricou alb fără mâneci și pantaloni scurți de jogging de un albastru deschis. Era în continuare cea mai frumoasă femeie din câte cunoscuse vreodată. Ea-i zâmbi, își scoase banderola de pe frunte și își scutură ușor părul roșcat și umed.

— Bună dimineața!

Admirându-i picioarele bronzate și formele zvelte, James îi zâmbi la rândul său, ridicându-și cana de cafea drept salut.

— Ai alergat bine?

— Minunat! Ea se trânti în scaunul opus și expiră prelung. Niște suc de portocale, te rog, Juanita, și un prosop. Sunt udă leoarcă.

— Da, doamnă.

James observă broboanele de sudoare de pe fața și de pe claviculele Cynthiai. Ochii ei de culoarea alunei îi surprinseră privirea și îl dojeniră blând.

— Mi-aș fi dorit să vii și tu cu mine în dimineața asta.

— Poate mâine. Nu am prea avut chef de alergat azi dimineață. Își luă ziarul. Juanita se descurcă foarte bine cu engleza.

— E chiar isteață, spuse Cynthia, evident nelăsându-se păcălită de schimbarea lui subtilă de subiect. Mă bucur că ai fost de acord să o angajăm. Mi-a ușurat mult treaba, iar copiii o adoră. Îi învață spaniolă.

— Asta-i bine.

Se pitulă în spatele ziarului său, sperând ca ea să nu bage de seamă că era din nou hăituit de gânduri negre. Cu toate acestea, cum ar fi putut oare să nu bage de seamă? Îl iubea. Era sensibilă la schimbările lui de dispoziție, iar el realizase de ceva timp că ea recunoscuse problema.

— Astăzi lucrezi la clinică?

— E marți, spuse el sec, împăturindu-și ziarul cu interiorul în afară.

Nimic nou la departamentul de afaceri externe. Probleme cu bugetul federal. Tulburări în Rusia împărțită. Conflicte în Orientul Mijlociu. Deciziile obișnuite care reușesc să constrângă idealurile la compromis sau complezență. Sau care generează violență.

Nu din nou, Cynth, se gândi el. Nu adu iarăși vorba despre asta. Nu încerca să mă convingi să renunț. Își iubea soția, o adora, dar ce lucru bun ieșea din astfel de divergențe de opinie între ei? Ultima oară când ea îi sugerase lui Jim să nu mai lucreze la clinică, sfârșiseră într-o ceartă groaznică. El îi aminti că banii pe care-i câștigase în ultimii patru ani la clinică reușiseră să achite toate împrumuturile pe care le luase ca student pentru a-și încheia studiile medicale. Cu banii achitați, reușiseră să economisească suficienți bani de la cabinet pentru a da avansul pentru casa aceasta superbă din Mill Valley. Ea-i spusese atunci că nu banii erau subiectul discuției și că locuința nu era cel mai important lucru, dar el o întrebase dacă ar fi preferat să-și crească copiii la oraș.

Subterfugiu. Asta era tot. Dar cu toată vehemența discuției lor, niciodată nu atinseseră problema reală. Și despre asta el nu voia să discute.

El îi explicase, desigur. Ea înțelesese adevăratul motiv care-l determina să facă ceea ce făcea. Și era justificat, oarecum. Îi explicase în urmă cu cinci ani când discutase prima oară cu ea despre faptul că urma să lucreze la clinică. Ea-i admirase atunci decizia și promisese să-l susțină în tot ce făcea. Nu așa făcuse întotdeauna?

Ceva însă se schimbase după aceea. Nu era sigur ce anume, dar în interiorul lui avu loc o schimbare subtilă, o cedare care le afectase relația.

Nu că ar fi fost nefericiți. Ea-i spusese destul de des că nu putea fi mai fericită decât era. Iar el făcea tot ce-i stătea în puteri să fie afectuos, tandru, grijuliu, harnic, devotat familiei sale, dedicat muncii pe care o făcea. Era un om cu sentimente și principii profunde, hotărât să acorde cea mai bună îngrijire de care era capabil tuturor pacienților săi.

Cu toate acestea, vedea o privire în ochii ei, o expresie îngrijorată... ca și când s-ar fi îndoit că el ar fi fost fericit cu ea. Știa de ce avea ea îndoielile acestea, își dădea seama că existau săptămâni când nu

facea dragoste cu ea. Dar erau și alte momente, când avea o nevoie nepotolită, aproape ca și când actul în sine al împreunării fizice l-ar fi putut elibera de orice l-ar fi chinuit.

— De ce nu plecăm undeva în weekendul acesta?

El oftă. Ea-și imagina, probabil, că o schimbare de decor i-ar fi ridicat puțin spiritul și i-ar fi luat gândurile de la muncă. Ei bine, de ce nu? Alan Keller putea să-l ajute, îi era dator la cabinet. Jim îl înlocuise weekendul trecut.

— Bună idee. Ce propui?

— Ce-ar fi să mergem la Carmel? Au trecut două luni de când am fost acolo. Sau ne-am putea întoarce la Calistoga. Motelul acela cu mic dejun inclus a fost drăguț.

Întoarse încă o pagină a ziarului și ajunse la știrile regionale.

— Bine.

— Sau am putea rămâne aici, să o rugăm pe mama ta să-i țină pe copii și peste noapte, apoi să închiriem câteva filme de dragoste, să pornim căldura în *spa*, și să punem niște șampanie la rece.

— Cum vrei, spuse el, cu ochii ațintiți la articolul minuscul din josul paginii. O tânără fusese găsită moartă în apartamentul ei din San Francisco. Investigațiile preliminare eliminaseră posibilitatea crimei și luau acum în calcul suicidul. Cu toate că nu se găsisese niciun bilet, prietenii declaraseră că fusese foarte abătută în ultimele zile. Autopsia avea să stabilească restul.

James nu recunoscuse numele tinerei, dar îi cunoștea fața. El fusese cel care-i făcuse avort în urmă cu șase zile.

Un fior rece îl cuprinse.

Oprește-te! se dojeni el. N-are nimic de-a face cu tine. Existau șanse mari să nu aibă nimic de-a face cu el. Probabil avusese o mulțime de probleme care i se păruseră copleșitoare. Pe una din ele i-o rezolvase el, dar nu putea rezolva totul. Cum ar fi putut, în puținele minute pe care le petrecuse cu ea? Cincisprezece. Atât era necesar pentru toată procedura. Și ea nu prea spusese nimic, nu? Încercă să-și amintească.

— Mă doare. O, Doamne, mă doare. Au spus că nu va dura.

Dar oare fusese ea, sau o alta? Nu conta cât de blând încerca să lucreze, acuza aceasta rămânea una continuă. Își consola pacientele

cât putea mai bine spunându-le că avea să se termine totul curând. Uneori se întreba dacă nu cumva sunetul aparatului era cel care le determina trupul să se încoarde și le intensifica durerea.

Uneori, auzea sunetul acela îngrozitor de aspirație chiar și în visele sale.

Grotesc.

Imposibil de uitat.

Și necesar, dacă voia să-și termine treaba cu bine.

— Jim?

El clipi, privi cu asprime și o descoperi pe soția lui privindu-l îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse el repede. Doar aceeași știre nenorocită în fiecare zi. Împături ziarul pentru ca știrea să rămână ascunsă în interiorul acestuia și-l aruncă pe jos. Nu voia mizeria aceea pe masă. Nu o voia nicăieri în apropierea lui. Se sili să zâmbească, își luă cana cu cafea și luă o gură. Așa, ce spuneai?

Juanita le aduse micul dejun — ouă ochiuri, suc de portocale proaspăt stors și briose proaspăt coapte din țărățe, toate servite elegant pe farfurii din porțelan de Lenox. Lui nu-i era foame, dar se sili să mănânce. Avea nevoie de caloriiile acelea pentru a putea trece cu bine de ziua aceasta, plus că nu voia să o îngrijoreze pe Cynthia.

Poate că ar fi reușit să mențină aparențele, dacă nu ar fi năvălit tocmai atunci cei doi copii ai săi în curtea din spate, dornici după sărutări și îmbrățișări din partea mamei și a tatălui lor. El era dornic să scape de amândoi, șocat de câtă durere îi producea priveliștea lor jucându-se cu Arnold.

Cynthia râse când le văzu caraghioslăcurile. Patricia, pe drept poreclită Greieraș, țopăia încântată în jurul câinelui, în timp ce fratele ei, Todd, alergă după mingea de tenis. De îndată ce o prinse în mână, o aruncă peste gazon, iar câinele porni ca nebun după ea.

— Prinde, Arnold!

Dar nu fusese nevoie să rostească comanda.

James se simți năpădit de dragoste privindu-și copiii. Iar odată cu dragostea venea și jalea. Îl dureau inima, de-a dreptul îi bubuia, de-o groază negrăită. Le asculta râsetele și îi privea cum se joacă, niște

izvoare colorate de bucurie în curtea lui din spatele casei... și simți o durere sfâșietoare de care nu se putea scăpa și pe care nu o înțelegea. Era zdrobit sub povara ei.

— Ce este, Jim? îl întreabă Cynthia, iar el se uită la ea, surprins să descopere că ochii săi erau plini de lacrimi.

— Nimic, spuse el din nou, pentru că nu putea pune în cuvinte ceea ce simțea. Uneori frumusețea reușea să-l impresioneze în felul acesta. Își amintea că se simțise la fel atunci când Cynthia acceptase să se căsătorească cu el. Fusese copleșit de recunoștință, uimit de norocul care dăduse peste el.

Își împinse scaunul înapoi și se ridică în picioare.

— Ar fi timpul să pornesc la drum. Altfel o să întârzii. Pe Golden Gate Bridge avea să fie un trafic nebun.

Însoțindu-l, Cynthia își petrecu un braț pe după al său și îi zâmbi jucăușă.

— Întotdeauna ai putea aștepta încă o oră și ai evita în felul acesta traficul. Eu trebuie să fac duș. N-ai vrea să mă săpunești puțin pe spate?

El răsă, dar nu-i răspunse. Își lăsă brațul în jos, își puse mâna relaxat pe după mijlocul ei, silind-o astfel să intre înaintea lui în casă.

Ea traversă sufrageria lor cu tavanul boltit, cu pereții plini de rafturi de cărți și cu șemineu. Îi luă jacheta tip sport și i-o ținu în așa fel încât să se poată îmbrăca cu ea. Veni apoi înaintea lui, îi aranjă gulerul și-și trecu mâinile peste haina lui. Își ridică apoi privirea cu tandrețe la el.

— Doctore Wyatt, ești foarte atrăgător.

El icni drept răspuns.

Cynthia se întinse, îi atinse obrazul, atrăgându-i atenția.

— Te iubesc, Jim. Știi asta, nu-i așa?

Jim o privi scurt în ochi apoi se aplecă spre ea, sărutând-o apoi ferm pe buze.

— Știu. Se îndreptă și zâmbi trist. Numai Dumnezeu știe de ce.

— Pentru că îți pasă atât de mult, spuse ea.

El se rugă să fie adevărat, ca oricine îl cunoștea pentru zece minute să-și dea seama că nu era așa cum îl numeau acei militanți *pro-viață* în scrisorile anonime pe care le găsea mult prea des în corespondența

sa. Una venise chiar ieri. Un fanatic creștin îi trimise niște citate din Scriptură, unde se vorbea despre focul lui Dumnezeu care era gata să-l mistuie pe cel nelegiuit. Scrisoarea ajunsese cenușă în cămin. Nu-i spusese Cynthiai nimic despre ea, și nici n-avea de gând să-i spună. Ar fi îngrijorat-o. Se mai întâmplase de două ori înainte când primiseră amenințări cu moartea. Scrisoarea aceasta fusese chiar blândă în comparație cu acelea, obișnuitele cuvinte mușcătoare și întrebări retorice care aveau rostul de a-l rușina și a-l intimida.

Cu toate astea, îl uimise. Îl uimea de fiecare dată – aproape la fel de mult cât îl uimea să o vadă pe Cynthia furioasă. Cum puteau niște oameni care susțineau că trăiau o viață în numele lui Isus să fie atât de nemiloși în condamnarea și judecata lor, întrebuse ea?

— S-au gândit măcar o dată să se pună în locul tău? Nici măcar nu încearcă să înțeleagă ce anume îl determină pe un om ca tine să faci ceea ce simți că trebuie să faci. Și-apoi, dacă avortul nu este permis, atunci cum de e legal? De ce plătește guvernul pentru asta?

El nu avusese niciun răspuns la nedumeririle ei. Nici atunci, și nici acum.

O privi cum se întoarse să-i ia geanta din piele neagră. Era grea, dar nici pe departe atât de grea pe cât îi era inima împovărată. Și nu era drept. Îi păsa prea mult. Știa ce se întâmpla când nu era nimeni care să te ajute. Îi mulțumea lui Dumnezeu că Cynthia înțelegea asta.

Ea-l sprijinise de la bun început în munca lui, la fel cum tot ea îl ajutase financiar în ultimii ani ai pregătirii sale medicale. Anii aceia fuseseră grei, ani de sacrificiu și lipsuri. Ea-i spusese că atunci își dăduse seama cât de mult îi păsa lui de pacienți, în ceasurile lungi în care învățase și lucrase cu pacienții de care avusese grijă pe atunci, văzându-i durerea pe care o simțea când pierdea câte un pacient, indiferent cât de deznădăjduit era cazul respectiv. Ea-i cunoștea temerile și convingerile. Îi cunoștea visele. Îi cunoștea inima. Și-l iubea din toate aceste motive.

Asta îl și ajuta să meargă mai departe. Soția lui. Familia lui. Dragostea lor...

Ea-i întinse geanta și îi ură numai bine pentru ziua ce-i stătea înainte.

Jim luă geanta din mână ei.

— Am câteva paciente pe care trebuie să le văd la spital. Apoi voi fi la birou pentru câteva ore. Nu voi ajunge la clinică decât pe la unu.

Ea ştia că ceea ce-i spunea el de fapt era că urma să vină târziu acasă.

— Să-ţi păstrez cina caldă?

— Nu. Nu avea să-i fie foame. Se aplecă spre ea şi o sărută uşor. Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Cyn.

— Ai munci până ai cădea mort, spuse ea cu un zâmbet afectuos. Îi trase capul la ea încă o dată şi-l sărută hotărâtă. Te voi aştepta.

Elizabeth Chambers se auzi prin interfon.

— Câte paciente sunt?

— Douăsprezece.

Dacă aşteptau prea mult, una sau două cliente probabil aveau să-şi ceară banii înapoi şi aveau să plece.

— Avem vreun semn de la Dr. Wyatt?

— Încă nu.

Elizabeth strânse din dinţi şi se stăpâni să nu răbufnească. Dr. Franklin plecase deja acasă, că altfel l-ar fi bătut la cap până accepta să mai stea o oră. Întârzierile Dr. Wyatt deveneau deja un obicei. Poate că trebuia să-i crească puţin salariul. Nu se îndoia că asta l-ar fi făcut să vină la timp la clinică. Din nefericire însă, chiar acum trebuia să se descurce cu lucrurile aşa cum erau.

— Sună-l la birou. Vezi dacă are vreo urgenţă la spital.

— Jim sună întotdeauna dacă...

— Am spus să-l suni.

— Da, doamnă Chambers.

— Şi spune-i Brendei că vreau să vorbesc cu ea. Îşi luă degetul de pe aparatul de interfon şi hotărî să nu accepte niciun fel de scuze. Elizabeth îşi luă creionul şi începu să lovească în masă cu el, apoi îl aruncă enervată pe birou. Acum însemna acum, nu peste cinci minute. Închise registrul, deschise sertarul de la biroul ei, aruncă registrul în el şi îl închise trântindu-l.

Ce zi! Uneori se întreba de ce nu renunța la slujba asta nenorocită. Dacă n-ar fi avut un salariu atât de bun, ar fi plecat de mult. Se săturase până peste cap să rezolve problemele altora, probleme pe care și le creau singure și pe care ea trebuia să le facă dispărute. Cea mai mare parte a banilor mergeau la corporația care deținea clinica, cu toate că numele lor nu apăreau nicăieri. Voiau să stea departe, într-un anonim steril, într-un zgârie-nori elegant.

O dorea deja capul, și abia dacă trecuse de ora unu. Pe la trei avea să o doară îngrozitor. Își dorea să aibă un martini la îndemână. Sau puțină tequila. Ar fi fost bine. Orice numai să-și paralizeze pulsatul surd din tâmpile.

Nu se putea baza pe nimeni. Trebuia să supravegheze totul de una singură, pentru că nu putea avea încredere în oameni să facă ceea ce spuneau că aveau să facă. Spre exemplu, Dr. Wyatt. Spusese că avea să ajungă la clinică la unu, și avea să apară relaxat abia pe la unu jumate. Sau alții care făceau mai mult decât li se spunea, ca Brenda, care răspundea la întrebările clientelor cu niște informații care le speria pe acestea de moarte și le făceau să dea bir cu fugiții. În dimineața asta plecaseră două. Șase sute de dolari aruncați pe geam. Proasta!

Auzind ciocănitul nesigur de la ușă, Elizabeth se stăpâni.

— Intră, strigă ea, zâmbind rece când intră Brenda. Îi făcu semn acesteia să ia loc pe scaunul de lângă birou. Elizabeth o măsură din priviri, admirându-i înfățișarea ordonată. Brenda era o tânără atrăgătoare de culoare, studentă la universitatea din California San Francisco – unde se pregătea să devină asistentă în îngrijirea gravidei – și venise în urmă cu patru luni să caute de lucru la clinică. Spusese că dorea să le ajute pe femei. Elizabeth o văzuse sinceră și știuse că avea să le fie de ajutor. De asemenea îi recunoscuse și nevoia: avea nevoie de bani pentru a-și încheia studiile.

Elizabeth se aplecă înainte în scaunul ei din piele și-și odihni relaxată o mână peste cealaltă pe sugativa de culoarea vinului roșu.

— Phyllis mi-a spus că două dintre clientele noastre au plecat azi dimineață după ce au stat de vorbă cu tine.

Elizabeth ridică din sprâncene când Brenda nu spuse nimic.

— E adevărat?

— Da, au plecat, spuse Brenda, încercând să nu pară că bate în

defensivă. Phyllis fusese furioasă când plecase a doua dintre ele și dorise să știe ce făcea să le „alunge.” Brenda îi spusese că nu făcea nimic să alunge pe nimeni, dar Phyllis nu fusese deloc convinsă de spusele ei. Spera să aibă parte de o discuție corectă cu Elizabeth, care fusese întotdeauna cordială și fermă de partea drepturilor femeilor. Cu siguranță ea avea să înțeleagă.

— Mi-au pus anumite întrebări.

— Despre procedură.

— Da.

— Și tu le-ai răspuns.

— Da.

— În detaliu.

— Cât de puține detalii cu putință, dar ele...

Elizabeth își ridică mâna oprind-o să se justifice.

— Ai urmat cursul nostru de pregătire, spuse ea rece, ținându-și cu mari eforturi furia în frâu. Nu ar fi fost de niciun folos să se oțărască la fată, ceea ce ar fi făcut-o să pară că ei nu-i păsa de femeile acestea. Sigur că-i păsa! Știi doar ce se cuvine și ce nu, Brenda. Femeile care vin aici să fie ajutate de noi sunt într-o stare emoțională foarte delicată. N-au nevoie de informații. Au nevoie să fie sfătuite cu multă atenție și cu toată blândețea. Ele vor ca noi să le ajutăm să ia decizia corectă.

— Înțeleg toate acestea, spuse Brenda, evident tulburată, dar pacienta care a venit azi de dimineață era înlăcrimată. Nu era sigură de ceea ce dorea când a venit în camera de examinare.

— Așa că ai decis tu pentru ea, spuse Elizabeth printre dinți, furioasă.

— Sigur că nu. I-am răspuns doar la întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— Despre dezvoltarea fetală. A spus că sarcina ei are aproape patru luni. M-a întrebat dacă inima copilului bate deja și dacă are activitate cerebrală. O prietenă îi spusese că da, dar nu era sigură. Așa că m-a întrebat pe mine, iar eu i-am spus adevărul.

— Și ai făcut-o să se simtă rușinată, spuse Elizabeth supărată.

— Nu asta a fost intenția mea.

— Poate că nu asta a fost intenția ta, dar acesta a fost rezultatul

interferenței tale. Și atunci ce efect ai avut tu asupra ei? Ai ajutat-o? Era prietenul ei în sala de așteptare să o sprijine? Se va căsători cu ea? De fapt, mai are vreo legătură cu ea? Familia ei o va susține? Câți ani avea? Paisprezece? Cincisprezece? Ce se va întâmpla cu ea acum dacă i-ai spus adevărul?

— A plecat înainte să apuc să discut cu ea toate astea, spuse Brenda mâhnită.

— Da, a plecat. Speriată de moarte din cauza ta. Brenda, dragă, avem motivele noastre pentru care vă pregătim temeinic. Credeam că ai înțeles.

— Înțeleg, dar o femeie are dreptul să ia o decizie după ce a fost informată corect.

— Nu era o femeie! Era un copil! Un copil tulburat, care avea nevoie de o scăpare, iar noi i-am oferit aceste servicii! Acum ce-o să facă? N-avea niciun rost să-i spună Brendei faptul că până și Curtea Supremă era de acord că o femeie nu trebuia să știe prea multe și, de fapt, erau de acord că cu cât știau mai puțin, cu atât mai bine.

Când o văzu pe Brenda șocată de ieșirea ei, Elizabeth se lăsă pe spate, controlându-și din nou furia. Expiră încet, încercând să se liniștească.

— Dacă fata aceea ar fi avut nevoie de informațiile pe care i le-ai oferit tu, nu crezi că s-ar fi dus mai degrabă la un centru de consiliere pentru femei însărcinate și nu ar fi venit la mine?

— Nu știu. Era foarte derutată. Nu știa ce să facă...

— Cu atât mai mult tu trebuia să o sfătuiești corespunzător.

Sună telefonul. Enervată, Elizabeth ridică receptorul.

— Nu acum, Phyllis. Sunt într-o ședință.

— E domnul Ord, din nou.

Un val de furie îi năvăli în vene odată cu adrenalina pe care o descărcă. Domnul Ord era directorul de la școala unde învăța fiica ei. Kip intrase în vreun bucluc. Din nou. De câte ori trebuia să mai treacă prin asta înainte ca fiica ei să se maturizeze?

— Roagă-l să aștepte o clipă. Trănti receptorul în furcă și o privi pe Brenda. Trebuie să vorbesc pe față cu tine de data asta, Brenda. Am discutat despre toate lucrurile astea cu tine și nu-mi place să fiu nevoită să repet iar și iar lucruri de o asemenea importanță. Deci uite

cum stau lucrurile. Fie faci lucrurile așa cum te-am instruit noi, fie pleci. M-ai înțeles?

— Da, doamnă.

Elizabeth recunoscuse scăpărarea din ochii Brendei, zelul ei de a le ajuta pe femeile aflate la ananghie.

— Știu că e greu, spuse ea, încercând să mai domolească puțin lucrurile. Nu voia să fie nevoită să caute o altă asistentă. Erau tot mai greu de găsit. Brenda, știu cât de mult îți pasă, și tocmai această calitate a ta m-a făcut să te angajez. Dar trebuie să-ți înfrângi sentimentele personale și să te gândești ce este mai bine pentru tinerele acestea. Pune-te în locul lor. Cum vor reuși să-și crească copilul în această perioadă a vieții lor? Sarcina este un dezastru pentru ele, pentru familiile lor, pentru toți. Noi le putem ajuta. Și le ajutam.

Brenda oftă prelung.

— Știu. Vă rog să mă iertați.

— Bine, spuse Elizabeth, stăpânindu-și nerăbdarea. Te poți întoarce la lucrul tău acum. Dar să nu se mai repete.

De îndată ce Brenda închise ușa după sine, Elizabeth luă din nou receptorul din furcă și apăsă câteva butoane, silindu-se să adopte un ton amabil când vorbește.

— Bună ziua, domnule Ord. Cu ce vă pot fi de folos?

— A trebuit să o trimit acasă pe fiica dumneavoastră pentru că era în stare de ebrietate, doamnă Chambers.

— Cum ați spus?

— Am spus că a trebuit să o trimit pe fiica dumneavoastră acasă pentru faptul că era în stare de ebrietate.

— Stare de ebrietate? Trebuie să fie o greșeală.

— Nu este nicio greșeală, doamnă Chambers. Duhnește a bere. Domnișoara Cavendish a adus-o acum câteva minute în biroul meu, după ce Kip a vomitat în sala de clasă. Chiar acum este în cabinetul asistentei și are o criză de plâns.

— Nu știu despre ce vorbiți. Kip nu bea. Și cine este această domnișoară Cavendish?

— Domnișoara Cavendish este profesoara de engleză a fiicei dumneavoastră, spuse el sec.

— O, spuse ea, cu fața roșie ca racul, simțindu-se năpădită de

resentimente. Am uitat. Nici nu era de mirare. Aceasta era a treia școală privată pe care o frecventase Kip în ultimii doi ani. Cum ar fi trebuit să țină numele tuturor profesorilor ei? O, dar de ce-i făcea fata ei iarăși una ca asta? Nu o mai putea controla deloc de când implinise treisprezece ani. Ce, Kip își imagina că nu umbla vorba? Avea să sfârșească din nou la școala de stat, și apoi ce șanse mai avea să ajungă cineva? Avea să fie norocoasă dacă învăța să citească și să scrie!

— Fiica dumneavoastră are nevoie de consiliere, doamnă Chambers.

— Dar a *fost* consiliată. Psihiatrii și psihologii se pricepeau întotdeauna de minune să găsească vinovați. Mama. Tatăl. Societatea. Asta era în neregulă cu Kip. Fata dădea întotdeauna vina pe altcineva pentru problemele ei, în loc să și le asume! Și cu ce o ajutase asta până acum? Ei bine, se săturase, se săturase de propria ei fică.

— Îmi pare rău că v-a pricinuit probleme. O să trimit pe cineva să o ia. Avea să-l sune pe fostul ei soț și să-i spună s-o pună pe noua lui soție să o ia. Amărăciunea i se amestecă cu resentimentele. Fostul ei soț era întotdeauna atât de dispus să-i spună că era o mamă jalnică. Ei bine, haide să vedem cât de bine se descurca el cu Kip!

— Asta nu va fi necesar, doamnă Chambers.

— Dacă n-ar fi fost necesar, de ce v-ați pierdut timpul să mă sunați?

— Kip a făcut niște acuzații.

Elizabeth încremeni.

— Cum ați spus?

— Acuzații...

— Da. V-am auzit. Ce fel de acuzații?

— A spus că ați lovit-o, nu o dată, ci de mai multe ori.

— Nu-i adevărat! O disciplinase, da, o trimisese în camera ei, chiar strigase la ea la un moment dat când sărise calul. Dar niciodată nu o lovise pe fiica ei. Nu în felul în care spunea el. Nu mi-am abuzat niciodată fiica, domnule Ord, și mă simt ofensată de acuzația dumneavoastră.

— Nu eu v-am acuzat, doamnă Chambers. Fiica dumneavoastră a făcut-o.

Elizabeth simți cum îi clocotește furia în vine. Câtă nrecunoștință!

Făcuse totul pentru a-i merge bine lui Kip, și uite unde ajunsese cu asta.

— Bun, domnule Ord. Spuneți-i fiicei mele să sune la protecția copilului. Vă rog, puteți face asta pentru mine, da? Dacă sunt așa o mamă jalnică, poate că va fi mai fericită într-o familie de împrumut!

Trânti receptorul în furcă.

Cineva bătu la ușă.

— Ce e?

Phyllis își vârî capul pe ușă și trase o grimasă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Am vrut să vă anunț că a sosit Dr. Wyatt.

— Bun, spuse ea și-și privi ceasul de la mână. Întârziase douăzeci și cinci de minute. Asta însemna șase sute de dolari pe apa sâmbetei! Pe lângă cele două cliențe pe care le pierduse Brenda, pe ziua asta avea o pierdere de o mie două sute de dolari.

Ce n-ar fi dat să mai găsească un al doilea Dr. Franklin. Cineva rapid și eficient. Sigur, și el avea slăbiciunile lui. Chiar ieri, o fată devenise isterică în momentul când Dr. Franklin începuse procedura. El îi spuse să își țină gura. Începuse și era deja prea târziu să se mai oprească. Îi spuse că ar fi trebuit să se gândească la toate înainte să intre pe ușă.

Înfiorată, Elizabeth se ridică de la birou. Fusesse silită să discute cu el despre asta. Iar el nu fusese deloc încântat de faptul că trebuia să dea socoteală înaintea unui simplu director, dar ea nu putea trece cu vederea atâta lipsă de sensibilitate. Înțelegea faptul că el se supăraseră, dar dacă o trata în felul acesta, fata avea să le spună altor fete aflate în situația ei să se ducă în altă parte. Și chiar și ea avea să caute ajutor la altă clinică, dacă ajungea vreodată din nou în aceeași situație.

Și de obicei apărea o situație identică. Fetele astea pur și simplu nu învățau nimic din greșelile lor. De fapt, ajungeau adesea să rămână însărcinate după numai câteva luni. Cu toate că la plecare le indicau fetelor să folosească metode de contracepție, fetele fie nu se oboseau să le folosească, fie nu erau consecvente, crescând astfel șansele de a rămâne din nou însărcinate. Era descurajator, adesea de-a dreptul enervant. Totuși, era în același timp profitabil, iar comportamentul

său fusese, spus fără ocolișuri, de-a dreptul nepotrivit pentru bunul mers al afacerii.

Gura lui Elizabeth se arcui într-un zâmbet pe jumătate cinic. Știa exact care butoane trebuiau acționate pentru a-l face pe Dr. Franklin să lucreze cum se cade. Purtarea lui față de pacienți în dimineața aceasta fusese amabilă, chiar consolatoare.

Acum, era rândul Dr. Wyatt.

Jim intră în vestiar, își scoase jacheta și își scoase de pe etajeră un halat de unică folosință din hârtie albastră. Își strecură brațele în mânecile acestuia, în așa fel încât să-i poată fi legat pe la spate.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic rău la birou azi de dimineață, Jim, i se adresa o voce din prag. Își ridică privirile și dădu cu ochii de Elizabeth.

— Un caz nou.

— O urgență?

El îi simți furia rece pitită sub zâmbetul formal.

— Două dintre clientele noastre au plecat de aici azi dimineață.

— Pacienta mea era la a treia sarcină. Două au sfârșit în avort spontan. Internarea unei paciente în spital pentru pinere sub observație ia timp.

Nici nu știa de ce se justifica în fața ei.

— Îmi imaginez că personalul de acolo s-ar fi descurcat și singuri.

— Posibil, dar mă ocup personal atunci când una din paciențele mele are o problemă.

Ea se zbârli.

— Două dintre paciențele tale aveau mari probleme. Aici. Iar pentru faptul că au avut de așteptat, s-au speriat și au fugit.

— Sau poate că sau răzgândit și nu au mai dorit să facă avort, spuse el rigid, știind că răspunsul acesta nu avea să fie prea bine primit.

Intuise bine. Ochii ei scăpărară de furie.

— Poate că ai dreptate, spuse ea încet, apoi intră în încăpere. Uite,

cecul tău. I-l întinse. El se încruntă. Îl sâcâia aspectul financiar al muncii sale la clinică, și de obicei ea ținea cont de asta, și îi acorda cecul într-un plic. Dar se părea că se simțea datoră să-i reamintească faptul că nu era mai bun decât ceilalți, poate nici măcar nu se ridica la nivelul lor, pentru a emite toate pretențiile. El își primea partea de câștig din afacere la fel ca ea, exact la fel ca Dr. Franklin, la fel ca Phyllis și ca Brenda și ca alte șase persoane.

Fața lui Jim se făcu roșie. Se uită la ea și își simți un mușchi tresărindu-i pe față. Îi venea să-i spună să-și bage bucata aceea de hârtie unde poftea, dar își ținu gura. Întreținerea unei clinici pretindea mulți bani. Iar asigurarea de malpraxis era ucigătoare. Ce alternative avea?

— O să-l iau mai târziu.

— Ți-l pun în jachetă, ce zici? Spuse ea, cu o nuanță batjocoritoare evidentă în voce.

— Am spus că-l iau mai târziu. Trecu pe lângă ea și ieși. Parcurse holul până în primul cabinet și luă fișa din suportul special de lângă ușă. Era un formular simplu, pe care erau trecute câteva date minime despre pacienta care-l aștepta înăuntru. Alăturat se afla consimțământul semnat de aceasta. El citi totul. Oftând, intră în cabinet, abia aruncându-i o privire fetei de pe masă.

— O să mă doară?

— E posibil să doară puțin, spuse el, zâmbindu-i cu puțină încurajare pe care i-o putea oferi.

Ea continua să vorbească în timp ce el făcu rapid pregătirile, iar cuvintele păreau să curgă din ea animate de frică. El încercă să o facă să se relaxeze puțin. Ea tăcu pe tot parcursul procedurii, încordată de durere. Una dintre „asistente” scoase tăvița din cabinet.

Când termină, Jim își scoase mânușile și le aruncă într-un coș de gunoi. Totul mersese rapid și ca pe roate. Era bun în ceea ce făcea. Meticulos. Elizabeth îl încuraja întotdeauna să finalizeze procedura apoi să se ducă în camera alăturată, lăsând-o pe una din consiliere să-i dea fetei instrucțiunile ulterioare. Dar azi nu procedă la fel. Rămase în cabinet, preocupat, și vorbind blând fetei care tăcea. Ar fi vrut să-i spună ceva pentru a-i ușura starea, dar nu-i veneau cuvintele.

— Vei fi bine, spuse el, și o bătu ușor pe braț.

Ea-și întoarse puțin capul și își ridică privirea la el.

Privind-o în ochi, Jim se simți rănit. Mai rău, își aminti articolul pe care-l citise în dimineața aceea în ziar.

Dynah ședea îngrozită în sala de așteptare a clinicii. Alte șase lăte ședeau pe scaunele din încăpere, toate cu spatele lipit de perete. Mama lui Dynah ședea alături de ea. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru asta, observând că toate celelalte erau singure. Cu toate astea, era chinuită. Oare făcea ce trebuia? Era oare aceasta singura cale de ieșire?

Nimeni nu spunea nimic.

Nimeni nu privea pe nimeni.

Inima îi bătea cu putere de fiecare dată când se deschidea ușa și chemau un alt număr. Fiecare loc eliberat se ocupa curând cu o altă fată sau femeie care intra. Numai străine. Toate apropiate în suferința lor privată. Se temea că avea să i se facă rău.

— Mamă, nu știu dacă pot face asta, spuse ea în șoaptă, tremurând.

Hannah auzi teama din vocea fiicei ei și o luă de mână, ținându-i-o în poală, între mâinile ei.

— Șșșș, o să fie bine. O să fiu cu tine tot timpul.

— Pur și simplu nu știu...

— Nu te silesc, scumpo. Îți promit. Vom vorbi mai întâi cu consiliera, apoi vom vedea ce este de făcut.

Dynah o privi pe mama ei în ochi și nu mai putu spune nimic. Își plecă privirile, nedorind ca mama ei să vadă cât îi era de frică. Îi era atât de frică de faptul că ea era cauza unei spărturi în căsătoria părinților ei.

— Presupun că e singura cale. Nu știu ce altceva să fac.

O, Dumnezeule, o, Dumnezeule, o Dumnezeule, asta trebuie oare să fac? Dacă e bine, de ce simt involburarea asta în mine și frica asta îngrozitoare? Nu văd cum aș putea ieși din nebunia în care am intrat. Nu a fost vina mea, Doamne. De ce s-a întâmplat? De ce?

Dynah se lupta cu lacrimile, știind că dacă plângea avea să o iulbure și mai tare pe mama ei.

Hannah simți chinul fiicei ei și îi spuse:

— Va fi bine, spuse ea din nou, agățându-se de cuvintele astea goale, dorindu-și să le fi putut crede. Fiica ei nu avea să fie singură, așa cum fusese ea. Avea să o aibă pe mama ei alături, să o țină de mână în tot acest timp și să o iubească mai apoi. Totul avea să fie bine până la urmă. Dynah nu avea să sufere așa cum suferise ea.

Așa cum suferea încă și acum...

Ușa se deschise din nou, iar o femeie de vârstă mijlocie îmbrăcată în alb apăru în prag.

— Douăzeci și opt.

— Noi suntem, spuse Hannah încetișor, ridicându-se în picioare, ținând-o ferm pe fiica ei de mână.

Apoi au fost conduse într-o sală de examinare și li se alătură o tânără asistentă de culoare care se prezentă pe numele de Brenda. Brenda citi formularul pe care-l completase Dynah, reverificându-i datele.

Dynah îi puse câteva întrebări la care primi câteva răspunsuri vagi. Cu toate că tânăra părea tot mai inconfortabilă, Dynah simți că trebuia să insiste.

— Trebuie să știu, Brenda. Vrei să-mi spui, te rog, adevărul?

Tânăra asistentă rămase privind-o de parcă ar fi avut o dilemă. Tăcu o clipă, apoi scutură din cap.

— Cred că v-ați simți mai în largul dumneavoastră cu privire la procedura aceasta dacă ați sta de vorbă cu directoarea noastră. Doamna Chambers vă va putea da toate asigurările de care aveți nevoie. Ați dori să vorbiți cu ea?

— Vă rog, spuse Dynah.

Brenda se duse drept la Elizabeth.

— Am o tânără și mama ei care doresc să vorbească cu dumneavoastră.

— N-am timp de asta, spuse Elizabeth, frământându-și tamplele.

— Au dorit să vorbească cu dumneavoastră, insistă Brenda. Au câteva întrebări la care doresc răspuns. Elizabeth își ridică fruntea și o privi pe Brenda, care își deschise brațele. Îmi pare rău, doamnă Chambers, dar au insistat. Mă tem că vor pleca dacă nu veți vorbi cu ele.

— Cât timp are sarcina?

— Patru luni jumate.

Al doilea trimestru. Asta însemna mai mulți bani.

— Ce-ai observat la ele?

— Fata pare să aibă dificultăți să accepte că avortul ar fi singura ei alternativă.

— Iar mama?

— O susține. O ține de mână și îi spune mereu că totul va fi bine.

Bun. Asta ușura cu mult situația.

— Foarte bine. Voi vorbi cu ele, dar lasă-mă zece minute. Trebuie să dau un telefon mai întâi.

De îndată ce Brenda închise ușa, Elizabeth acționă tasta de formare automată a numărului de la biroul fostului ei soț. Secretara ei nu dori să o lase să vorbească cu el.

— Dar nu-mi pasă dacă e într-o ședință! Spune-i că e o urgență legată de fiica lui. Amintește-i că o cheamă Kip.

El intră în legătură cu ea după câteva secunde și dori să știe ce se întâmplase. Ea-i împărtăși ceea ce îi spusese directorul.

— Păi atunci du-te și ia-o! De ce mă deranjezi pe mine cu asta?

— Pentru că ea a făcut niște acuzații absurde cum că eu am abuzat-o!

— Și? Ai abuzat-o?

— Sigur că nu! Am fost căsătorii vreme de zece ani. Ar trebui să mă cunoști mai bine de atât.

— Nu, ai dreptate. N-ai ridicat niciodată pumnul la cineva, dar vorbele te pricepi să le arunci ca pe niște bombe.

Ea-și încheștă dinții, reușind numai cu greu să se stăpânească.

— Uite ce e, spuse el pierzându-și răbdarea. Acum nu am timp pentru asta. N-ai decât să te descurci singură cu asta, Liz. Ședința de azi e importantă. Suntem într-o pauză acum, altfel nici n-aș fi putut sta de vorbă cu tine.

Ce să se mai mire? Nu se arătase prea săritor nici înainte. Cum și-a imaginat că ar fi fost gata să sară în ajutor acum? Chiar dacă era vorba de fiica lui.

— Dar nevastă-ta? Ea n-ar putea să ajute cu ceva? spuse ea încercând să-și ascundă nota de sarcasm din voce, dar eșuând lamentabil.

— Nici Leslie n-are timp. Face bagajele.

— O, făcu ea cu un ton greșos de mieros, și ea te părăsește acum?

— Nu. Mergem în a doua noastră lună de miere. Ea va zbura în Hawaii mâine, să pregătească lucrurile pentru noi. Iar eu o voi întâlni în Maui sâmbătă.

A doua lună de miere. Ce drăguț. Luna lor de miere și-o petrecuseră într-un apartament special pentru studenții căsătoriți din campusul Davis de la UC. Trei ani îl susținuse ea la facultate. El nu o dusesese nici până în Monterey în cei zece ani cât fuseseră căsătoriți. Ea sacrificase mult pentru a-l ajuta să-și împlinească visul. Iar el fusese prea ocupat să-și croiască drumul spre culmi. Acum că ajunsese acolo, putea face tot ce-i plăcea și uita care erau responsabilitățile lui față de ea. O vacanță în Maui. Și unde era ea? N-ar fi ajutat-o cu nimic să se apuce acum să-l implore.

— Leslie ar putea-o lua pe Kip cu ea. Aș putea trimite pe cineva acasă să-i împacheteze lucrurile.

— Nu mi se pare o idee bună, Liz. Kip trebuie să-și rezolve problemele, nu să fugă de ele.

— Adică așa cum faci tu.

El râse lipsit de umor.

— Acceași Liz.

— E fiica noastră, Brian. Amândoi am lucrat și am făcut planuri, și am făcut sacrificii să o avem. Nu știu ce să fac cu...

— Uite ce e, spuse el răstit, întrerupând-o ca de obicei, nu ajungem nicăieri cu asta. Tu ai insistat că vrei custodia lui Kip. Ai primit-o. Ai vrut ca totul să fie așa cum ai vrut tu. Așa a fost. Iar acum te plângi. E tare. Auzi asta, Liz? Curtea a fost de partea ta. O ai pe Kip și pensia alimentară exorbitantă pe care ai pretins-o. A trebuit să mă lupt cu dinții să primesc și eu două weekenduri amărâte pe lună să o văd și eu pe fiica mea! Șapte ani am făcut cum ai vrut tu, iar acum te miri de ce avem problemele astea. Ei bine,

nu-ți imagina că acum o să sar și să repar toată beleaua în care te-ai băgat. Descurcă-te singură!

Clic.

Rănită și furioasă, Elizabeth trânti receptorul în furcă. Rămase o clipă clocotind, apoi formă numărul de la școala privată. Pe când trecu de la secretariatul școlii la secretara directorului și apoi la directorul însuși, dispoziția ei era îngrozitoare, dar totuși sub control.

— Îmi pare rău, domnule Ord, dar tatăl lui Kip nu va veni să o ia. E foarte ocupat cu pregătirile pentru un concediu în Hawaii. Nu se putea abține să nu vorbească cu sarcasm. Dar lucrul de care-i era cel mai urât erau lacrimile care-i ardeau ochii. Se gândi că reușise să treacă de durerea relației ei distruse. Cât de mult o durea să fie folosită și apoi aruncată cât colo.

Pe cât de furioasă era pe Kip, gândul că fiica ei urma să-i fie luată o sfâșia de-a dreptul. De ce îi făcea Kip una ca asta? De ce era atât de răzvrătită și de plină de ură? Îi oferise fiicei ei tot ce avea nevoie. Îi arătase că o iubea oferindu-i tot ce-și dorise. O ținuse în brațe, o hrănise, o sfătuisese. Anul trecut, când Kip fusese atât de îndrăgostită de jucătorul acela de fotbal din ultimul an, nu tot Elizabeth o învățase cum să se protejeze ca să nu-și facă griji că ar fi putut rămâne însărcinată? Nu făcuse rost chiar și de prezervative pentru băiat, pentru ca Kip să nu-și facă griji că ar fi putut lua SIDA? Niciodată nu încercase să o împiedice pe Kip să încerce să-și găsească fericirea. Iar acesta era modul ei de a-i mulțumi pentru înțelegere! Nu era ea de vină pentru faptul că băiatul o părăsise pe Kip sau că de atunci încoace exista un permanent du-te – vino de băieți în viața ei.

— Și-a retras plângerea. Cuvintele calme ale domnului Ord explodară în gândurile ei încărcate de frustrare.

— Ce frumos, ținând cont că nici măcar nu era adevărat ce a spus.

— Pare foarte tulburată și confuză, doamnă Chambers.

— Păi ați spus că e beată.

— E mai mult de-atât.

Elizabeth se uită la ceas. Nu avea timp de asta acum. Brenda avea să bată din nou la ușa ei peste câteva minute. Dacă Kip credea că ea avea probleme, ar fi trebuit să-și petreacă o zi consiliindu-le pe fetele dintr-o clinică de planning familial.

— Știu, domnule Ord. Fac tot ce pot. Aș putea să trimit pe cineva să o ia? Pe cineva dintre angajații mei. Aș putea să cer să o aducă aici la mine la birou.

— Deocamdată nu este nicio urgență, doamnă Chambers. Chiar acum Kip doarme în cabinetul asistentei. O oră sau două nu este nicio problemă.

Îi simți ezitarea, dar hotări să nu se îndoiască de spusele lui.

— Bun. Voi fi acolo la ora trei.

— Aș dori să discutăți cu consilierul școlii.

— Bun. Voi trece și pe la el. Și vă mulțumesc, domnule Ord.

Încheie convorbirea înainte ca el să apuce să mai spună ceva. Cu o problemă rezolvată, se simți mai capabilă să-i facă față următoarei.

Câteva clipe mai târziu, Brenda le pofti în biroul ei pe mama și pe fiica acesteia. Zâmbindu-le călduros, Elizabeth ședea la birou, cu mâinile împreunate pe sugativă, și le cercetă pe amândouă cu o privire care spera să fie primită drept prietenoasă. Observă imediat cerceii micuți cu diamant ai mamei. Cu toate că verigheta îi era simplă, din aur, pe cealaltă mână avea un inel bătut cu diamante. Elizabeth înregistrează și celelalte semne ale nivelului înstărit al familiei acestora. Unghii îngrijite în stil *french*. Un ceas scump. Pantaloni și sacou de firmă. Pantofi italienești. Iar freza nesofisticată pe care o avea cerea bani pentru a o îngriji.

Fiica ei era o fată blondă, cu ochi albaștri, genul acela de fată drăguță care putea ajunge model. Purta o fustă înflorată până la glezne, accesorii largi, un sveter alb și lung, peste o helancă de culoarea caisei. Haine potrivite pentru a ascunde o sarcină nedorită.

Elizabeth observă încă un detaliu când o cântări rapid pe fată din priviri, un lucru care îi iscă înțelegerea și mila. În jurul gâtului subțire purta un lăntișor din aur cu o cruce simplă. *Aici este problema*, gândi Elizabeth, conștientă de povara pe care o putea aduce religia în sufletul unei fete.

- Eu sunt doamna Chambers, sunt directorul acestei clinici. Vă rog, luați loc, spuse ea, oferindu-le două scaune confortabile. Să asiguri un creștin că era dreptul său legal de a face avort nu era mijlocul prin care să reușească să o liniștească pe fata aceasta, dacă aceasta era dilema ei. Erau în joc profunzimea credinței și a convingerilor ei, cu toate că

Elizabeth se îndoia că toate acestea nu ar fi fost insurmontabile. Fata era aici, la urma urmei. Primul și cel mai important pas fusese depășit deja. Ea intrase pe ușa lor, în căutare de ajutor.

Acum avea nevoie de ajutor să-și depășească prostia cu care fuseseră indoctrinați. Existau șanse mari să li se fi servit obișnuita gogoasă a creștinului fundamentalist. Din fericire, ea nu se afla într-o asemenea înrobire spirituală. Frecventa o biserică de cartier progresivă din vecinătate, unde ceilalți îi împărtășeau convingerile și îi aplaudau eforturile. Învășase acolo că Satana era un mit, că Biblia era o colecție de povestioare cu o semnificație mai degrabă simbolică decât literală și că iadul nici măcar nu exista. Era un concept inventat de lideri religioși din dorința de a-și stăpâni turma. Teama era o motivație puternică pentru a fi „bun.” Acum ea se eliberase de toate astea. Credea în Dumnezeu, iar dumnezeul ei era îndurător și plin de dragoste și înțelegător. El îi făcuse pe toți oamenii desăvârșiți, și niciunul din ei nu era exclus din rai.

Elizabeth mai învășase ceva de-a lungul anilor. Întotdeauna era mai bine să abordezi aspectul religios și nu să-l eviți.

— Văd că ești creștină, spuse ea, adresându-se fetei. Îi zâmbi. Și eu sunt.

Hannah se relaxă, expirând ușor. Dacă femeia era creștină, avea să înțeleagă cât de dificil le era. Și în același timp avea să le spună adevărul.

Surprinsă, Dynah nu știu ce să spună. Femeia atrăgătoare din spatele biroului era departe de ceea ce așteptase să vadă. Crezuse întotdeauna că toți cei care lucrau într-o clinică de avorturi erau un fel de monștri. Probabil că fusese o copilărie și o prostie să-și imagineze că așa și trebuiau să arate.

Directoarea le zâmbi din nou.

— Brenda spunea că aveți niște probleme. Aș vrea să vă liniștesc. Vă asigur, procedura este simplă și rapidă. Vei simți un oarecare disconfort. Am dori să vă ținem aici încă o oră după aceea. Mama ta

poate rămâne cu tine, desigur. Peste câteva zile, vei uita totul, și nu va trebui să te mai gândești la asta vreodată.

Hannah își lipi spatele de scaun, iar stomacul i se strânse. Simplă? Rapidă? Oarecare disconfort? Va uita totul? Se părea că multe se schimbaseră.

— Folosiți vreun anestezic?

— Nu, doar dacă fiica dumneavoastră îl solicită. Iar aceasta va presupune un cost suplimentar, desigur. O sută de dolari. O privi din nou pe Dynah.

— Dar sarcina încă nu este suficient de avansată ca să ai nevoie de genul acesta de ajutor.

Hannah fusese însărcinată doar de două luni, dar își amintea destul de bine durerea sfâșietoare.

— Îmi doresc ca Dynah să primească ceva.

— Cum doriți. Dacă banii nu reprezintă o problemă, îi putem administra ceva lui Dynah înainte de procedură, și ceva ce va lua acasă, după aceea.

Lui Hannah nu-i păsa cât avea să coste.

— Nu vreau ca Dynah să simtă ceva.

— Bine. Vom avea grijă de asta.

Inima lui Dynah începu să bată în galop când o văzu pe doamna Chambers întinzându-se să apese o tastă a telefonului.

— Tot nu sunt sigură că vreau să fac asta.

Directoarea se opri, apoi își luă mâna de la aparatul de interfon. Se aplecă înainte, sprijinindu-se cu brațele de birou.

— Cu cât aștepti mai mult, cu atât îți va fi mai dificil ție, și pe mama ta o va costa mai mult. Știu că e o decizie dificilă, Dynah, dar uneori trebuie să facem ceea ce este necesar.

— Dumneavoastră ați făcut vreodată un avort? întrebuse Dynah înainte să cumpănească prea mult la intimitatea acestei situații.

Doamna Chambers se lăsă ușor pe spate, studiind-o, cu o privire ciudată în ochi. Evident nu se aștepta la o astfel de întrebare – și nici încântată de ea nu era. Dynah se roși.

— N-am vrut să fiu indiscretă, spuse ea, observând felul în care se îngustară ochii femeii, gata să se apere. Se și întrebă cum de îndrăznise să deschidă un subiect atât de delicat.

— Îmi pare rău. Dar simt nevoia să vorbesc cu cineva care știe cum e.

Hannah se uită la fiica ei.

Trăsăturile directoarei se relaxară.

— Deci lucrul pe care îl dorești de fapt este să te liniștească cineva care a trecut printr-un avort. Atunci, da, dacă te ajută să știi asta, am avut un avort când aveam douăzeci și patru de ani. Gura i se arcui trist. Îl susțineam pe soțul meu în facultate. Un copil nici nu intra în discuție. Din fericire, am avut un soț care m-a susținut în decizia pe care am luat-o.

— Și mai târziu? spuse Dynah încetitor.

— Mai târziu? făcu directoarea, perplexă.

— Ați avut complicații? Sarcini pierdute? Ceva de genul acesta?

Zâmbetul femeii era plin de milă.

— Văd că ai fost dezinformată. Te asigur că nu există astfel de efecte după un avort. Nu vei avea nicio problemă să rămâi însărcinată din nou atunci când va fi timpul potrivit și tu vei fi pregătită pentru asta.

Hannah își plecă fruntea, întrebându-se dacă era chiar singura care suferise din cauza infertilității, a atâtor sarcini pierdute și a anilor de depresie. Ea era singura care continua să se gândească la copilul pe care-l avortase?

Doamna Chambers părea să simtă tulburarea lui Hannah și o abordă.

— Uneori avem de luat decizii dificile. Dacă nu mi-aș fi întrerupt sarcina, soțul meu nu și-ar fi încheiat studiile. Nu ar fi fost capabil să aibă grijă de noi așa cum a făcut-o. Întoarse fotografia de pe birou pentru a-și întări argumentele. După cum vedeți, am o fiică minunată. O cheamă Kip. Soțul meu și cu mine am plănuit când să o avem. E o binecuvântare minunată pentru noi amândoi.

Dynah se uită la fotografia ce înfățișa un bărbat frumos și bine îmbrăcat, stând în spatele femeii care acum ședea înaintea ei, și o fetiță. Măinile lui se odihneau pe umerii ei și cu toții zâmbeau fericiți.

Parcă toată viața lor ar fi fost zidită pe o fundație a morții.

Dynah începu să tremure în interior din niciun motiv evident.

Se simțea încolțită, cu mama ei de-o parte, cu tatăl ei în spate, cu

Ethan și Janet și decanul Abernathy în jur, insistând și silind-o să ajungă aici. Iar acum, iat-o pe această femeie care trecuse ea însăși printr-un avort, cu o viață perfectă, spunând că în felul acesta avea să aibă un viitor mai bun.

Și cu toate astea nu era convinsă.

Doamna Chambers o studie pentru o clipă, apoi păru să ia o decizie.

— De ce nu stai puțin de vorbă cu mama ta? Se ridică și înconjură biroul. Avem o încăpere unde putești fi singure.

Brenda le deschise ușa.

Directoarea o cuprinse cu brațul pe după umeri pe Dynah în timp ce o conducea pe coridor.

— Știu cât de îngrozitor trebuie să fie pentru tine. Am trecut și eu pe acolo. E dificil să punem familia înaintea dorințelor noastre. Va fi cineva cu tine în fiecare clipă, Dynah. Îți promit. Nu ești singură. Suntem aici să te ajutăm.

Brenda le preluă și le conduse pe coridor. Privi la un moment dat înapoi și o văzu pe Elizabeth în prag, privind în urma lor. Îi putea citi expresia feței la fel de limpede ca și când ar fi vorbit: *Vezi, Brenda? Așa se face! Nu o da în bară acum!*

— Apăsăți pe butonul acesta când sunteți pregătite.

Hannah se uită la tânără și încuviință sec din cap.

— Mulțumesc.

Spera ca Dynah să se hotărască repede de-acum, ca să termine odată cu tot și să plece din locul acesta. Se simți oprimată și i se făcu rău de la stomac. Se rugă ca Dumnezeu să-i dea puterea să treacă prin asta. *Doamne, de dragul fiicei mele, ajută-mă!* O privi pe Dynah, care se așeză într-un scaun cu spătarul drept și rămase privind-și mâinile împreunate.

— Așa, acum te simți mai bine după ce ai discutat cu doamna Chambers?

Dynah își ridică fruntea.

— Nu mi-a răspuns la niciuna din întrebările mele, mamă.

— Ba sigur că ți-a răspuns.

— Ce vor face cu trupul meu, mamă? Ne-a spus? A spus doar că totul va fi bine. De unde știe ea? În orice procedură medicală există riscuri, indiferent cât de simplă ar fi. Ochii i se umplură de lacrimi, care i se rostogoliră pe obraji. Mi-e frică. O, mamă. Mi-e atât de frică. Își plecă privirea din nou, și-și închise ochii când citi durerea pe fața mamei ei.

— Voi fi cu tine.

— Știu, dar...

— Dar ce, dragă?

— Cum rămâne cu Domnul?

— O, scumpo, spuse Hannah, mușcându-și buza ca să nu izbucnească în plâns. Își aduse scaunul aproape de al ei și o îmbrățișă pe fiica ei. Se rugase pentru copilul acesta, iar Dumnezeu i-o dăruise pe Dynah. I-o dedicase pe Dynah încă de pe când aceasta era încă sugar, promițând să o crească pe fiica ei ca să-L iubească pe Domnul mai presus de toate.

Și nu Te iubește, Isuse? Te iubește. Când avea trei ani cânta propriile ei cântări de laudă la adresa Ta. Niciodată nu a trebuit să-i amintesc să-și spună rugăciunea. Era dornică să petreacă timp cu Tine, întotdeauna se gândea la alții. Mai ții minte cum stătea pe plajă și-și ridica mâinile înaintea Ta? În fața a sute de oameni, fără nicio umbră de stânjeneală. De ce i-ai făcut asta, Doamne? De ce i-ai distrus viața și ne-ai părăsit?

Hannah o mângâie pe fiica ei care plângea.

— Eu nu te voi părăsi, spuse ea, îndurerată, convinsă că Dumnezeu în schimb le părăsise pe amândouă. Te iubesc, Dynah. Tu ești viața mea. Nu voi îngădui să ți se întâmple nimic rău.

— Nu sunt pregătită, mamă. Poți să înțelegi?

— Înțeleg. Ce, parcă ea fusese pregătită? Putea fi cineva vreodată pregătit să-și avorteze propriul copil? Alegere, spuneau toți. Era alegerea femeii! Dar ea ce avusese de ales? Ce avea Dynah de ales?

— Scumpo, înțeleg. Crede-mă, te înțeleg.

Dynah scutură din cap, deznădăjduită.

— Cum ai putea? Vreau să plec, mamă.

— Dynah...

— Nu sunt pregătită. Te rog.

Hannah îi văzu frica și o simți de parcă ar fi fost chiar frica ei. Chiar și sentimentele ei erau ambivalente. Era sfâșiată în două părți. Ce ar fi trebuit să facă? Oare Doug ar fi înțeles dacă Dynah nu făcea avort? Ar fi sprijinit-o în această decizie a ei? Nu, nu avea să o susțină. Fusesse cât se poate de limpede în privința aceasta.

Ce avea să se facă?

O, Doamne, de ce trebuie să fiu eu cea care șed în camera asta? De ce trebuie eu să fiu cea care să o silesc pe fiica mea să meargă pe acest drum? Pentru ceea ce am făcut? Doug e cel care are pretenții de data asta. Lasă-l pe el să insiste, așa cum a insistat și Jerry. Ei își inchipuie că e așa de ușor. O, Dumnezeuule, nu e. Ei spun că înțeleg. O, Dumnezeuule, eu una nu înțeleg. Nu am înțeles niciodată. Nu voi înțelege niciodată. E ceva în neregulă cu mine care nu mă lasă să renunț la copilul meu? De ce nu pot uita? Iar acum trebuie să o bag și pe Dynah în cercul ăsta nenorocit? E copilul Tău! Ai uitat că Tu mi-ai dăruit-o? De ce ne-ai părăsit?

— Mamă, spuse Dynah tremurând, văzând cât de necăjită era mama ei. Nu voia să-i facă situația mai dificilă decât era. N-am putea pleca? Am nevoie de mai mult timp. Te rog.

Hannah vedea bine confuzia lui Dynah, îi vedea frica, dar nu voia să treacă din nou prin asta. Deja plătise banii. De ce nu puteau să facă ce era de făcut și să se ducă apoi acasă?

— Dynah...

— Nu știu ce vreau, mamă. Dar știu că nu sunt încă pregătită să fac asta. Nu azi.

Hannah era sfâșiată în două părți. Ea trebuia să dea ochii cu Doug. Ea trebuia să-i suporte atacul plin de furie. Ca și când ea ar fi fost violatorul însuși! Ca și când ea ar fi fost cea care i-ar fi băgat pe toți în beleaua asta! Cum o putea ajuta pe fiica ei fără să facă din viața ei un adevărat iad?

— Te rog, mamă.

Îngropându-și fața în mâini, Dynah începu să plângă.

— Bine, dragă. Plecăm. O să mai discutăm despre asta.

Și apoi aveau să se întoarcă și să treacă iarăși prin toată mizeria asta.

Oare puteau pleca neobservate? Dar dacă le aștepta asistenta aceea tânără lângă ușă? Trebuiau să dea vreo explicație? Se ridică încet și o luă pe Dynah de mână.

Când ajunseră pe coridor, tânăra asistentă de culoare le aștepta. Se mișcă și se puse în drumul lor, blocând coridorul.

— Ești gata acum?

— Mă tem că nu, spuse Hannah, stânjenită.

— O, spuse Brenda, încruntându-se ușor. Ce putea spune acum pentru a alunga anxietatea fetei? Își dădea seama că era gata să plece, în ciuda sprijinului pe care i-l oferea mama ei. Brenda nu reuși să se gândească la nimic ce ar fi putut spune pentru a le determina să rămână, totuși. Din cauza aceasta, știa că avea să dea din nou de belea. Elizabeth avea să dea vina pe ea. Nu conta că ea fusese cea care discutase cu cele două.

— Doriți să vorbiți din nou cu doamna Chambers?

— Păi...

— Nu, spuse Dynah când mama ei se uită la ea.

O ușă se deschise în cealaltă parte a holului, sperindu-le pe amândouă. Un medic ieși din cabinet și puse o fișă în suportul din dreapta ușii.

Hannah rămase cu ochii cășcați.

— Jim? Jim Wyatt?

Jim se întoarse când își auzi numele și se uită la femeia îmbrăcată elegant din fața lui. Obrajii i se făcură roșii ca rațul.

— Tu ești, spuse ea, uimită și evident ușurată.

El îi zâmbi scurt.

— A trecut multă vreme, Hannah.

Se uită la tânăra care o însoțea.

— Ea este fiica mea, Dynah.

Jim îi întinse mâna lui Dynah. Era palidă, cu o mână rece ca gheața, și era însărcinată. Părea gata să izbucnească în plâns și gata să plece.

— O cunosc pe mama ta din facultate. A fost colega de cameră a surorii mele.

Fata aceasta avea să reprezinte ultimul său avort pe ziua aceasta? Mai rău, Hannah avea să stea în cabinet împreună cu ea și să-l privească la lucru?

Hannah se uită la fața lui; părea stânjenit și deloc în largul lui. Era foarte conștient de locul în care se aflau, și nu era tocmai fericit să o vadă. El îi văzu privirea întrebătoare când își ridică ochii la el: Cum de ajunsese să lucreze într-un loc ca acesta?

Jim se simți rușinat, cu toate că nu-și imagina niciun motiv din care ar fi trebuit să-i fie rușine.

— Se pare că plecați, spuse el puțin scorțos. Da, lucra aici. Iar ele veniseră să apeleze la serviciile lui, nu?

— Dynah nu e sigură.

— E o decizie importantă.

— Are o mulțime de întrebări.

— Mamă? Te rog, să mergem. Dynah făcu un pas spre ieșire.

Hannah se uită la el, implorator.

— Poate că ai putea să ne ajuți, Jim. Am putea să discutăm cu tine despre... ei bine, despre toate astea. Procedură. Riscuri. Tot. El rămase privind-le cu ochi mari, conștient de faptul că ea-și imagina că avea să fie sincer cu ele – și că avea să dea o mână de ajutor în a liniști temerile pe care le avea Dynah.

Se uită la Brenda, dar aceasta se uita absentă la fișa pe care o ținea în mâini, neajutându-l deloc. Îi înțelegea dilema. Politica. El nu era de acord nici cu asta, dar Elizabeth avea modul ei de a pune punctul pe i.

La țanc, Elizabeth tocmai ieși din biroul ei și se opri să-i privească. Ochii i se îngustară. Uneori se purta de parcă și-ar fi apărat teritoriul. Enervat, Jim o privi la rândul său. Era foarte conștient de punctul ei de vedere. Elizabeth era convinsă că femeile nu trebuiau să știe de durere și de posibilele riscuri. Ea spunea că acel gen de informații nu făcea decât să le intensifice trauma.

Întâmplarea făcea că el nu era de acord cu ea. El considera că femeile aveau dreptul să știe adevărul. Dar apoi, ce credea el nu prea conta. Curtea Supremă susținea punctul de vedere al lui Elizabeth,

nu al său. În majoritatea cazurilor, nu se puneau întrebări, iar el nu avea nicio problemă. Însă existau câteva cazuri când pacientele aveau întrebări, iar el le oferea asigurări destul de vagi. În câteva cazuri, dorise să le spună absolut toate detaliile, până la tot ce se întâmpla cu fătul.

De ce trebuia să poarte el toată povara a ceea ce făceau ele? De ce trebuia să fie el cel care să țină rezultatul deciziei lor în mâinile sale? De ce trebuia să privească el adevărul în față în fiecare zi în care lucra în locul acesta sumbru?

Fata pe care tocmai o ajutase fusese aici și în urmă cu șase luni. Când o recunosc, trebui să-și înghită sentimentele și să-și înăbușe cuvintele furioase pe care fusese pe punctul de a le da curs. Trebuia să-și amintească că nu era drept să o judece.

Nu era prima care se întorcea pentru un alt avort, iar în cazul lui nu era prima oară când simțea o asemenea furie în sufletul său. Ca un agent coroziv, îi devora orice fir de compasiune pe care l-ar fi putut avea.

De ce nu foloseau fetele acestea anticoncepționalele pe care le primeau? De ce nu ascultau de avertismentele lui Elizabeth sau de ce nu acordau nicio atenție cursurilor de educație sexuală pe care le primeau la școală, pe tot parcursul liceului, în toată țara? În fiecare an, cifrele erau în creștere.

Afacerile erau înfloritoare.

Ce mod de a-ți câștiga existența.

I se făcu greață și se simți deznădăjduit în fața situației. Și captivul propriilor sale principii și motive din care se afla aici.

Fiica lui Hannah își ridică privirea la el și se gândi la sora lui. Frumoasă. Speriată. Disperat de confuză. Carolyn fusese de vârsta fetei acesteia când murise.

De ce trebuise să vină fiica lui Hannah tocmai aici? De ce nu putea să se fi dus la orice altă clinică din oraș sau din golf sau din orice alt stat? De ce trebuia să fie el?

— Jim, spuse Hannah încetișor, de parcă i-ar fi simțit tulburarea, avem nevoie de ajutorul tău.

Acum o spusese.

Se uită la Hannah și la fiica ei și știu că nu le putea întoarce spatele. Nu s-ar fi aflat aici dacă ar fi avut alternative.

— Ne întâlnim la o cafea, și vom discuta despre asta.

Brenda îl privi surprinsă.

O ignoră. Avea să le răspundă întrebărilor. Nu o putea face aici, profesional, dar în altă parte, într-un context obișnuit, putea vorbi liber. Nu păreau în largul lor pe coridorul acela antiseptic, cu țipetele înăbușite răsunând din camera din spatele lui și cu Elizabeth Chambers privindu-i ca și când le-ar fi lipsit tupeul să facă ceea ce aveau de făcut. Peste încă un minut avea să intervină și să aplice măsura necesară pentru a face noi presiuni spre a le frânge împotrivirea.

— Mai am două ore până la contravizita de la spital, spuse el înviorat, și le sugerează o cafea cu separeuri, unde aveau să aibă intimitate. Ne putem întâlni acolo peste jumătate de oră.

Pe fața lui Hannah se citi ușurarea.

— Mulțumesc, Jim. Mulțumesc mult de tot.

Își puse brațul pe după Dynah când porniră pe coridor.

Jim le însoți, știind că dacă nu o făcea, aveau să fie atacate de Elizabeth. Dar după cum stăteau lucrurile acum, ea se duse la recepția de la intrare, unde erau obligați să schimbe câteva vorbe cu ea înainte de a pleca.

— Vor să se mai gândească, îi spuse el când ajunse la recepție. Phyllis, returnează-le banii.

Phyllis se uită la Elizabeth.

Jim ridică din sprâncene provocator.

— Le-am asigurat pe aceste doamne că treaba noastră nu este aceea de a le sili pe femei să facă avort.

— Sigur că nu, spuse Elizabeth indignată, cu ochii scăpărându-i. Fă după cum ți-a spus, Phyllis. Se uită cum li se returnară banii.

Hannah îndesă bancnotele înapoi în poșetă și deschise ușa, lăsând-o pe Dynah să iasă prima.

Furioasă, Elizabeth își ridică privirea la Jim.

— Ce le-ai spus?

— Nimic.

— Nimic? Practic au fugit de aici.

O ignoră, își luă o altă fișă și se porni pe coridor.

Fierbând, Elizabeth rămase privind după el. Cine se credea? Dumnezeu? Trebuia să-l dea jos cumva de pe calul acela înalt pe care se cocoșase. Poate că era medic, dar ea era cea care conducea locul acesta. El răspundea înaintea ei.

— Phyllis, dă-mi plicul din cutia lui. Când ajunsese în mână ei, se întoarse. Jim, am uitat ceva.

Se întoarse și se uită la ea.

— Ce anume?

Ea veni la el cu pași măsurați, deschizând plicul între timp. Cu ochi reci, îi întinse cecul.

— Asta, spuse ea.

Un mușchi tresări pe obrazul său.

Elizabeth zâmbi batjocoritor.

— Nu-l vrei? Ți l-ai câștigat.

Îl luă. Îl împături și-l îndesă în buzunarul său.

Elizabeth îi măsură expresia feței.

— Înapoi la treabă, doctore.

Satisfăcută de ceea ce văzu pe fața lui, se întoarse și plecă.

Dynah şedea la masă bând câte puţin din sticla ei de 7UP, simţind-se cu totul dezechilibrată şi deplasată. Mama ei părea să fi uitat motivul pentru care se întâlneau la cafea şi acum depăna amintiri cu Dr. James Wyatt. Pe drumul spre cafenea, îi spusese că era fratele unei prietene apropiate care murise şi ea prezenta lui îi spulberase toate temerile legate de bună-starea lui Dynah.

— James Wyatt nu ar face niciodată nimic să te rănească – sau pe oricine altcineva, spuse ea. N-ar putea. Nu-i stă în fire să fie aşa, nu dacă e omul pe care mi-l amintesc eu că era.

În timp ce Dynah îl studia pe furiş, el părea cu totul aşa cum şi-l amintea mama ei.

— Au trecut atât de mulţi ani, Jim, spuse Hannah.

El îi zâmbi.

— Multă apă a curs pe sub pod. Departe de clinică, putea respira mai în voie. Ce mai face Jerry?

Dynah o privi curioasă pe mama ei, puţin surprinsă să-i vadă roşeata din obraji.

— Nu ştiu, răspunse ea. Nu l-am mai văzut de ani de zile. M-am căsătorit cu un bărbat pe care l-am întâlnit în oraş. Douglas Carey.

— Nume de scoţian.

— E un om minunat. Ea se uită insistent la verigheta lui. Tu?

— O cheamă Cynthia. Cincisprezece ani fericiți. M-a ajutat să îmi termin educația medicală.

— Locuiți aici în oraș?

— Nu. Cynthia și cu mine avem o casă în Mill Valley. Am vrut să ne creștem copiii cât mai aproape de țară cu putință. Suntem la câteva minute de litoral.

— Câți copii aveți?

— Doi. El se uită la Dynah. Mult mai mici decât Dynah. Ne-am apucat târziu.

— Dynah e singurul meu copil. Dynah zâmbi ușor când mama ei se întinse să o atingă ușor pe mână, cu ochii sclipindu-i de mândrie. Ar trebui să ne întâlnim odată cu toții.

Dynah se făcu mică în clipa când o auzi pe mama ei.

— Sună bine.

— Ar trebui să ieșim la un picnic pe plajă sau undeva în Golden Gate Park.

Jim se uită la Dynah și observă cât de rigidă ședea, cu umerii aduși, cu ochii plecați, cu degetul mare mângâind paharul aburit.

— Dar poate că ar fi mai bine să lăsăm planurile de reuniune pe mai târziu, spuse el delicat.

Dynah o văzu pe mama ei privind-o din nou, apoi se întinse și-și puse mâna pe încheietura mâinii ei, consolator.

— Îmi pare rău, dragă. Doar că a fost așa o surpriză să-l revăd pe Jim după atâția ani. O surpriză plăcută, se grăbi ea să adauge.

Ce fel de prieteni avusese mama ei? se întreabă Dynah. Și cine era Jerry?

— Poți să-l întrebi orice pe Jim, dragă. Va fi sincer cu tine.

Jim spera să nu-l întrebe prea multe detalii. Ultimul lucru pe care avea chef să-l discute erau detaliile grafice a ceea ce făcea la clinică.

Dynah își ridică ochii și își plimbă privirile de la mama ei la Jim Wyatt. Cum se începea o conversație atât de îngrozitoare? Se cădea să o ia încet, sau să treacă direct la subiect?

Își dorea să fi început mama ei discuția, dar ea aștepta tăcută, privind-o pe Dynah cu o expresie așa de tristă pe față, încât lui Dynah

ii venea să plângă. Mama ei probabil îi simți dilema, pentru că o bătu ușor pe mână.

— E în regulă, dragă.

— Este? întrebă Dynah încetișor.

În ciuda asigurărilor pe care le primea din partea mamei ei, nu era convinsă că putea avea încredere în omul acesta. Își putea încredința viața în mâinile lui?

Doamne, este demn de încredere?

Mama ei se întoarse din nou spre medic, care aștepta de asemenea în tăcere.

— A fost violată, Jim. De atunci trăiește o viață de coșmar. Logodna s-a rupt. A trebuit să plece de la facultate. Viața ei este întoarsă pe dos. Tatăl ei consideră... ei bine, consideră că avortul este cea mai bună soluție.

O, Isuse, gândi Jim deznădăjduit.

Nu și-o putea scoate pe cealaltă față din minte.

— Când s-a întâmplat?

— La începutul lui ianuarie.

Al doilea trimestru. Sarcina fetei era mult prea avansată pentru o extracție menstruală sau un chiuretaj prin aspirație.

— Păcat că nu ai reușit să te hotărăști mai repede.

Dynah își ridică fruntea. Ea nu spusese că ar fi luat vreo decizie, dar el continuă.

— Medicul care te-a examinat nu ți-a oferit pastila de după?

— Ba da. Am refuzat-o.

Se uită la crucea de la gâtul ei și se hotări să nu-i atace motivele. Era mai bine să nu intre pe teritoriul religios. Nu făcea decât să tulbure apele.

— Chiar și la câteva luni după aceea, ar fi fost o procedură simplă, care ar fi durat cincisprezece minute și gata. Avorturile în al doilea trimestru sunt ceva mai dificile.

O privi pe Dynah, încercând să găsească moduri cât mai blânde pentru a i-o spune.

— Ți-aș face o injecție cu o prostaglandină care să provoace contracțiile și apoi să se elimine țesuturile.

Se opri la atât. Dacă dorea să cunoască toate detaliile cumplite

despre cum se injecta hormonul, unde și ce se întâmpla cu fătul, trebuia să îl întrebe chiar ea. Avea tot timpul să afle atunci când se efectua procedura.

— Riscul e minim, continuă Jim, văzându-i paloarea și dorind să o îmbărbăteze din nou. În cei cinci ani de când efectua avorturi, se rezumase la avorturile de prim trimestru, lăsându-le pe cele avansate în seama Dr. Franklin. Dar Dynah era fiica unei bune prietene, așa că avea să facă o excepție de această dată. Avea să se ocupe de ea, avea să termine totul cu bine și avea să rămână lângă ea pe timpul recuperării de după, să se asigure că totul era în regulă.

Articolul din ziar despre fata cea moartă îi veni din nou în minte.

De ce trebuia să se gândească la asta acum? De ce nu și-o putea scoate din minte?

Și de ce se uita Hannah la el așa?

Își concentrează atenția la Dynah. Ea era cea care avea nevoie de ajutor.

— Voi avea multă grijă de tine. La fel de multă ca și când ai fi fiica mea.

Chiar când o spuse, inima i se cutremură.

— Dar mai târziu? întrebă Hannah încetitor.

— Va rămâne la recuperare pentru încă o oră sau două. O voi supraveghea îndeaproape.

— Vreau să spun... *mai târziu*.

— N-am avut decât puține cliente care s-au întors cu complicații, care de obicei sunt minore și ușor de rezolvat cu medicamente. Gura i se arcui abătut. Din nefericire, majoritatea care se întorceau erau însărcinate din nou, și de obicei la puține luni după. Expresia i se îmblânzi când o privi pe Dynah. Nu vreau să te îngrijorezi de nimic, Dynah. Nu e la fel de greu după cum ai auzit probabil.

Din nou, Hannah se uită la el, ca și când ar fi vrut să spună ceva. Dar rămase tăcută, cu o expresie îngrijorată pe față.

Dynah știa că mama ei se hotărâse deja. Ar fi vrut să pună întrebări, iar acum se simțea constrânsă să o facă. Mama ei era încordată și pe punctul de a izbucni în lacrimi, iar prelungirea conversației nu avea decât să îngreuneze și mai mult situația. Cu toate astea, Dynah se

trezi exprimându-se cu greutate. Ceea ce știa în mintea și în inima ei se împotriva cu tot ce spunea omul acesta.

Mama ei spusese ceva, ca și când ar fi vrut să evite să se discute despre mai multe detalii.

— Cum ai ajuns să faci asta, Jim?

— Carolyn, spusese Jim.

— Carolyn? făcu mama lui Dynah, evident surprinsă. La privirea întrebătoare a lui Dynah, mama ei se explică. Carolyn a fost sora lui Jim. A fost una din cele mai bune prietene ale mele din clubul de fete. Zâmbi. Eram amândouă în anul întâi, așa că am învățat toate șmecheriile împreună. Carolyn era frumoasă, înnebunită după Janis Joplin și Jimi Hendrix, și se bucura de prima oară când era cu adevărat liberă. Dacă o cunoșteai era ca și când ai fi privit niște artificii. Fantastice și frumoase cât timp strălucesc.

— Cât timp strălucesc?

Mama ei încuviință din cap la întrebarea ei.

— A murit. În vacanța de primăvară. Toți am fost cutremurați. Eu... ei bine, a fost devastator să o pierd. Îl privi pe Dr. Wyatt, încruntându-se ușor. Dar nu înțeleg. Mi-ai spus că a murit după o apendicită perforată.

— A murit de septicemie după un avort ilegal.

— O, Jim. Dynah auzi lacrimile din vocea mamei ei.

— O femeie i l-a provocat. Nu o să știu niciodată cum a aflat Carolyn de ea. Părinții mei habar n-au avut. Mama a spus că într-o după-masă Carolyn s-a dus la cumpărături și s-a întors acasă palidă și fără putere. S-a dus la culcare. Tot spunea că se simte bine, dar starea ei s-a înrăutățit tot mai mult. Iar când au ajuns cu ea la urgențe, era deja prea târziu.

Ochii i se umplură de lacrimi, amintindu-și de sora lui mai mică. Toate îi fuseseră favorabile în viață.

— Ceea ce mă face să merg mai departe este aducerea aminte a modului în care a murit Carolyn.

Hannah ședea tăcută.

Jim se uită la Dynah.

— Lucrurile sunt diferite acum. E legal. Poți beneficia de cea mai bună îngrijire medicală. Nu e decât o simplă procedură, efectuată de

un medic într-un mediu steril, cu echipamentele necesare; nu există decât foarte puține riscuri. În câteva zile, te vei simți foarte bine.

Dynah îi simți hotărârea, dar oricât de ușor și de firesc părea să sune totul în gura Dr. Wyatt, nu-i putea evalua răspunsul fără să simtă o reacție profund viscerală. Nu se putea gândi la asta fără oroare.

Brusc, simți un ușor fluturat în abdomen, și încremeni. Așteptă, și îl simți din nou. O mișcare de viață. Inima începu să-i bată nebunește.

— Ești bine, dragă? îi spuse mama ei, atingând-o din nou.

Lui Dynah îi veni să urle. *Nu! Îl simt pe copil cum mișcă!*

O, Doamne, cum pot fi bine în condițiile acestea? Pot să mă concentrez la violul care a generat acest copil și să recurg la avort? Și dacă o fac, oare voi putea merge mai departe nevătămată?

— Dynah?

Se uită la mama ei și văzu speranța din ochii acesteia. Mama ei dorea să termine odată cu toată povestea. Nu voia să se confrunte cu problema aceasta. Nu voia să se ridice împotriva tatălui ei și să-l confrunte cu privire la implicațiile morale sau al posibilelor alternative. În mintea lor, nu exista nicio alternativă.

Dynah se văzu pe sine într-un jgheab îngust, ca o sărmană vită ce era mănătită înainte, iar toți cei dragi stăteau împrejurul ei, cu baghete electrice, împungând-o și silind-o să înainteze într-o singură direcție. La moarte. Nu a ei. Dar oricum, la moarte.

Simți mișcarea aceea din nou, și-și putu imagina brațele și picioarele minuscule zbătându-se. Cu cât mai rău avea să fie atunci când omul avea să-i injecteze hormonul acela ucigător? Oare avea să simtă chinurile morții copilului?

Doamne, cum aş putea trăi cu așa ceva? Doamne, Isuse, unde ești acum când am nevoie de Tine?

— Vă rog să mă scuzați, spuse ea tremurând. Trebuie să mă duc până la toaletă.

Nicio scuză nu era suficient de bună. Trebuia să iasă din locul acela și să plece.

— Ești bine, dragă? Nu arăți bine deloc.

— Mi-e puțin greață. Voi fi bine, mamă. Am nevoie să mă duc până la baie. Era tot ce putea face – să aștepte ca mama ei să se dea la o parte să-i facă loc să iasă.

Hannah o urmări pe fiica ei o clipă cum se îndepărta cu viteză, înainte să se așeze din nou. Se încruntă.

— Nu e sigură, spuse ea, sunând aproape ca o scuză. Întotdeauna am învățat-o că e greșit, și acum trecem pe aici. Îi tot spun că nu e vina ei. Dacă are cineva un motiv întemeiat să facă un avort, ei bine, atunci ea este aceea.

Ar fi fost mult mai ușor pentru toți dacă accepta situația. Apoi puteau lăsa totul în urma lor.

— Nu e un gest pe care să-l facă în grabă, spuse Jim.

Hannah se gândi ironic că tocmai el spunea asta.

— E o fată frumoasă, Hannah.

— Nu-i așa? Și e o fată *bună*. A fost așa o bucurie pentru noi. Niciodată nu ne-a necăjit cu nimic. Scutură din cap, lipindu-și buzele strâns între ele, luptându-se cu lacrimile. Viața nu e dreaptă.

— Iartă-mă că am pomenit de Jerry. Credeam că aveai o relație serioasă.

— La fel credeam și eu. Râse sec și își plecă fruntea, cu mâinile în jurul cunii de cafea. Era atât de confuză, chinuită de vechea ei durere. Amintirile o înecau în nefericire. Când Jim îi spuse lui Dynah că nu avea să sufere niciun efect pe termen lung, voia să-l creadă. Poate că ea era una din cazurile rare care avuseseră probleme ani întregi după aceea. Ar fi vrut să spună ceva, să întrebe... dar nu putea. Nu când Dynah ședea lângă ea. Ce-ar fi gândit fiica ei despre ea dacă ar fi știut că făcuse un avort? Și-ar fi pierdut oare respectul pentru ea? Cu siguranță. Pur și simplu nu avea să înțeleagă. Cum ar fi și putut?

Se gândi din nou la sora lui Jim, la Carolyn. Moartea ei o făcu pe Hannah să își dea seama de propria ei mortalitate. Ea și alte două fete se duseseră până în Pasadena la înmormântare. Fuseseră după călătoria în care cedase în fața dorințelor lui Jerry. Fuseseră în apartamentul lui, la știri urlau rapoartele din Vietnam despre ofensiva de la Hue, când îi cedase. Lumea se prăbușea, exploda cu totul în jurul lor. Iar în clipa aceea își dorise să savureze orice clipă de fericire pe care o putea avea.

Și totul oricum se făcuse scrum.

— De fapt, și eu aș fi putut sfârși ca și Carolyn, spuse ea înainte să se gândească. Ezită, apoi continuă, nevăzând de ce ar fi trebuit să se mai ascundă. Nu înaintea lui Jim.

Își ridică fruntea să vadă cum primi confesarea ei. Nimic din fața lui nu-i spuse că ar fi condamnat-o sau ar fi judecat-o cu ceva. De ce să nu îi spună? Dacă o putea înțelege cineva, cu siguranță Jim era acela. Douglas nu o înțelesese niciodată cu adevărat. Refuza să vorbească despre asta, iar ea nu reușea să treacă peste.

— Am auzit de femeia aceea din Los Angeles, spuse ea încetșor. Una din fetele de la club mi-au dat numele ei. Urma să mă duc la ea, dar Jerry a găsit un medic chiar lângă Reno. Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare.

Jim nu spuse nimic. Se întinse peste masă și o luă de mână.

Era suficient.

— Una din prietenele mele m-au dus la casa medicului. De îndată ce a plecat, m-a dus cu mașina în deșert. Credeam că îmi va provoca avortul la el acasă, dar el a spus că preotul bisericii catolice locale pusese oameni să-l urmărească și trebuia să fie atent. Nu-mi amintesc cât am mers cu mașina. O oră, poate mai mult. Părise o veșnicie. Erau departe în deșert. N-am avut idee unde eram, și nici nu mi-a păsat. Voiam doar să se termine odată.

Își plecă privirea, fără a mai spune nimic o clipă, înăbușindu-și durerea pentru a-i putea povesti restul.

— Era o groapă de gunoi cu un gard înalt. Acolo avea o rulotă amenajată ca un cabinet de examinări medicale. O masă cu instrumente, tot. Era curat.

O strânse de mână.

— Ai fost norocoasă.

Ea-și ridică fruntea.

— Oare?

Jim se uită în ochii ei înlăcrimați și îi văzu groaza. Pentru o clipă era ca și când ar fi împărțășit o măsură de fierțură amară — și se simți otrăvit.

Ea-i zâmbi tristă.

— Totul a fost făcut cum trebuie. Echipamentul necesar, mediul steril. Exact cum îi spuneai lui Dynah. Dar n-a fost în regulă, Jim.

— Ce vrei să spui?

— N-am mai putut avea copii. Când m-am căsătorit cu Doug, mi-am dorit un copil mai mult ca orice altceva, poate ca să ispășesc pentru ceea ce făcusem. Sau poate doar pentru că a fost întotdeauna ceva ce mi-am dorit. De fiecare dată când am rămas însărcinată, am pierdut. Medicul meu ginecolog mi-a spus că era din cauza avortului. Dynah a fost un miracol. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. I-ai spus fiicei mele că totul avea să fie bine peste câteva zile. Poate, cu voia lui Dumnezeu, așa va fi. Dar știi ceva, Jim? E vorba de mai mult decât doar de partea fizică. Au trecut douăzeci și nouă de ani, și nici acum n-am reușit să trec peste asta.

Jim simți cum i se strânge gâtul. Nu putea vorbi. O privi pe Hannah în ochi și știu că mai văzuse aceeași disperare în ochii a nenumărate alte femei.

Ea se trase încet înapoi, își retrase mâna dintr-a sa și începu să caute prin poșetă după un șervețel.

— Scuză-mă, murmură ea.

El dădu să spună ceva, dar chiar în momentul acela se apropie o chelneriță.

— Domnișoara m-a rugat să vă dau asta.

Îi întinse un bilet lui Hannah și se îndepărtă.

Hannah îl deschise repede și citi. Oftă greu.

— Dynah a plecat acasă, cu taxiul. Spune că e bine și să nu-mi fac griji. Îl împături și-l ținu strâns în mână. Întotdeauna își face griji de alții. Chiar și acum. Scutură din cap, încercând să-și stăpânească emoția. Își ridică privirea la el, cu ochi hăituiți.

— Nu vreau ca fiica mea să treacă prin ce-am trecut eu, Jim.

— Îți jur că nu va fi așa.

— Cum poți să juri?

— Sunt medic. Știu ce fac. Va trebui să ai încredere în mine.

Ce altceva ar fi putut face?

— Mai degrabă aș prefera să am încredere în tine decât în oricine altcineva, cred. Știu cât de mult îți pasă. Îmi aduc aminte cum îți petreceai sfârșiturile de săptămână ca voluntar la spitalul din oraș.

— Am jurat că nu voi mai lăsa nicio altă fată să sfârșească așa cum a murit Carolyn, dacă îmi stă în putere să o ajut.

De când luase decizia aceea în 1973, îi fusese ușor să le ajute.

Ea-l studie, simțind ceva în spatele vehemenței lui. Și își dădu seama despre ce ar fi putut fi vorba.

— Știai de Carolyn că era însărcinată?

El își împinse cana de cafea din fața sa.

— Da.

— Ți-a cerut să o ajuți, nu-i așa?

El o privi, chinuit de vinovăție, și nu-i putu răspunde. Carolyn venise la el, disperată și imploratoare. El lucra într-un spital. Avea acces la instrumente și medicație. Știa anatomie. Era fratele ei! Trebuia să o ajute!

Și cu toate acestea refuzase.

Se certaseră. Ea-l acuzase de faptul că era acuzatorul său și că se autoîndreptăța. El îi spusese că era egoistă și hedonistă. Ar fi trebuit să se gândească la consecințe *înainte* să înceapă să-și facă de cap. Obosise să fie mereu fratele cel mare și să o scoată mereu din buclucurile în care se băga. Nu avea de gând să-și pună viitorul în pericol și să facă un avort ilegal sau să se apuce să-l convingă pe vreun doctor de faptul că era necesar din punct de vedere psihologic. Era timpul să se maturizeze!

Iar Carolyn murise.

O parte din el coborâse în mormânt împreună cu sora lui. Ceea ce rămăsese din el continua să încerce să se spele de vinovăție de atunci încoace.

Când avorturile deveniseră legale, își pierduse orice scuză de a nu se implica, de-a nu le ajuta pe fetele aflate în aceeași situație cu Carolyn. Discutase despre asta cu Cynthia, sperând că ea avea să-l susțină în orice-ar fi ales. Ea-i înțelesese sentimentele. Îi aplaudase compasiunea. Iar banii erau bineveniți. Părea un dar de la Dumnezeu pentru a-i scoate din datoriile imense pe care le acumulase după studiile lui medicale și după stagiatură și rezidențiat. Puteau avea acum o casă frumoasă, iar copiii puteau crește în siguranță.

O, Dumnezeule! Mai există vreun loc sigur în lumea asta?

Hannah îi citi tulburarea înscrisă pe față și îi părea rău că redeschisese răni vechi.

— Îmi pare rău, Jim. Îmi pare foarte rău.

— A trecut mult timp de atunci, spuse el, dorindu-și ca durerea să nu fi fost atât de vie. Haide să ne întoarcem la Dynah. Știi, poate că i-ar fi mai ușor să se gândească la procedură dacă o voi realiza într-un mediu spitalicesc. Tu ce crezi?

— Posibil.

— În spitalul mare, de exemplu. Acolo au tot echipamentul necesar. Fac avorturi mereu.

— Un spital ne-ar costa mai mult.

— Nu-ți face griji. O pot recomanda chiar eu și atunci costurile vor fi acoperite de asigurări.

Poștașul o salută pe Dynah chiar în timp ce urca treptele din fața casei. Ea se întoarse și îi zâmbi drept răspuns, luând teancul de scrisori pe care i-l dădu acesta. El își duse degetul la cozoroc și-i dori o zi bună înainte de a pleca mai departe.

Îndepărtă elasticul din jurul teancului și frunzări prin plicuri, sperând ca Ethan să-i fi scris. Găsi o scrisoare care-i era adresată, fără nicio adresă la expeditor. Nu era de la Ethan.

Descuie ușa, puse corespondența pe masa din holul de la intrare și deschise plicul. Era un bilet scurt de la Joe. Voia să știe cum îi mai mergea. Dacă știa că-l putea suna oricând? Ținea la ea. Plănuia să vină în vest imediat după absolvire și spera că nu avea să se supere dacă avea să treacă să vadă ce făcea. „Stai prin preajmă prin 15 iunie. O să fiu prezent la ușa casei tale.“ Se ruga pentru ea.

Vări scrisoarea înapoi în plicul ei. Joe nu pomenise nimic de Ethan. Nu se putea abține să nu bage de seamă omisiunea. Dar apoi, Ethan și Joe erau cei mai buni prieteni. Se întreba dacă nu cumva Ethan își vedea mai departe de viața lui și reîncepuse să iasă la întâlniri. Fetele roiau întotdeauna în jurul lui. Pradă ușoară. O mulțime de fete virgine și desăvârșite în căutarea unui soț bun și evlavios.

O durea prea mult să se gândească la toate posibilitățile. Într-o bună zi avea să se căsătorească cu o fată drăguță, neprihănită și care avea să-l susțină. Cineva pe care o putea forma să fie soția pe care și-o dorea.

Și cum rămâne cu mine, Doamne? Ce fel de viitor voi avea eu?

— Dynah?

Surprinsă, își ridică privirea.

— Bunico! Zâmbind printre lacrimi, se aruncă în brațele bunicii ei.

Observase o mașină în fața casei când oprise taxiul, dar nu-i aruncase decât o privire trecătoare. Dacă ar fi fost mai atentă, ar fi observat numărul de Oregon al mașinii și-ar fi știut.

— Am ajuns de vreo oră. E bine că mama ta mi-a dat o cheie anul trecut, că altfel acum aș fi fost în căutarea unui motel sau a unei benzinării.

— N-am știut că aveai să vii.

— Sigur că am venit. În clipa când am auzit că ești acasă și am auzit și motivul pentru care te-ai întors, nimic nu m-a mai putut ține departe.

Dynah se dădu puțin înapoi și o privi, simțindu-și obrazii arzând.

— Te-a sunat mama?

— De fapt, eu am sunat-o pe ea. Știam că ceva e în neregulă și am insistat să află ce. Evie o atinse pe obraz pe nepoata ei, dorind să vadă dincolo de ceea ce era dispusă copila să dezvăluie. Va fi bine. De asta am venit.

Bunica venise să salveze situația. Dynah simți cum necazurile se înteeau acum din toate direcțiile.

Schiță un zâmbet.

— N-ar fi trebuit să-ți spună.

— De ce nu? Familia ar trebui să fie unită în momente ca acesta. Își petrecu brațul pe după mijlocul lui Dynah. Haide să stăm puțin de vorbă în sufragerie. Tocmai am pus de cafea. Ai mâncat ceva?

— Nu prea mi-e foame.

— Pot să pregătesc niște ton și să-ți fac un sandviș. Întotdeauna ți-a plăcut tonul așa cum îl fac eu. Sau ți-e rău de la stomac?

— Puțin.

— Mama ta avea întotdeauna supă de pui la îndemână. Aș putea să-ți pregătesc puțină supă. Haide să te așezi la masa din bucătărie și să vorbim noi două pe îndelete. Unde e mama ta?

— Ne-am întâlnit cu un prieten vechi de-al ei. S-au dus să bea o cafea împreună. Probabil acum discutau despre ce urmau să facă cu privire la problema ei. Se așeză și rămase privind la plicul din mâinile

ei. Ar fi trebuit să-i răspundă lui Joe și să-i spună că totul era în regulă și că nu trebuia să-și facă griji. Dacă îl suna, el și-ar fi dat seama imediat că mințea. Nu voia să ajungă vorba la Ethan că viața ei era distrusă.

— E o scrisoare de la Ethan?

— Nu. Își simți gâtul uscat. De la un prieten. Se sili să zâmbească, încercând să creeze o atmosferă cât de cât normală. Și cum merg lucrurile în Oregon, bunico? Tu și Gladys sunteți tot cele mai bune prietene?

Evie închise ușa de la cămară, ținând în mână o conservă de supă Campbell's.

— Ne îngrijim una de cealaltă. De fapt, am sunat-o chiar înainte să ajungi acasă. Deja se și gândea că am murit pe undeva printr-o parcare sau m-a tâlhărit careva. Uneori poate fi de-a dreptul cicălitoare cu îngrijorările ei. Deschise mai întâi un dulap, apoi altul, până găsi cămile și tacâmurile. Mama ta a făcut iarăși schimbări pe aici.

— Seamănă cu tine. Dynah ascultă bârăitul făcut de deschizătorul electric de conserve. Ești implicată încă în biserica ta?

— Sunt președinta clubului de femei, spuse ea, turnând supa de pui într-un castron și adăugând apă de la robinet peste ea. E ultima oară când am mai candidat. Amestecă supa, puse castronul în cuptorul cu microunde, și îl porni la trei minute.

— Ai mai spus asta și acum câțiva ani.

— De data asta vorbesc serios. Au nevoie de sânge proaspăt acolo. Mie mi s-a cam terminat suc propriu. *Și mi se termină și timpul.*

Dynah se uită la ea, studiind-o cu atenție. Bunica ei era ca o zvârlugă, mereu în mișcare, mereu găsea câte ceva de făcut. Un pachet de energie. Obsesiv de organizată. Dynah o adora. O privi acum pe bunica ei care bătea darabana cu degetele pe tejghea, așteptând să se oprească cuptorul cu microunde. Părea mai bătrână, mai subțire, și părul parcă i se mai albise.

— Tu te simți bine, bunico?

Evie îi aruncă o privire rapidă, surprinsă de întrebarea ei. Uitase cât de intuitivă era Dynah. Observa oamenii, le păsa de ei.

— Sunt bine.

Ping. Deschise ușa cuptorului și scoase afară supa aburindă. Dacă

nu pui la socoteală durerile mele articulare, reumatismul, constipația, faptul că văd tot mai rău și unghiile incarnate de la picioare, sunt sănătoasă tun.

Dynah râse.

Evie puse un bol cu supă în fața lui Dynah și se așeză.

— Bea-ți supa. O bătu ușor pe mână. Trebuie să ai mare grijă de tine, Dynah. Acum trebuie să te mai gândești la ceva.

Hannah văzu mașina mamei ei din clipa când intră pe alee. Sfâșiată între ușurare și frustrare, acționă brutal deschizătorul ușii de la garaj și intră în locul destinat mașinii ei. Intră în bucătărie și o găsi pe mama ei spălând vasele.

— Dynah unde e?

— S-a dus sus să doarmă puțin. Mama ei puse castronul în mașina de spălat vasele. Pare epuizată.

— Nici nu e de mirare. Hannah își puse poșeta pe tejghea și o cuprinse pe mama ei cu brațele, îmbrățișând-o cu căldură. O, mamă, spuse ea suspinând. Mă bucur că ai venit.

Evie o ținu pe fiica ei aproape, mângâind-o pe spate. Văzuse cearcănele de sub ochii ei din clipa când Hannah intrase pe ușă. Întotdeauna arăta de parcă ar fi fost lovită atunci când lucrurile nu mergeau bine. Și putea pune pariu că Hannah nu mai reușise să închidă un ochi de ceva vreme.

— Când vine Doug acasă?

— Pe la șase. Hannah îi dădu drumul mamei ei încetitor. Ce spui de un pahar de vin?

— N-ar strica.

Hannah scoase două pahare de pe raft și o sticlă de vin de mure Oregon pus la rece, din spatele frigiderului. Surprinse un zâmbet pe fața mamei ei.

— Da, e aceeași sticlă pe care ai adus-o când ai fost la noi de Crăciun. Am păstrat-o.

— Ar fi trebuit să mă gândesc să-ți mai aduc câteva sticle.

— Vrei să devin alcoolică?

— Mă îndoiesc că există riscul acesta la tine.

Se duseră în sufragerie. Hannah își lăsă paharul din mână și porni focul în cămin. Nimic nu reușea să o facă să se simtă acasă cum o făcea un foc care ardea. Iar în momentul acesta, era disperată după orice consolare posibilă.

— Ți-ai despachetat bagajele?

— Încă nu. Mi-am lăsat lucrurile în mașină. Le aduc mai târziu în casă. O privi pe Hannah cum își frământa fruntea cu degetele. Ce s-a mai întâmplat de când am stat de vorbă?

— Nimic. Dynah nu a luat încă nicio decizie. Am dus-o la o clinică azi după-masă...

— Ce fel de clinică?

— Știi ce fel de clinică, mamă.

Chiar trebuia să o spună cu gura ei?

— Sper că nu o prezezi să facă avort.

— Eu nu o prezez. Doug o prezează.

— Dar nu e decizia lui.

— Spune-i *lui* asta! Dynah e fiica lui. Trăiește în casa lui. El plătește facturile. El e cel care va trebui să meargă mai departe la lucru dacă ea va avea un copil. Și de ce să-l aibă, mamă? A fost *violată*. Ce fel de făptură poartă în pântecul ei?

— Știi ce este avortul?

— Nu mai vorbi așa, mamă.

— Ai trecut și tu pe acolo.

— Nu vreau să vorbesc despre asta! Am avut o zi îngrozitoare, și seara va fi și mai groaznică. Tot ce vreau este să beau paharul ăsta de vin și să povestim puțin în liniște. Putem face asta? *Te rog?*

Evie oftă greu și nu mai spuse nimic. Avea să aibă suficient timp de vorbit după ce venea Doug acasă. Avea de gând să spună tot ce avea de spus. Și, pentru Numele lui Dumnezeu, spera să fie ascultată.

Dynah se trezi în momentul când intră mama ei în cameră și o întreabă dacă voia să vină să servească cina. Obosită și deprimată, refuză.

— O să mănânc mai târziu, mamă.

— Bine, dragă, spuse Hannah, aranjând cuvertura de pe pat și aplecându-se să o sărute.

Când Hannah cobori la parter, mama ei aranja farfuriile pe masa din dining în timp ce Doug ședea în sufragerie și urmărea știrile. Se schimbaseră în blugii lui uzați, într-o cămașă polo și în cizme. Chiar și în poziția aceasta relaxată, îl simțea încordat și gata să sară la prima provocare. Nu schimbaseră decât câteva cuvinte de când ajunsese acasă.

— Te-ai ocupat de problemă? o întrebase el.

— Am încercat.

— Tu ai chemat-o pe maică-ta să vină?

— Oarecum.

Atunci el o privise cu ochii mijiți, o privire care-i spunea că nu o credea. Un mușchi tresări pe fața lui, se ridică, trecu pe lângă ea și se duse la etaj cu geanta sa diplomat în mână.

După felul în care arăta acum, își imagina că încă nu-și scosese armura.

O mulțime de voci amare o hărțuiau în minte, sfâșiindu-i toate rănilor din trecut. Fiecare vorbă jignitoare pe care i-o aruncase el vreodată i se derula cu repeziciune prin minte. Se simți cuprinsă de autocompătimire, și o furie îngrozitoare care alunga din ea toată dragostea, răbdarea și blândețea. Stăpânirea de sine atârna și ea de un fir subțirel.

Ședea cu toții acum în jurul mesei și mâncau cartofi piure cu morcovi și friptură condimentată, toate pregătite de Hannah. Lui Doug îi plăceau mâncările condimentate. Îl privi cum își inundă bucata sa de carne cu sos Tabasco și simți cum îi crește temperatura. Nici măcar nu se sinchisisese să guste mâncarea, dar și-o condimentase în exces.

Evie se întristă când văzu ce se petrece între Doug și Hannah. Își amintea când avusese parte de aceleași probleme la începutul căsniciei lor. Tăcere de piatră. Tensiune. Se întreba pe atunci care dintre ei doi, ea sau Frank, nu erau bineveniți în casa lor. Dar abia mai târziu, când Hannah îi povesti toată trășenia cu Jerry, începuse să înțeleagă ce anume le distrugea căsnicia.

Ei bine, și ea avea propriile ei secrete. Poate că dacă le dădea pe față i-ar fi ajutat pe aceștia doi să-și rezolve problema din trecut – sau cea din viitor...

Sau poate că ar fi deschis doar o adevărată cutie a Pandorei?

Doug termină repede de mâncat și se scuză. Hannah începu să fiarbă când îl auzi pornind din nou televizorul. De data asta, era un meci de box. Un sport violent. Cum de nu era niciun meci de hochei în seara asta? Sau poate că avea să găsească unul din filmele acelea groaznice cu război care-i plăceau atât de mult. Spunea că îl destinde. Ce putea fi atât de relaxant în a vedea atâta sânge și măcel?

Strânse vasele trântindu-le unele de altele și le duse în bucătărie.

— Mă descurc, mamă. Du-te șezi și relaxează-te.

Evie tânjea să facă ceva, orice. Așa că luă un burete și se duse să șteargă masa, să rearanjeze florile la mijloc și să pună toate scaunele la locul lor.

Acum ședeau cu toții împreună în sufragerie, fiecare câte o insulă izolată cu propriile ei uragane. Hannah nu avea astâmpăr. Evie scotoci prin coșul ei de cusut și scoase o față de pernă pe care o broda. Vreun cadou de Crăciun pentru careva.

Nimeni nu vorbea despre ce-i frământa pe toți. Problema lor ar fi putut la fel de bine să ia forma unui elefant roz în mijlocul camerei, mugind și călcând totul în picioare, și tot s-ar fi prefăcut cu toții că nu-l observau. Se strecurau cu grijă pe lângă el și încercau să nu-l întărețe.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse Hannah într-un târziu.

Doug o privi nedumerit.

— Am discutat deja.

— N-am discutat despre toate.

El o privi insistent pe Evie.

— Mama știe tot.

— Ar fi trebuit să-mi imaginez. N-am nicio problemă cu tine, Evie, dar asta este problema *noastră*.

Evie își prinse acul într-o parte a lucrului de mână și-l lăsă în poală.

Hannah făcu o grimasă, simțind tensiunea care creștea în cameră. Probabil că la fel trebuie să fi fost atmosfera și în Pompei, înainte să erupă Vezuviul. Orice-ar fi spus, Doug avea să explodeze. Era mai bine să încaseze ea loviturile decât mama ei.

— Trebuie să discutăm despre asta.

El se întoarse din nou spre ea.

— Ce-ar mai fi de zis?

Ea expiră prelung. Tipic pentru el să arunce acum toată povara pe umerii ei. Rezolv-o, Hannah. Nu mă mai deranja și pe mine cu asta.

— Azi am vorbit cu un medic. Nu-i spuse că-l cunoștea pe Jim Wyatt din facultate. Doug ar fi făcut tot felul de presupuneri. Probabil s-ar fi gândit că s-a culcat și cu el. El spune că am putea-o interna pe Dynah la Spital și să i se facă procedura acolo. Ar rămâne peste noapte pentru supraveghere.

— Când?

— Măine după-masă.

— Deci, e stabilit. Și acum ce mai vrei de la mine?

Ea începu să tremure. Îi venea să țipe la el și să îl lovească. În schimb, se strădui să se stăpânească.

— Dynah trebuie să fie de acord. Nu pot s-o leg și s-o duc pe sus până acolo.

El o privi atunci, cu ochi fioroși.

— Eu n-am spus să o legi și să o iei pe sus, nu? Am spus cu vreodată asta? Nu. Ți-am spus să o ajuți să rezolve problema asta.

— Asta înseamnă că e treaba mea să o conving.

— Știi mai multe decât mine.

O, Doamne, iarăși începem cu asta.

Doug își întoarse capul, uitându-se la televizor.

Hannah rămase așezată în tăcere, mustind în durerea ei, reumplându-și paharul de resentimente. Uneori aproape că-l ura.

Evie se uită de la unul la celălalt și îi venea să plângă. Se întreba dacă nu cumva era în vreun fel vina ei, faptul că semănase sămânța

aceea micuță în urmă cu atâția ani, fără să se gândească la consecințele asupra generațiilor care aveau să vină. Se gândise că Hannah era prea mică să știe ceva, dar poate că o absorbisese cumva, și-o însușise, și suferința nu mai contenea să crească de atunci încolo.

Își aruncă lucrul de mână la întâmplare în coșul ei de lucru, se ridică tăcută în picioare, traversă încăperea și stinse televizorul.

— Mamă!

— Ce faci? răzni Doug furios.

Nu-i păsa că acum devenise ea ținta. Era mai bine să fie uniți împotriva ei decât să se mai certe unul cu celălalt.

— Nu o lăsa pe Dynah să facă avort, spuse ea simplu, gata de luptă.

— Mamă, spuse Hannah, convinsă că mama ei avea să se lanseze acum într-o adevărată pledoarie în favoarea copilului nenăscut.

Evie văzu cum Doug își miji ochii și cum i se încordă mușchii de pe față.

— Te rog să asculți ce am de spus, spuse ea și se întoarse la locul ei. Se strădui să rămână calmă, cu toate că îi venea să le urle în față că era mai bătrână și mai înțeleaptă și că știa mai multe decât ei amândoi la un loc.

— Situația lui Dynah nu are nimic de-a face cu felul în care gândești tu sau altcineva, spuse Doug hotărât, cu ochii scăpărându-i.

— Știu ce simți tu legat de problema aceasta, Doug, dar nu știu de ce.

— Nu contează.

— E nepoata mea și o iubesc.

— E fiica mea, și crezi că eu n-o iubesc?

— Știu că o iubești. O iubești mai mult decât însăși viața ta. Tot ce-ți cer este să asculți ce am de spus. Se aplecă ușor înainte, cu mâinile încheștate în poală și-și plecă fruntea. Avea să fie mai greu decât își imaginase. Am purtat problema asta în inima mea ani de zile, iar acum se pare că trebuie să vă spun tot, fie că vreau, fie că nu.

Doug se uită la ea, apoi la Hannah și strânse din dinți. Se lupta să-și păstreze controlul, asta era limpede. Pufni, ca și când ar fi încercat să-și relaxeze musculatura printr-un simplu act de voință.

Bun. Cel puțin se străduia. Evie știa că ginerele ei îi admira pofta

de viață, dar în același timp știa că asta nu însemna că părerea ei conta în ce privea decizia dacă Dynah să facă avort sau nu. Era destul de convinsă de faptul că Doug credea că știa ce urma să spună ea. Era foarte conștient de faptul că era membra unei biserici fundamentaliste. Biblia ei îi stătea chiar acum alături, pe balansoar, uzată și roasă pe la colțuri, cu vreo șase panglici drept semne de carte ieșite în afară – și probabil că el își imagina că-și însemnase toate fragmentele potrivite pentru predica pe care se aștepta să o asculte în continuare. Dar nu o predică intenționa Evie să le spună.

După primii ani de căsătorie ai lui Doug cu fiica ei, știuse să se țină departe de problemele lor. Pentru Frank fusese mai greu, fiind un director pensionat, care era obișnuit să conducă tot. Evie fusese conștientă că distanța și starea de sănătate precară a lui Frank îl ferise pe Doug să îl pună la punct pe socrul său și să-i spună să-și vadă de treburile lui. Era convinsă că nu fusese ușor pentru Doug și că probabil îl durea să știe că fusese nevoie de cincisprezece ani să-l convingă pe Frank că avea să rămână alături de Hannah pentru multă vreme. Un alt reziduu al trecutului. Frank o mai văzuse pe fiica lui rănită și nu își dorea să o mai vadă o dată la fel.

Observă fața închisă a lui Doug și se întrebă dacă avea să audă vreo vorbă din ceea ce avea să le spună. Oricum, trebuia să-și asume acest risc.

— Înainte să mă căsătoresc cu Frank, am avut tuberculoză.

— Știm asta, mamă...

— Și a recidivat după ce te-ai născut tu, continuă Evie, văzând că trebuia să meargă înainte și să treacă peste dorința lui Hannah de a evita lucrurile inconfortabile și antipatia lui Doug față de adevăr. Medicul a vrut să mă duc într-un sanatoriu, dar Frank a insistat să rămân acasă. Voia să mă aibă aproape, și eu îmi doream același lucru. Tu aveai trei ani, Hannah, iar fratele tău șase, și n-am vrut să fiu departe de voi luni întregi.

Tatăl tău a făcut rost de un pat de spital. Nu te-am lăsat să intri în dormitor. Bunica te ținea în brațele ei la ușă, și îmi spuneai bună dimineța și noapte bună. Uneori te lăsam să stai pe un scăunel în pragul ușii, ca să putem sta de vorbă. Mi-ai frânt inima, Hannah. Mă întrebai iar și iar de ce nu puteai să intri și să te cuibărești lângă

mine, așa cum făceai înainte. Nu înțelegeai ce însemna TBC-ul sau infecția.

Se uită la fiica ei adultă acum, știind că se simțise respinsă, în ciuda tuturor asigurărilor pe care i le dăduse atunci.

— A fost greu să nu te țin în brațe și să nu te sărut.

Gâtul i se strânse, amintindu-și cât de mult o duruse să-și fină copiii departe de ea. Deși mama ei era acolo, îngrijindu-i și hrănindu-i, asta nu reușise să-i stâmpere durerea acelor luni de separare. Și ce efect nimicitor avusese asta peste anii care urmaseră?

Știa că devia de la subiect. Își dădea seama după expresia de pe fața lui Hannah și a lui Doug că habar nu aveau ce legătură aveau ei cu toate astea. Trebuia să-și adune tot curajul.

O, Doamne, ajută-mă!

Se gândi cum să-i facă să înțeleagă. Nu își plănuise oare fiecare cuvânt pe drumul lung spre sud din Oregon? Iar acum că venise momentul, nu-și mai amintea nicio singură vorbă din cuvântarea pe care și-o pregătise.

Luă adânc aer în piept și expiră prelung.

— Am rămas însărcinată.

— Mi-a spus tata, spuse Hannah, dorind să o menajeze pe mama ei, temându-se unde aveau să ajungă cu asta și care avea să fie reacția lui Doug.

Evie se luptă cu lacrimile care o amenințau. Era ciudat cum timpul nu reușea să vindece anumite răni.

— Da, îmi amintesc. În noaptea când ai pierdut prima ta sarcină, tata ți-a spus că și noi am pierdut una. Ți-a spus asta pentru că a vrut să știți amândoi că vă înțelegeam și că sufeream împreună cu voi. Dar problema este că – spuse Evie, privind-o mai întâi pe Hannah, apoi pe Doug – că nu am pierdut sarcina. Am făcut un avort terapeutic.

Doug o privea, evident cutremurat; privirea de pe fața fiicei ei era indescifrabilă.

Evie se grăbi să umple tăcerea produsă de șoc, dorindu-și să spună odată tot.

— Vedeți voi, medicul i-a spus tatălui tău că eu n-aș fi supraviețuit dacă mai aveam un copil. Iar Frank l-a crezut. Eu i-am spus că mă simt destul de bine și că doream să duc sarcina până la capăt, dar nu

I-am putut convinge. I-a fost teamă că starea sănătății mele avea să se agraveze din nou și că avea să sfârșească vădov cu trei copii mici de crescut de unul singur. A spus că nu voia să-și asume riscul de a mă pierde. Dumnezeu să mă ierte, i-am ascultat hotărârea. L-am lăsat pe doctor să mă interneze în spital, am semnat hârtiile împreună cu tatăl tău și am făcut ceea ce mi s-a spus.

O privi pe Hannah printre lacrimi.

— Eram însărcinată în luna a cincea. Copilul era băiat. Fratele tău ar fi avut acum patruzeci și șase de ani dacă ar fi trăit.

Doug o privi apoi scutură din cap.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci, Evie. Frank a avut dreptate.

— Nu, Doug, n-a avut dreptate. Și mai rău, a știut asta, cu toate că nu a recunoscut niciodată cu gura lui. Poate că ne-ar fi ajutat pe amândoi să discutăm despre asta. În toți anii cât am trăit împreună, nu am discutat niciodată despre asta. Eu am fost infuriată și rănită câțiva ani după aceea, iar el voia să uite. Pentru o vreme, nici nu știam dacă o să mai rămânem împreună. Îți mai amintești de vremea aceea, Hannah. Aveai șase ani când lucrurile s-au mai potolit. Bunica s-a dus acasă la ea, noi am vândut casa aceea și ne-am apucat să construim alta. Treptat, am îngropat gândurile legate de ceea ce am făcut și ne-am văzut mai departe de viața noastră.

Evie îl văzu pe Doug privind-o pe Hannah, pentru a vedea cum primea ea toate aceste informații. Era palidă, iar ochii îi luceau înlăcrimați.

— Unele lucruri nu le poți îngropa, oricât te-ai strădui de tare, sau oricât de mult ai încerca. Îl privi pe Doug. Frank a vorbit despre asta înainte să moară. N-a reușit niciodată să treacă peste ce am făcut, așa cum nici eu n-am reușit.

Se opri, luptându-se cu lacrimile care amenințau să o copleșească.

Hannah nu putea spune nicio vorbă, cu gâtul strâns.

Trecură câteva clipe până când Evie reuși să continue să vorbească.

— Te-ai rugat ca Dynah să se nască, iar Dumnezeu ți-a dăruit-o. Amândoi ați crescut-o înaintea Domnului. Știți la fel de bine ca și mine ce inimă delicată are. Chiar vă imaginați că ar putea face un avort și să nu sufere apoi din cauza aceasta tot restul vieții ei?

Doug își încleștă pumnii.

— E puternică.

— Va fi zdrobită.

— Este deja zdrobită! Va fi chiar și mai zdrobită dacă va merge până la capăt cu asta. Nici măcar nu știe cum arăta omul acela, pentru Numele lui Dumnezeu.

— Și crezi că poți șterge un act de violență care a fost comis asupra ei cu un altul?

El nu spuse nimic o clipă, evident încercând să-și stăpânească pornirea.

— Nu va fi așa. Ne vom asigura de asta. Totul va fi legal și în siguranță.

Hannah tresări în interior, simțind deja săgețile.

Evie simți cum o năpădește furia, dar își domoli patima cu rațiune.

— Avortul meu a fost *legal*. A fost *sigur*. A fost făcut într-un spital, de către un medic, cu câteva asistente lângă el. Și o să-ți spun un lucru, Doug. A fost un act violent și o violență care s-a comis asupra mea și pe care nu le voi uita *niciodată*. Și sunt mult mai puternică și mai tare decât Dynah.

— Crezi că nașterea copilului unui violator nu-i va produce o traumă mai mare?

— Nașterea de copii este ceva natural.

— Natural! Copilul pe care-l poartă în pântec este orice altceva numai natural *nu*.

— Deci răspunsul tău este să sacrificăm copilul pentru ceea ce a făcut tatăl lui?

Ochii firoși ai lui Doug îi întâlni pe ai ei.

— Nu dau două cepe degerate pe copilul ăsta! Și nu o să încep acum o discuție filozofică sau teologică cu tine. Am hotărât. O să facă avort și lucrurile rămân cum am stabilit. N-o s-o lăsăm pe fiica noastră să-și distrugă viața cu nu știu ce copil nenorocit. Și nu mai am nimic de spus pe tema asta!

Evie se uită la fiica ei, dorindu-și un aliat.

— Doug... spuse Hannah.

El se uită la ea, iar Evie văzu că se simți trădat.

— Am spus *nu*. Tu te-ai dus cu ea la clinică azi. De ce nu te-ai ocupat să rezolvați problema, în loc să o târăgănați încă o vreme?

— Pentru că nu s-a putut hotărî dacă asta este ceea ce-și dorește ea sau nu!

— Iar tu ar fi trebuit să o ajuți! Ar fi trebuit să-i faci decizia ușoară! Doar ai trecut și tu pe acolo.

— Și nici acum nu a reușit să treacă peste ce a făcut, spuse Evie, furioasă că după toți acei ani el îndrăznește încă să i-o arunce din nou în față lui Hannah. N-ai înțeles asta *până acum*? De ce anume ai nevoie ca să înțelegi?

Chiar nu avea să fie niciodată suficient de bărbat ca să o ierte? Hannah fusese o soție bună, credincioasă și afectuoasă. Cât mai trebuia să facă penitență pentru un păcat pe care-l comisese înainte să știe măcar că Doug Carey exista?

Doug se întoarse cu o furie și mai mare spre ea.

— Nu te amesteca! Problema asta nu te privește!

— O să *fac* să mă privească! Dynah e nepoata mea și am de gând să urc chiar acum la etaj, să-i fac bagajele și să o scot din casa aceasta!

El aproape că sări de pe scaun.

— Tu n-ai decât să-ți faci bagajele. Și chiar *te rog* să ieși afară. Dar pe fiica mea nu o iei de aici.

— Încetați! Palidă și rigidă, Hannah își duse pumnii la tâmpile. *Terminați* odată! Amândoi!

Se aplecă înainte și începu să plângă.

Dynah ședea pe scări, cu capul lipit de genunchi, ascultându-i pe oamenii pe care-i iubea cel mai mult din lume sfâșiindu-se între ei.

Din cauza ei.

Nu știuse despre mama ei. Acum că știa, se simțea de două ori mai singură. Cum o putea lua mama ei de mână și să o încurajeze să facă un avort când ea însăși suferise atât de mult?

Acum vorbeau mai încet, după ce își redeschiseseră toate rănilor din

trecut. Dynah le auzea vocile, încordate și înfuriate, dar mai stăpânite acum. Probabil se temeau că aveau să o trezească.

O, Doamne, n-am vrut niciodată să se întâmple așa ceva!

Îl auzea pe tatăl ei care-i impunea ce să facă, o auzea pe bunica ei care se certa cu el, pe mama ei, ca de obicei cea împăciuitoare, repezindu-se la ceilalți doi, copleșită de propria ei durere.

Dynah își ridică fruntea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Nu putea rămâne aici. Pentru că dacă o făcea, avea să se trezească între ei. Și orice-ar fi făcut, cineva ar fi fost rănit de decizia ei. Dacă avorta copilul, o rănea pe bunica ei. Dacă nu, tatăl ei avea să o arunce în stradă. Oricum, mama ei avea să sufere, prinsă între cei doi, confuză și speriată.

Doamne, ce să fac? Să imi cumpăr alt recipient cu medicamente? Sau să mă arunc de pe Golden Gate Bridge?

Se gândi la Joe. *El n-ar lăsa să se întâmple asta. Niciodată.* Îi vedea chiar acum fața înaintea ochilor, pătrunzătoare, sinceră.

Nici părinții ei nu aveau să treacă peste asta. Și nici bunica ei. Oricât de îngrozitor s-ar fi simțit, nu avea cum să găsească o cale ușoară de ieșire din asta. Îi iubea pe toți mult prea mult.

Și atunci, ce mai este de făcut, Doamne? Ce să fac?

Și atunci auzi o șoaptă, un verset pe care-l învățase demult din Scriptură îi veni în minte: **IEȘI DIN MIJLOCUL LOR ȘI DESPARTE-TE DE EI*.**

În timp ce vocile continuau să murmure la parter, știa că trebuia să plece, chiar dacă nu știa unde să se ducă și cum să se descurce. *Ieși din mijlocul lor și desparte-te de ei.*

Trebuia să plece de aici.

Respectându-și cuvântul, Joe Guilierno se afla în pragul ușii ei la amiază devreme, în 15 iunie. Era o sâmbătă.

Inima îi bătea repede când sună la ușă. Auzi pe cineva apropiindu-se

* Cf. 2 Corinteni 6:17 (n.trad)

și luă adânc aer în piept, sperând că avea să fie Dynah. Dar nu fu ea. Când se deschise ușa, se trezi în față cu mama lui Dynah. Era ușor să-și dea seama că era ea, semănau atât de bine.

— Bună, doamnă Carey. Eu sunt Joe. Joe Guilierno. Sunt un prieten al lui Dynah. Mă așteaptă.

Hannah fu surprinsă de apariția aceasta. Își aminti când îi vorbise Dynah de el. *Nu seamănă deloc cu Ethan. E un băiat drăguț.*

Hannah trebui să fie de acord că într-adevăr, Joe Guilierno nu semăna în nicio privință cu Ethan. Era mai înalt, mai lat în umeri, mai brunet și mai puțin sofisticat. Nu purta pantaloni de costum, nici cămașă, nici cravată asortată și sacou, și nici părul nu-l purta tuns și aranjat. Era îmbrăcat cu niște blugi uzați, un tricou alb și o geacă din piele neagră. Părul i se ondula peste gulerul acesteia. Se întrebă în adâncul sufletului cum de scăpase cu așa ceva la NLC. El îi zâmbi ușor, de parcă ar fi știut la ce se gândea, iar ea roși.

— Îmi cer scuze. Deci acesta era tânărul care scria câte o scrisoare în fiecare săptămână. Toate plicurile erau adunate pe noptiera lui Dynah, neatinsse. Nu vrei să intri?

— Cum e? întrebă el, intrând în hol, și ridicându-și privirea spre scări, sperând să o vadă pe Dynah.

— Nu e aici.

— O, spuse el, fără a-și ascunde deloc dezamăgirea. Se întoarce curând? Poate că îl evita. Motivele din care ar fi dorit să-l evite începură să i se învâlmășească în minte. Oare făcuse avort?

— Nu știu.

El se uită la ea, încruntându-se ușor acum.

— A plecat acum trei săptămâni, Joe. În toiul nopții. Nu știm unde e. Își întoarce privirea sub ochii lui care o priveau pătrunzător. Dar de ce nu intri puțin în sufragerie? Doug e aici. Sunt convinsă că și el ar dori să te cunoască.

Joe o urmă pe mama lui Dynah în sufragerie și îl văzu pe bărbatul în care-l recunoscuse pe tatăl lui Dynah șezând într-un fotoliu și uitându-se la televizor. Se difuza un meci de baseball. Cineva tocmai marcase un punct important, dar bărbatul nu păru să dea niciun semn de interes.

— Doug? Acesta este Joe, Joe Guilierno. Un prieten de-al lui Dynah.

Doug își ridică privirea la tânărul acesta, la fel de surprins de înfățișarea lui ca și Hannah. Lui Doug îi semăna cu tipul acela de la show-ul TV despre nemuritori și lupte cu săbii. Vânos. Gata pentru orice. Se ridică și-i întinse mâna. Joe Guilierno avea o strânsoare a mâinii fermă, iar privirea îi era directă. Doug dădu o dată din cap.

— Încântat de cunoștință, Joe. Ia loc.

— Aduc niște cafea, spuse Hannah și se duse în bucătărie.

Doug se lăsă înapoi în fotoliul lui, parcă văduvit de cuvinte. Își întoarse privirea la televizor.

— Presupun că nu sunteți un fan prea mare al ligii întâi, spuse Joe cu un zâmbet abia schițat, în timp ce comentatorul de la televizor transmitea în reluare lovitura reușită a uneia dintre echipe.

— Am abonament pe tot sezonul, spuse Doug plat. Luă telecomanda și apăsă un buton. Camera se cufundă în tăcere.

Doug se uită la tânărul care ședea acum pe canapeaua lui și îl studie din nou. Joe Guilierno avea un aer increzător. Nu stătea deloc încordat, ci era relaxat, deschis, și evident îngrijorat.

— Dynah vorbea de tine, spuse Doug. Dar nu reuși să-și amintească de context.

— Am fost colegul de cameră al lui Ethan.

— O, exact. Eu ești fostul membru al unei găști din Los Angeles, nu?

Joe râse, relaxat, recunoscându-și parcă în același timp vinovăția dar și bucuria de a fi fost răscumpărat.

— Da, domnule.

— Și ce te aduce în San Francisco?

— Dynah, spuse Joe sincer. Doamna și domnul Carey puteau ști la fel de bine de unde venea. În nouă iunie am absolvit, și a doua zi de dimineață am pornit spre California. Voi urma niște cursuri de master la Berkeley.

— Berkeley, spuse Doug, impresionat. E puțin diferit de NLC:

— Ca și când ai ieși dintr-un incubator și ai ateriza drept în groapa de gunoi.

Doug zâmbi. Îi plăcea tânărul acesta. Era ceva la el care-i relaxa mintea. Și inima.

— Am sentimentul că vei rămâne pe calea cea bună.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu. Acum, să revenim la Dynah. Doamna Carey spunea că nu știți unde se află. Poliția face ceva în privința aceasta?

— Nimic.

— Nimic?

Hannah se întoarse în cameră cu o tavă. Joe se uită la ea și-i zâmbi. Ea-i răspunse zâmbind la rândul ei. Nu știa de ce, dar avu imediat încredere în el.

— Dynah ne-a lăsat un bilet în care ne explica de ce simțea că trebuia să plece. Se aplecă înainte cu tava pentru ca Joe să-și poată lua o cană de cafea, zahăr sau lapte, dacă dorea. El își luă cafeaua, mulțumind.

— Și are douăzeci de ani, spuse Doug posac. Asta înseamnă că e adultă.

— Dacă nu vă supărați că vă întreb, domnule, ce spunea în scrisoarea ei? Hannah se uită la Doug.

— Du-te și arată-i-o.

Ea lăsă tava jos pe măsua de cafea și scoase o bucată de hârtie împăturită din buzunarul fustei. I-o întinse lui Joe. Era uzată de atâta citit.

Dragă mamă, tată și bunică,

Vă iubesc pe toți foarte mult și nu suport să vă aud cum vă certați din cauza mea. E mai bine dacă plec. Trebuie să iau deciziile singură. Și odată luate, toată responsabilitatea va fi a mea, a nimănui altcuiva. Promit să am grijă oriunde voi merge. Vă rog, încercați să nu vă îngrijorați. Sunt majoră. Pot să imi port singură de grijă.

Vă rog, vă rog, iubiți-vă unul pe celălalt. Nu suport să mă gândesc că ceea ce mi s-a întâmplat mie vă va despărți pe voi. Aș prefera să mor decât să știu așa ceva.

Vă sun după ce mă instalez undeva.

Dynah

Joe împături biletul încet și i-l întinse înapoi lui Hannah.

— A sunat?

Hannah luă biletul de la el.

— O dată, spuse ea trist, vârând biletul înapoi în buzunarul fustei. Eu și Doug eram la biserică. A lăsat un mesaj pe robot. Te las să-l asculți.

Joe se ridică și o urmă în bucătărie. Ea acționează un buton.

Joe auzi vocea lui Dynah, încordată, liniștită, oricum numai bine nu era.

— Știu că sunteți amândoi la biserică acum și îmi pare rău că vă sun acum. Dar încă nu sunt pregătită să aud ce aveți de spus despre ceea ce am făcut.

O, Dumnezeu, se gândi Joe. A făcut-o.

O auzi pe Dynah oftând. Părea obosită, deprimată.

— Am vrut doar să știți... Sunt bine. Voi fi bine.

Nu mai spuse nimic preț de un minut. Joe auzi trei mașini trecând în fundal. Își imaginează că era undeva într-o cabină telefonică.

— Îmi pare rău că am plecat așa, spuse ea încetșor, sugrumată, dar e mai bine așa. Tăcu din nou. Îi simțea prin fir cât de grea îi fusese inima. Vă iubesc. Vă iubesc mult de tot.

Clic.

— Asta-i tot, spuse Hannah răgușită. O asculta de câteva ori pe zi, doar pentru a auzi sunetul vocii fiicei ei.

Mama lui Hannah se întorsese în Oregon după o săptămână. Majoritatea timpului cât fusese la ei și-l petrecuse în camera de oaspeți de la etaj, plângând și rugându-se pentru Dynah.

Fiecare dintre ei se simțea vinovat de plecarea lui Dynah, cu toate că niciunul din ei nu-și schimbase punctul de vedere cu privire la ce-ar fi trebuit ea să facă. Evie era în continuare împotrivoitoare la gândul ca Dynah să facă avort. Doug era la fel de încăpățânat în convingerea lui că aceasta era singura alternativă. Iar Hannah se simțea trasă între cei doi, având încredere mai multă în Jim Wyatt decât în soțul sau în mama ei.

Joe rămase timp de două ore la ei, cu Hannah lângă el, care îi arată albume de fotografii cu Dynah, de când se născuse și până când crescuse mare.

— Acestea le-am făcut la Pigeon Point... Acestea la Dillon Beach... Acestea la Mendocino... Astea la Fort Bragg... Întorcea o pagină după alta, văzând fața lui Dynah, văzând-o cum creștea, iar inima îi tânjea după ea.

Doamne, ocrotește-o. Ține-o în palma Ta. Înconjoară-o cu protecția Ta Trimite-Ți îngerii să o păzească.

— Iar asta am făcut-o vara trecută, spuse Hannah.

Joe își plecă privirile și o văzu pe Dynah alături de Ethan, care o ținea cu brațul pe după umeri. Părea mândru și stăpânitor.

Cuplul perfect.

Până când viața reală avusese ceva de spus.

Nu-i luase mult lui Ethan să găsească o altă fată desăvârșită. Mary semăna mult cu Dynah – înaltă, suplă, blondă cu ochi albaștri. Nu la fel de drăgușă ca și Dynah, dar era fecioară și era mândră de asta.

Joe fusese sfâșiat între mânie și ușurare când Ethan i-o prezentă pe Mary la bufetul studenților. Cu toate că Ethan ieșise doar de două ori cu ea, mesajul era foarte limpede. Cu litere mari, groase. *Căsătorie*. Ethan era pregătit, iar Mary de asemenea.

— Orarul lui Dumnezeu este atât de perfect, spuse Ethan, iar lui Joe îi venise să-l lovească.

N-avea nimic împotriva lui Mary. Era o fată frumoasă și o creștină dedicată, dar Joe nu se putea abține să nu se întrebe cât de adâncă era dragostea lui Ethan de fapt și cât de repede avea să moară flacăra aceasta la prima umbră de probleme. Poate că cei doi aveau să fie norocoși și aveau să trăiască în biserică toată viața lor, cu ușile încuiate, cu vitralii la toate geamurile. Și era de preferat să nu aibă prea mulți enoriași în grijă. Oamenii reali aduceau cu ei dezamăgire și deziluzii.

Joe făcuse singurul lucru pe care-l putea face. Le ură numai bine, își făcuse bagaje și pornise înspre vest.

— Și la Crăciun, spuse Hannah, întrerupându-i gândurile sumbre. Privi la fotografia în care Dynah punea masa, iar în alta împodobeă pomul de Crăciun cu două prietene de la biserică. Râdea, era fericită, cu ochii strălucindu-i, dureros de frumoasă.

Unde s-ar fi putut duce, Doamne? Dumnezeule, m-ai ajutat o dată să o găsesc. Ajută-mă să o găsesc din nou.

Își aminti de ceva ce spusese Dynah în preria din rezervație.

— Vă supărați dacă mă mai uit odată în albumele acelea?

— Sigur că nu. Hannah îi întinse cele trei albume de pe măsuta de cafea.

Joe reîncepu să dea paginile, mai încet de data asta, studiind de această dată scenele din jurul lui Dynah.

Și știi de unde avea să înceapă să caute.

Dynah se trezi în motelul ieftin de pe autostrada 1, la nord de Fort Bragg. Își petrecuse cea mai mare parte a nopții zvârcolindu-se de pe o parte pe alta, întrebându-se cum avea să găsească ceva de lucru. În zonă nu prea erau șanse, rata șomajului era de 17%. Oameni mai calificați decât ea erau pe-afară, montând pavaje. Iar ea nu se califica pentru ajutor de șomaj. Funcționara îi spusese că îi părea rău, dar că nu era niciun loc de muncă disponibil în momentul acela. Iar cele care aveau să apară, urmau să le fie oferite cetățenilor din oraș care primeau ajutor de șomaj. Femeia îi sugera să își depună o cerere pentru ajutor social, dar Dynah se simți prea rușinată pentru a face asta. Își petrecuse toată viața ascultându-l pe tatăl ei care vorbea despre oameni care n-aveau pic de mândrie și care profitau de pe urma sistemului. Nu voia să fie cineva care „devora dolarii câștigați cu greu de cei care munceau pentru a trăi.” Tatăl ei spusese că din cauza asta California avea probleme financiare atât de mari. Spunea că întotdeauna exista un loc de muncă pentru cine voia să lucreze.

Unde, tati? Caut de două săptămâni deja. Am vorbit cu toți oamenii care au vreo afacere în Mendocino, inclusiv la toate hotelurile.

Putea face paturile și să facă curat, dar majoritatea oamenilor spuneau că nu făceau angajări de personal, încercând să se descurce prin mijloace proprii. Bătuse drumurile din Fort Bragg în ultimele câteva zile și nu avusese mai mult noroc.

Acum, se trezi că nu mai avea decât zece dolari, iar rezervorul mașinii era aproape gol.

Cel puțin avea destui bani să achite camera aceasta până vineri. Încă două zile.

Doamne, am nevoie de ajutorul Tău. Te-am tot întrebat. Vrei să mă duc acasă? Știi ce mă așteaptă acolo dacă mă întorc. Ce o să mă fac?

Copilul se mișcă. Își puse mâinile pe abdomenul ușor destins, iar inima îi tresăltă, într-un amestec ciudat de bucurie și spaimă. Atunci înțelese. Își luă repede mâinile de pe abdomen și se îndreptă de spate, adunându-și părul din față. Nu ar fi fost în situația aceasta dacă nu ar fi fost copilul pe care-l purta.

Se simți cuprinsă de vinovăție când se ridică și se duse la baie.

Rămase multă vreme sub duș, lăsând apa caldă să o spele îndelung. Nu-i putea spăla însă și teama sau disperarea.

Am suficienți bani ca să fac un plin. Aș putea porni spre sud, spre Jenner, și apoi să mă arunc de pe stânca aceea drept în ocean. Ar putea părea că a fost un accident. Nimeni nu s-ar mai simți vinovat atunci.

Făcu apa mai caldă și încercă să scape de fiorul care o cuprinsese. Pielea îi era roșie când ieși în sfârșit de sub duș și se uscă. Își văzu imaginea reflectată în oglinda mare de pe ușă și se opri. Încruntându-se, își lăsă prosopul mai jos și-și privi trupul. Peste încă o lună, nu avea să-și mai poată ascunde deloc sarcina.

Cine avea să angajeze o fată necăsătorită și cu sarcină avansată?

Se îmbracă cu o fustă înflorată lungă până la glezne și un sveter gălbui gen tunică, apoi se așează pe marginea patului ei și-și luă Biblia. Citise din Psalmi, încercând să-și refuleze sentimentele dând glas supărării și frustrării lui David. Mai mult de jumătate dintre cântările lui fuseseră scrise când era deprimat sau când fugea de vrăjmașii săi, sau când suferea de pe urma păcatului pe care-l îngăduise în viața lui.

O, Doamne, uneori știu cum se simte David. Unde ești când am nevoie de Tine? De ce îmi pari atât de departe? De ce ești atât de tăcut? Îmi pot număra toate binecuvântările de dimineață și până seara. Îmi pot aminti toate lucrurile pe care le-ai făcut pentru mine încă de când eram mică. Îmi amintesc și strig către Tine, și iată că nu Te găsesc nicieri.

Mi-am pierdut bucuria.

Singura mea speranță este mântuirea pe care mi-ai dăruit-o prin Isus.

Și singurul mod în care pot fi cu Tine este să mor.

Și-l aminti din nou pe Joe. Cum avea să se simtă el dacă se arunca de pe stânca aflată la câteva mile mai la nord de Jenner? Oare el ar

crede că a fost un accident? Nu. Dar părinții ei ar crede-o? Cu niciun chip.

Epuizată, își puse Biblia înapoi pe noptieră, își luă șosetele și pantofii și porni la drum, în încercarea de a găsi totuși ceva de lucru.

Hotări că avea să fie mai ieftin dacă mergea pe jos, își parcă mașina la nord în Fort Bragg. Avea să servească micul dejun la Maryann's Cafe. Părea o cafenea ieftină. Apoi avea să meargă din casă în casă și să bată la fiecare ușă, și să caute ceva de lucru până când avea să ajungă la podul din celălalt capăt al orașului. Apoi avea să se întoarcă pe cealaltă parte și să facă același lucru. Deja fusese pe la magazinele mai mari și la întreprinderile mai importante, așa că putea să le ocolească.

Deschise ușa cafenelei. Un clopoțel sună chiar deasupra capului ei, anunțându-i intrarea. Măsuțe goale erau aliniate de-a lungul vitrinei din față. La tejghea ședea un bătrân. Locul mirosea a mâncare chinezească.

O tânără apărură din camera din spate. Era subțire, cu părul negru tuns scurt și era îmbrăcată în niște blugi uzați Levi's și un tricou pe care scria Hard Rock Cafe San Francisco. Luă un meniu dintr-unul din suporturile de pe tejghea și arătă cu mâna prin încăperea goală.

— Ia un loc.

Dynah ezită, dorindu-și acum să își fi ales un alt loc în care să mănânce. Poate că oamenii din Fort Bragg știau ceva despre locul acesta pe care ea nu-l știa. Poate că cei de la protecția consumatorului tocmai trecuseră pe aici și îi amenințaseră că-i închid. Poate că ultimul care mâncase aici era internat acum cu vreo intoxicație alimentară. Mâncare chinezească la micul dejun?

— E mâncare bună, spuse chelnerița. Pot s-o jur. Și e și ieftină pe deasupra.

Prea stânjenită să se întoarcă să plece, Dynah îi zâmbi nesigură și alese un loc lângă unul din geamurile din față de unde putea vedea mașinile trecând.

Chelnerița îi puse meniul în față.

— Micul dejun american include două ouă, salam sau șuncă, friganele de cartofi și pâine prăjită, pentru doar \$2,99. Include cafea și suc, de portocale sau de roșii.

— Sună bine, spuse Dynah fără a se mai uita în meniu. De portocale, vă rog.

— La cafea doriți și lapte?

— Da vă rog. Aveți cafea fără cofeină?

— Vă pot pregăti.

— O, nu vă deranjați.

— Niciun deranj. Își coborî privirea la Dynah. Cofeina nu îi face bine.

În timp ce chelnerița se îndepărtă, Dynah se uită pe tăblița pe care era scris meniul pentru prânzul zilei, roșindu-se și sperând că bătrânul de la tejghea nu-i auzise comentariile. Se uita la ea. Când acesta se plictisi, ea privi din nou în jur, observând apoi o tăbliță pe care erau trecute toate meniurile pentru prânz. Vită mongoleză, porc cu sos dulce-acrișor, și *risotto* la doar \$3,49. Alte meniuri includeau broccoli și carne de vită, supă de ouă, *chow mein* și pui cu alune caju. Ultimul produs înscris pe tablă era un hamburger american cu cartofi prăjiți și salată de legume la \$4,99.

Auzea doi bărbați din spatele peretelui ce dădea spre bucătărie certându-se în chineză.

Chelnerița se întoarse cu o tavă la Dynah. Puse pe masă o carafă cu apă cu gheață, un pahar de suc de portocale, și o cană mai mică cu smântână dulce.

— Totul e proaspăt. Vaca paște în spate. Glumeam. Cafeaua e gata în două minute.

Dynah auzi un sfârâit când ceva atinse metalul încins și pe cei doi bărbați certându-se în continuare.

O, Doamne, ce m-a făcut să aleg locul ăsta? De ce nu m-am dus ceva mai departe și să găsesc un local unde erau ceva mai multe mașini afară și mai mulți oameni înăuntru?

Cafeaua era bună. Chiar foarte bună.

Când sosi și micul dejun, Dynah fu uimită. Totul era proaspăt, gustos și excelent preparat. Chelnerița îi menținea permanent cana plină și îi oferi și al doilea pahar de suc pe gratis.

— Totul e în regulă?

— Absolut perfect, spuse Dynah, nereușind să înțeleagă totuși de ce nu era locul acesta ticsit de lume. În cele din urmă se hotărî să întrebe.

— Pentru că este al lui Maryann.

— Poftim?

— Nu ești de pe-aici, nu-i așa?

Dynah scutură din cap că nu.

— Ei bine, Maryann a fost proprietara acestui local timp de treizeci de ani. Toți cei din Fort Bragg o cunosc și o iubesc. Ei bine, s-a pensionat. N-a avut nicio rudă care să-i preia afacerea. Și nimeni de pe-aici nu avea destui bani să i-o cumpere. Și-atunci a apărut șeful meu. Un barcagiu. Nu genul din Noyo Harbor, știi. Adică nu pescar. Ci unul din vietnamezii ăia care au venit în Statele Unite. E un om bun. Dar nimeni nu i-a dat nicio șansă. E un *venetic*. Așa-i spun unii. N-au de gând să facă afaceri cu un *venetic*, știi. Sunt o mulțime de veterani furioși pe aici, care n-au de lucru, și caută pe cine să dea vina. Iar Charlie e o pîntă bună.

— Charlie?

Ea zâmbi ușor.

— Și-a americanizat numele. Nu l-a ajutat, dar cel puțin nu mai trebuie să mă chinui să-i pronunț numele vietnamez, spuse ea rîzînd. E *cool*. A lucrat din greu zece ani să economisească destul să cumpere localul ăsta mic, și se pare că va da faliment. Nu-i corect. Ridică din umeri, părănd mîhnită. Dar se mai întîmplă, știi?

— Probabil că așa e.

— Partea nasoală e că eu plec azi la San Francisco. Soțul meu a primit o slujbă acolo. E prima slujbă pe care o are de un an de zile de când caută. Și a găsit și o locuință pentru noi. Charlie se ceartă acum în spate cu Ho Chi Minh. Frate-su. Nu-l cheamă așa. Doar așa-i spun eu uneori. Și-l enervează la culme. Dar știi că îi sare uneori muștarul rău de tot. Ia ascultă la el! E de groază! A anunțat la biroul forțelor de muncă acum două săptămîni, de când mi-am depus cererea de demisie, și niciun om nu s-a deranjat până acum să apară. E nervos foc și e gata să declare război. Ce să spun, o să ajungă departe așa.

Dynah clipi.

— Eu am nevoie de o slujbă.

— Nu mai spune! Serios?

— Da. *Serios*.

— Ei bine, te avertizez. Salariul nu e cine știe ce. Salariul minim.

Nu prea primești bacșiș aici. Trebuie să ai clienți ca să ai bacșiș, nu? Arată cu capul la bătrânul de la tejghea. Harvey îți dă 25 de cenți. E un bătrânel drăguț. 25 de cenți pentru cafea, și 25 de cenți bacșișul. În fiecare dimineață a săptămânii. Vine la opt. Poți să-ți fixezi ceasul după el.

— De două săptămâni caut de lucru. Eram pe punctul să mă dau bătută.

— Când vrei să începi?

Dynah râse ușor.

— Cum ar fi imediat?

Chelnerița se întoarse.

— Hei, Charlie. Am o ofertă – om viu! Îi zâmbi lui Dynah. Nu știe ce înseamnă asta. Încă are de furcă cu engleza. Țin-te bine. Mă duc să-i spun. Numele meu e Susan, apropo.

— Eu sunt Dynah. Dynah Carey.

Susan lăsă cana cu cafea pe masă. Charlie ieși după treizeci de secunde după ce plecă Susan. Un om mic, uscățiv, cu părul negru și un dinte îmbrăcat în metal auriu în față, veni să dea mâna cu ea. Bărbatul din spatele paravanului îi strigă ceva, iar Charlie îi strigă ceva înapoi. Se auzea ca și când bucătarul amesteca prin oale și tigăi cu o lingură.

Susan își dădu ochii peste cap.

— Sunt puțin nervoși, știi? O să te obișnuiești cu ei.

Dynah se simțea bine, foarte bine chiar pentru prima oară de săptămâni întregi. Salariul minim nu era mult, dar era destul să trăiască.

— Ai venit la țanc, Dynah Carey, spuse Charlie. Dacă nu veneai tu azi, mâine *eu* servesc la masă, și atunci nimeni nu vin. Nici măcar Harvey.

Harvey râse. Nestingherit, se întoarse pe scaunul lui și privi drept la ei. Nu-i păsa dacă știau că-i asculta și el.

— E destul de drăguță să-ți aducă niscai clienți, Charlie.

— Da' cu mine ce-i în neregulă? spuse Susan, cu mâinile proțâpate în șolduri. Sunt hidoasă sau ceva?

— Și tu ești frumoasă, dragă. Guralivă, dar frumoasă.

— Noi bucurăm de cunoștință, spuse Charlie, scuturând bine mâna lui Dynah.

— Îi arăt eu lui Dynah rosturile, spuse Susan.

— Rosturile? Charlie o privi mohorât și privi în jur. Ce rosturi? Susan îi zâmbi lui Dynah și-l bătu pe Charlie pe umăr.

— Lasă, Charlie, nu face nimic. O instruiesc eu. Bine? Nu-ți face griji de nimic.

Charlie luă nota de plată a lui Dynah.

— Masa gratis. Trei mese pe zi. Foarte bine pentru tine și bebeluș.

Dynah se roși.

— Nu-ți face griji de asta, spuse Susan delicat. Ești pe mâini bune.

Joe se plimbă prin întreg Mendocino căutând mașina lui Dynah. Zări câteva mașini, aceeași firmă, an și model, dar toate erau de altă culoare sau le lipsea simbolul peștelui pe portbagaj sau abțibildul cu NLC pe geam. Parcă mașina se plimbă pe străzile aglomerate de turiști, întrebând proprietarii diferitelor magazine și localuri dacă venise să caute de lucru. Câțiva și-o amintiră, dar nu știau dacă rămăsese prin zonă.

Se opri la Salt Point și se duse duminică dimineață la biserică în Mendocino. Era o biserică mică, demodată, cu o arhitectură specifică în New England, cu turlă, cea mai veche biserică de pe coasta de vest, un reper istoric.

Dynah nu era în mijlocul adunării.

Cum nu era altă biserică creștină în oraș, își imaginează că probabil se duse la serviciul divin în altă parte, probabil mai sus pe coastă, la Fort Bragg.

Porni spre nord și își cumpără un hamburger la McDonald's.

Poate că se dusesese acasă.

Găsi un telefon cu fise și sună la familia Carey.

— Nu, nu e aici, Joe. A sunat din nou azi de dimineață cât am fost plecați, îi spuse mama lui Dynah. Părea mai bine de data asta, Joe. A găsit un loc unde să trăiască. N-a spus unde. A spus că are și un loc de muncă, dar n-a spus ce face. N-a lăsat niciun număr de telefon. Nu ne-a dar prea multe detalii.

Dynah se bucura de noua ei slujbă. Primele zile se dovediră plicticoase, iar Harvey era singurul client obișnuit. Venea în fiecare dimineață la opt, exact cum îi spusese Susan că avea să facă. Dynah îi umplea mereu cana cât timp își citea ziarul. Uneori povestea cu ea despre anii în care lucrase în industria lemnului. De la opt jumătate și până după ora zece, intrau turiști să bea o cafea, să facă un popas în drumul lor pitoresc spre sud, iar Dynah era ocupată să primească comenzi și să servească. Bacșișurile erau frumoase. Oamenii tindeau să fie generoși cu chelnerițele însărcinate, mai ales cu una așa de tânără cum era ea.

Cât despre locuit, Dynah rămase acolo unde era, mulțumită cu motelul micuț din dreptul autostrăzii 1. Managerul fu drăguț și nu-i crescuse tariful pe timp de iarnă, în înțelegere cu Dynah că avea să-și facă singură curat în cameră și să se ocupe de spălatul câtorva dintre rufe. În fiecare seară, după o zi lungă în care servea la mese, Dynah se ocupa de mașina de spălat și de uscător. Își ridica picioarele pentru a le dezumfla puțin, citea din Biblie în timp ce aștepta să se termine ciclul de spălat și să se oprească uscătorul. De obicei își termina partea ei pe la zece și se ducea la culcare imediat după aceea.

Duminica era singura ei zi liberă. Epuizată, se ducea la o slujbă mai târziu după-masă, de fiecare dată la altă biserică. Enoriașii erau prietenoși și curioși. Nu avea chef să vorbească despre situația ei și de obicei stătea în spate, de unde putea pleca în tăcere și neobservată de îndată ce se termina serviciul. Uneori, pleca înainte ca pastorul sau preotul să apuce să ajungă la ușă să îi salute pe cei din adunare.

Nu știa ce avea să facă cu copilul. Tot ce știa era faptul că problema nu avea să dispară. Ci cu fiecare zi, era tot mai mare.

Era confuză cu privire la tot. Nu mai fusese la medic din primele săptămâni de sarcină. Cum nu avea asigurări de sănătate, nu credea că era eligibilă pentru una din clinicile unde putea fi consultată gratuit, chiar dacă era una în Fort Bragg. Nu avea bani pentru consultații medicale, darămite pentru o naștere în spital.

Ce avea să facă atunci când se năștea copilul? Avea să-l nască în

camera ei de motel, fără ajutor? Și după aceea? Să-și lase copilul pe pragul unei biserici, în speranța că cineva avea să-l ia, fără să pună întrebări?

Doamne, ce-o să mă fac?

Zăcea în patul camerei ei de motel, în fiecare seară, fixându-și privirea în tavan, îngrijorându-se pentru viitor. Lungile ceasuri de lucru își spuneau cuvântul. În seara aceasta adormise în timp ce spăla rufe, bâzâitul monoton al uscătorului o adormise. O dureau spatele. Picioarele și gleznele îi erau umflate. O dureau capul.

Un duș lung și fierbinte îi relaxă mușchii încordați. Se sui obosită în pat, își vâri încă o pernă între genunchi, pentru a-și ameliora puțin durerea de la spate. Îndată ce închise ochii alunecă încet pe aripile somnului – doar pentru a se trezi înapoi la clinică, iar doamna Chambers îi bloca ieșirea. Mama ei era alături de ea, ținând-o de mână, conducând-o spre cabinetul unde o aștepta Dr. Wyatt. Purta un halat alb și-și punea mănușile din cauciuc.

— Nu va dura decât câteva minute, apoi va fi gata.

Dynah auzea sunetul unei mașini în fundal, ca și când apa s-ar scurge prin gaura de scurgere. Cineva țipa. Oare numai ea auzea țipătul acela? Cum puteau sta toți și să o privească atât de calmi, când cineva țipa în halul acesta?

— Nu-i chiar atât de rău, spuse Dr. Wyatt.

— Nu vreau să fac avort!

Doamna Chambers o privea cu dezgust.

— Nu fi așa o lașă! Eu am făcut. De ce să nu faci și tu?

— Nu poți veni acasă, îi spuse mama ei. Tata nu te lasă.

— Nu pot!

Dynah reuși să se elibereze și o luă la fugă pe coridor.

Ethan ședea pe un scaun, cu capul în mâini. Își ridică privirea la ea, cu fața brăzdată de lacrimi.

— Tu ar fi trebuit să fii soția mea, dar nu mai ești suficient de bună pentru asta.

Îi întoarse spatele, și-l zări pe tatăl ei stând la recepție.

— Ți-am spus să scapi de el. E un monstru, și n-am de gând să-l primesc în casa mea.

Plângând, continuă să fugă pe hol, încercând să găsească ieșirea.

Toate ușile erau încuiate. Holul o lua la dreapta, apoi la stânga, și iarăși la dreapta, tot mai îngust. Văzu o ușă în capăt, alergă spre ea și o deschise. O altă ușă se afla de cealaltă parte, iar în fața ei stătea Janet.

— Nu înțeleg de ce trebuie să faci atâta caz din asta, Dynah. Dacă e cineva care are dreptul acesta, atunci tu ești aceea. Și-apoi, nu-i cine știe ce. Atâtea fete au trecut prin așa ceva.

Dynah trecu pe lângă ea spre ușă. Când o deschise, se trezi drept în cabinetul decanului Abernathy. Era în plin proces de a-și aranja hârtiile pe birou. Când ea se prăvăli pe jos, el se opri și o privi de sus.

— E aici înăuntru! E aici înăuntru!

Auzea zarva mai multor picioare care fugeau, și se auzeau tot mai aproape și mai aproape, și ea se ridică cu greu în picioare.

Decanul Abernathy se ridică și își înconjură biroul.

Dynah se ridică brusc în șezut, scăldată în sudoare, cu inima bubuindu-i în piept. Tremurând, trase păturile mai bine în jurul ei și ascultă.

În cameră era întuneric și liniște, iar ceasul digital cu alarmă de pe măsura de lângă pat arăta 3:45.

Până când, Doamne? Până când mă vei lepăda? Sunt singură. Mi-e frică. Nu știu ce să fac. Cum se poate că toată viața mea Ți-am simțit prezența, iar acum nu mai reușesc să Te găesc nicăieri? Oare chiar a fost relația mea cu Tine o iluzie? Toate povestirile despre Tine nu sunt decât basme pe care mi le-a spus tata și mama? Unde este ocrotirea Ta? Unde-Ți este îndurarea?

Cum nu mai reuși să adoarmă, se sculă la ora cinci și făcu încă un duș. Era duminică, dar nu dorea să meargă la biserică. În schimb, porni cu mașina pe coastă în jos până în Mendocino.

Parcă pe Kasten Street, în fața unei brutării. Înfometată, își luă niște clătite cu mere proaspăt coapte și o cană mare cu cafea aburindă cu frișcă. Plimbându-se pe Main Street, se opri să admire Kelly House, o casă victoriană restaurată de cetățenii comunității și transformată ulterior în muzeu. Nu aveau să deschidă decât peste câteva ore. Peste drum, se afla Jerome B. Ford House, un muzeu de stat. Mai încolo, erau aleile de-a lungul coastei, spre Portuguese Beach. Apucă pe cărarea plină de meandre, prin iarbă, spre Point.

O moară din lemn se înalța aici în urmă cu o sută de ani, pe vremea când Mendocino era un oraș în forfotă, locuit de marinari din New England, Scandinavia, Portugalia, China și Insulele Azore. Imigranții luaseră cu asalt California în timpul goanei după aur. În anii 1880, mineritul și vânătoarea de balene scăzuse, dar valul de imigranți se menținu, aducând în țară fermieri, pescari și tâmplari.

Acum stătea pe margine la Point și privea valurile care se spărgeau de stânci, iar spuma albă pulverizată se ridica în aer, răsucindu-se, iar norul umed îi înțepa ușor obrazii. Își strânse haina mai bine în jurul trupului, fascinată de forța oceanului.

O, Doamne, Dumnezeu, cine este ca Tine? Tu ești atotputernic, Creatorul cerurilor și al pământului. Credincioșia Ta este pretutindeni. Tu cârmuiești marea cea involburată. Când se înalță valurile, numai Tu le poți potoli.

Își închise ochii, își ridică fața, simțind vântul sărat mângâind-o. Își desfăcu brațele și în același timp își deschise inima înaintea Domnului. Iar atunci îi auzi din nou vocea Lui. O, Doamne, O, Dumnezeu.

O, Tată, am strâns Cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta – dar acum văd că nu am ținut seamă de Cuvântul Tău. De asta am fost atât de tulburată. De asta nu am primit niciun răspuns la rugăciunile mele. O, Dumnezeu, în tot acest timp eu Îți ceream permisiunea să pun capăt vieții acestui copil. Te-am rugat să-l iei de la mine. Te-am rugat să-mi îngădui păcatul. Iartă-mă, Doamne. Dumnezeuul meu, Tu nu m-ai părăsit niciodată. Eu sunt cea care Ți-am întors spatele.

Isuse, iartă-mă. O, Tată, tânjesc după Tine. Uneori îmi doresc să poți fi aici, întrupat. Uneori îmi doresc să-Ți simt brațele în jurul meu, cuprinzându-mă.

O, Tată, deschide-mi ochii, ca să pot privi cu incântare lucrurile pe care le-ai înfăptuit pentru mine. Pune-mi picioarele pe stâncă, Doamne. Ancorează-mă în dragostea Ta. Credința mi-e slabă, și eu sunt la fel. Tu, numai Tu ești tăria și scutul meu. Numai Tu, Doamne. Numai Tu.

Joe îi găsi mașina și parcă lângă ea. Era devreme, magazinele erau închise și străzile pustii. Numai câteva restaurante și cafenele erau deschise. Un clopoțel sună când intră în brutărie. Chelnerița spuse că o fată care se potrivea descrierii lui intrase și își luase clătite cu mere și o cafea în urmă cu o oră.

Împrumută un pix, scris repede un bilet pe un șervețel. „Nu pleca. Am venit în căutarea ta. Joe.”

Prinse biletul sub ștergătorul de pe parbrizul mașinii lui Dynah și porni. Nici nu făcu bine douăzeci de pași că se și întoarse. Îi deschise capota și-i scoase rotorul și-l vârî în buzunar. Nu avea de gând să riște.

Mergând repede de-a lungul Main Street, trecu pe lângă o duzină de oameni care-și făceau plimbarea de dimineață. Peste drum era promontoriul Mendocino și stâncile ce dădeau spre Big River, spre golf și spre marele Pacific cât vedeai cu doi ochi. Câteva perechi de alergători fugeau pe alei. Apoi Joe se opri, și-și miji ochii.

Era cineva acolo, departe, stând în cel mai îndepărtat punct, privind spre Oceanul Pacific. Părul lung și blond se involbura în vânt.

— *Da!* spuse Joe pe sub mustăți. Îi mulțumi lui Dumnezeu și trecu strada, îndreptându-se spre ea. Când ajunse mai aproape, încetini pasul, privind-o cum se cuprinsese cu brațele în timp ce vântul bătea în jurul ei, iar fusta înflorată și lungă până la glezne îi flutura în jurul picioarelor ei subțiri. Purta bocanci în picioare și șosete groase.

Ca și când i-ar fi simțit prezența, se întoarse. Joe văzu cum i se măresc ochii surprinși. El îi zâmbi și porni spre ea.

— *Joe*, spuse ea, evident nevenindu-i să creadă că îl vede aieva.

Se opri în fața ei, savurându-i prezența. Obrajii îi erau rozalii, de la vânt, iar ochii de un albastru solemn. Își pierduse privirea aceea hăituită.

— Bună, spuse el. Când ea-și desprinse brațele din jurul ei, el o cuprinse în brațele sale, iar inima lui tresăltă când îi simți mâinile la spate, răspunzând îmbrățișării lui. Îi simți plinătatea trupului ei și îi

mulțumi din nou lui Dumnezeu. Până la urmă nu se dăduse bătută. Slavă Domnului!

Dynah se rezemă de el, savurându-i căldura, simțindu-i mâna cum i se făcu căuș la ceafă, iar apoi coborându-i mângâietor pe spate.

— Ce faci aici, Joe?

— N-ai venit la întâlnire. În cinșpe'. Mai ții minte?

Ea se desprinsese de el.

— O. Am uitat. Îmi cer scuze.

El zâmbi, îndepărtându-i o şuviță din părul blond după ureche.

— Te iert.

— Cum m-ai găsit?

— Mi-ai vorbit despre zona asta în preria din rezervație, mai ții minte? Și mama ta mi-a arătat albumele voastre de familie. Am început de la Dillon Beach și apoi m-am îndreptat spre nord.

— O, Joe. Atâta deranj...

— Niciun deranj. Îi ridică bărbia în joacă. Tu arăți bine, Dynah. Chiar bine.

Se roși, apoi râse sigură pe ea.

— Cresc cu fiecare nouă zi tot mai mare, spuse ea și-și deschise haina.

— Faci ceea ce trebuie.

Ea-și închise din nou haina pentru a se feri de vântul rece de afară.

— Nu am niciun merit în toată asta, Joe. N-am reușit să mă hotărâsc până acum.

— Și acum?

— O să merg până la capăt, oricât m-ar costa asta.

Porniră pe cărarea de pe stânci, și apoi coborâră pe faleză. Soarele era sus, norii se risipiră, iar vântul deveni ca o șoaptă peste nisip în locul unde Big River intra în golful Mendocino. Ziua începea să se încălzească.

Dynah își scoase haina și se așeză. Își scoase bocancii grei și șosetele cele groase și-și întinse picioarele înaintea ei, ridicându-și fusta în așa fel încât genunchii și pulpele picioarelor să se bucure de razele de soare.

— Pari obosită, spuse Joe.

— N-am dormit prea bine.

Și nici nu era de mirare, se gândi el, când trebuia să se descurce singură cu toate.

— Ai fost la medic?

Ea scutură din cap.

— Nu de când am plecat de la școală.

— O să-ți facem o programare.

Ea îl privi.

— Noi? Zâmbi ușor. Ce, acum o să te îngrijești tu de mine, Joe? Ai de gând să-mi rezolvi toate problemele?

— Tu ce credeai, că te căutam doar să te salut și apoi să-ți spun „pa”? Rămân cu tine.

Ea-l privi în ochi.

— Știu că suntem prieteni, Joe, dar mai este ceva, nu? De ce contează atât de mult pentru tine ca eu să nasc copilul ăsta?

Joe știuse că avea să-l întrebe la un moment dat, la fel cum știuse că trebuia să-i răspundă. Cel puțin în parte. Restul, în timp, dacă era voia lui Dumnezeu.

— Am lăsat o fată însărcinată când aveam șaptesprezece ani. A făcut avort.

Ea-și închise ochii și își ridică genunchii, trăgându-și fusta în jos ca un cort protector, strângându-și picioarele cu brațele.

— O iubeai?

Se uită spre valurile care se loveau de stâncile aliniate de-a lungul golfului.

— Nu. Oftând, își plecă fruntea și-și închise ochii. Sexul era cel mai tare lucru pentru mine pe atunci... Se uită la Dynah, ușurat să vadă că nu părea dezgustată.

— Te ascult, Joe.

Nu-i plăcea să povestească despre trecutul său, dar ea trebuia să știe.

— Era o chestie la noi în gașcă, să faci cuceriri. Băieții considerau un copil ilegitim drept un trofeu. Copiii erau dovada fizică a bărbăției noastre. Își scutură capul dezgustat. Iar eu mi-am însușit toată mentalitatea asta până când Teresa a rămas însărcinată. Atunci m-a lovit realitatea. Rău de tot.

Vorbea rar.

— Ea n-a vrut să țină copilul. Îi era frică de faptul că părinții ei aveau să o arunce în stradă. Mama a spus că ar fi primit-o la noi. Chiar s-a oferit să-i adopte copilul. Teresa a spus că o să se gândească la asta și că mă anunță. M-a sunat după două zile și mi-a spus că a făcut avort.

Ochii lui negri se umplură de lacrimi.

— Încă mă apucă jalea din când în când. Am auzit toate poveștile alea cum că e trupul ei, alegerea ei... și înțeleg toate astea. Problema e că nu poți anula anumite lucruri. Nu poți schimba natura umană. Copilul acela era și al meu, era sânge și carne din mine. Când Teresa mi-a avortat copilul, a fost ca și când ar fi ucis o parte din mine.

— Ai urât-o pentru asta?

— Da, am urât-o. Multă vreme. Gura i se strâmbă a dispreț. Nu că ar fi știut cineva cum mă simțeam. Eram un tip *cool* pe atunci. Nimic nu reușea să mă clatine. Era mai ușor să dau vina pe ea decât să îmi accept partea mea din întregul fiasco.

Își întoarse privirea, și oftă prelung. Își sprijini antebrațele de genunchii ridicați și rămase tăcut multă vreme.

— Eu și Teresa am mai stat împreună doar o lună după ce a făcut avort. Eram amândoi furioși. Când ne-am despărțit, ea s-a încurcat cu un alt băiat din gașcă. După alte patru luni, era din nou însărcinată. A făcut încă un avort.

Agitat, se ridică în picioare și se îndepărtă puțin de ea. Rămase privind departe pe apa agitată.

— Ultima oară când am fost acasă, am căutat-o. Am vrut să-mi asum responsabilitatea pentru partea mea din ceea ce s-a întâmplat. Trăiește în Watts. Are doi copii, cu doi bărbați diferiți. Bea, se droghează și trăiește din ajutor social. Viața ei e o mizerie.

— Nu toate femeile care fac avort ajung ca ea, Joe.

— Nu – spuse el și se întoarse să o privească – dar uneori mă întreb dacă nu cumva sunt o mulțime de oameni în lume care sunt ca mine. Fac pe grozavii. Se poartă ca și când nimic nu i-ar putea clătina. Se prefac că nimic nu contează. Și în tot acest timp, se sting în interior.

Dynah se gândi la mama și la bunica ei. Cât de mulți alții sufereau în tăcere, prea rușinați și prea speriați să vorbească despre durerea

lor? Lumea nu îi lăsa să își jelească pruncii pe care-i avortaseră. Cum ar fi putut, când retorica spunea că de fapt nici nu exista un copil? Cum ajunge cineva să jelească ceva ce nu există? Nimeni nu voia să recunoască adevărul. Deși de suferință nu erau scutiți nici măcar aceia care nu avuseseră niciodată de luat o decizie în ce privește viața și moartea. Cum era tatăl ei.

Își aminti un vorbitor de la NLC spunând că în fiecare an erau avortați un milion și jumătate de copii. Prelegerea sa se referea la copiii pierduți. Acum, se întreba câte mame își plângeau durerea pentru decizia luată. Cât de mulți tați se simțeau la fel de neajutorați și furioși, la fel ca Joe? Cum era cu bărbații și femeile care se căsătoreau cu ei mai târziu, și trăiau în umbra morții? Cum rămânea cu copiii lor? Dar cu generațiile care îi urmau?

Greutatea unei asemenea suferințe și vinovății era copleșitoare.

Și atunci se gândi că poate de asta spuneau cu toții că nici nu exista. Nici copilul. Nici vinovăția. Nici consecințele.

— O decizie îți poate afecta tot restul vieții, spuse Joe mohorât.

Familia. Comunitatea. Națiunea.

— Dumnezeu poate ierta orice.

Gura lui Joe se arcui într-o jumătate de zâmbet.

— Știu că m-a iertat, și sunt recunoscător. Ce s-a întâmplat este în mare parte motivul pentru care m-am întors la Cristos. Eliberarea înseamnă însă altceva.

Ea luă o mână de nisip și-l lăsă să i se scurgă printre degete.

— Ispășești, Joe? De asta ești atât de pornit să mă ajuți să nasc copilul ăsta?

Ajutorul lui trebuia de fapt să-l curețe de vină?

Joe se întoarse și se lăsă lângă ea. O apucă de bărbie, așteptând până când îl privi drept în ochi.

— Nu vreau să te văd mai rănită decât ești deja.

— Viața e dureroasă. Nu poți scăpa de asta.

— Da. O mângâie ușor cu încheieturile degetelor. Așa e. Iar unii ies mai răniți din joc decât alții.

Ea se ridică și se îndreptă spre apă, și se opri suficient de aproape ca valurile să îi ajungă la picioare și să-i umezească ușor tivul fustei.

Joe își scoase bocancii și șosetele și i se alătură, stând lângă ea, fără a spune nimic.

Dynah își ridică ochii spre cerul albastru.

— Știi ce-i ciudat? Nu-l urăsc pe cel care m-a violat. Îl văd ca un copil al fărâdelegii care nu știe mai mult de atât. O, m-a rănit. M-a rănit mai mult decât va ști vreodată, dar a fost în mare parte fizic. Ochii i se umplură acum de lacrimi. E vorba de ceilalți, Joe. Cei care ar fi trebuit să știe mai bine, și cu toate astea au crezut niște minciuni. Accia sunt cei care m-au rănit cel mai rău. Ethan. Janet. Decanul Abernathy. Pastorul Whitehall. Propriii mei părinți. N-au intenționat niciodată să mă trădeze, dar m-au trădat.

Ea-și ridică privirea la el, iar lacrimile i se rostogoliră pe obraji.

— A trebuit să ies de acolo, Joe. A trebuit să plec. Popi înțelege asta? Ochii ei sclipiră. A trecut atât de mult timp de când m-am simțit aproape de Domnul. Nu-L mai auzeam. Nu-L mai simțeam aproape de mine. Chiar am început să mă îndoiesc că există. M-am simțit părăsită.

— Iar acum?

Ea luă o gură nesigură de aer și expiră, iar trupul i se relaxă. Părea ciudat de împăcată.

— Cred că am făcut ceea ce dorea El să fac. „Ieși din mijlocul lor și depărtează-te de ei,” a spus El. Nu doar într-un sens fizic, plecând de acasă, ci văzând lucrurile prin ochii Lui, înțelegând adevărul. Trebuie să mă desprind de ei în modul în care gândesc și să nu mă las condusă de sentimente. O, și m-au condus, Joe. M-au condus luni de zile. M-am lăsat trasă în vâltoare, împleticindu-mă în orice direcție aș fi apucat.

— Și nici nu-i de mirare.

— Nu-mi găsi scuze. Lumea se pricepe de minune la asta.

Avea o determinare pe care nu i-o mai văzuse niciodată. Și îi prindea bine.

— Știam adevărul, Joe. Întotdeauna l-am știut. E ca și când Dumnezeu l-a pus în mine din clipa în care am fost concepută. Doar că mi-era prea frică să o pun în practică.

Îl luă de mână și i-o strânse ușor, zâmbindu-i.

— Nu îmi mai este frică. Voi naște copilul acesta. După aceea, voi aștepta și voi vedea ce dorește Domnul de la mine.

Își trase mâna, se întoarse și-și îndreptă fața în sus spre razele soarelui. Își închise ochii și savură căldura. Inhală mireasma mării și a pinului, a nisipului cald și a aerului proaspăt, și se simți mai plină de viață ca oricând.

Joe o privi, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru schimbarea pe care o vedea în ea. Nu îngăduise nimănui să-i ia nimic.

Dynah râse.

— O, Joe, e uimitor, spuse ea, simțind mișcarea din pântecul ei. Își trecu mâinile încet de-a lungul trupului ei. Își plecă fruntea, așteptând, și apoi o simți din nou. Zâmbi. E o minune când te gândești, spuse ea încetișor. În noaptea când am fost violată, medicul mi-a spus că șansele să rămân însărcinată erau aproape nule. Și cu toate acestea, s-a întâmplat. Trebuie să existe un scop în asta, un scop pe care doar Dumnezeu îl cunoaște, pentru ca acest copil să se nască.

Joe îi sorbi priveliștea frumoasă, privind uimirea din expresia ei, felul în care mâinile i se mișcau spre a mângâia copilul nenăscut.

Își ridică privirea la el.

— Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care-L iubesc pe Dumnezeu, și care sunt chemați potrivit cu scopul pe care-L are El pentru ei. Nu-i adevărat, Joe?

— Așa spune Scriptura.

Ea zâmbi, iar ochii îi luceau de un umor delicat văzându-i solemnitatea.

— O afirmație nobilă.

Nici chiar el nu era convins de asta pe deplin. Era doar copleșit de nedreptățile pe care ea fusese nevoită să le îndure. Dumnezeu nu-i promisese niciodată că viața avea să fie dreaptă. Oferise o alegere simplă: dreptate sau har.

Eu aleg harul Tău, Doamne. Ție mulțumesc Ție, Doamne. Tu ești Domnul meu, dragostea sufletului meu.

— Știu că nu va fi ușor. Sunt slabă. Zi după zi, va fi o luptă să-mi păstrez credința și să aștept să văd ceea ce a plănuit Domnul. Dar ce alternativă am, alta decât moartea? Aleg viața. Aleg să cred Cuvântul lui Dumnezeu. Aleg să cred în prezența și promisiunile Lui. Aleg

să nasc copilul acesta. Aleg să cred că Dumnezeu este Tatăl celor orfani.

Își puse mâinile peste copilul nenăscut, un gest protector și tandru.

— Indiferent cum a fost conceput copilul acesta, Dumnezeu îi va fi Tată. Copilul meu nu va veni pe lume neîubit sau nedorit. Dacă nu pot simți cu adevărat o bucurie fără margini, știu că Domnul poate.

Joe îi îndepărtă șuvițele de păr blond din față.

— Așa să fie.

Urmându-și impulsul, Dynah veni lângă el și-și strecură brațele pe după mijlocul lui, strângându-l tare în brațe.

— Sunt așa de binecuvântată să te am ca prieten, spuse ea cu voce sugrumată.

Temându-se că-l făcea să se simtă stânjenit, se trase repede și se îndepărtă de el.

Joe își închise ochii, iar pulsul îi alerga nebunește. *O, Doamne, Dumnezeule, Tu imi cunoști inima. Iartă-mă. Îți cer prea mult.*

Dynah își luă haina și o scutură de nisip.

— Ce-ar fi să-ți fac cinste cu prânzul? îl întreabă ea, vărându-și mâinile în mânecile hainei. Îi luă jacheta. Știu un loc la Noyo Harbor unde servesc un *chowder* de moluște excelent.

El veni pe plajă spre ea.

— Te urmez. Luându-și jacheta, și-o aruncă peste umăr și intră la pas lângă ea.

Cât de cerșetoare sunt, spuse Dynah, uitându-se afară pe geamul restaurantului și zâmbind când văzu focile răsăritându-se și începând să latre lângă barca unui pescar. Am locuit la Harbor Lite, acum câțiva ani. Focile latrau toată noaptea.

— Nu cred că primesc prea mult.

— Eu cred că reușesc să prindă mai mult pește decât le trebuie. Uită-te ce mare e aceea.

Chelnerița le aduse două castroane cu *chowder* de moluște aburind. La dorința lui Dynah, spuse el rugăciunea de mulțumire pentru mâncare.

— Hmmm, spuse Joe după ce luă prima lingură. E bună așa cum spuneai că va fi.

Mâncară într-o tăcere plăcută, bucurându-se de priveliștea oferită de Noyo Bridge, de oceanul de dincolo și de pescadourile care navigau de-a lungul fluviului.

Dynah rupse o bucată de baghetă și se apucă să și-o ungă cu unt.

— Ce face Ethan?

Joe știuse că întrebarea aceea avea să cadă la un moment dat, mai devreme sau mai târziu.

— E bine.

— Doar bine? Și-a pierdut locul de șef?

Știa cât de mult muncise să fie cel mai bun.

— Nu. A absolvit cum nu se poate mai bine. Decanul Abernathy i-a cerut să țină discursul de decernare a diplomelor. A fost un discurs bun. Din Timotei, și despre standardul pe care ni l-a lăsat Cristos.

Făcu o grimasă când își auzi vocea tăioasă, își înmuie lingura înapoi în mâncare, sperând că ea avea să schimbe subiectul de la Ethan.

Dynah simți ceva în tăcerea lui. Știa că Joe îi ascunde ceva. Își plecă privirea și continuă să mănânce. Acum trebuia să se gândească la copil. Nu-și putea permite să-și piardă pofta de mâncare. Avea să-și termine mai întâi mâncarea înainte de a mai pune vreo întrebare.

Joe termină primul de mâncat și începu să soarbă din cafea. Știa că era abătută, și știa de ce. *Ce o să-i spun, Doamne? Că Ethan a așteptat trei săptămâni înainte să-și găsească altă posibilă mireasă? Cum se va simți Dynah? N-o lăsa să mă întrebe de el, Doamne. Te rog.*

Dynah își tamponă buzele, și-și puse șervetul pe masă. Se lăsă ușor pe spate și îl privi.

— Haide, spune-mi.

El își puse cana de cafea încet pe masă.

— Ce să-ți spun?

— Nu face pe neștiutorul.

El își întoarse privirea, uitându-se afară spre apele fluviului Noyo. *Isuse! N-a suferit încă destul?*

— Iese cu cineva.

Dynah rămase tăcută, așteptând durerea ce urma. Se aștepta să o lovească în valuri, apoi să o acopere cu totul și în final să o înece. Dar nu se întâmplă așa. Știrea aceasta nu o răni așa cum se așteptase. De fapt, aproape că nu o afectă. Dar apărură alte întrebări.

— E creștină?

Joe o privi, studiind-o atent. Nicio lacrimă.

— Da.

— E drăguță?

— Da.

— Frumoasă?

— Da.

Văzu cum i se întunecară ochii.

— Nu te supăra pe mine, Joe. E în regulă

— Chiar este?

Ea zâmbi.

— Era normal să se întâmple. Fetele se întreceau întotdeauna să atragă atenția lui Ethan. Știi asta mai bine ca mine. Întotdeauna am fost uimită că m-a ales pe mine.

— Eu am fost uimit că te-a lăsat să pleci.

Era impresionată de rapiditatea cu care sărise să-i ia apărarea.

— Mulțumesc, Joe.

Chelnerița se apropie cu nota de plată.

— Eu fac cinste, spuse Dynah înainte ca Joe să apuce să-l ia.

— De ce nu mergem până la tine acasă? spuse Joe, trăgându-i scaunul și ajutând-o să își îmbrace haina. Poți să pleci cu mașina ta, și apoi putem face o tură prin oraș. Poți să-mi arăți unde lucrezi, unde te duci la biserică, pe unde îți petreci timpul.

Dynah râse, întrebându-se ce părere avea să aibă de „casa ei”.

— Confortabil, spuse el când îl pofti să intre. Nicio pată de apă pe tavan. O încuietore sănătoasă la ușă. Camera de motel era curată și mobilată simplu, cu un pat dublu, un dulap, două măsuțe lângă pat, un televizor în colț și o masă la geam. Patul era făcut, draperiile erau trase, lăsând soarele să intre în interior, și o Biblie uzată era deschisă pe măsuța laterală. Observă o plită electrică pe măsuța de toaletă. Conserve cu supă Campbell erau aliniate sub oglindă, împreună cu o cutie de biscuiți sărași, două mere Red Delicious, un borcânel cu unt de arahide, o banană și un borcânaș cu multivitamine.

— Managerul a fost foarte drăguț cu mine, spuse ea când ieșiră din cameră și ea încuie ușa după sine. Eu îl ajut cu rufe, și el îmi păstrează tariful la preț de iarnă.

Se duseră mai întâi la Maryann's. Sora lui Charlie era la lucru și o salută cu un zâmbet cald.

— Hei, Dynah! îi strigă Harvey de la teighea, unde ședea împreună cu doi prieteni, care deveniseră la rândul lor clienți obișnuiți ai casei în săptămâna care trecuse. Da' cine-i domnu'?

— Un prieten, spuse ea și făcu prezentările. Îl duse pe Joe în spate în bucătărie să-l prezinte lui Charlie.

Plecară de la Maryann's, și se plimbară pe Main Street. Dynah îi relată povestea orașului. Stând pe bancă, se uitară la Skunk Train venind dinspre Willits cu turiști.

Se îndreptară apoi spre North Franklin și la magazinele de antichități și se opriră la Schats pentru a bea cafea și câte o clătită proaspăt coaptă cu mere.

— Ce ai decis în privința relației cu părinții tăi? o întrebă Joe într-un final, știind că trebuiau să discute și despre asta. Vrei să-i sun?

— O să-i sun, Joe. Nu vreau să te pun la mijloc în toată povestea asta.

— Nu te poți descurca singură aici.

— De ce nu?

— Mai întâi, nu ai bani pentru o îngrijire medicală corespunzătoare. Și apoi, ce vei face după ce se naște copilul? Nu vei putea lucra.

Își întoarse capul.

— Nu m-am gândit până acolo.

— Nu-i chiar atât de departe, Dynah. Nu mai sunt decât trei luni.

— Atunci cred că va trebui să mă gândesc destul de curând la asta. Nu voia să discute despre asta acum. Avea destul timp mâine, când avea să fi plecat. Dumnezeu avea să aibă grijă de ea.

Joe nu avea să lase lucrurile așa cum erau.

— Este o clinică socială în Berkeley.

— Berkeley e departe.

— Am un apartament de două camere.

Ea-l privi surprinsă.

— Ce vrei să spui? Să mă mut la tine?

— Da.

— Joe...

— Tu poți să dormi în dormitor. Eu mă descurc în sufragerie.

— Joe.

— Ascultă-mă. Nu te las aici de capul tău. Îți place sau nu, trebuie să rezolvăm problema asta. Azi. Nu te las să naști singură copilul aici, în camera de motel. Aș locui aici dacă s-ar putea, dar cursurile mele au început și slujba care mă așteaptă are legătură cu mersul la cursuri.

— Joe...

— Fie la Berkeley cu mine, fie în San Francisco cu părinții tăi.

Ea se făcu mică la gândul că ar fi trebuit să dea din nou ochii cu ei.

Joe o luă de mână și i-o țină ferm între mâinile sale.

— Ai venit aici pentru că nu știai ce să faci, nu-i așa? Acum știi. Vei naște copilul. Ai avut nevoie de timp singură cu Domnul. Ai avut parte de el. Îl poți avea oriunde te-ai duce. Acum știi ce dorește El de la tine, Dynah. Nu mai trebuie să te ascunzi.

Avea dreptate, dar inima ei tremura la gândul de a se duce acasă.

— O, Dumnezeu, spuse ea încetitor, și-și închise ochii. Avea mai multe decizii de luat decât ar fi crezut. El presupunea că ea avea să păstreze sarcina. Dar oare ar fi trebuit să păstreze copilul după naștere? Putea fi ea părintele de care avea nevoie acel copil? Și cum rămânea cu viața ei? Cu planurile ei? Nu se gândise niciodată să fie părinte singur, de fapt nu se gândise să fie părinte în următorii ani. Cum avea să se îngrijească de ea și de copil? O problemă părea să atragă acum o duzină de altele.

„Nu vă îngrijorați pentru ziua de mâine, spune Domnul.” Nu mă voi îngrijora. Voi lua lucrurile rând pe rând, câte o zi odată. Așa voi face! Așa!

— Ce alegi, Dynah?

— Prefer să locuiesc cu tine decât să mă duc acasă, spuse ea zâmbind ușor, dar apoi scutură din cap. Dar n-ar fi drept.

— Ce nu-i bine?

— Oamenii ar presupune că port copilul tău, Joe.

— Și ce? Pe mine nu mă deranjează.

Ea roși.

— Suntem creștini. Trebuie să avem grijă ce gândesc oamenii. Aparența păcatului, mai ții minte? Nu mă voi muta la tine și să-i ispitesc pe oameni să creadă că trăim în păcat. Ce fel de mărturie ar mai fi și asta?

— Crede-mă, Dynah, nimănui nu-i pasă, mai ales la Berkeley. M-aș putea plimba pe University Avenue îmbrăcat în rochie și cu părul vopsit în albastru, și nimeni nici n-ar băga de seamă.

Ea râse ușor și apoi deveni tăcută, solemnă.

— Dar părinții mei?

— Îi cunoști mai bine decât mine.

- Lor le-ar păsa, Joe. Ar face presupuneri. N-aș vrea să gândească rău despre tine.
- Bun. Atunci o să fie San Francisco.
- O, Joe...
- Nu mă lua pe mine cu „o, Joe“.
- Lasă-mi o săptămână să mă gândesc la asta.
- Nici nu mă gândesc. La două minute după ce plec, iarăși dispari.
- Nu, nu mai dispar.
- Da, sigur, spuse el mohorât. Într-o săptămână probabil că avea să pieptene toată coasta Oregonului. Sau poate că de data asta avea să se retragă în munți. În Sierra cei înalți, în Grand Tetons sau poate în Olympics cei înnegurați. *Doamne, așa îmi răspunzi Tu la rugăciunea de a vizita țara?* întrebă el confuz. *În timp ce fug după Dynah?*
- Îți promit, Joe.
- El o privi și văzu zâmbetul prețios care-i lumina fața ei.
- Nu mă linguși.
- N-ai decât să-mi iei rotorul cu tine, dacă vrei.
- El își făcu gura punga, a părere de rău.
- Nu cred că-l iau.

Joe se cază la motelul unde locuia Dynah. Se gândi că mai putea rămâne o zi înainte să se întoarcă la zona golfului. Până atunci, spera ca Dynah să ia o decizie.

Dynah sună la el în cameră la ora șase.

— Voi lucra deseară. Maria e răcită, iar Concepción își termină tura peste o jumătate de oră. Nu poate lucra până târziu... O așteaptă familia.

— Te ajut eu.

Ea râse.

— Bine. Ne întâlnim în camera de rufe. Îi spuse unde o găsea.

Joe își petrecu seara mutând prosoape de baie și cearșafuri din mașina de spălat în uscător. Până la zece, împăturiră rufe și le așeză

în cărucior pentru tura de a doua zi de dimineață a Mariei. Se făcu unsprezece înainte să termine ei toată munca.

Palidă de oboseală, Dynah îi ură noapte bună. Joe știa că trebuia să se scoale și să ajungă la Maryann's până la opt.

Niciunul din ei nu dormi bine. Joe se rugă până târziu în noapte, în timp ce Dynah se zvârcoli și se foi, visând urât. Știa că Joe voia să aibă grijă de ea, și chiar și-ar fi dorit să se lase îngrijită de el. Cu toate astea, știa că Dumnezeu avea altceva de gând cu ea. La fel ca și lui Iosua, Domnul îi spunea lui Dynah să meargă înainte în Țara Promisă, și cu toate acestea, ea continua să stea în pustie, temându-se să pășească pe apă.

Ar fi fost mai ușor să se mute cu Joe și să-l lase să aibă grijă de ea. Asta își dorea și el. Nu trebuia să dea ochi cu părinții ei. Nici nu trebuiau să știe. Avea să-și lingă rănila în taină, avea să-și nască copilul și să-l dea spre adopție. Apoi avea să-și primească iarăși viața înapoi. Putea să uite de trecut și să o ia de la capăt.

N-am suferit destul, Doamne? Lumea m-a zdrobit. Voi naște copilul acesta; nu-i destul? O, Doamne, ce mai vrei de la mine?

**TOTUL. ASCULTĂ-MĂ ȘI EU ÎȚI VOI ÎNTEMEIA
FAMILIA ÎN ȚARA PROMISĂ. EU ÎȚI VOI PUNE
PICIOARELE PE STÂNCĂ. EU TE VOI BINECUVÂNTA ÎN
GENERAȚIILE CARE VOR VENI.**

M-am simțit atât de fericită ieri. M-am simțit din nou aproape de Tine. Sunt fericită aici unde sunt. Pot să mă descurc.

EU ÎȚI VOI DA VIAȚA DIN BELȘUG.

Nu vreau să mă duc acasă, Doamne. Nu înțelegi? Nu vreau să-i aud iarăși cum se ceartă cu privire la ce ar trebui să fac, și ce nu. Nu vreau să știu ce a făcut mama sau bunica. A fost viața lor, decizia lor, păcatul lor. De ce ar trebui să port eu toată povara asta? Nu vreau să port povara durerii lor. Mi-e destul povara mea.

**POȚI FACE TOTUL ÎN MINE, PREAIUBITO.
ÎNCREDE-TE ÎN MINE ȘI ASCULTĂ-MĂ.**

Cărui scop servește asta, Doamne? Spune-mi, și poate atunci voi face ceea ce dorești.

ÎNCREDE-TE ÎN MINE ȘI ASCULTĂ-MĂ.

Nu-i chiar așa ușor. Cum rămâne cu Charlie? Cum pot demisiona

după trei săptămâni și să-l las în necaz? Cum va găsi o chelneriță acum că Susan s-a stabilit în San Francisco? O să-l angajeze pe Harvey?

Chinuită, se sculă înainte de răsărit și făcu un duș. Se uită după mașina lui Joe când ieși, și parcă-și dori ca el să nu o fi găsit. Chiar când ajunsese să accepte ideea de a naște copilul, el sosise și îi amintise de toate celelalte lucruri la care trebuia să se gândească.

Charlie era întotdeauna la Maryann's la ora șase, pregătind totul pentru o nouă zi. Ea bătu în geam, și el o lăsă să intre.

— Tu venit devreme.

— N-am putut să dorm, spuse ea, căutând ceva de făcut. Sora lui Charlie trebuia să umple toate recipientele cu sare și piper, și pe cele cu ketchup, muștar și sos de soia. Mesele erau pregătite cu tacâmuri și serveșele. Podelele erau spălate și lustruite.

— Stai pe scaun. Charlie îi arătă un scaun. Îți pregătesc șuncă și ouă și frigănele de cartofi. Soția mea nu dormea nici ea bine când era așa gravidă cu fiul nostru.

— N-am știut că ai fost căsătorit, Charlie.

— Tare demult în Vietnam. Soția mea muncește pentru soldați americani în Hue. Gătite, făcut curat, ca tine.

Ea așteptă în tăcere, privindu-l, sperând că avea să-i povestească mai multe.

— Viet Congul a ocupat oraș. A împușcat soție a mea. Niciodată nu am știut ce s-a întâmplat cu fiul meu. Îi aduse ochiurile cu mare grijă, ca pentru a nu-i sparge gălbenușurile. Nu se uită la ea. Am căutat mult timp și nu găsit nimic. Când americani plecat, familia mea fugit în Cambodgia. Am trăit cinci ani în lagăre înainte să venim la America. Prea târziu acum să mă întorc și să iau de la capăt. Fiul meu e mare. Dacă viu.

O dorea în piept.

— Îmi pare rău, Charlie.

O privi.

— De ce pare rău la tine? Tu nu fost acolo. Tu nu făcut nimic greșit. Îi puse ouăle pe o farfurie, adăugă șunca, frigănelele, o felioară de portocală și o frunză de pătrunjel. Eu sunt aici. Eu sunt liber. Eu am lucru. Eu am frate și sora mea. Eu sunt om bogat. Vino. Mănâncă.

Îi duse farfuria în sala de mese și i-o puse pe o masă în dreptul unui geam din față.

— Șezi. Eu îți aduc suc.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Mulțumesc, Charlie.

El o bătu pe umăr și se îndepărtă.

Privind jos la mâncarea din fața ei, Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru îndurarea Sa.

O, Doamne, cum îmi suporți văicărelile continue, când alții suferă atât de mult?

Harvey veni și aduse trei prieteni cu sine. El își comandă cafeaua obișnuită, dar ceilalți își comandară micul dejun. Toți patru se lansară într-o dezbatere politică. Două familii se opriră la opt patruzeci și cinci, și fură urmate de alte trei familii în doar zece minute. Maryann veni la nouă și se așeză la tejghea. Arătându-i toată considerația, Charlie veni imediat să o servească chiar el, lăsându-l la bucătărie pe fratele său, Ng. Charlie și Maryann povestiră ca doi prieteni vechi.

— Vrea să lucreze, spuse Charlie după plecarea lui Maryann. Îmi spune că i-i dor de locul ăsta. N-are nimic de făcut. Spune că s-a săturat de talk-show-uri și de telenovele.

Dynah știa că nu era destul de lucru și nici bani destui pentru a le ține pe amândouă angajate cu normă întreagă. Dumnezeu îi dădea mai mult decât un simplu ghionț. Îi oferea lăsarea la vatră.

Joe veni la nouă și un sfert.

— Arăți de parcă ai avea nevoie de o cană de cafea, spuse Dynah cu cana pregătită când puse o ceașcă în fața lui. Ce ai dori să mănânci la micul dejun?

— Surprinde-mă, spuse el, aplecat deasupra ceștii lui, mâncarea fiind ultimul lucru la care se putea gândi acum. Se rugase cea mai mare parte din noapte, întrebându-L pe Dumnezeu care era dorința inimii Lui.

— Charlie face niște clătite excelente.

— Sună bine.

Ea dădu comanda mai departe. Pe când se răsuci, Joe își și golise ceașca. I-o umplu din nou.

— Mă duc acasă la sfârșitul săptămânii, Joe.

Deci San Francisco și nu Berkeley. *Așa să fie, Doamne.* Joe își ridică fruntea și o privi.

— Voi veni cu tine când vei sta de vorbă cu părinții tăi.

— Mulțumesc de ofertă, Joe, dar trebuie să mă duc singură. Nu sunt sigură la ce trebuie să mă aștept.

— Cu atât mai mult ar trebui să fiu cu tine.

— O să sun mai întâi să văd cum stau lucrurile.

— Dacă e tot frig și furtunos?

Ea-și strânse buzele întristată.

— Ai încredere în mine, Joe. Nu o să mă răzgândesc în privința faptului că voi naște copilul.

Joe își împinse ceașca la o parte.

— Promite-mi un lucru. Sună-mă orice-ai face. Haide să vorbim o dată pe săptămână. Nu mă pricep deloc să tot ghicesc ce se întâmplă, și îmi pasă de tine.

Nu putea spune mai mult, fără să adauge în plus la poverile ei. Își ridică mâna în sus, gata să bată palma cu ea.

Dynah îi luă mâna în ambele mâini.

— O dată pe săptămână. Promit. Un singur lucru doar, Joe.

— Orice.

Ochii ei albaștri se luminară amuzați.

— Să-mi dai numărul tău.

Hannah auzi uruitul ușor al ușii de la garaj care se ridica, și apoi coborî. Doug se întorsese de la întâlnirea diaconilor. Îl așteptase să apară pe la nouă și jumătate. Acum era aproape unsprezece. În situații normale, nu l-ar fi așteptat, dar sunase Dynah. Hannah trebuia să-i spună faptul că venea acasă, să-l pregătească pe el și pe sine pentru viitor. Trebuia să paveze drumul pentru Dynah.

Doamne, înmoaie-i inima. Dă-mi cuvinte ca să mă audă. Deschide-i ochii în fața durerii pe care o poate genera.

Inima îi tresări când se deschise intrarea din spate. Trase adânc aer

în piept pe nas, apoi expiră prelung prin buzele făcute pungă, sperând că această tehnică avea să o liniștească.

Doug intră în sufragerie și o văzu pe Hannah șezând în balansoarul ei, cu una din cămășile lui în poală. Îi cosca un nasture. Se uită la fața lui și ceva în adâncul sufletului i se strânse.

— Ședința s-a prelungit în seara asta, spuse ea încet.

— Ședința s-a terminat la nouă, spuse el, aruncându-și jacheta pe un braț al canapelei. Am rămas și am discutat cu Dan.

— Despre Dynah?

El se așează și-și frecă fața. Își trecu degetele prin părul tot mai cărunț, se lăsă apoi pe spate în fotoliul său, oftă și o privi.

— A sunat în seara asta, nu-i așa?

Hannah încuviință din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi. *Doamne, abia dacă mai pot respira, darămite să-i spun ce a hotărât ea. Ajută-mă, Isuse. Ajută-țe.*

Doug își ridică creștetul încet.

— Și?

— Vrea să vină acasă.

— Slavă Domnului.

Hannah înghiți greu.

— Vrea să nască copilul.

El își închise ochii. Deja petrecuse două ore discutând cu pastorul său. Își vărsase oful despre Dynah și despre partea care-i revenea lui în plecarea ei. Într-un ceas, Dan smulsese tot restul din el. Durerea de douăzeci și șapte de ani dăduse pe dinafară, și plânsese ca un copil.

Își deschise ochii, și se uită la soția sa.

— Dan dorește să stea de vorbă cu tine.

— Despre ce?

El făcu o pauză.

— Despre tot.

Măinile ei se albiră pe cămașa la care lucrau.

— Care tot? Când el nu spuse nimic, ea știu. I-o vedea pe față. Zvârli cămașa în coș. N-avea decât să-și coase singur nasturii la ea. N-avea decât să-și spele singur rufele murdare. Deci de asta s-a prelungit seara asta până acum, spuse ea încet. Ai fost ocupat cu confesarea păcatelor mele și absolvirea alor tale.

Doug îi auzi amărăciunea din voce, și o înțelese pentru prima oară.

— Îmi pare rău, spuse el simplu. Îmi pare rău, Hannah.

— Pentru ce? Pentru că te-ai însurat cu mine? Pentru că ți-am dăruit o fiică care a fost violată? Gura îi tremura și lacrimile îi curgeau fierbinți. Și mie îmi pare rău, Doug. Îmi pare rău că am avut încredere în tine. Am știut din ziua în care ți-am spus că nimic nu avea să mai fie așa cum sperasem. Ți-am dat ciomagul, și de atunci mă lovești cu el fără încetare. Îmi pare rău că ți-am încredințat dragostea și viața mea.

Văzu cât de adânc îl loviră cuvintele ei, și se bucură. Voia să-l rănească. Voia să-l anihileze la fel cum o anihilase el de nenumărate ori cu o privire sau o aruncare nepăsătoare de cuvinte mânioase. Cât de mult trăise sub muntele acela de pietre?

— Singurul lucru pe care îl am de la tine este Dynah. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea în fiecare zi a vieții mele. E *singurul* lucru care face ca viața mea să merite trăită. Și îți mai spun ceva, Doug. Niciodată – m-auzi? – *niciodată*, nu o să o mai duc la o clinică de avorturi! N-ai decât să urli și să mă faci cum vrei. Nu-mi pasă. Divorțează de mine. *Te rog*. Încheie odată toată ipocrizia asta. Spune-i lui Dan și întregii adunări cu ce curvă te-ai căsătorit și ce greșală ai făcut de la bun început. Nu-mi mai pasă de ce spui sau faci. *Singurul* lucru de care îmi pasă este Dynah. Se ridică în picioare. Și încă ceva. Dacă îi mai spui o vorbă despre faptul că ar trebui să scape de copilul ăsta, îți jur înaintea lui Dumnezeu, că îmi fac bagajele și te părăsesc, și n-o să ți-o iert niciodată!

Ieși din cameră.

Doug stinse luminile și rămase șezând în întuneric până târziu în noapte. Se rugă. Se rugă cum nu se mai rugase niciodată. Urechile îi erau deschise, iar sunetele unui bocet vibrau în tăcere. Ochii îi vedeau cioburile a doi oameni pe care-i iubea mai mult ca orice altceva în lume. Iar inima îi era zdrobită.

O, Doamne, de ce trebuie să-i rănim întotdeauna pe cei pe care-i iubim?

Când ceasul bătu ora trei, se duse la etaj și găsi patul gol.

Hannah se mutase în camera de oaspeți.

Dynah o luă pe Boonville Road spre Cloverdale. Se opri la un Frosty Freeze și își luă un cornet cu înghețată stropit cu ciocolată. Îi evocă amintiri dragi din copilărie, și călătoriile pe care le făcuse în nord cu părinții ei. Preferă să rămână pe drumul de țară care traversa orașul în loc să se întoarcă pe autostradă.

Voi ajunge acasă înainte să fiu pregătită, Doamne. Pregătește-mă Tu.

În noaptea precedentă îl visase pe Dr. Wyatt, un vis tulburător pe care acum nu și-l mai putea aminti. Rămăsese agățat undeva în colțul minții ei, cicălind-o, înghiontind-o.

Sora lui murise din cauza unui avort ilegal.

Spusese asta la restaurant, sau oare era doar imaginația ei?

Își amintea încă privirea de pe fața lui când vorbise cu ea. De ce durea atât de tare?

Doamne, e un om care face avorturi. Nu vreau să mai fiu vreodată aproape de el... Ajută-mă să-mi protejez copilul.

James Michael Wyatt.

Nu-l putea exorciza.

Trecu pe lângă Healdsburg și apoi pe lângă Windsor. Traficul înainta greu prin Santa Rosa, dar prinse mai multă viteză prin Rohnert Park și apoi prin Cotati. După aceea se simțea de parcă ar fi zburat de-a dreptul spre dezastru. Ce o aștepta în San Francisco?

San Rafael se întindea înaintea ei, iar cele cinci benzi pe sens se restrânseseră la doar trei. De ce trebuia să aibă senzația asta groaznică în stomac? De ce o durea capul atât de rău încât în câte un moment i se începoșa privirea? Poate că-i era foame. Poate că trebuia să oprească undeva să mănânce ceva.

Pe un indicator mare și verde de pe autostradă scria East Blightdale.

Cynthia și cu mine avem o casă în Mill Valley.

Dynah ieși de pe autostradă. Rezervorul îi era pe jumătate gol, și oricum trebuia să găsească o toaletă. Locul ăsta părea la fel de bun ca oricare altul să oprească. Viră într-o benzinărie Chevron, și alege banda de auto-servire. O durea spatele când coborî din mașină. Un angajat se apropie de ea.

- Îmi puteți spune unde găsesc un telefon?
- Înăuntru, în spate. După ce treceți pe lângă toaletă.
- Mulțumesc.

Intră mai întâi la baie. Gleznele îi erau umflate, și durerea de spate i se întepi.

Frunzări prin cartea de telefon, și căută după Dr. James Michael Wyatt. Nu era trecut în carte.

Dar C. Wyatt era.

Eu și Cynthia avem o casă în Mill Valley.

Își notă adresa și se întoarse afară, unde-l rugă pe angajat să-i arate drumul.

Când intră în mașină, făcu o grimasă.

Angajatul se aplecă și o privi.

— Vă simțiți bine, domnișoară?

Se sili să zâmbească și porni motorul.

— Sunt bine, mulțumesc

Găsi casa fără probleme. Era o casă pe două nivele cu acoperiș triunghiular, colorată în alb și galben. Un gard înalt, decorativ, negru, din fier forjat, o înconjura, cu indicatoare mici care îi avertiza pe intruși că locuința era securizată. Gazonul și arbuștii din spatele gardului erau perfect întreținuți. Gălbenele, flori de *alyssum* și salvie regală erau plantate pe rânduri îngrijite de-a lungul aleii unduitoare spre o ușă sculptată din lemn de stejar, cu vitralii în paneluri.

Un ghiveci imens din teracotă cu un arțar miniatural japonez frumos aranjat stătea pe treptele pavate cu piatră.

Dynah găsi butonul interfonului lângă poartă și-l apăsă. Se așteptase ca cineva să o întrebe ce dorea. În schimb, se auzi un *clic* iar poarta se deschise înaintea ei. Surprinsă să fie primită atât de ușor, o deschise și păși prin ea. În timp ce se apropia de ușa de la intrare, auzea lătratul înfricoșător al unui câine mare, de undeva din casă.

O fetiță îi deschise ușa.

— Bună, îi spuse Dynah și zâmbi copilului adorabil îmbrăcat într-o salopetă de firmă, cu un tricou roz și codițe împletite roșcate.

Fetița îi zâmbi la rândul ei.

— Bună.

— Greieraș, unde ești? Nu deschide ușa, drăguță! Așteapt-o pe mami!

— Închide ușa, așa cum ți-a spus mama ta, scumpo, spuse Dynah. Eu o să aștept. Și tocmai zări o femeie frumoasă îmbrăcată în blugi și un tricou mulat apărând în capătul coridorului, chiar când copilul făcu așa cum i se ceru. Lângă femeie își făcu apariția un uriaș rottweiler negru.

Așteptând în fața ușii, Dynah o auzi pe femeie vorbind ferm cu copilul din spatele ușii. Părea supărată și o dojenea pe micuță pentru neascultarea ei. O clipă mai târziu, ușa se deschise din nou, iar de data aceasta în fața ei apăru femeia, cu câinele stând de pază lângă ea.

— Îmi pare rău, dar dacă ești agent de vânzări, nu cumpăr nimic.

— Nu sunt, o asigură Dynah. Dr. James Wyatt locuiește aici?

— Tati e doctor, sări Greieraș, dar acum nu e acasă. O să...

— Du-te în camera ta, Patricia.

— ... ajungă acasă peste...

— Acum, Patricia.

Buza inferioară a Patriciei ieși evident în afară, dar se supuse.

Cynthia Wyatt o măsură din priviri, iar Dynah îi zâmbi. Se simțea atât de obosită și simțea sudoarea broboane pe fruntea ei.

— Numele meu este Dynah Carey. L-am întâlnit pe domnul Dr. Wyatt la... Ezită, nesigură dacă doamna aceasta știa că soțul ei lucra la o clinică de avorturi. Dacă nu, Dynah nu considera că ar fi fost treaba ei să o informeze. ... în San Francisco. El și mama au fost colegi la facultate.

Femeia ezită, evident nesigură ce să facă.

— Sosește curând acasă? întrebă Dynah, pusă în fața reticenței acestei doamne. Nu părea deloc în largul ei. Știind cât de agresivi ajunseseră să fie cei care făceau avorturi în ultimii câțiva ani, Dynah se gândi că poate doamna Wyatt avea toate motivele să fie atât de precaută.

— Ce treabă ai cu Dr. Wyatt?

— Nimic important, vă asigur. Voiam să stau de vorbă cu el câteva minute.

— Deocamdată nu e aici, și nu știu sigur când se va întoarce.

Dynah se opri perplexă.

— Păi, vă mulțumesc oricum. Se întoarce să plece. *Doamne, de ce m-ai adus aici?*

Cynthia o privi pe tânără întorcându-se cu spatele la ea. Păruse atât de tristă... și bolnavă. Știa că nu fusese deloc primitoare, dar cu amenințările pe care le primea James, cine o putea învinovăți? Cu toate acestea, fata aceasta nu părea deloc amenințătoare.

— Stai, spuse ea dintr-odată, deschizând ușa mai mult. Nu pleca. Intră și ia loc.

În ciuda a ceea ce spusese, știa că Jim avea să ajungă curând acasă. Spera că problemele fetei cu el nu aveau să dureze prea mult. Când se întoarse și reveni la ușă, rottweilerul lătră de două ori, luând o poziție evidentă de a o împiedica să intre în casă.

— Arnold, taci! Câinele se relaxă, dar rămase atent când se strecură pe după tânără, imediat ce Dynah intră în foaiier. Îi adulmecă fusta. Când își întinse mâna la el, Cynthia dădu să o avertizeze să nu-l atingă, dar înainte să apuce să spună ceva, tânăra se aplecă ușor și începu să-l scarpine între urechi. Arnold începu să dea din ciotul de coadă care-l avea și veni mai aproape de ea.

— De obicei Arnold nu se lasă atins de oameni, spuse Cynthia, surprinsă de modul în care se purta animalul cu această tânără, de parcă ar fi fost un membru al familiei lor.

— Îmi plac animalele. Cred că simte asta.

— Așa se pare, spuse Cynthia, zâmbind, și orice urmă de teamă i se evaporă. De ce nu vii în sufragerie? Ai dori să bei ceva? Un pahar cu ceai de ierburi?

— Un pahar cu apă, vă rog, spuse Dynah, privind în jur la amenajarea plăcută a casei. În living descoperi o canapea, un fotoliu de două locuri, și două balansoare cu spătar înalt care alcătuiau o zonă de șezut confortabilă în jurul unei măsuțe de cafea generoasă din lemn de mahon, pe care trona un aranjament floral. Un pian cu coadă scurtă se afla în apropierea unui perete din sticlă, cu un palmier imens alături. Draperiile erau din lână de Paisley de culoare trandafie și verde cu tușe aurii. Totul părea nou și purta amprenta unui decoratist profesionist.

Sufrageria era cu totul altceva. Camera era mobilată cu o sofă

pufosă, ușor uzată, cu patru perne cu goblen și o cuvertură croșetată. În apropiere era un fotoliu. Lângă ele era o masă pe care stătea o stivă de reviste medicale. Un perete întreg era acoperit de fotografii de familie. Un altul era ocupat de o bibliotecă plină de cărți. În mijloc era instalat un televizor. Big Bird cânta cu Cookie Monster. Pe podea, în mijlocul camerei, era un cerc imens din denim plin cu cuburi Lego.

— Arnold, șezi, comandă Cynthia.

Rottweilerul veni lângă ea și se întinse lângă dulap. Își puse capul pe labe, continuând să o privească pe Dynah.

— Ia loc, te rog, îi spuse Cynthia ducându-se la ușile glisante care dădeau în curtea din spate. Todd, vino încoace și adună-ți cuburile Lego!

— Înot!

— Șterge-te cu prosopul și adună-ți jucăriile. Apoi te poți întoarce în bazin. Lăsa ușile deschise când se întoarse. Faceți-vă comodă, domnișoară Carey.

— Vă rog, spuneți-mi Dynah.

— Doar dacă îmi spui și tu mie Cynthia. Se simțea atrasă de fata aceasta. Intră în bucătărie și deschise un dulăpior din care scoase un pahar. Dorești și gheață?

— Nu, mulțumesc. Dynah se așeză pe sofa.

Chiar în clipa aceea intră în cameră fiul Cynthiai, Todd, cu părul ud lipit de cap, învelit într-un prosop. Îmbufnat cum numai un băiețel poate fi, mărșălu prin sufragerie, lăsând urme ude pe covor. Apucă capetele înnodate a două sfori, ridică cercul din denim. Cu un zgomot infernal, înghiți toate cuburile de Lego în interior, și îi atârna acum ca o desagă supradimensionată pe un braț. O târî până lângă bibliotecă, deschise o ușă și împinse sacul diform din denim în interior. O parte din el rămase afară. Todd îl îndesă cu piciorul, și trânti ușa. Fără să arunce vreo privire în direcția ei sau a mamei lui, fugi înapoi afară, uitând să închidă ușile glisante după sine.

Cynthia râse și scutură din cap.

— Acesta a fost Todd. Îi întinse paharul cu apă lui Dynah. Ești palidă. Te simți bine?

— Mă doare capul.

— Vrei să îți dau ceva de durere?

— Nu știu dacă ar trebui să iau vreun medicament, spuse Dynah, și-și puse brațele peste pântecul destins.

Cynthia îi înțelese gestul protector.

— Îți aduc o batistă udă.

Surpriză și o recunoștință simplă apărură pe fața tinerei. Îi mulțumi Cynthiai încetișor când Cynthia se duse să-i aducă batista. Când se întoarse în cameră, văzu că fata golise apa și pusese paharul cu grijă pe marginea mesei. Cynthia îi aduse batista umedă, privind-o pe Dynah cum își tamponează fruntea cu ea și-și pune batista peste ochi.

— Îmi pare rău că vă deranjez, spuse ea cu voce slabă.

— Niciun deranj.

— N-ar trebui să dureze mult, spuse ea, ridicându-și din nou ochii la Cynthia, cu ochi nesiguri. Sunt în drum spre casă.

— Jim trebuie să sosească curând, spuse Cynthia. De ce nu te întinzi și te odihnești puțin până sosește acasă? Tânăra părea obosită, îngrozitor de obosită. Trebuie oricum să mă apuc de cină. Se lăsă jos, îi dezlegă ghețele fetei și o ajută să se descalțe. Observă cât de umflate îi erau picioarele și gleznele, atât de umflate încât se îndoia că fata avea să-și poată încălța din nou ghețele. Întinde-te pe spate, îi spuse ea cu grijă, luând o pernă și punând-o sub picioarele lui Dynah, pentru a le ridica cât mai sus. Încearcă să dormi, dacă poți. Cedă unui impuls și îi îndepărtă șuvițele umede de păr blond de pe fruntea fetei.

— Ești foarte amabilă cu străinii, spuse Dynah încetișor.

— De obicei, nu, răspunse Cynthia cu sinceritate. De fapt, în circumstanțe normale, ușa nu s-ar fi deschis, darămite să invite pe careva în casă. Jim spunea că aparențele erau înșelătoare, și nu voia să riște nimic.

— Mami! strigă Patricia Pot să cobor acum?

Cynthia se duse pe hol și îi făcu semn să tacă.

— Da, poți să cobori, dar domnișoara se odihnește pe canapea. Vreau să te joci afară. Ia-l pe Arnold cu tine.

Jim, sper să vii curând acasă, se gândi ea când o privi pe fetița ei îndepărtându-se. Și sper să o poți ajuta pe sărmana fată.

Jim intră în garaj și apăsă telecomanda, închizând ușa după sine. Când ajunsese la intrarea laterală, Cynthia îi ieși în întâmpinare. Îi sărută de bun-venit și îi luă geanta.

— Pari obosit.

— Sunt. Simțea deja cum se prăbușește în depresia lui de miercuri. O să fac un duș și cobor imediat.

— Avern musafiri.

— Pe cine?

Nu avea niciun chef să facă conversație cu nimeni, sub nicio formă.

— Dynah Carey.

— Dynah Carey?

Numele îi suna familiar, cu toate că nu știa de unde să o ia.

— A spus că v-ați întâlnit în San Francisco. Mama ei a fost colegă cu tine la facultate.

Își aminti acum și se simți cuprins de groază. Era aici să-i ceară să-i facă un avort de ultim trimestru?

— Ce este, Jim?

— Nimic.

Avea să-i provoace avortul, dacă fata asta își dorea. Ținând cont de condițiile în care rămăsese însărcinată, cum ar fi putut-o refuza? Ar putea aranja să o ducă la spital. Era mai sigur acolo.

Intrând în sufragerie, o văzu pe Dynah Carey adormită pe canapeaua sa, iar câinele său, Arnold, stătea întins în apropiere, iar copiii se jucau în tăcere în mijlocul camerei. Veniră la el să-l întâmpine.

— Dynah doarme, îi spusese Greieraș în șoaptă, cu degetul la buze. Chiar și Todd intrase în joc.

— Gleznele i-s umflate, îi spusese Cynthia în șoaptă, și transpira.

— S-a plâns de crampe?

Poate că avea noroc și avea să piardă sarcina.

— Nu, dar o durea capul.

— I-ai dat ceva?

— M-am oferit, dar a spus că nu era sigură dacă să ia ceva. Cred că își făcea griji de copil.

Se încruntă și încuviință din cap. Dacă își făcea griji de copil, de ce mai venise la el? Se apropie de fată când Cynthia le spusese copiilor să se joace în camerele lor, pentru ca tati să poată sta puțin de vorbă cu tânăra domnișoară. Se lăsă jos și-și puse mâna ușor pe umărul ei.

— Dynah?

Ea se ridică. Deschizându-și ochii, se concentrează la fața lui.

— O, spusese ea amețită, și se ridică în șezut. Era atât de obosită. Îmi pare rău. Nu credeam că voi adormi.

— Nu face nimic. Cu ce te pot ajuta?

Cu cât pleca mai repede, cu atât avea să se simtă el mai bine.

Ea își frecă fruntea, încercând să gândească limpede. Avusese un vis cât se poate de tulburător și de ciudat. Își ridică creștetul și se uită din nou la el, simțindu-i nerăbdarea. Evident, își dorea ca ea să nu fi fost aici.

— Știu că am venit nepoftită, domnule Dr. Wyatt, dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— Despre ce?

— Despre mine.

El se încruntă și așteaptă, încordat.

— Cum ai aflat unde locuiesc?

— C. Wyatt. Adresa era în cartea de telefon.

Ciudat. Știa că nu erau înregistrați în cartea de telefon, dar de ce să mintă fata? Se uită la Cynthia, și o văzu ridicând din umeri. Era la fel de perplexă ca și el.

Dynah își închise ochii și se rugă. *Doamne, trebuie să știu dacă Tu ești cel care ești la lucru aici. Spune prin mine tot ce vrei să-i spui omului acestuia. Apoi lasă-mă să plec. Lasă-mă să plec din locul acesta, departe de omul acesta. Mama și tata mă așteaptă.*

Privind-o în față, Jim își trase o pernă aproape și se așeză în fața ei pe jos.

— Ai dureri?

Ea-și deschise ochii. La fel ca și soția lui, era îngrijorat. Văzu în ochii săi la fel ca și întâia oară când îl înțelesese.

— Nu. Nu în felul la care vă gândiți. Îi studie fața o clipă și, cu o

claritate uimitoare, știu ce trebuia să-i spună. Oare avea să asculte? Avea să plece urechea? Avea să se supună la Cuvântul Domnului? Sau avea să creadă că era nebună?

Nu conta. Știa un singur lucru: Ea trebuia să se supună lui Dumnezeu, chiar dacă nu înțelegea ce făcea El.

— Domnule Dr. Wyatt, ai spus că ai început să faci ceea ce faci din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu sora dumneavoastră. Văzu suferința care-i urcă imediat în priviri. Văzu de asemenea cum se apropie imediat soția lui de ei, într-o tentativă rapidă de a-l apăra, cu o durere îngrozitoare pe față. Amândoi se așteptau la un atac.

— Domnișoară Carey, spuse Cynthia scortșos, sperând să o oprească.

Dynah se întinse impulsiv și-l luă pe Jim Wyatt de mâini.

— Gândiți-vă la mine ca și când aș fi sora dumneavoastră, James Michael Wyatt, frate al lui Carolyn Cosma Wyatt, Domnul te iartă. Domnul te iubește.

— De unde îi știi numele întreg? De unde îl știi?

Ochii ei se făcură mari, uimită, și cu toate acestea înțelegând.

— Eu nu l-am știut. Dumnezeu îl știe.

Jim se simți cuprins de fiori, zburându-i părul până în vârful capului. Simți o prezență pe care nu o putea nega. Măinile lui Dynah Carey erau calde și puternice, și avea o lumină în ochi care-i oferea promisiunea unei speranțe. Cât trecuse de când nu mai simțise nicio speranță cu privire la nimic?

Măinile i se strânsură.

— *Te rog.* Cred că Dumnezeu m-a trimis aici să îți spun că vrea să te întorci la El. Vrea să fii medicul care trebuie să fii. Cred că vrei să ajuți femeile. Așa că te rog. Te implor. Ajută-mă. Te rog, domnule Dr. Wyatt. Ajută-mă să nasc acest copil.

Străpuns, nu putea respira.

După ce își transmisese mesajul, după ce-i adresase apelul, Dynah se simți cuprinsă de pace. Văzu în ochii lui Jim Wyatt că rugămintea lui Dumnezeu fusese primită, și o bucurie o năpădi până se simți copleșită de ea.

— El ți-a îndepărtat fărădelegea cât de departe e răsăritul de apus, îi spuse ea în șoaptă.

— Da, spuse el încetișor. *O, Doamne, da! Te rog!* se ridică strigătul disperat din adâncul sufletului său. Și în clipa aceea, James Michael Wyatt simți povara atâtor ani de păcate ridicându-se ca o ceață groasă care se spulberă.

Și deasupra, strălucea cerul albastru.

— E bine? întrebă Hannah, cu voce tremurată, îndurerată.

— Chiar acum sunt niște riscuri, spuse Jim, încercând să fie consolator, dar ferm în același timp. Va rămâne la noi pentru câteva zile. Are nevoie de repaus la pat și o dietă specială. Ne ocupăm noi de tot, Hannah. Nu vreau să-ți faci griji.

Cum ar fi putut să nu-și facă griji?

— Tot mai vrea să nască copilul?

— O, da, spuse el râzând ușor. Cât timp trecuse de când se simțise atât de ușor de-i venea să zboare? Știa că provenea din faptul că alesese acum mai degrabă să ducă viața pe lume, nu să o ia. Își dorește copilul foarte mult. Din cauza aceasta luăm toate măsurile acestea de precauție.

— Tu ești ultimul om de la care m-aș fi așteptat să ceară ajutor, spuse Hannah, iar el percepu pierderea și respingerea din tonul vocii ei.

— Ținând cont de locul în care m-ai găsit acum câteva săptămâni, înțeleg asta. Ți-o jur, ți-o jur pe viața mea, nu voi face nimic pentru a-i face rău lui Dynah sau copilului. Voi face tot ce pot să o păzesc pe ea și copilul. Și nu vă costă nimic. Orice s-ar întâmpla, mă voi ocupa eu de tot.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Jim?

— Răscumpărarea. Pentru o clipă nu mai putu vorbi. Dynah mi-a adus un mesaj – unul pe care tânjeam să-l aud de când am pierdut-o pe sora mea.

Urmă o pauză, apoi:

— Pot vorbi cu fiica mea?

— Te va suna ea mâine dimineață. Chiar acum, am dus-o în pat. Cynthia îi duce cina. Dynah a spus că nu era sigură dacă tu și tatăl

ei veți fi de acord cu decizia ei, și nu vreau ca acum să o tulbure nimic.

— Spune-i lui Dynah că o susțin cu totul în decizia de a naște copilul.

— Și Doug?

— Tatăl ei nu se va amesteca în asta. Răspunsul era răstit – și rece. Cum rămâne cu clinica, Jim? Mai lucrezi acolo?

El se întrebă dacă ea intenționase ca el să-i simtă sarcasmul din ton.

— Am dat două telefoane în seara aceasta. Unul lui Elizabeth Chambers în care mi-am anunțat demisia, și al doilea – ție.

— Îmi pare rău. Doar că...

Ea se opri, dar implicațiile erau evidente. Ea păcătuisese mai puțin decât el. Ea-și ucisese doar propriul ei copil; el ucisese sute. Mii...

El a îndepărtat fărâdeleaga ta cât de departe este răsăritul de apus.

Își închise ochii recunoscător. Mulțumesc, Doamne. Mulțumesc.

— Înțeleg, spuse Jim încet. Crede-mă, Hannah, înțeleg. Viața lui făcuse o cotitură radicală în ultima oră. Era liber. După atât de mulți ani, nici nu putea încă să o cuprindă cu totul. Îi dădu adresa și numărul său de telefon. Dacă vrei să veniți până aici, tu și Doug, sunteți bineveniți. Casa noastră vă este deschisă. Oricând.

Hannah puse receptorul în furcă, cu degetele tremurătoare.

„Răscumpărarea,” spusese Jim. Hannah ar fi vrut să se poată bucura pentru el, dar oare de ce nu putea? Și de ce alesese Dynah să meargă la el în loc să vină la părinții ei? Ironia situației îi străpunse inima lui Hannah. Probabil că nu-l putea învinovăți pe Jim pentru suspiciunile ei. La urma urmei, ea fusese cea care o dusesese pe Dynah la o clinică de avorturi.

Se întoarse și-l văzu pe Doug sub arcada ce separa sufrageria de bucătărie.

— În ce să nu mă amestec? întrebă el, privind-o atent.

— În nimic, spuse ea rigidă, lăsându-și furia să-i transpară din privire. Geanta ta diplomat e în sufragerie unde ți-ai lăsat-o aseară.

Ochii lui se îngustară ușor, iar ea n-ar fi putut spune dacă de durere sau de furie. Și nici nu-i păsa. Acum nu o mai interesa ce gândea el cu privire la nimic.

— Era vorba despre Dynah?

— Da. Îl privi, iar gura i se arcui într-un zâmbet trist. Stă la Jim Wyatt.

— Cine e Jim Wyatt?

— Un vechi prieten de la facultate. Ochii îi erau arzători, provocatori. Haide, Doug. Întreabă-mă acum dacă nu cumva mi-a fost și el iubit. Parcă trebuia să am o droaie?

El îi ignoră vorbele.

— Cum de îl cunoaște?

— E medic. Ne-am întâlnit cu el la clinica unde ne-ai trimis tu. La clinica de avorturi. Ce ironie, nu ți se pare, Doug? Fiica noastră vrea să-și salveze copilul, și la cine apelează ea după ajutor? La *el*. Nu putea veni la noi, nu? Pentru că nu știa ce părere ai tu despre *chestia* aceea din pânțelele ei.

Hannah se întoarce și intră în sufragerie. Rămase în picioare, cu brațele în jurul ei, luptându-se să se stăpânească. Se simțea de parcă tocmai se îneca într-o mare tulburată de furtună.

Doug se duse la carnetul de lângă telefon și smulse coala de deasupra. O îndesă în buzunar și se duse după geanta sa diplomat

— S-ar putea să întârzii deseară.

— N-ai decât. Se întoarce încet și-l privi cu ochi mari. De fapt, nu-mi pasă nici dacă întârzii tot restul vieții tale.

Doug traversă sufrageria și apoi ieși pe ușa din spate.

— Joe?

Inima lui Joe tresări când auzi vocea lui Dynah.

— Hei, copilă. Ce mai faci?

— Mai bine. Încă n-am ajuns acasă, dar voi ajunge curând.

— Ești tot în Fort Bragg?

— Nu, stau la niște prieteni în Mill Valley. Îi dădu numărul de

telefon și adresa acestora. Jim e medic. Așa că nu mai trebuie să îți faci griji dacă primesc îngrijirea adecvată.

— Părinții tăi știu unde ești? Ea tăcu atât de multe secunde, încât se și temea că pierduse legătura. Dynah?

— Știu. Tati a sunat azi dimineață.

— Și?

— Trebuie să te rogi pentru ei, Joe. Nu știu dacă vor rezista să treacă prin toate astea.

Evie se întoarse după studiul biblic de după-masă și găsi un mesaj pe robotul ei.

— Mamă, a sunat Dynah. Vine acasă peste câteva zile. Chiar acum, e în grija unui medic. A hotărât să nască copilul.

Se așază în balansoarul ei, Evie plânse de ușurare. Rămase așezată mult timp, cu fața îngropată în mâini, lăsând vestea să o pătrundă și să-i învioreze sufletul. Îi fusese atât de frică pentru Dynah, atât de frică pentru Hannah și Doug, și toți ceilalți care nu înțelegeau efectul distrugător al unei singure decizii.

O, Dumnezeule, numai Tu ești credincios. Hannah Ți-a dăruit-o pe Dynah înainte să se nască, la fel cum am făcut și eu. Ajut-o să treacă prin asta, Doamne. Poart-o Tu prin această încercare, pentru noi toți. Dăruiește-ne un loc unde să ne așezăm piciorul. Scoate-ne din groapa pe care singuri ne-am săpat-o. O, Doamne, ajută-ne să urcăm spre lumina de sus și să nu ne prăbușim în întunericul de jos.

Telefonul sună.

Ștergându-și lacrimile de pe față, Evie se ridică și răspunse, tulburată de întrerupere.

— E totul în regulă?

Băgăcioasa bătrână.

— Totul e bine, Gladys. De ce mă suni din nou?

— Nu știu.

— Doar am vorbit azi de dimineață.

— Și ce? Nu putem vorbi și acum?

- Vezi că devii o pacoste.
- Haide nu fi așa o acritură bătrână.
- Ia uite, cine vorbește.
- Ce s-a întâmplat?
- Plec iarăși în sud.
- Tu, Evie, devii un yo-yo.
- Ei bine, când mă întorc, sper să o am pe Dynah cu mine.
- E acasă?
- E pe drum spre casă. O să nască copilul.
- Bine pentru ea, spuse Gladys în glumă, dar apoi deveni mai serioasă. Tu ești bine?
- Cred că voi fi. Tremura în interior, iar gâtul îi era strâns. În cele din urmă.
- Ce-ar fi să strângem fetele împreună?
- Ele nu știu toată povestea.
- Păi poate e timpul să o afle.

Pastorul Dan Michaelson coborî din mașină și înălță o rugăciune rapidă pentru înțelepciune. Știa că următoarea discuție nu avea să fie una ușoară... dar era pregătit să o aibă. Și nu doar din cauza discuțiilor sale recente cu Doug Carey. Părea că se pregătea de asta în ultimii câțiva ani.

Știa sentimentele pe care le avea Hannah Carey. Erau aceleași sentimente pe care le observase la atât de multe alte femei care treceau prin ceea ce trecea ea. Câteva femei din adunarea sa îl abordaseră în vederea consilierii în ultimii câțiva ani. Dar el era predicator, nu consilier. Și așa, simțindu-se nepregătit și presat de timp, le recomandase un profesionist – un consilier creștin pe care-l cunoștea bine și în care avea încredere.

Câteva dintre cele pe care le trimisese la el beneficiaseră din plin de ajutor. Veniseră la el, cu recunoștința lucindu-le în ochi, recunoscătoare că le îndrumase către cineva care avea să le înțeleagă frământările în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, către cineva care le

ajutase să înceapă să-și depășească durerea și să găsească vindecarea lui Dumnezeu. Cu un asemenea succes, era logic să continue să le îndrume pe femeile care se luptau, ca și Hannah, către alții care aveau pregătirea de a le ajuta. Apoi îl sunase prietenul lui consilier să-i spună că nu mai putea primi pacienți noi, așa că Dan se hotărî să sune la centrele de consiliere din zonă pentru o listă de consilieri creștini. Simțise un oarecare disconfort când începuse să le trimită pe femei la cineva pe care nu-l cunoștea, dar își alungă grijile deoparte. Oamenii aceștia erau creștini, la urma urmei, și profesioniști. Știau ce făceau.

Apoi, acum patru zile, îl sunase unul dintre diaconii săi. Cu o voce frântă, omul îi explică faptul că soția lui se afla în spital după ce încercase să se sinucidă. Șocul îl cuprinse pe Dan când își dăduse seama că aceasta era una din femeile pe care le trimisese la unul dintre consilierii de pe listă. Când Dan o vizitase pe femeie la spital, o întrebase ce anume o împinsese la așa un gest disperat. Ea-i spusese că încercase să ajungă la punctul la care să nu mai simtă nici vinovăție și nici remușcări. Încercase să justifice ceea ce făcuse. Încercase să se gândească la faptul că nu era de condamnat. Și cum nu reușise, își dorise să moară.

Cutremurat, își sună prietenul, care îi dădu o listă de întrebări pe care să i le pună doamnei psiholog care o consiliase pe Marsha: Folosise Scriptura? Se rugase cu Marsha? Încercase să o înțeleagă pe Marsha și să o îndrume înapoi la supunerea față de Dumnezeu? Dan luase legătura cu acea consilieră – și în doar câteva minute află că Scriptura nu avea loc în sesiunile ei terapeutice, și nici rugăciunea. Iar în ce privea apropierea de pacienta ei, femeia îi spusese că Marsha trebuia să învețe să se descurce singură.

Dan scuturase din cap.

— Fără Dumnezeu, cine poate sta în picioare?

— Religia este o parte a problemei ei, Dan. Marsha trebuie să se iubească mai mult pe sine. Trebuie să-și dea seama de întregul ei potențial și de valoarea ei. Scopul este să îi *înlăturăm* vinovăția, nu să o înțelegem.

Să-L înlătore pe Dumnezeu și gata, orice vinovăție dispărea? Cum să-L înlătore pe Cel atotputernic?

Își alese cuvintele cu grijă.

— Dar ea simte vinovăția dintr-un motiv. *Este vinovată.*

— Poate, după părerea ta, spuse femeia pe un ton răbdător. Dar Dan, nu a făcut nimic ilegal, nimic condamnabil în ochii societății noastre.

— Dumnezeu nu tolerează păcatul.

— În concepția ta despre Dumnezeu, vrei să spui. Eu îl văd pe Dumnezeu tolerant, îndurător și plin de dragoste. Nu ar condamna-o pe Marsha pentru că a făcut ceva ce simțea că trebuia să facă. Circumstanțele ei au fost dificile, Dan. Poate că nu înțelegi cât de dificile erau.

— Probleme financiare.

— Da, financiare și emoționale. Nu putea face față cu o sarcină în criză, așa că a ales calea care îi stătea deschisă înainte. Dumnezeu o iubește oricum. Nu asta predici în fiecare duminică? Ea nu trebuie să facă niciun sacrificiu. Isus S-a jertfit deja. Nu-i așa?

— Lui Dumnezeu nu I-ai lăsat niciun loc să aducă vindecare, îi răspunse Dan. N-ai lăsat loc mărturisirii, iertării și restaurării. Calea spre vindecare este clară. „Dacă vă mărturișiți păcatele, El este credincios și drept ca să vă ierte și să vă spele de orice păcat.”

— Da, Dan, cunosc versetul, spuse ea pe un ton tolerant, ca și când ar fi vorbit cu un copil prost. Iar Biblia îți poate fi foarte utilă dacă o folosești acolo unde-i este locul, în Biserică. Dar sunt convinsă că înțelegi reținerea mea de a o aduce cu mine într-o sesiune cu un pacient. Partea mea este să ascult și să-l ajut pe pacient să se concentreze, nu să aduc și mai multă vinovăție asupra lui prin cuvinte de condamnare, mai ales dintr-o direcție atât de influentă cum este Biblia. Acum, dacă nu te superi, mă așteaptă pacienții.

Ea încheie convorbirea, iar Dan rămase nedumerit, îngrozit de faptul că o trimisese pe Marsha într-o mlaștină și apoi o lăsase să se înece. Cum putea o femeie care făcuse avort să nu se simtă vinovată sau să nu simtă nicio remușcare? Cum ar fi putut vreodată justifica ceea ce făcuse? Pe cine ar fi putut învinovăți când toți îi spuneau că fusese alegerea ei? Dacă nu privea adevărul în față și nu-l mărturisea, cum putea beneficia de iertare? Cum putea fi restaurată? Cum putea fi eliberată?

Ascultase și auzise cuvintele delicate și aparent pline de compasiune și le recunoscuse drept ceea ce erau în realitate: cuvinte care ucideau. Cu o asemenea fundament, nici nu era de mirare că unii se închideau în spatele zidurilor sau ajungeau să se răstească unii la alții, sau că alegeau moartea. Familii se destrămau. Comunități erau frământate. O întreagă națiune se prăbușea, și toți se întrebau de ce.

VOI NU AUZIȚI? NU VEDEȚI?

Dan își închise ochii cuprins de amărăciune. *Eu aud, Doamne. Văd. O, Doamne, există un răspuns. Întotdeauna a existat. Doar că lumea nu vrea să asculte. Nu vrea să vadă. Toți fac pe surzii și pe orbii și își găsesc sfârșitul. Și unde ne conduce pe toți această atitudine? La moarte. A copiilor noștri și – în cele din urmă – la propria noastră moarte.*

Doamne, iartă-mă. L-am crezut pe Satana. Isuse, am trimis oișele Tale rânite la lupi să fie tămăduite. Iartă-mă, Doamne. Am păcătuit față de Tine. Am ascultat strigătul de luptă al Satanei și nu mi-am plecat urechea la susurul blând al vocii Tale pline de dragoste și pace. Am avut încredere în oameni pe care nu-i cunoșteam. Nu credeam că puteam face ceva pentru a ajuta. Am uitat cine ești Tu. Creator, Minunat Sfetnic, Dumnezeu Tare, Părinte veșnic, Prinț al păcii. O, Doamne, am uitat că m-ai echipat pentru luptă. Mi-ai dat toate lucrurile de care aveam nevoie pentru victorie. Am uitat că prin Tine, toate sunt cu putință.

Avea instrumentul pentru a dărâma zidurile care îi ținea pe oameni închiși. Avea instrumentul pentru a sfășia vâlul spre Sfânta Sfintelor, ca turma sa să poată veni înaintea Domnului și să fie curății, întregiți, transformați și să aibă o relație personală și plină de dragoste cu Creatorul lor. Iar instrumentul acela se afla acum chiar pe etajera lui Hannah, adunând praful până duminică dimineață. Mântuitorul ei era acolo, așteptând să-i vorbească și să-i arate din nou calea spre casă, calea înapoi spre dragoste.

Cuvântul Tău este viață!

De ce nu înțelegeau mai mulți oameni asta?

De ce nu înțelesese el asta?

O, Doamne, dacă cred că Scriptura este insuflată de Tine, e timpul să pun tot ce scrie în ea în practică. E timpul să-mi pun picioarele pe apă, să trec râul și să dărâm zidurile. E timpul să aplic principiile și legile Tale pentru scopul pe care l-ai stabilit Tu încă de la facerea lumii. Doamne, Tu

ești Dumnezeu! Tu ne-ai creat. Cine altul ar putea ști mai bine cum să ne restaureze când greșim? Cine altul ne-ar putea repune în drepturi? Cine ne-ar putea iubi mai mult când ne trece prin foc și ne curățește pentru a scoate ceva frumos și util din noi, în ciuda fărâdelegilor noastre?

Acum, când Dan se pregătea să stea de vorbă cu Hannah Carey, fu uimit din nou de cât de remarcabil funcționau căile lui Dumnezeu. *Isuse, ar putea fi orarul Tău mai potrivit de atât?*

Chiar în ziua dinainte ca Doug Carey să intre la el cuprins de disperare, Dan luase o decizie. Nu avea să mai fugă. Nu avea să-și mai închidă ochii și urechile. Nu avea să mai apeleze la cineva din afara bisericii, la cineva pe care nu-l cunoștea și în care nu putea avea încredere.

Doamne, ajută-mă să nu-mi mai întorc niciodată spatele. Ajută-mă să-i aduc pe copiii Tăi la apa care-i poate curăți. Folosește-mă, Tată, așa cum dorești.

Iritată, Hannah ignoră al doilea țârăit al soneriei de la intrare și continuă să mute lucrurile unul câte unul din dulăpiorul cu veselă din porțelan. Șterse praful de pe o bombonieră, o puse cu grijă pe masă, și se întinse după o farfurioară pentru prăjituri. Când soneria se auzi din nou, aruncă deoparte cârpa de șters praful și se duse la ușă. Dacă era vreun vânzător, avea să-și dorească să fi ocolit casa aceasta. Fără să se sinchisească să arunce o privire pe vizor, Hannah smulse ușa deschizând-o, gata să-l alunge pe intrus.

Pe prima treaptă în fața ușii stătea pastorul Dan Michaelson.

— Hannah, spuse el salutând-o cu o mișcare a capului. Putem să stăm puțin de vorbă?

Toată durerea din seara precedentă se umflă în inima ei. Simți cum o năpădesc lacrimile și în același timp cum îi renaște sentimentul că fusese trădată.

— Depinde de ceea ce aveți de spus.

— Am venit să ascult.

— Serios? Nu ați venit pentru soțul meu?

— Vă iubesc pe amândoi, Hannah. Aș putea să intru puțin?

Ar fi vrut să-i spună nu, nu avea niciun chef de musafiri, dar ar fi fost nepoliticos. Resemnata să sufere din nou un interviu, făcu un pas înapoi, deschizând ușa ceva mai larg. Cu cât îl lăsa mai curând în casă, cu atât avea să-i spună ce avea de spus când avea să plece, avea să fie din nou singură.

Înjurându-l pe Doug în gând, Hannah îl pofti pe pastor în sufragerie și-l invită să ia loc pe canapeaua familiei.

— Dorii cafea?

— Da, mulțumesc.

Strângând din dinți, se duse să pregătească niște cafea. Nu se strădui deloc să facă conversație.

— Aveți vești de la Dynah?

Hannah deschise un dulap și scoase două căni și farfurioare. Zăngăniră când le puse pe tejghea.

— Nu v-a spus Doug? Vine acasă peste câteva zile. Veni înaintea lui, încărcată și pornită. Apropo, e însărcinată. V-a spus Doug asta? A fost violată în Illinois. A avut parte de multă susținere. Decanul a rugat-o să părăsească facultatea. Logodnicul ei a considerat că e întinată și n-a mai vrut-o. Așa că a venit la noi acasă pentru ajutor. Doug mi-a spus să mă duc drept la o clinică de avorturi cu ea și să scăpăm de problemă. A spus că eu aveam experiență cu așa ceva. V-a spus asta în întâlnirea pe care ați avut-o aseară?

Dan ședea tăcut, lăsând-o să se descarce, sperând să se golească suficient cât să accepte după aceea ajutor.

Cum nu primi niciun răspuns, Hannah deveni tăcută, rușinată, furioasă și se străduia să nu plângă. De ce venise? De ce nu putea să-și vadă de treaba lui și s-o lase în pace? Rămase în bucătărie, așteptând ca automatul de cafea să-și termine programul. Umplu cana, o puse pe o tavă și o duse în sufragerie. Când puse tava înaintea lui, își dădu seama că uitase zahărul și laptele condensat. Știa că pastorului îi plăcea cafeaua cu lapte și zahăr. Ei bine, astăzi trebuia să se mulțumească fără ele. Poate că fiertura amară avea să-l alunge din casa ei.

— Mulțumesc, spuse Dan, aplecându-se înainte. Ce-ar fi să ne rugăm?

— Rugați-vă dumneavoastră, dar nu cu voce tare. Se ridică și se

îndepărtă, rămânând în picioare lângă fereastră, cu brațele încrucișate la piept, uitându-se la grădinașă ei de legume. Trebuia să o sape, să replanteze unele plante. Poate că avea să se apuce după-masă de treabă. Simțea nevoia să se lase jos și să-și murdărească mâinile.

Rugăciunea pe care o înălță Dan Domnului fu scurtă și din inimă. Cu mâinile împreunate simplu între genunchi, își ridică fruntea și o privi pe Hannah Carey cum stătea acolo lângă geam, cu brațele strânse protector în jurul ei.

— Nu am venit aici să arunc vina pe cineva, să condamn sau să judec. Am venit ca fratele tău în Cristos. Vreau să ajut, Hannah. Vreau să mă apropiu de tine și de Doug. Văd cum doi oameni pe care îi iubesc foarte mult se îndepărtează unul de celălalt, și mă doare.

— Mulțumesc pentru gândul ce l-ai avut. Aruncă vorbele peste umăr. E prea târziu.

— Nu pot ajuta până nu ești dispusă să-ți lași furia la o parte.

Ea se întoarse din nou cu fața la el.

— Asta-i bună. Asta ați hotărât împreună aseară la întâlnirea pe care ați avut-o? Poate că ar trebui să-l consiliați pe *el* pentru furia *lui*. Ajutați-l *pe el* să scape de ea.

— Doug va veni la consiliere o dată pe săptămână, începând cu seara asta.

Cuvintele lui o luară pe nepregătite. Doug la consiliere? Când i-o sugerase ea înainte, el refuzase de fiecare dată. Insistase să aveau să-și rezolve singuri problemele.

— Vreau să veniți împreună.

Întotdeauna era câte o chichiță.

— Nu, mulțumesc. Nu vreau să stau în aceeași cameră cu el. Sunt sătulă până peste cap de invinuirile lui.

— Ce vei obține cu furia ta, Hannah?

Știa, iar lacrimile îi veniră, fierbinți.

— Nu-mi mai pasă.

— Eu cred că-ți pasă.

— Exact, spuse ea cu amar. Știi mai bine decât mine cum mă simt. Sau este vorba de cu totul altceva? Zâmbi batjocoritor. Ce vor spune oamenii dacă cuplurile din biserică încep să se destrame? Vrem să arătăm bine în ochii lumii, nu-i așa? Doamne ferește să afle careva

că suntem la fel ca oricare alții. Privindu-l cu ochi mari, îi așteptă reacția. Dar nu se întâmplă nimic.

Rușinată, își întoarse privirea.

La ce bun?

— Nu poți înțelege, pastore. Habar nu aveți cum mă simt, și nici Doug nu știe.

— Dumnezeu știe, Hannah. Nu este nimic nou sub soare. El înțelege exact ce se petrece în inima ta.

— De asta mă tem.

— Nu trebuie să te temi.

— E ușor de spus.

Dacă Dumnezeu semăna câtuși de puțin cu vreunul din oamenii pe care-i cunoscuse în viața ei, nu avea nicio șansă. Comisese un păcat de neiertat. Luase viața propriului ei copil. Și de ce? De jenă. Rușine. Teamă. Toate astea și multe altele. Dar cu toate astea, niciun motiv, nicio scuză nu erau suficiente. Nimic nu părea să poată astupa gurile ce țipau în sufletul ei că era vinovată... de crimă.

Și o încurajase pe fiica ei să calce pe urmele ei.

— Domnul te iubește, Hannah.

Se întoarse din nou, privind răvășită pe geamul ce dădea în curtea din spate.

— Mă întreb de câte ori am auzit asta până acum. Nu înseamnă nimic. Doug a spus că mă iubește. Cuvinte, atâta tot, cuvinte goale.

Simți deznădejdea în vocea ei și ar fi vrut să se ducă la ea.

— Ți-ai dedicat viața lui Isus acum mai bine de douăzeci de ani, Hannah. Ai fost curățită de toate păcatele tale în ziua aceea.

Ea se întoarse spre el, cu ochii înflăcărați de o lumină sălbatică.

— Dacă e adevărat, de ce nu mă *simt* curată?

— Trebuie să-ți arunci toate poverile și să le lași la Cruce.

Cuvintele lui o infuriară.

— Am încercat, spuse ea încet, luptându-se cu lacrimile. Nu-i așa ușor. Nu când mereu cineva îți aduce aminte de tot.

— Alții au reușit.

— Da, sigur. Presupun acum că o să-mi povestești despre Pavel și despre Maria Magdalena, și despre o duzină de alții care au trăit acum două mii de ani sau mai bine.

Dan îi întâlnește privirea sfidătoare, simțindu-și teama și tristețea. Îi privește expresia rănită, furioasă, postura protectoare. Tăcut, se ridică și se duce la Hannah. Veni lângă ea la geam.

— Nu vorbesc despre oameni care au trăit acum două mii de ani, Hannah. Vorbesc despre acum. Sunt alții în adunarea noastră care au trecut prin ceea ce ai trecut tu.

Ea se întoarce încet și-l privește, surprinsă, pe jumătate încurajată.

— Nu ești singura femeie din biserica noastră care ai făcut avort.

— Sunt multe?

Nenorocirii îi plac tovarășii.

— Șase, din câte știu. Voi lăsa duminică să meargă prin biserică un coș al rugăciunii, și poate că ne vom face o idee mai bună despre cât de multe altele mai sunt. Am luat legătura cu un Centru de consiliere pentru femei însărcinate azi de dimineață și am vorbit cu una din directoare. Are materiale despre sindromul post-avort, precum și un studiu biblic pe tema aceasta. S-a oferit să-l țină.

— La biserică? Hannah se chirci la gândul acesta în sine, știind că nu avea să se ducă. Viața ei devenise suficient de dificilă când numai Doug știuse ce făcuse ea. Cum ar fi fost dacă câțiva oameni cu gura slobodă din adunare aflau de trecut? Aveau să o spulbere ca o tornadă.

— Nu, spuse Dan, văzându-i privirea din ochi. Îi confirma tot ce îi spusese directoarea de la centrul de consiliere. Donna mi-a sugerat să ne întâlnim undeva în afara bisericii. Vom proteja identitatea și viața privată a femeilor. Trebuie să știe de la bun început că totul va fi confidențial. Poate că în timp, după ce vor fi vindecate și restaurate, vor avea curajul să se ridice în picioare și să desființeze toate minciunile pe care le spunea lumea.

— Unde plănuiești să ții studiul? întrebă Hannah, sperând să fie undeva aproape.

— Centrul de consiliere era prea departe, iar casa mea e ușă în ușă cu biserica. Încă mă gândesc la variante.

— L-am putea ține aici.

El zâmbi.

— Speram să spui asta. Va trebui să o discuți cu Doug, desigur.

— Nu va avea nimic împotriva. Iar dacă avea, putea să plece. Putea să ia vaporul până în China, din punctul ei de vedere.

Dan intuia ce simțea ea, și hotărî să-l cheme chiar el pe Doug și să discute problema cu el. După conversația de aseară, nu credea că Doug avea să aibă ceva împotriva. Mai degrabă, avea să le încurajeze.

Hotărâtă să organizeze prima întâlnire într-o seară de miercuri. Dan spuse că avea să fie și el de față. Intenționa să parcurgă toate materialele înainte, asigurându-se că erau scripturale și că nu se îndepărtau cu nimic de la Cuvântul lui Dumnezeu. Avea să le sune pe celelalte femei și să le încurajeze să participe la rândul lor.

— Nu o să le spun că îl ținem aici decât dacă se angajează să vină, spuse el, fără a-i spune vreun nume, pentru a le păstra confidențialitatea, precum și pe a ei. Roagă-te să aibă inimile deschise, Hannah.

— Și dacă nu va veni nimeni?

El zâmbi cu blândețe.

— Vom începe cu tine.

Cynthia curăța cartofi la chiuveta din bucătărie în timp ce Dynah le vorbea lui Greieraș din Focul. În mod ciudat, se simțea melancolică și făcea atentă la poemul plin de umor, și nici la rasetele copiilor. Ceea o chinuia, ceva ce încerca să iasă la iveală. Știa că era ceva ce nu avea să-i placă.

Păsările zburau în jurul vasului cu semințe de pe gazon, mai ales cîntezi, mereu tulburați de o gaiță. Păsări mai mici ciuguleau de pe jos, mulțumindu-se să ciugulească semințele risipite de gaița cea arogantă. Măine trebuia să reumple vasul cu semințe, pentru că păsările se delictau deja de trei zile cu semințele acestea. De când venise Dynah, copiii nu se mai prea jucaseră în curtea din spate, lăsând păsările să mănânce în voie.

Cynthiei îi era dor să-i vadă pe copii pe fereastră cum alergau prin curte jucându-se fotbal sau prinsă. În ultima vreme stăteau mai mult în casă, cu Dynah. Chiar acum, Todd stătea lipit la dreapta ei, iar Greieraș la stînga; amândoi ascultau fascinați cuvintele scrise de Robert Louis Stevenson. Vocea lui Dynah era blîndă și fluentă, cu o ușoară nuanță dramatică. Pur și simplu devorau povestea.

Luând un alt cartof în mână, Cynthia își aminti de mama ei citindu-i din aceeași carte. Când fusese destul de mare să-și citească singură, luase cartea roșie și uzată cu ea afară. Flori de muștar creșteau cât ea de mari în livada cu nuci. Se ascunsese printre florile galbene și

visase că trăia într-un cort din lujeri de fasole neagră și avea o pisică din pânză și un câine de ciocolată. Uneori se întindea pe spate și privea la cerul albastru și se gândea cum ar fi fost să mănânce fursecuri calde în formă de animale și să bea ciocolată caldă într-o bucătărie englezească confortabilă.

Todd se ridică de pe canapea și se așează în mijlocul cuburilor sale Lego, un arhitect vizionar. Ieri, o invitasese pe Dynah să i se alăture. În loc să-l refuze, ea se așezase lângă el cu picioarele încrucișate și începu să zidească piesele roșii și albastre împreună. Greieraș își lăsase creioanele adorabile și încercase să li se alăture, însă Todd, apărându-și ca de obicei teritoriul, o alungase de acolo. Nu fu nevoie decât de câteva cuvinte tandre din partea lui Dynah pentru a-l convinge să apeleze la ajutorul surorii sale pentru a-și extinde proiectul.

Cynthiei îi plăcea tânăra. Se simțea atrasă de modul relaxat și afectuos de a fi al lui Dynah, care părea să scoată ce era mai bun în copiii ei. Chiar și Arnold se îndrăgostise de Dynah. Bătrânul câine era întins cu capul pe picioarele ei chiar acum.

Tăie cartofii bucăți, îi aruncă într-o oală și adăugă apă. După ce-i puse pe foc, aprinse focul la maxim. Pulpă de miel se rumenea frumos în cuptor. Plăcinta cu piersici se răcea. Salata era pregătită și acoperită cu o folie din plastic în frigider, și pregătise deja și *dressing*-ul. Urma să se schimbe, să se împrospăteze și apoi să pună masa.

Cynthia se spală pe mâini, se șterse și atarnă prosopul de bucătărie de mânerul cuptorului. Copiii râseră din nou. Dynah râdea și ea acum. Era atât de tânără și de drăguță, cu ochii ei albaștri atât de senini și limpezi, neumbriți de situația în care se afla. Cynthia se minună.

Cum m-aș simți eu dacă aș purta copilul unui bărbat care mă violase? Un bărbat pe care nici măcar nu-l puteam identifica?

Dynah părea atât de liniștită. Și îi transmisese acea pace și lui Jim.

Ce avea Dynah Carey de reușise să dărâme zidul care îl înconjurase de atâta timp pe soțul ei? Cynthia se simți cam la fel de fascinată ca și copiii ei. Fata venise la Jim să caute ajutor, și adusese odată cu ea eliberarea. Cynthia avea să-i fie recunoscătoare pentru totdeauna pentru asta. Și de ce se simțea atât de... împăcată?

Jim urma să ajungă acasă curând. Se întreabă cum o fi mers

întâlnirea cu Elizabeth Chambers din această după-amiază și de ce se gândise că telefonul nu fusese suficient.

— Dynah, vrei să stai cu ochii pe cartofii ăștia până mă duc să mă improspătez puțin? Jim trebuie să ajungă curând acasă.

Dynah zâmbi repede drept răspuns și închise cartea.

— Pun eu masa în locul tău.

— O, ai vrea? Ar fi frumos. În dulapul cu veselă sunt niște fețe de masă. Greieraș, arată-i lui Dynah vesela cea bună. În seara asta o folosim pe aceea și paharele din cristal. Argintăria e în sertarul din mijloc.

Todd își ridică privirea de la spitalul pe care-l construia.

— E ziua ta, Dynah?

— Nu...

— Dynah pleacă acasă mâine, spuse Cynthia. Trebuiau să afe odată și odată.

Amândoi copiii săriră imediat protestând.

— De ce nu poți să rămâi să locuiești cu noi, Dynah? o întrebă Greieraș.

— Mama și tatăl meu mă așteaptă acasă, scumpo.

— Dar pot să vină să te viziteze.

— Sunt convinsă că mămica și tăticul ei îi duc dorul la fel de mult cât mi-ar fi și mie dor de tine, îi spuse Cynthia fiicei ei. Iar Dynah se va întoarce și ne va mai vizita. Nu-i așa?

— Mi-ar face plăcere.

Cynthia parcurse culoarul spre dormitorul principal. Distrasă și deprimată, rămase șezând la masa ei de toaletă și își desfăcu părul și și-l perie. Încercă să analizeze ce anume o deranja. În ultimele trei zile, viața lor se întorsese pe dos și cu susul în jos. Cu toate astea, dacă se gândea la asta, nu-i păsa de schimbările exterioare care aveau să decurgă din decizia pe care o lua Jim. Ci schimbarea inimii lui o speria.

Ceva îi rodea sentimentul de siguranță, o intuiție cicălitoare. Și vinovăția.

— Bună, îi spuse Jim din ușă.

Ea-și ridică repede privirile, ușurată să-l vadă. Și-acum reușea să-i facă inima să-i tresară în piept. Se ridică în picioare când îl

văzu intrând, iar el o cuprinse în brațe și o sărută. Nu era pupicul obișnuit de bun-venit, ci unul pătimăș și promițător. Ea se cuibări lângă el, agățându-se de el, savurând clipa. Arareori în ultimii câțiva ani mai venise acasă într- așa o dispoziție. După o clipă prelungă, el se desprinse, strecurându-și ușor degetele prin părul ei.

— Te iubesc, spuse el, cu ochii calzi și o expresie complet relaxată. Ea nu-și dăduse seama cât de mult îl afectase stresul decât în momentul când acesta se risipise.

Acele două cuvinte aveau puterea de a-i da lacrimile. Cum de fusese atât de norocoasă să câștige un om ca Jim Wyatt? Se întinse, îi atinse fața, iubindu-l cu fiecare fibră a ființei ei. Nu putea vorbi.

— Ești puțin abătută, spuse Jim. Te simți bine?

Ea ridică ușor din umeri, incapabilă să-i explice, nesigură dacă dorea să-și recunoască sentimentele. Poate că era mai bine să nu examineze anumite lucruri prea îndeaproape. Există riscul să descopere urme de corupție. Se întoarse în brațele lui, odihnindu-și capul pe pieptul lui ca să audă bătăile ferme și regulate ale inimii lui.

O, Doamne, am greșit? Am greșit în tot acest timp?

Se desprinse de el, alungând gândurile trădătoare, temându-se unde ar fi putut-o duce.

— Cred că e gata cina.

Jim știa că ceva nu era în regulă, dar nu insistă.

— Am mirosit pulpa de miel încă de cum am intrat. Și plăcintă cu piersici, din câte am auzit. Dynah spune că ai fost ocupată toată după-amiaza. Își dezlegă cravata și se îndreaptă spre încăperea separată unde-și aveau debaraua.

Ea-l urmă.

— Îți place de ea, nu-i așa, Jim?

— Foarte mult. Ție nu?

— E ca o surioară mai mică, spuse ea gânditoare, cuprinsă subit de o tristețe profundă. Știa că putea vorbi cu Dynah, și cu toate astea se abținuse. De ce? Văzuse clar că tânăra aceasta nu avea să arunce nicio piatră înspre ea și nu avea să îi poarte ranchiună. Era ca un parfum dulce în casa lor, un geam deschis prin care totul era inundat de aer proaspăt și lumină.

Iar mâine urma să plece.

Cynthia își simți gâtul sugrumat la gândul acesta.

Cina se desfășură într-o atmosferă tăcută și sumbră. Nici lui Todd și nici lui Greieraș nu-i era prea foame, amândoi obsedați acum de gândul că urmau să-și piardă noul tovarăș de joacă. Nici chiar plăcinta cu piersici și cu frișcă nu reuși să-i mai înveselească. De obicei, Cynthia trebuia să le spună să mănânce mai încet și să nu se grăbească atât de tare să se întoarcă la joacă. În seara aceasta, Jim trebui să-i roage să se ridice de la masă. Când ei continuau să lăncezească, trebui să-i mituiască.

— Mai este o jumătate de oră de soare până va trebui să vă pregătiți de culcare. Ce-ați spune dacă vă provoc pe amândoi la un mic meci de fotbal?

Era o ofertă pe care niciunul din ei nu o putea refuza. A-l avea pe tatăl lor jucându-se cu ei era o încântare ce depășea orice închipuire.

Zâmbind, Dynah se ridică și începu să strângă vasele.

— Le adun eu, spuse Cynthia repede. Du-te și odihnește-te.

— Tu ai gătit. E corect acum dacă le adun și le spăl eu.

Cynthia își făcu de lucru căutând recipiente pentru resturile de mâncare rămase. Se uită de câteva ori afară pe fereastră, zâmbind când îl privi pe Jim și pe copii alergând după mingea alb cu negru.

Dynah termină de aranjat vasele clătite cu apă în mașina de spălat vasele și se întoarse la ea.

— Cynthia, mulțumesc că m-ai primit la voi.

— Prostii. Jim a fost cel care te-a ajutat.

— Dar tu i-ai deschis calea.

Cynthia nu mai știa ce să spună la asta. Ea deschisese ușa acestei fete, și viața ei nu avea să mai fie niciodată aceeași. Din cauza lui Dynah, Jim luase o decizie care avea să schimbe totul și, mai mult ca orice, pe el însuși. Era bucuroasă de asta? O parte din ea tresălta de bucurie, în timp ce o altă parte din ea era înspăimântată. Era o spaimă pe care nu voia să o disece.

Dynah simți că ceva o necăjea pe Cynthia Wyatt. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să crească și mai mult tulburarea femeii, dar știa că anumite lucruri trebuiau discutate cu ea înainte să plece.

— Ai o influență mai mare decât îți poți imagina, spuse ea,

conștientă pe deplin de cât de repede s-ar fi putut schimba lucrurile dacă Cynthia ar fi vrut să fie așa. O femeie putea fi vântul ce-i umfla velele sau furtuna care să-l zvârle în ape nedorite. Putea fi o ancoră în ape zbuciumate sau îl putea lăsa să fie dus în derivă și să fie zdrobit de stânci.

— Jim a făcut întotdeauna ceea ce simțea că trebuia să facă. Cynthia îi întoarse spatele, sperând că Dynah avea să lase lucrurile așa.

Nu renunță. Nu putea să o lase.

— E ușor de văzut cât de mult vă iubii unul pe celălalt. Jim spunea aseară că l-ai sprijinit în toate.

În toate. Cynthia își închise ochii strâns, simțindu-și stomacul strâns.

— N-a fost niciodată ideea mea ca el să facă avorturi. A făcut-o din cauza a ceea ce s-a întâmplat surorii lui.

— Ai fost împotrivă?

— Nu m-am gândit la asta. Nu îndrăznise. Nu era treaba unei soții să își sprijine soțul și să nu se ridice împotriva lui? Se întoarse și o privi pe Dynah, iritată de întrebarea ei. Am fost alături de Jim. Atâta tot.

Dynah se uită în ochii Cynthiai și îi venea să plângă pentru ea. Cynthia se întoarse din nou, stivind recipientele și deschizând frigiderul. Le vârî la întâmplare înăuntru și lăsă ușa să se închidă singură când se îndreptă de spate. Se întoarse din nou cu fața la Dynah, cuprinsă de furie.

— Mi se pare destul de uimitor că îndrăznești să ne judeci după tot ce-am făcut pentru tine.

Dynah scutură din cap, iar ochii i se umplură cu lacrimi.

— Nu te judec, Cynthia.

— Dar crezi că am greșit, nu-i așa? Crezi că ar fi trebuit să iau poziție. Trecând prin fața ei, se întinse după ștergarul de bucătărie. Ei bine, cred că ar trebui să-ți faci bagajele. Începu să ștergă teigheaua pe care Dynah o ștersese deja. Ținând strâns ștergarul în mână, se trezi singură în bucătărie. Rezemându-se de teighea, își închise ochii, rușinată.

Adevărul era că ea nu-și luase niciodată suficient timp să se gândească prea serios la problema avortului. Fusese întotdeauna

impotrivă, până când Jim îi explicase cealaltă față a monedei. Apoi acceptase totul de dragul lui. Alesese să-și închidă ochii și urechile, și mintea la orice altă perspectivă în afară de a lui. Era o problemă prea complexă, prea volatilă, prea sensibilă pentru a o discuta. Și la urma urmei, nu era o chestiune de alegere personală? Toți spuneau așa, nu? Ziarele, revistele, televiziunea. Până și președintele Statelor Unite.

Nu voise să se gândească prea mult sau să analizeze problema mai îndeaproape, nu când iubirea vieții ei era atât de strâns implicată în asta. Nu suporta să se gândească la faptul că el ar fi putut greși. Fusesse mai ușor să-l urmeze decât să încerce să-l tragă în altă direcție. El fusese atât de convins de faptul că era bine ce făcea. Iar ea alesese să nu se îndoiască de hotărârea lui.

O, Doamne, de ce nu am stat să cumpănesc? De ce m-am temut că nu m-ar mai iubi?

Ea însăși nu văzuse decât o foarte mică măsură din chinul de care avusese el parte în faptul că alesese acest curs al lucrurilor. Nu își imaginase cât de profund era, nici nu visase cât de acerbă era lupta ce se dădea în interiorul său, sentimentul de rușine și disperare cu care trăise el în ultimii patru ani. Iar apoi zăgazarile se rupseră cu trei seri înainte. Niciodată nu-l mai văzuse pe soțul ei plângând așa cum o făcuse atunci. Iar acum se produse o schimbare de 180 de grade în gândirea și în viața lui.

Iar ea reîntra în pas cu el, fără a spune nimic, acceptând.

Cynthia se duse în sufragerie, departe de ferestrele ce dădeau în curtea din spate, și se așeză. O strângea atât de tare în jurul pieptului încât abia putea respira.

Poate că dacă ar fi spus ceva la început, poate că dacă ar fi dat un semnal de avertisment, l-ar fi scutit de toată suferința. Poate dacă i-ar fi reamintit care fusese înainte de toate motivul pentru care muncise atât de asiduu ca să ajungă medic. Poate dacă i-ar fi sugerat alte moduri în care să ajute femeii aflate în criza unei sarcini, altele decât să-și avorteze copiii.

O, Doamne, o, Doamne, și eu am fost părtașă la asta.

Acum era prea târziu. Trebuiau să trăiască amândoi cu păcatele lor; Jim pentru acțiunile lui, ea pentru lipsa ei de acțiune, pentru tăcerea și omiterea ei.

Ușa glisantă din sticlă se deschise brusc când copiii intrară în casă și fugiră pe coridor la baie. Todd era destul de mare să se spele singur, dar Cynthia o auzi pe fiica ei strigând-o pe Dynah. Se bucură de asta. Își dorea să șadă aici în singurătatea sufrageriei și să-și oblojească rănilor care se căseau tot mai mult cu fiecare gând.

— Dragă?

Încercă să-i zâmbească sofului ei, dar gura începu să-i tremure când soful ei intră în cameră. El o privi atent o clipă. Când ea nu-i putu susține privirea, se așeză pe scaunul din fața ei și se aplecă înainte, cu mâinile strânse între genunchi.

— Ți pare rău că am renunțat la toate astea?

Cynthia privi în jur la sufrageria elegant decorată. Nimic din lucrurile la care privea nu erau de neînlocuit. Nu-i păsa nici dacă renunțau la membralitatea de la club. Oricum nu avea decât arareori timpul de a se bucura de asta. Nu-i păsa dacă vindeau casa și se mutau. Niciunul dintre vecini nu fuseseră deosebit de prietenoși. Poate că era și vina ei, care trăise mereu cu frică în spatele gardului înalt din fier. Sau poate rușinea o determinase să se ascundă?

— Pentru mine nu contează, spuse ea. Nimic din toate astea. Sunt doar niște obiecte. Numai Jim conta, Jim și copiii — și ea îi dezamăgise pe toți.

Ea se uită la el, rănită înăuntrul ei, și scutură din cap, luptându-se să își controleze emoțiile tulburătoare care se războiau și se ciocneau în interiorul ei.

— Îmi pare rău, Jim. Îmi pare atât de rău.

Jim simți ce anume o tulbura și o iubi cu atât mai mult pentru asta.

— Nu te poți învinovăți pentru alegerile pe care le-am făcut eu.

— Nu, dar sunt de condamnat pentru faptul că nu am vorbit cu tine despre reținerile mele. Sunt de condamnat pentru că nu ți-am pus toate întrebările grele care poate te-ar fi ajutat să privești lucrurile din altă perspectivă. Știam că suferi. Lacrimile începură acum să i se rostogolească pe obraji. Știam, dar m-am convins că nu trebuia să interfierez. Îl atinse pe obraz. Știi, niciodată nu a trebuit să-mi spui în care zile lucrei la clinică. Știam după cât de deprimat erai în diminețile când plecai la lucru. Știam pentru că erai supărat când veneai acasă.

Știam când îți petreceai toată seara în biroul tău, studiind diferite cazuri. Credeam că dacă tac, îți fac viața mai ușoară. Greșeam.

— Ai procedat așa pentru că mă iubeai.

— Da. Te iubeam. Te iubesc. Te iubesc atât de mult, că mi-aș da viața pentru tine. Și de ce nu te-am putut iubi îndeajuns pentru a fi sinceră?

Ochii i se umeziră când îi privi cercetător pe ai ei.

— Niciodată n-am știut că ai avut vreo rețineră.

— Mi-era frică să-ți spun.

— De ce?

— Nu știu. Altă minciună. Încercă din nou. Știam după felul în care vorbeai despre Carolyn cât de mult a însemnat sora ta pentru tine. Nu am vrut să îți întăresc durerea. O scuză. Și încercă din nou. Cred că adevărul era că mă temeam că asta ne-ar fi putut despărți. Faptul că o rostise îi pricinui durere. Părinții mei nu au fost de acord într-o mulțime de privințe, și se certau permanent. Mi-am jurat că eu nu aveam niciodată să trăiesc ca ei. Chiar și asta suna ca o scuză pentru ea. Nu există niciun motiv suficient de bun pentru faptul că nu am fost gata să te confrunt. Ar fi trebuit să spun ceva.

Cine se califica cel mai bine să ridice un steag galben? Sau unul roșu?

Jim veni și se așeză lângă ea, și o trase în brațele lui.

— Probabil nu ar fi făcut mare diferență.

Iar aceasta o spunea un om care alesese să urmeze cursurile facultății de medicină din San Francisco pentru că ei îi plăcuse din totdeauna Coasta de vest. Un om care o adusese în Mill Valley doar pentru faptul că ei nu-i plăcuse ideea de a-și crește copiii la oraș. Un om care cumpărase casa aceasta pentru că ei îi plăcuse de cum o văzuse.

Ar fi făcut o diferență.

Ar fi făcut o diferență ca de la cer la pământ.

Dynah se trezi în timpul nopții, pentru că trebuia să se ducă la baie. Uitându-se la ceasul mic digital de pe măsura de lângă patul ei, văzu

că arăta ora două și un sfert dimineața. Oftând obosită, se descoperi și se ridică în șezut. Simți copilul mișcându-se viguros, lovind-o cu piciorușele în vezica urinară. Se aplecă înainte și își căută halatul. Era întins la picioarele patului, ca să ajungă ușor la el, convenabil pentru vizitele nocturne pe care le făcea la baia din capătul coridorului. Zâmbind ușor, își îmbracă halatul când se ridică în picioare, cu o mână sub abdomenul destins.

Când se întoarse să se culce, observă că ardea lumina în sufragerie. Curioasă, își strânse și mai bine halatul flaușat în jurul trupului și se duse să vadă cine era treaz la o oră atât de târzie.

Cynthia ședea în unul din balansoare, desculță. Purta o cămașă de noapte roz cu alb din flanel, și părea mai degrabă ca o fată de douăzeci de ani decât o femeie de aproape patruzeci. O tânără speriată de toate.

— Nu te simți bine, Cynthia?

— Eu ar trebui să te întreb pe tine asta.

Dynah își puse mâna ușor pe abdomen.

— Copilașul meu dansează step.

Cynthia zâmbi.

— Îmi amintesc cum e. Spre sfârșit, nu mai încăpeam în spatele volanului în mașina noastră. Expresia ei deveni din nou serioasă. Te-am auzit că te-ai trezit. Speram, dacă nu erai prea obosită, să putem vorbi puțin.

— Mi-ar face plăcere. Dynah intră în sufragerie și se așeză în balanșoarul cel mai apropiat de al ei. Expresia feței îi era deschisă și prietenoasă, aproape recunoscătoare. Toată teama Cynthiaei se evaporă.

— Îmi pare rău că am reacționat dur mai devreme, spuse ea. Mă simțeam atacată.

— Am înțeles.

Cynthia văzu că vorbea serios.

— Am discutat cu Jim despre asta. El nu înțelege cu adevărat cum mă simt. Bărbații par să vadă lucrurile în alb și negru, și nu văd toate nuanțele de cenușiu. Gura i se arcui abătută. Acolo trăiesc de multă vreme. În zona gri.

— Uneori pare să fie mai sigur acolo, spuse Dynah. Nu lăsase

și ea să treacă luni întregi fără să ia nicio decizie cu privire la ce să facă? Acum îi plăcea să creadă că o făcuse pentru a-și proteja copilul, dar adevărul era altul. Își dorise cu disperare să îi nege însăși existența lui. Își dorise să-l poată face să dispară peste noapte.

— Din nefericire, viața are un mod de a te lovi peste față cu realitatea, spuse Cynthia încetșor.

Dynah știa asta mult prea bine. Dar mai știa că după junghiul trezirii venea și binecuvântarea zorilor.

— Ai avut dreptate, Dynah. L-am susținut pe Jim în munca lui. E un cuvânt condamnator, nu? Susținere. L-am sprijinit. Lui i-ar plăcea să mă absolve de toate. Oricât de mult mi-ar plăcea, nu poate. Lipsa acțiunii este o acțiune în sine, iar tăcerea poate fi mai grăitoare decât cuvintele. Zâmbi slab. Banal, dar adevărat. Voiam doar să știi asta înainte să pleci mâine

Dynah se aplecă înainte și o luă pe Cynthia de mână.

— Am venit pentru că m-a trimis Dumnezeu, iar tu mi-ai deschis ușa. Aveam nevoie de ajutor, iar tu m-ai primit în casa voastră.

— Ai mai spus odată asta, spuse Cynthia, mișcată de grija ei.

— O să o mai spun odată. Alții nu ar fi fost la fel de amabili.

Ethan. Decanul Abernathy. Nici chiar proprii ei părinți.

O, Doamne, cine sunt necredincioșii? Oamenii aceștia care au primit la ei un străin de pe stradă? Ethan și decanul Abernathy sunt mântuiți. La fel și mama, și tata. Niciunul din noi nu o merităm, dar Tu ne-ai acoperit cu harul și îndurarea Ta. O, dar Doamne, cum rămâne cu acești doi oameni pe care am ajuns să-i iubesc? Cum rămâne cu copiii lor? O, Isuse, Te rog. Te implor pentru ei. Tu le-ai deschis ochii. Deschide-le și inimile în așa fel încât numele lor să fie scrise în Cartea Vieții.

— M-am bucurat foarte mult de compania ta, spuse Cynthia, strângând cu blândețe mâna lui Dynah drept răspuns.

— N-am povestit prea mult. Nu suficient despre lucrurile importante. Cristos. Evanghelia.

— Nu, dar te-am urmărit.

— Vreau să ai și tu pacea pe care mi-a dat-o Dumnezeu.

— Știu, dar nu cred că sunt gata pentru asta. Nu așa cum a fost Jim. El fusese gata de recoltă. Ea era încă un spic necopt. M-ai făcut

să îmi fie foame și sete, Dynah, dar va trebui să-mi găsesc singură drumul spre izvor.

Doamne, așa să fie. Când Cynthia își retrase mâna și se lăsă ușor pe spate, Dynah înțelese faptul că partea spirituală a conversației lor luase sfârșit.

— Cine-i tânărul care te-a tot sunat?

— Joe? Mi-a fost un prieten minunat.

— Ești sigură că nu e mai mult?

— Era cel mai bun prieten al logodnicului meu. Când relația mea cu Ethan s-a destrămat din cauza... ei bine, din cauza circumstanțelor dificile, cred că Joe a considerat că cineva trebuia să-și asume responsabilitatea pentru mine.

Cynthia ridică din sprâncene.

— Așa că s-a mutat tocmai în California pentru asta?

— Îmi spusese că-și dorea să se ducă la UC Berkeley de când l-am întâlnit. Spunea că era un loc perfect pentru a încerca credința unui om.

— Probabil că a avut dreptate cu asta. Intenționează să devină pastor?

— Nu știu, spuse Dynah, încruntându-se ușor, mirată. Niciodată nu l-am întrebat pe Joe nimic despre el. Tot ce știa cu siguranță era faptul că îl iubea pe Domnul din toată inima. Iar asta fusese suficient să-i cimenteze respectul și admirația de la bun început. Cât despre restul, Joe nu fusese niciodată prea grăbit să-și împărtășească speranțele și visele sau planurile sale. Nu așa cum fusese Ethan.

Discutară mai bine de o oră, mai ales despre copii și câte ceva despre anii de facultate ai Cynthiai, și visele ei de a deveni decorator de spații interioare. Pe amândouă le luă în cele din urmă somnul. Porniră pe coridor împreună. Cynthia o atinse ușor pe Dynah pe braț.

— O să-mi fie dor de tine.

Dynah o îmbrățișă.

— Fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze pe tine și familia ta.

Cynthia se uită cum se închise ușa după ea. Atunci simți o durere ciudată în inimă, o senzație cumplită de singurătate.

— E bolnav vreunul din copii? întrebă Jim adormit când Cynthia se strecură înapoi în pat.

— Nu. Dynah s-a sculat să meargă la baie. Și m-am gândit să stau puțin de vorbă cu ea.

— Hmmm. Bine.

— Iartă-mă că te-am trezit.

După nici două minute, el sforăia din nou. Cynthia se ghemui pe o parte și se lipi strâns de el. Medicii învățau devreme să doarmă ori de câte ori aveau oportunitatea.

Fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze pe tine și familia ta.

Poate că binecuvântarea unei fete ca Dynah era suficientă pentru a-i domoli vinovăția. Spera asta. Pentru că-i lipsea credința cu desăvârșire.

Închizându-și ochii, Cynthia Wyatt își impuse să adoarmă.

Încordată, cu inima bubuindu-i în piept, Evie ședea tăcută în fotoliul de lângă ușile glisante din sticlă ce dădeau pe veranda lui Gladys. Ușa era deschisă, lăsând aerul cald să aducă cu sine parfumul pădurii de pin și sunetul dulce al ciripitului de păsări. Atmosfera calmă nu reuși să liniștească cu nimic duhul tulburat al lui Evie.

Virginia Hart, Doris Fulton și Marva Novak sporovăiau vesele, încântate de cafeaua înmiresmată a lui Gladys, de prăjiturile și brișele ei, cu totul nepăsătoare la starea mizerabilă în care se găsea Evie. Gladys le chemase pe femei împreună pentru un „ceai” de după-masă.

Gladys privi la cele adunate, cu inima bătându-i cu putere în piept. La suprafață, totul părea excelent și atrăgător. Lui Gladys îi plăcea să se „dea în spectacol ca la Ritz” cum îi plăcea ei să-i spună. Se trăgea din Queens, spunea că fusese născută să își dea aere. Adeptă a formei, scosese tot ce avea mai bun în casă, porțelanul fin din Victoria, serviciul

de ceai din argint din Londra, și farfuriile din cristal din Irlanda. Era îmbrăcată într-un frumos costum turcoaz cu care probabil nu ieșise niciodată din locuința ei.

— Ar fi trebuit să vă pun puțin Valium în cafea, spuse Gladys *sotto voce*, stâng lângă Evie cu una din farfuriile ei încărcate de bunătați. Ai privirea aceea fioroasă.

— Și la ce te așteptai? Spânzurătoarea mă așteaptă.

— Ți subestimezi prietenele. Nu te vom lăsa baltă. Acum ia o prăjiturică.

— Nu mi-e foame.

— Ia una oricum. S-ar putea să-ți mai îndulcească expresia asta de pe față.

Evie luă doar una pentru a o reduce la tăcere.

— Și nu îndrăzni să te streкори pe ușă afară, spuse Gladys în timp ce se îndepărta.

Nemulțumită, Evie îi ignoră remarca și le privi pe prietenele ei. Le cunoștea pe Virginia, pe Doris și pe Marva de când o cunoștea și pe Gladys McGill. În ultimii optsprezece ani, cu toate își împărtășiseră triumfurile și tragediile. Doris, prima dintre ele care-și pierduse soțul, slujise împreună cu Evie ca diaconiță în biserică. Evie fusese împreună cu Marva la spital când soțul ei murise după o operație pe cord deschis. Virginia Hart reușise să o convingă să preia președinția adunării femeilor când soțul ei ajunsese în ultimele faze ale bolii Parkinson. Gladys era singura dintre ele care nu era încă văduvă. Soțul ei suferea de Alzheimer.

În ultimii patru ani, în fiecare duminică după biserică, Evie se întâlnise cu aceste femei la unul din localurile din oraș pentru a lua cina împreună, a-și împărtăși tristețile și bucuriile. Ele se auto-intitulau în glumă Brigada văduvelor. Cu adevărat, trecuseră prin războaie împreună – jelindu-și consorții răposați, copiii care divorțaseră, nepoții care începuseră să consume droguri, moartea fraților sau a surorilor, viața în singurătate, renunțarea la locuințele proprii pentru a locui în „cămine pentru persoane vârstnice cu îngrijire asistată”.

Le iubea pe femeile acestea ca pe o familie, și ele o iubeau pe ea. Sau o iubiseră. Oare aveau să mai simtă la fel atunci când avea să-și fi terminat de vărsat inima și sufletul înaintea lor și avea să-și

li mărturisit păcatul? Cu toate că femeile acestea îi erau atât de apropiate, le ascunsese această față a ei. Dorise ca ele să îi cunoască partea cea mai bună, nu cea mai rea. Niciodată pe cea mai rea. Așa că își ținuse o parte din frământări în taină, îngropate odată cu morții. Numai Gladys știa tot, iar Evie se întreba ce slăbiciune o determinase să-și verse oful înaintea chiar și a unui singur suflet de sub soare.

Doamne, n-aș fi acum în beleaua asta dacă mi-aș fi ținut gura!

Gladys se uita la ea, așteptând.

Evie o privi la rândul ei. *Încă nu-s pregătită.*

— Dragilor, spuse Gladys, atrăgând atenția tuturor. V-am chemat pe toate aici cu un scop. Avem niște probleme care trebuie rezolvate.

Evie simți cum i se aprind obraji. Se holbă stânjenită la Gladys. Aceasta o privi la rândul ei, deloc intimidată, cu o expresie care se dorea evident încurajatoare. Băgăcioasa bătrână îi trimitea acum și un mesaj telepatic: *Știu totul despre tine, Evie Daniels, și te iubesc oricum. Ai încredere în noi.*

Cel mai mult pe Evie o îngrijora Virginia, și felul în care avea să-i primească spusele. Virginia era o avocată ferventă și susținea financiar o organizație *pro-life*. La începutul implicării ei, se exprimase cu o aciditate verbală deosebită împotriva uciderii atâtor prunci prin avort. Dacă cineva ar fi să arunce cu pietre în ea, atunci Virginia avea să fie aceea.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Marva, privind în jur prin cameră pentru a se lămuri.

— Evie dorește să discutăm despre ceva, spuse Gladys, și toți ochii se întoarseră acum spre ea, pîntuind-o de fotoliu.

Evie își roti ochii spre cer și apoi privi în jur la Virginia, la Doris și la Marva.

— Nepoata mea Dynah a fost violată, și acum e însărcinată.

— O, Doamne Dumnezeu, spuse Doris, întotdeauna prima care plângea pentru alții. Ajunsese la frumoasa vârstă de optzeci și unu de ani și încă avea dificultăți să creadă că oamenii își făceau lucruri groaznice unii altora.

— Îți jur, sări Marva, cea care era gata să poarte lupta în orice criză, lumea noastră se duce spre iad, toată grămadă! L-au prins pe bărbat?

— Nu. Dynah nu l-a putut identifica.

— De ce nu?

— Pentru că era întuneric, Marva. Foarte întuneric. Și nu i-a văzut nicio clipă fața.

Virginia rămase tăcută, studiind expresia de pe fața lui Evie, nepărând dispusă să tragă încă nicio concluzie, fără a face nicio remarcă.

— După viol și după ce a aflat că e însărcinată, logodnicul ei a lăsat-o baltă, și i s-a cerut politicos să părăsească școala. Lucrurile s-au înrăutățit și mai mult când a venit acasă. Doug și Hannah au început amândoi să facă presiuni asupra ei să facă un avort. Iar acum șapte săptămâni ea a fugit de acasă, apoi ne-a anunțat că este în regulă. Acum câteva zile a sunat și a spus că se întoarce acasă.

— Sărmana fată, spuse Doris.

Evie se uită la Gladys și apoi la celelalte.

— Vreau să mă duc să o iau și să o aduc să locuiască aici cu mine, ca să-și poată naște copilul.

Virginia păru să respire din nou. Se lăsă încet pe spate și sorbi din cappuccino-ul ei.

— Asta-și dorește Dynah? întrebă Doris.

— Asta este impresia pe care i-a lăsat-o lui Hannah, dar din câte îmi dau seama, nimic nu s-a schimbat. Se întoarce drept în aceeași situație cu care a avut de-a face când a plecat. Doug era pornit cu totul împotriva ideii ca Dynah să nască acest copil. Disprețuiește ideea aceasta și e convins că Dynah o să-și distrugă viața născându-l. Iar Hannah e atât de confuză, că va merge după el.

— Poate că au dreptate, spuse Doris. Adică, dacă vreo fată are dreptul să facă un avort, atunci aceea e Dynah. Când celelalte nu spuseră nimic, privi în jur, fixând-o cu privirea pe Virginia. Tu ai vrea să naști copilul unui violator?

— Nu cred că discutăm acum despre asta, spuse Virginia încetișor, cu o expresie tulburată în ochi.

— Poate că nu, dar cu siguranță înțeleg punctul de vedere al lui Doug și al lui Hannah.

— Și eu la fel, spuse Virginia, spre surprinderea tuturor, dar adăugarea unui avort la viol nu va reduce cu nimic trauma suferită de Dynah. Ci numai o va agrava.

— Nu te poți implica fără să te înstrăinezi de fiica ta și de ginerele tău, îi spuse Marva lui Evie. E fiica lor. Sunt convinsă că au cele mai bune intenții pentru ea.

Cele mai bune intenții. Cuvinte ucigătoare. Furia începu să mocnească în Evie, o furie care se iscase în urmă cu decenii.

Acum e-acum, fie că-mi place, fie că nu.

— Stați să intrăm puțin în context și să vă explic de ce sunt atât de pornită ca Dynah să aibă copilul acesta, spuse ea. Trase nesigur aer în piept și le relată tuturor propria ei poveste – fiecare detaliu dureros și rușinos.

Niciuna nu scoase nicio vorbă când termină. Toate ședeau cutremurate, nesigure ce să spună sau să facă după o asemenea confesiune. Virginia ședea palidă și nemișcată, cu ochii închiși.

Evie expiră prelung și inspiră din nou.

— Frank a avut cele mai bune intenții pentru mine, Marva, și la fel și doctorul. Sau cel puțin mie așa îmi place să cred. Problema este că eu cred că l-aș fi născut. Dar nu mi-am asumat riscul. Am renunțat și i-am lăsat să ia viața copilului meu, și de atunci nu a trecut o săptămână în ultimii patruzeci și șase de ani în care să nu fi regretat și să nu mă întreb cum ar fi fost fiul meu dacă ar fi crescut mare.

Se aplecă înainte, lăsându-și farfuria și ceașca ce-i zornăiau în mână pe măsuta de cafea. Acum știau tot despre ea. Dacă hotărau să o judece, asta era. Se uită la prietenele ei, cu bărbia ușor înălțată, așteptând lovitura. Cât de mult o durea să fie acum singură.

— Dar Frank? întrebă Virginia încetitor. El a reușit să treacă peste asta?

— Nu. Se luptă cu lacrimile care începeau să se zăgăzuiască în inima ei. Am căzut de acord să nu vorbim niciodată despre asta, și nu am vorbit. Apoi mi-a pomenit de asta în săptămâna dinainte să moară. S-a uitat la mine și a spus că-i pare rău. Atât de rău. Știam ce voia să spună cu asta. Mâna îi tremura îngrozitor când își netezi o cută a fustei. Nu vreau ca Dynah să trăiască în aceeași vinovăție și chin în care am trăit în toți acești ani. Nu vreau să îmbătrânească cu un avort pe conștiință.

Numai Virginia o privi în ochi, și ochii i se umplură de lacrimi văzând-o cum o privea. Evie căută o umbră de condamnare și nu

văzu nimic. Mingea grea de frică din stomacul ei se sparse și ea reuși să se relaxeze. Nu era totuși părăsită. Ciudat, asta-i frângea inima cu atât mai mult. Dacă ar fi întâmpinat opoziție, ar fi putut să rămână tare. Dar văzându-le compasiunea și dragostea, se simți zdrobită în interior, în timp ce toate zidurile de auto-apărare se prăbușeau și durerea și lacrimile erau acum libere să izvorască în voie.

— O, Evie, spuse Virginia cu blândețe. Trebuie să te fi durut atât de tare. Acum mulți ani de zile am pierdut o sarcină, și în continuare sunt momente când mă simt vinovată pentru asta și mă întreb dacă am pierdut copilul acela din cauza a ceva ce am făcut sau nu am făcut. Lacrimile i se prelinseră pe obraji. Mă doare pentru tine...

Nimeni nu spuse nimic multă vreme, dar Evie nu simți decât compasiune în cameră. Până la întâlnirea aceasta, nu își dăduse seama cât de frică îi fusese de faptul că prietenele ei aveau să-i întoarcă spatele.

— Spune-le și restul, spuse Gladys încetisor.

Suflându-și nasul în șervețelul ei, Evie o privi încruntată.

— Restul nu contează.

— O, ba da, contează. Spune-le, că de nu, le spun eu.

Evie își lipi buzele strâns laolaltă și continuă să o privească amenințător, refuzând să fie dădăcită.

— Evie are cancer la sân.

— O, Evie! sări Doris. Nu și tu. Sora ei numai ce murise bolnavă de cancer cu un an înainte. A dat metastaze?

— A ajuns la stern și la coloană, spuse Gladys. Și mai sunt și câteva zone suspecte la nivelul piciorului stâng. Are dureri, dar e prea încăpățânată să recunoască.

— Mă descurc destul de bine cu aspirină, spuse Evie, stânjenită.

— Aspirină, măiculiță, bombăni Gladys.

Doris se scotoci în poșetă după o batistă.

Palidă, Virginia își lăsă cu grijă farfuria și ceașca jos

— Howard mi-a spus odată că ar putea exista o legătură între cancer și abort. Atunci când un proces natural ca și sarcina este întrerupt, aceasta are repercusiuni de lungă durată asupra trupului. Unii prieteni de-ai lui fac cercetări în privința asta.

Vai de mine! Sunt convinsă că nu poate fi adevărat, spuse

Doris. Niciodată n-am văzut nimic despre așa ceva în nicio revistă pentru femei. Era abonată la vreo cinci și își cumpăra și altele de la supermarket.

— Și eu am citit despre asta, spuse Evie, străduindu-se să-și mențină vocea neschimbată. Modificările hormonale afectează permanent structura țesutului mamar. Atunci când sarcina este finalizată printr-un avort, procesul este întrerupt, iar celulele rămân într-o stare de tranziție. Și se spune că celulele din această stare au un risc foarte mare de a se transforma malign. Așa că riscurile femeii de a dezvolta un cancer mamar mai târziu în viață s-ar putea să fie mult crescute.

— De fapt, adăugă Virginia, nu mă mir că nu ai citit despre așa ceva în reviste. Doris Howard și colegii lui au avut foarte puțin succes când au încercat să-și publice rezultatele, și fondurile au fost mereu o problemă. Îți vine să crezi că de fapt au fost nevoiți să găsească sponsori privați pentru că guvernul nu părea să dorească să cunoască efectele adverse ale avortului asupra femeilor?

— Ei bine, gândește-te, spuse Marva. Ce reviste pentru femei ar deschide vreodată discuția? N-ar îndrăzni, de teama tuturor scrisorilor de protest care i-ar asalta.

— De ce să protesteze vreo femeie? spuse Doris. Femeile tinere sunt foarte perspicace în zilele noastre. Am ascultat-o pe nepoata mea vorbind. Vor să cunoască toate datele acestea.

— Poate că așa e, dar cei care fac avorturi și încasează banii pe ele nu vor ca femeile să aibă acces la asemenea informații, spuse Virginia pornită. Și-apoi, Curtea Supremă nu e de acord cu voi. Judecătorii par să creadă că sărmanele de noi, femeile, ne-am dezintegra cu totul dacă am ști realitatea, așa că au hotărât că femeile nu au dreptul de a cunoaște tot adevărul. Scutură din cap. Au făcut să fie legal să ascundă informații vitale, chiar și atunci când o femeie dorește să le cunoască, pentru Numele lui Dumnezeu.

— Dar asta e lipsit de logică! Doris se uită la celelalte cu ochii mari.

— Ba nu e lipsit de logică deloc, atunci când încerci să protejezi o afacere de miliarde de dolari, răspunse Marva ferm. Cu cât o femeie știe mai puține lucruri despre ceea ce i se întâmplă trupului ei, și despre cum arată copilul ei în timp ce se dezvoltă, cu atât e mai

probabil să plătească pentru un avort. Când ți se spune că fătul nu e decât o masă tisulară, ți se pare potrivit să accepți o soluție rapidă pentru o problemă cu bătaie lungă

— Pare atât de... de rece, spuse Doris.

— E rece, dar ei preferă să te lase să crezi că ceea ce fac este un gest de milă și compasiune. Ochii Virginiei scăpărară. Și știi care este argumentul folosit pentru a ascunde informații? Spun că o scutește pe femeie de traumă. Mă întreb cum s-ar simți judecătorii aceia dacă le-am spune că tristul adevăr este că înșală an de an un milion și jumătate de femei care merg într-o clinică unde se practică avorturile și nu li se spune adevărul. Nu este nevoie de două minute pe o masă de examinare ca o fată să știe că avortul este ceva dureros și distrugător și că va avea efecte îndelungate asupra vieții ei. În afară de trauma emoțională de a trece printr-o experiență atât de violentă, există și aspecte fizice, efectele tardive. Din nefericire, pe când a ajuns deja în acel punct, e prea târziu să se mai răzgândească.

— Parcă ai ști din sursă sigură, spuse Gladys, aruncându-i Virginiei o privire mirată. Ai trecut și tu printr-un avort?

— Nu, dar una din nepoatele mele, da. Tracy s-a dus la o clinică renumită. Când nu au informat-o despre riscuri, ea și-a imaginat că nu există riscuri. I-au spus că era vorba de o procedură simplă. Iar ea i-a crezut. Din nefericire, n-a fost îndeajuns de simplă. Medicul nu a scos chiar tot afară. Probabil că s-a grăbit. Ea mi-a spus că sala de așteptare era plină în ziua aceea. Nu e nevoie decât de o bucățică minusculă din făt rămasă în pânțele care să genereze o infecție serioasă și să apară complicații. Și exact asta s-a întâmplat. Acum nu mai poate avea copii.

Virginia se uită la Evie, cu ochii lucindu-i plini de lacrimi.

— Partea groaznică este aceea că Tracy și-a dorit copilul acela la fel de mult cât ți l-ai dorit și tu pe al tău, Evie, dar soțul ei a spus nu. Nu era vorba de probleme de sănătate; problema erau banii. Își făcuseră un plan la începutul căsătoriei, iar Tom voia să se țină de el. A insistat să nu aibă copii până nu-i puteau oferi un cămin adecvat, și pentru el asta însemna o casă în cartierul potrivit. El i-a spus că dacă se lasă de serviciul ei pentru a naște copilul, nu aveau să aibă suficienți bani pentru a se muta din apartamentul lor în următoarele șase luni.

Șase luni, pentru numele lui Dumnezeu! Șase luni! Și-au sacrificat copilul pentru buget.

— Ce fac acum? întrebă Evie cu o compasiune calmă.

— După principiile lumii, presupun că sunt foarte bine. Și-au cumpărat o casă, o casă mare și frumoasă cu patru dormitoare. Este o bijuterie într-un cartier foarte elegant. Are o curte imensă în spate. Au chiar și un leagăn rămas de la foștii proprietari. La capătul străzii este o pasarelă, iar copiii se pot duce la școală fără să trebuiască să treacă nicio stradă. Școala e la mai puțin de trei străzi distanță, și au și un parc frumos în apropiere. Totul a fost planificat cu mare grijă. Locația perfectă pentru o familie americană desăvârșită. Din nefericire, tot planul li s-a spulberat înaintea ochilor. Scutură din cap, iar gura îi tremura. Sunt doi oameni foarte nefericiți. Mi se frânge inima.

Nimeni nu spuse nimic pentru mult timp.

— Îmi amintește de ceea ce citeam la studiul biblic de miercuri, spuse Marva ținându-și ceașca cu cafea între ambele mâini. Atunci când evreii l-au întors spatele lui Dumnezeu, și-au jertfit copiii zeului Moloh. Vă mai amintiți ce a spus pastorul? Copiii erau puși în brațele acelui zeu din piatră, și din brațele acestuia se rostogoleau în flăcări.

— Ce gând groaznic, spuse Doris cutremurându-se.

— Iar copiii erau sacrificați pe zidurile cetății pentru că oamenii credeau că avea să-i ajute să câștige un război, spuse Gladys, cu o groază evidentă în voce.

— Pastorul a spus că oamenii din Efes și-au îngropat copiii în fundația caselor, sperând că aceasta le va aduce noroc, spuse Marva. Vă puteți imagina că un copil mort v-ar putea aduce prosperitate?

— Este ușor să crezi asta atunci când îți bazezi fericirea pe bani sau posesiuni materiale, spuse Virginia plat. Costă bani să ai un copil. Costă bani să-i crești. Bani. Parcă în zilele noastre nimeni nu se mai gândește la altceva decât la bani. Le-aș fi dat eu banii să-și cumpere casa aceea. La fel și fiul meu. Tom a fost prea mândru să ceară. A vrut să se descurce în toate singuri. Nu și-ar fi modificat planul nici măcar cu șase luni. Iar acum vor trăi tot restul vieții lor într-o casă mare și pustie.

— „Fiii sunt o moștenire de la Domnul,” recită Gladys încetșor,

„rodul pântecelui este o răsplată dată de El. Ca săgețile unui războinic, așa sunt fiii făcuți la tinerețe. Ferice de omul care își umple tolba de săgeți cu ei!”

— Generația aceasta pare să considere copiii drept o povară financiară și o responsabilitate care este de evitat, spuse Marva. Nepoata mea tocmai și-a luat masteratul în științe economice. Ea și soțul ei nu au niciun plan de a avea vreodată copii.

— Îmi amintesc când a trecut și fiul meu printr-o perioadă în anii șaptezeci când spunea că nu voia să aducă copii într-o lume atât de îngrozitoare, spuse Evie. I-am spus că oamenii cărora le păsa atât de mult de copii ar trebui să fie cei care să-i nască.

Fața Virginiei se schimonosi.

— Mă simt atât de furioasă! Trase adânc aer în piept, cu ochii înlăcrimați. Își duse mâna la inimă. Mi-e dor de strănepoții mei. Știu că asta nu prea e logic, dar chiar așa mă simt. Mă doare pentru copilul acela, și mă doare pentru fiul meu și pentru nora mea, și mă doare pentru Tom și Tracy pentru că toți trăim cu o pierdere, iar Tom și Tracy mai mult ca oricare.

O privi pe Evie cu ochii plini de lacrimi.

— Întotdeauna și-au dorit copii. Îmi amintesc când discutau despre asta la întâlnirile de familie când erau proaspăt căsătoriți. Chiar abia așteptau ziua când aveau să înceapă să aibă copii. Își aleseseră și numele. Îmi doresc să fi știut cum de au ajuns la o idee atât de greșită că toate circumstanțele trebuie să fie perfecte înainte să îi poată avea.

Evie îi simți chinul și nu putea vorbi.

Gladys ședea alături de Virginia și își puse mâna cu blândețe peste mâna ei.

— De asta ai devenit atât de implicată în gruparea *pro-life*, nu-i așa?

Ea trase adânc aer în piept, liniștindu-se

— Inițial, da, dar îmi voi retrage susținerea.

— De ce? Întrebă Doris surprinsă. Doar e o cauză bună.

— Da, așa e, dar atenția acestui grup este atât de fixată pe a salva copilul, dar nu au pic de compasiune față de mama care se gândește să facă avort. Își fixă privirea asupra lui Evie din nou. Va trebui să fii foarte atentă cu asta.

— O iubesc pe Dynah. Și îmi doresc tot ce e mai bun pentru ea.

— Sunt sigură, Evie. Doar fii sigură că nu te amesteci în treburile ei doar pentru a ispăși pentru copilul pe care l-ai avortat tu.

Asta fusese prea direct. Și dureros. Cu toate astea, Evie văzu că Virginia nu dorise să o împungă cu cuvintele ei crude, ci să o facă să se gândească la motivațiile ei.

Iar ea putea fi la fel de onestă.

— Da, este și asta, dar înainte de toate, nu vreau să o văd pe Dynah cârâtă într-o clinică împotriva voii ei.

Marva își puse farfuria deoparte.

— Mă face să mă întreb ce urmează să se întâmple acum.

Gladys se uită la ea.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, cum ne-am putea aștepta să creștem o nouă generație să prețuiască viața când tot ce văd în jurul lor este raportat la ce este convenabil? Adică, înțelegeți oare ce vreau să spun, sau nu mai sunt decât o bătrână care și-a pierdut mințile? „Calitatea vieții” în America începe să sune identic cu „Soluția finală” a Germaniei, spuse ea sec.

— Exagerezi, ca de obicei, spuse Doris, luându-și o prăjiturică de pe farfuria.

— Poate că da, dar îmi amintește de lucrurile pe care mi le-a spus tata când eram fetiță mică. Era german. A imigrat în țara asta imediat după Primul Război Mondial, dar are o mulțime de rude care trăiesc încă în fosta lui țară de baștină. Atunci când a apărut Hitler pe scena politică, acele rude germane și-au imaginat că acesta era a doua venire a lui Cristos. Papa și mama mi-au scris și au încercat să mă avertizeze de ceea ce se întâmpla, dar ei nu erau capabili să înțeleagă. Erau orbi cu totul.

— Ce legătură are Germania cu avorturile? spuse Doris, derută.

Marva își împături șervețelul în jumătate și apoi își adună mâna.

— Holocaustul nu a început în lagărele de concentrare, Doris. Mi-l amintesc pe Papa vorbind despre Hegel, un filozof german. Papa era abonat la reviste periodice din țară și citea despre noua etică din anii '20, înainte ca Hitler să apară pe scenă.

— Noua etică? întrebă Gladys. Ce fel de nouă etică?

— Orice lucru care rezolvă o problemă la nivel practic trebuie

considerat a fi moral, spuse Marva. Privi în jurul ei în cameră. Vă sună cunoscut?

— Avortul, spuse Virginia mohorâtă.

Doris se uită de la una la cealaltă, tulburată.

Marva își aruncă șervețelul pe măsua de cafea.

— Primii care trebuiau uciși nu erau evreii. Au început cu oricine care costa statul bani. Erau exterminați cei bătrâni, cei infirmi, cei senili, cei cu retard psihic și copiii cu deficiențe. Cu al Doilea Război Mondial la orizont, a crescut numărul celor indezirabili. Epilepticii, cei cu amputații după Primul Război Mondial, ȋiganii, copiii cu handicapuri minore, chiar și cei care își udau așternutul noaptea, pentru numele lui Dumnezeu. Abia mai târziu au pornit pe urmele evreilor și a creștinilor și a oricui altcuiva care nu era de acord cu cei aflați la putere. Presupun că în zilele noastre, am spune că erau incorecți politic.

— Așa ceva nu s-ar putea întâmpla niciodată aici, spuse Doris. Sunt prea multe cecuri și interese în guvernul nostru.

— Serios? făcu Marva. De câte ori am auzit asta? „Nu s-ar putea întâmpla niciodată aici.” S-ar putea întâmpla. Cred că se va întâmpla.

— Ei bine, greșești, spuse Doris.

— Oare? Acum câțiva ani a fost un caz de eutanasiu în California. N-aș fi crezut că o să apuc așa ceva cât oi trăi eu. Voi? Și-acum mă trec topi florii când mă gândesc la asta, pentru că mi-e teamă de ce urmează. Ei ascund moartea în termeni legați de demnitate și milă, dar totul se reduce doar la cum să facă guvernul să mai economisească niște bani. Cât costă să mențină un pacient cu SIDA în viață? Câți bani sunt necesari pentru a-i îngriji pe bătrânii din așezămintele de convalescenți? Cât pentru pacienții terminali de la spitalele locale?

— Îngrijirea lui George costă trei mii de dolari pe lună, spuse Gladys încetșor.

— Nu discutăm acum despre George, spuse Doris.

— Oare? făcu Marva. Îmi imaginez că probabil sunt o mulțime de oameni care cred că îngrijirea lui este o risipă de bani.

Doris se întoarse, șocată.

— Ce lucru îngrozitor spui!

— E în regulă, Doris, spuse Gladys, bătând-o ușor pe mână. Și e adevărat. O grimasă de durere i se abătu peste față. Una din asistente mi-a spus la o ultimă vizită că era tare păcat că George are o inimă atât de puternică. Nu mi-a venit să cred că cineva care gândește în felul acesta poate lucra la acel așezământ, dar ea este asistentă șefă pe secție. Se uită la Marva. Și mă face să cad pe gânduri.

— Eliminăm toate oportunitățile noastre pentru a da dovadă de compasiune, spuse Virginia. Cum înveți ceva dacă nu poți aplica?

— Nu înveți nimic, și fără compasiune îți distrugi umanitatea, spuse Marva sumbră.

Gladys se uită de la una la alta.

— Chiar crezi că lucrurile vor ajunge atât de departe?

— Nu, spuse Doris cu hotărâre, și-și puse ceașca și farfuria pe măsuța de cafea. Nu cred.

— Pentru că nu vrei să crezi, spuse Marva.

— Doar pentru că lucrurile s-au petrecut așa cum s-au petrecut în Germania nu înseamnă că se va întâmpla la fel aici.

— Și nu înseamnă nici că nu se va întâmpla la fel.

Virginia se aplecă înainte.

— Cu cât te gândești mai mult la asta, cu atât e mai oribil. Implicațiile sunt interminabile. Ai pomenit de studiul nostru biblic, Marva. Ei bine, întâii-născuți erau ai Domnului, nu-i așa? Nu spune asta Scriptura? Cât de mulți întâii-născuți sunt avortați în nașunea noastră? Oare chiar ne imaginăm că Dumnezeu nu vede ce facem? Credem că nu vor exista consecințe?

— Am avut patruzeci și șase de ani la dispoziție să mă gândesc la implicații și consecințe, spuse Evie. Patruzeci și șase de ani lungi pentru a vedea ce se petrece în jurul meu. Uneori mă simt de parcă m-aș găsi din nou la începutul lanțului de evenimente și cumva e în mâna mea să îndrept lucrurile din nou. Mai întâi o făcuse ea, apoi Hannah, iar acum Dynah era pusă în fața aceleiași decizii.

Își încheștă pumnul.

— Acesta este primul copil al lui Dynah, indiferent de circumstanțele concepției! O cunosc. Îi cunosc dragostea pe care a avut-o întotdeauna pentru Domnul. Vrea să facă ceea ce este bine, și a hotărât să nască acest copil. Cu puterea lui Dumnezeu, jur că voi sta alături de ea ca

să poată face asta. I se umplură ochii de lacrimi. Chiar dacă asta va însemna că va trebui să mă ridic împotriva lui Hannah și a lui Doug.

Virginia îi zâmbi.

— S-ar putea ca până la urmă să îți mulțumească.

Gladys se uită la Evie, iar ochii i se umplură de lacrimi. Dar oare Evie avea să trăiască până atunci?

Evie știa exact la ce se gândea.

— Nu mai am mult de trăit, spuse ea obosită, iar mâna i se relaxă. Mai am cel mult un an.

— Nu vorbi așa! sări Doris. Vorbești de parcă te-ai și dat bătută.

— Nu mă dau bătută. Dar sunt realistă.

— Ai putea face chimioterapie.

— Nu este o alternativă. Am șaptezeci și opt de ani, Doris. Sunt destul de aproape de groapă și-așa, fără să mă mai omor singură cu medicamente.

Doris se uită de la una la cealaltă.

— Nu-mi place conversația asta. Nu-mi place deloc.

— Nici eu nu mă înnebunesc să vorbesc despre așa ceva, spuse Evie mohorâtă. Gladys e de vină.

Gladys îi zâmbi tandru, dezinvoltă.

— Nu te duce nimeni la spânzurătoare, nu?

— Nu, spuse Evie schișând un zâmbet. Nu mă duce.

— Familia ta știe că ești bolnavă de cancer, Evie? o întrebă Marva.

— I-am spus fiului meu. În ultimele câteva săptămâni am discutat la telefon aproape în fiecare seară. Măine voi pleca la San Francisco să-i spun și lui Hannah. O să-i fie greu, ținând cont de toate celelalte, chiar și mai greu dacă îi voi cere lui Dynah să vină să locuiască cu mine. Voi avea nevoie de ajutor în lunile care urmează și sper ca oferta mea să-i dăruiască calea de ieșire de care are nevoie.

— Crezi că va dori să păstreze copilul? o întrebă Doris.

— După modul în care a fost conceput, mă îndoiesc, spuse Evie. Draga de Doris, mereu optimistă. Cred că copilul nu ar fi decât o permanentă aducere aminte a faptului că a fost violată.

— Dar dacă totuși se hotărăște să-l păstreze? întrebă Gladys.

La asta nu se gândise Evie.

— O să trec podul ăsta când voi ajunge acolo.

Virginia îi zâmbi.

— Presupun că Gladys ne-a invitat aici pentru că ai nevoie de ajutor. Cu ce te putem noi ajuta?

— Am nevoie de rugăciunile voastre, spuse Evie simplu. Rugați-vă ca Doug să aibă parte de o schimbare a inimii. Rugați-vă ca Hannah să mă ierte că îmi bag iarăși nasul. Chiar acum, familia noastră este destrămată exact din cauza aceasta, și probabil voi arunca și mai mult gaz pe foc. Se pare că am un talent înăscut pentru asta. Chiar acum, îmi imaginez că Doug mă consideră drept o soacră cicălitoare și care se amestecă în toate. Am nevoie de rugăciunile voastre ca acele cuvinte pe care le voi rosti să fie din partea Domnului și nu cuvintele mele. Trebuie să vorbesc din dragoste. Se uită la Virginia. Vreau ca asta să fie motivația mea.

Virginia încuviință din cap.

— Ce-ar fi să ne rugăm pentru ca boala ta să fie vindecată? întrebă Doris. N-am putea să ne rugăm și pentru asta?

— Ar fi drăguț, spuse Evie.

Gladys se ridică și înconjură măsuta de cafea. Traversă încăperea și îi întinse mâna. Evie o acceptă și se ridică în picioare.

Virginia, Doris și Marva se ridicară și li se alăturară. În timp ce toate își puseră mâinile peste Evie, Gladys o privi zâmbind. Evie recunoscă privirea aceea *Nu ți-am spus eu că nu te vor dezamăgi?* Îi zâmbi la rândul ei, și-și simți gâtul sugrumat.

Iar apoi Brigada văduvelor făcu exact ceea ce le ceruse Evie.

Cinci femei sfinte nins de ani își înălțară glasurile la Comandantul lor suprem și porniră la luptă împotriva vrăjmașului.

Joe își închise caietul și-l vârî la loc în rucsacul său. Îi închise fermoarul și se așeză peste unii să se asigure exodului din sala de lectură. Nu putea spune că învățase ceva. Nu reușise să se concentreze. Sau poate că reușise, dar nu asupra subiectului respectiv.

Dynah îi stăruise în minte.

Trecuseră nouă zile de când sunase. Îi venea să își ia mașina și să se ducă până în cealaltă parte a golului și să afle ce făcea. Își încleștă maxilarul și continuă să meargă, știind că n-ar fi putut face asta. Ea trebuia să-și ia singură deciziile. Nu avea niciun drept să o cicălească din nou.

Numai dacă i-o cerea ea.

Ceea ce nu părea probabil, după o tăcere atât de lungă.

Îl sunase să-i spună că mariajul părinților ei era în coadă de pește și că ea locuia cu un doctor și familia acestuia în Mill Valley. Îl sunase din nou câteva zile mai târziu, și îi spusese că ajunsese în siguranță acasă și că nu trebuia să-și facă griji pentru ea.

Da, sigur.

Făcu o pauză și-și cumpără un *espresso* la bufetul studenților. Poate puțină cofeină avea să-l mai învioreze puțin. Afară, pe treptele Bolt Hall, un tânăr îmbrăcat în tricou, jachetă sport, o pereche nouă de Silver Tabs albaștri și bocanci, ținea un discurs despre tirania societății

de consum. Amuzat, Joe îl ascultă preț de câteva minute. Tânărul nu ar fi reușit niciodată să ia notă de trecere la cursul de homiletică. Punctele discursului său erau vagi, și se mai și bâlbâia pe deasupra. Nu-i plăceau nici cei care se dădeau în spectacol. Cineva îi strigă să renunțe la ceasul său Seiko, dar vorbitorul nu-i acordă nicio atenție.

Alți studenți îl ocoleau sau traversau prin fața lui în drum spre bufetul studențesc sau spre cursuri. Cumva, semănau toți între ei, cu toate că nu erau doi îmbrăcați la fel. Atmosfera clocotea, în ciuda faptului că părea liniștită. Se petreceau foarte multe aici, dar nu multe aveau vreo legătură cu adevărul.

Joe scutură din cap. După cum vedea el lucrurile, miile de studenți care se îmbulzeau în campus erau mânați de valorile secularizării. Dragostea era doar libido; judecata – politică; religia – o fantezie. A, dar toți aveau idolii lor, cu toate că nu-i recunoșteau ca atare. Educația în sine devenise un idol. O văzuse mult prea des pentru a se îndoii de asta și mai erau și alți idoli: carieră, bani, poziție, sex. O, cu toții erau aici pentru a învăța, desigur. Sorbeau otrava unei societăți decadente și se îmbătau cu mândria realizărilor lor.

Era un drum închis.

Era de răs și în același timp tragic modul în care profesori cu reputație se apropiau atât de mult de adevăr, pentru a pluti în secunda următoare mai departe, în derivă. Într-un campus al unei universități, afirmația că exista Dumnezeu era o blasfemie seculară. Cu două zile înainte un profesor citase cercetările unui profesor de la Harvard care făcuse afirmația că oamenii sunt proiectați pentru credința religioasă. Joe rămăsese așezat pe scaunul său după acea afirmație, concentrat, așteptând ca acesta să spună și restul. Din nefericire, concluzia acestuia fusese aceea că evoluția echipase omenirea cu o capacitate de a-și conștientiza propria mortalitate pentru a găsi o cale de a-și dizolva teama de moarte. O logică de fier.

Joe se ridicase atunci în picioare și întrebase dacă era posibil ca Dumnezeu să fi creat omul pentru a avea o relație personală cu El. Ceea ce obținut ca răspuns fu o pauză penibilă, câteva chicoteli înăbușite și atacuri din partea celor care se simțeau amenințați chiar și la simpla referire la creștinism.

Se uită la ceas și văzu că era unu și patruzeci și cinci de minute.

La două urma să întâlnească un grup de unsprezece studenți lângă treptele Bibliotecii Bancroft pentru studiu biblic. Unsprezece curioși din treizeci și ceva de mii. Ciudat cum reușeau atât de puțini oameni să-l facă să se simtă optimist, dar apoi și Isus începuse cu un grup de doar doisprezece. Doisprezece în fața a mii, dar statisticile se întorseseră după aceea în favoarea lui Dumnezeu.

După ce-și termină *espresso*-ul, Joe își mototoli paharul din carton și-l aruncă într-un coș de gunoi.

Veniră doar opt. Poate că nici homiletica lui nu era mai bună.

Joe le sugera să ia loc pe o bucată de gazon ceva mai departe. Începu cu un moment de rugăciune, după care reluă discuția din Evanghelia după Ioan de unde o lăsaseră data trecută. Câteva minute mai târziu, studenții întârziți sosiră cu alți trei prieteni. Joe îi întâmpină cu un zâmbet generos. Lucrurile păreau să se lumineze.

Era un grup amestecat, cu doar doi creștini născuți din nou, o fată din Iowa și un student străin din Hong Kong. Câțiva veniseră din curiozitate, unul de dragul dezbaterii. Doi dintre tineri păreau mai interesați de fata din Iowa decât de Biblie. Iar una din fete se uita la Joe cu un licărit hotărât în ochi. Spera că erau cuvintele lui cele care-o făceau atât de atentă. *Doamne, fii îndurător. Sunt doar un simplu om.*

Ținu studiul pentru o oră și jumătate, apoi îl sfârși cu rugăciune. Considera că era mai bine să aibă niște limite, decât să lase discuția să divagheze. Le ceru să citească următorul capitol și le dădu câteva întrebări la care să se gândească înainte de următoarea lor întâlnire. Apoi le dădu drumul și-și vâri Biblia în rucsac.

Fata care-l studiasse se ridică odată cu el. Când el se îndreptă spre University Avenue, ea intră în pas cu el. O chema Paige, și venea din Tennessee. Îi puse întrebări legate de ceea ce tocmai discutaseră, dar el avea senzația că ea nu se concentra la răspunsurile lui.

— Totul e foarte interesant, dar tot nu sunt lămurită cu câteva lucruri pe care le-ai spus. Ea-și ridică ochii la el. Poate că am putea discuta mai multe despre asta la tine acasă. Te-aș invita la mine; dar am două colege de cameră, iar la noi e întotdeauna o nebunie curată.

— O-o.

Ea-i zâmbi.

— Aș putea aduce niște vin.

— Nu cred că e o idee bună.

— Vinul sau mersul la apartamentul tău?

— Niciuna din ele.

Ea făcu ochii mari.

— De ce nu?

— Conflict de interese.

Ea râse ușor.

— Ți-e frică de faptul că te-aș putea seduce?

El se opri și o privi drept în ochi.

— Ai încerca să o faci, spuse el franc.

Nu era prima oară când o fată se apropia de el sub deviza că L-ar fi căutat pe Dumnezeu.

Ea se întinse și-și trecu un deget în joacă de-a lungul mânecii lui.

— Asta aduce a provocare.

— Nu trebuia să sune așa.

— Nu? Ei bine, știi ce cred eu, Joe? Cred că ți-ar plăcea. Îl privi și ea drept în ochi. De fapt, sunt sigură de asta.

Vechiul Joe se trezi la viață, stârnit de invitația ei și de imaginile care începură brusc să-i zboare prin minte. Existase o vreme când ar fi acceptat oferta ei fără să se gândească deloc la consecințe sau la conștiință. Era drăguță. Avea un trup foarte atrăgător. Și era disponibilă. Și ce altceva mai conta?

Dumnezeu conta. Iar Dumnezeu știa ce se petrecea în interiorul ei și în exterior. Dumnezeu îi cunoștea până și lupta lui.

Scânteia ce părusese a scăpăra înainte, se stinse. Recunoștea genul acesta de fete. Poate că în urmă cu șase ani ar fi avut o mulțime în comun cu ea. Dar aceea era o altă viață, o altă persoană. Acum, o vedea la fel cum își vedea vechiul sine: mânată de poftele carnale, dornică de un partener, atrasă fizic de cineva. Un suflet pierdut. Căuta dragoste, dar nu genul de dragoste pe care-l avea el de oferit.

Joe se hotărî să mai încerce odată.

— Tot ce cauți tu se găsește în cartea pe care o ții în mână.

Bărbia ei se înălță ușor.

— Și ce-ar fi dacă ți-aș spune că sunt mai interesată de tine decât în tot ce-ar avea Biblia să-mi ofere?

Își dădu seama că intenția ei fusese să-i facă un compliment.

— Eu aş spune că-ți pierzi vremea.

Ea păru surprinsă și amuzată. Își închipui că nu fusese refuzată de prea multe ori.

— Ce porcărie. Credeam că voi creștinii ar trebui să fiți amabili.

— Sunt amabil.

— Ești nesimpțit.

— Doar pentru că te-am refuzat?

Ea roși, își ridică ochii la el și-i aruncă un apelativ.

— Știi ce urăsc eu la creștini? Nu puteți înceta să predicați și vă imaginați că sunteți mai buni decât oricine altcineva. După ce-i adăugă apelativului de mai înainte un epitet ce-i făcu părul să i se zburlească, ea se răsuci pe călcâie și plecă. Când trecu pe lângă un coș de gunoi, își aruncă Biblia în el.

Doamne, o încredințez în mâinile Tale. E cert că eu n-aș fi ajuns nicăieri cu ea. Recuperă Biblia și își scoase batista pentru a o șterge de o pată de ketchup care provenea de la un ambalaj de cartofi prăjiți din gunoi.

Când intră în apartamentul său micuț, apăsă butonul de la robot și își dădu rucsacul jos din spate.

— Bună, Joe.

Inima îi tresări când recunoscuse vocea lui Dynah.

— Mă gândeam să sun și să te țin la curent. Probabil că ești pe afară și ești ocupat cu evanghelizarea. Bunica mea a ajuns la noi aseară. Mama s-a mutat înapoi în dormitor cu tata, ca să poată folosi ea camera de oaspeți. Nu mai spuse apoi nimic câteva clipe prelungi. Îmi doresc să fi venit la Berkeley, Joe.

Clic.

Luă telefonul, și formă un număr. Sună de patru ori înainte să răspundă cineva.

— Alo?

— Sunt Joe, doamnă Carey. Aș putea vorbi cu Dynah?

— O clipă, Joe. O să-i spun că ești tu la telefon.

El expiră pufăind și se așeză pe canapeaua uzată. O auzea pe doamna Carey strigând-o pe Dynah. O clipă mai târziu, fu ridicat un al doilea receptor.

— Joe?

— Bună, copilă.

Doamna Carey își închise telefonul ei și rămaseră împreună în tăcere, în timp ce inima lui îi bătea cu putere în piept.

— Oferta mea stă încă în picioare.

Încercă să-și mențină tonul relaxat.

— Nu mă gândeam la ce spun, Joe. N-ar fi trebuit să spun ce am spus. Îmi venea doar să fug departe și să mă ascund înaintea ca totul să explodeze din nou.

— A explodat?

— Nu. Discută cu toții. Au discutat toată după-amiaza.

— Asta e bine.

— Poate.

— Despre ce vorbesc?

Dynah chicoti ușor.

— Ce să faci cu mine și cu copilul. Ei presupun că nu vreau să-l păstrez.

— Și tu vrei?

— Nu știu.

El își ridică picioarele și se lăsă pe spate.

— Vrei să vorbim despre asta?

— O, Joe, tot ce fac de fiecare dată este să-mi arunc grijile asupra ta.

— Pentru ce există prietenii?

— Ai tu lucruri mai bune de făcut. Cum merge studiul biblic?

Își ȋșugie buzele.

— Una din fete mi-a făcut propuneri indecente acum o oră, spuse el cu gâtul uscat.

— O? Și?

— Am rezistat ispitei și m-am ales cu câteva apelative pe care nu am de gând să ȋi le reproduc.

— Probabil că trebuie să-ȋi fie greu să fii un sex simbol.

Vocea ei ascundea chicote de răs. Era bine să o audă așa, în loc de durerea aceea reținută.

El răs.

— Ei bine, presupun că face parte din viața unui pastor să știe să se ferească de femei.

— Asta plănuiești să faci, Joe? Să fii pastor?

— Într-o bună zi. Poate. Probabil. Nu știu.

— Pari la fel de decis ca și mine.

— Putem spune și așa. Nu mă văd în fața unei congregații.

Îi lipsea carisma lui Ethan și talentul lui de a ține discursuri frumoase.

— Ai fi un pastor extraordinar, Joe.

— Cu toți facem slujba asta. Doar că unii dintre noi avem congregații mai mici, asta e tot.

— Orice-am face, trebuie să facem ca pentru Domnul.

Joe zâmbi, recunoscător că după lunile în care rătăcise în sălbăticie, credința ei începea din nou să devină mai puternică. Își slujea familia fără ca măcar să o știe. O persoană care stă cu picioarele pe Stâncă poate arunca un colac de salvare celorlalți care se înecă în ocean.

O auzi oftând. Urmă un fâșâit discret, ca și când tocmai s-ar fi răsucit în pat.

— Mă simt ca o balenă naufragiată, spuse ea, și-și imaginează cum își coboară mâna asupra copilului ei.

— E normal să te faci mare.

— Peste câteva săptămâni nu o să mai încap în spatele volanului.

— Intenționezi să pleci pe undeva?

— Nu am de gând să plec, dacă asta vrei să spui, veni răspunsul sec. Nu că nu mi-ar plăcea s-o fac.

Joe o așteptă să spună mai multe, dar ea rămase tăcută. Voia să o vadă. Voia să se asigure că era bine. Poate că s-ar fi deschis dacă ar fi șezut unul în fața celuilalt la o masă.

— Pari ca și când ți-ar prinde bine să ieși undeva deseară. Ce-ai spune dacă aș veni până la voi și să te scot la cină?

— Aș accepta.

Joe își luă picioarele de pe măsută și le plantă pe jos când se aplecă înainte.

— Ne vedem în circa nouăzeci de minute, spuse el și puse receptorul în furcă. Se ridică, și se îndreptă spre duș.

Dynah puse receptorul înapoi în furcă și se relaxă. Zâmbind, își puse mâinile ușor pe abdomen când copilul se mișcă.

— Ieșim în oraș deseară, spuse ea mângâindu-și ușor locul unde simțea un picioruș apăsând-o. Era o senzație ciudată, parte din ea, și totuși ceva separat. Băiețel sau fetiță?

Se împinse cu mâinile și reuși să se ridice, Dynah își luă halatul din dulap și traversă coridorul până la baie pentru a face un duș. Își lăsă timp, savurând șuvoiul cald de apă și sunetul liniștitor ce părea să-i risipească tot stresul. Când deschise ușa și coborî din cada de duș, se văzu întreagă în oglindă. Își întoarse repede privirea și se uscă cu prosopul.

— *Arăți bine, Dynah. Excelent*, spusese Joe în Mendocino.

Desfăcându-și prosopul, se uită din nou în oglindă și se studie. luase douăsprezece kilograme în greutate. Și totul părea să se fi adunat în față. Nu se simțea frumoasă, dar nici urâtă. Acum era toată numai forme, fără zone plate. Se întoarse spre chiuvetă și-și privi profilul. Scutură din cap și zâmbi trist. Duse erau zilele fără griji ale unei tinereți feciorelnice. Avea vergeturi. Trupul ei nu avea să mai fie același. Poate că dacă ar fi conceput copilul acesta într-o căsătorie cu cineva pe care l-ar fi iubit, s-ar fi simțit frumoasă acum.

PREAIUBITO, EȘTI A MEA. EȘTI FRUMOASĂ ÎN OCHII MEI.

Era oare o șoaptă abia perceptibilă pe care o auzi în baia încețoșată de aburi, sau frânturi de versete? Se simțea înconjurată de dragoste, copleșită, ocrotită. Își închise ochii și-și aminti că acest copil era al Tatălui.

Și eu Te iubesc, Doamne. Tu ești viața mea.

Viața. Ce altă binecuvântare mai mare exista pentru o femeie decât să ia parte la puterea creatoare a lui Dumnezeu și să poarte un copil dăruit de El? Simți copilul mișcând și zâmbi. Afirmativ.

Joe. Joe era singurul care părea să înțeleagă. Și urma să-și petreacă o seară cu el.

Zâmbind, își luă uscătorul de păr și începu să-și perie părul.

— *Arăți bine*, îi spuse bunica ei când coborî la parter.

Dynah zâmbi și îi mulțumi. Dăduse o atenție aparte înfățișării ei.

Nu se mai machiase de luni de zile, dar acum își pusese puțin fard și ruj și niște parfum Shalimar.

— Joe va veni aici ceva mai târziu, spuse ea. Ieșim să mâncăm undeva. Unde e tata?

— S-a dus la film, îi spuse mama ei.

Hannah o studie pe fiica ei. Era frumoasă. Avea o strălucire pe care nu o avusese înainte, nici măcar atunci când îl adusese pe Ethan Turner acasă de la aeroport.

— Nu a vrut să fie o piedică pentru întâlnirea noastră de deseară. Va veni și pastorul Dan aici, știi doar.

— Am uitat. Ai vrea să rămân?

— Nu, du-te, dragă. Stai închisă în casa asta de două săptămâni. Îți va prinde bine să ieși.

Era o atmosferă ciudată în cameră, o liniște tulburătoare.

— E totul în regulă? întrebă Dynah, privind de la mama la bunica ei.

Hannah se uită la mama ei, incapabilă să răspundă. Știa că dacă mai scotea vreun cuvânt, ar fi început să plângă. Dynah avea să afle destul de curând că bunica ei avea cancer într-un stadiu terminal.

Evie zâmbi.

— Nu trebuie să-ți faci griji de nimic, Dynah. Mai povestim mâine dimineasă.

Dynah știa însă că nu era așa.

— Vă iubesc pe amândouă, spuse ea, privind de la o femeie la cealaltă. Și-l iubesc și pe tati.

Hannah încuviință, înțelegând nevoia fiicei ei de a face o declarație. Nu voia să fie atrasă într-o dezbatere. Nu voia să fie nevoită să fie de partea cuiva.

O, Doamne, am făcut așa o nenorocire din viața mea, și cu toate astea m-ai binecuvântat cu o fiică precum Dynah.

Niciodată nu înceta să o uimească și să o umple cu un sentiment al responsabilității. Cât de multe răni putea duce Dynah? Violul îi întorsese viața cu susul în jos. Divorțul ar fi nimicuit-o.

Cine avea să câștige războiul declarat de ea? Cu siguranță nu ea, nici Doug, care se retrăsese de pe câmpul de luptă. Atunci cine?

Se certaseră seara trecută în intimitatea dormitorului lor. Știa că

il momise pe Doug iar și iar înainte să sosească mama ei. Voise să se certe și să termine odată cu toate, dar el refuza să se supună regulilor ei. Iar ea suspendase ostilitățile de la sosirea mamei ei. Se mai putea prefăce puțin.

Mama ei însă nu se lăsase amăgită. După o seară tăcută, se scuzase devreme și se dusesse la culcare.

— Mama știe că ceva nu e în regulă, remarcă Hannah. Doug nu spuse nimic, dar îi putu simți furia. O umplu cu un sentiment greșos de satisfacție — și disperare. Probabil că așa putea să-i spun. Și poate că ar înțelege. Era aproape gata. Câteva lovituri probabil că aveau să-i pună capăt de tot. Deja îmi cunoaște cea mai sordidă poveste, așa că nu va fi o surpriză prea mare pentru ea.

Nu-și recunoscuse voința încăpățănată.

Doug se ridicase în picioare.

— Dacă ești dispusă să dai cu piciorul la douăzeci și șapte de ani din viața noastră, n-ai decât să bagi actele pentru divorț, spuse el, cu privirea întunecată și plină de durere. Întotdeauna ți-ai văzut viața mai degrabă pe jumătate goală și nu pe jumătate plină. Îți spun ceva, Hannah. În toți anii în care am trăit alături de tine, îmi amintesc mai multe clipe de bucurie decât de tristețe. Acelea sunt momentele de care mă agăț cu toate câte am strâns în mine. Te iubesc, dar dacă tu nu ești dispusă să lupți pentru căsătoria noastră în loc să ne sfășii în bucăți, nu prea am cum să te ajut să repari lucrurile.

— Singurul motiv pentru care sunt încă aici este pentru că Dumnezeu nu m-a eliberat. Încă.

— Ținând cont de tot ce a făcut pentru noi, nu mă aștept din partea Lui să spună că poți să te dai bătută! Ieși din cameră și urcă la etaj la culcare.

Ea-și petrecu noaptea pe canapea, plângând și gândindu-se la ce spusese el. O enerva fiecare cuvânt din cele pe care le rostise el, pentru că știa că Doug avea dreptate. Dumnezeu nu avea să o elibereze din căsnicia ei. O enerva, dar Biblia era foarte limpede. Dumnezeu ura divorțul. „Iubiți-vă unul pe altul așa cum v-am iubit eu,” spusese El. Necondiționat. Jertfitor. Deplin. Fiind dispusă să moară pentru Doug.

La ușă se auzi soneria, readucând-o pe Hannah înapoi în prezent.

— Trebuie să fie Joe, spuse Dynah, aruncându-i o sărutare rapidă buniciei ei. Nu o să stăm până târziu.

Hannah se ridică și o însoți la ușă.

— Sper ca tu și Joe să aveți un timp frumos împreună, spuse ea, simțindu-se goală în interior. Ia-ți o haină, dragă. Se va face rece deseară.

În timp ce Dynah se îndreptă spre dulapul din hol, Hannah deschise ușa.

— Bună, Joe.

— Doamnă Carey, spuse el cu un zâmbet și salutând-o respectuos cu capul. Ce mai faceți?

— Suntem toți bine.

Ce glumă bună! Deschise ușa, ca el să poată intra, dar Dynah veni din spatele ei și ieși în schimb pe ușă afară. Hannah văzu expresia de pe fața lui Joe când o privi pe fiica ei. Măicuțiță.

— Nu vom sta prea mult, mamă, spuse Dynah, sărutând-o pe mama ei pe obraz. Ea îi zâmbi când își puse mâna sub cotul ei sprijinind-o când se îndreptă spre scări. Hannah îi privi coborând treptele, apoi încet, gânditoare, închise ușa.

— Mulțumesc, Joe. Nu îmi mai văd picioarele. Unde mergem?

— The Wharf.

— Îmi place The Wharf, spuse Dynah, simțind cum toată încordarea i se spulberă în timp ce se îndreptau spre mașina lui. Joe îi deschise portiera. O închise în urma ei, și înconjură mașina prin față. Ea se chinuia încă cu centura când se urcă și el în spatele volanului.

— Stai. Lasă-mă pe mine. Joe se aplecă să lărgească centura puțin ca să o cuprindă. Îi zâmbi când reuși să îi prindă centura în lăcaș. Măi, dar ce-ai mai crescut.

Ea râse.

— Mic-mi spui.

Joe se îndreptă spre Ocean Avenue și apucă apoi pe Nineteenth Avenue. În timp ce apucară spre nord, trecând prin capătul vestic al Golden Gate Park, îi puse întrebări despre viața lui în Berkeley și de progresele pe care le făcea cu studiul biblic.

— O să termin cursurile peste câteva săptămâni, spuse Joe, și apoi mă gândesc să fac o pauză.

— Iarăși pornești la drum?

El se uită la ea și o văzu tulburată de ideea aceasta.

— Nu. O să rămân în zona golfului. Ea nu spuse nimic, ci continuă să șadă tristă, privind afară pe geam. Joe apucă de pe Nineteenth pe Highway 101.

— Ai început deja cursul Lamaze?

— Am început luni seara. A fost mama cu mine.

— Cât stă bunica ta?

— Niciodată nu stă mai mult de câteva zile.

El viră și se îndreptă spre port.

— Mama ta pare obosită.

— Seara trecută a dormit pe canapea. Se uită la el. Cred că ea și tati vor divorța.

— Trec printr-o perioadă grea, Dynah. Nu îți pierde încă speranța în privința lor.

— Furia e groasă ca un nor în jurul mamei mele. Își închise ochii. O, Joe, nu știu cât îți pot spune. Nu voia să-l lase să gândească rău despre părinții ei.

— Orice mi-ai spune rămâne la mine, și nu va schimba cu nimic părerea pe care o am despre părinții tăi sau despre tine.

Ea se simți mișcată de asigurările lui, dar era recunoscătoare că nu insistă.

Joe parcă mașina în Ghirardelli Square.

— Se zice că mersul pe jos îi face bine unei femei însărcinate. O luă de mână și o ajută să coboare. Și e o seară frumoasă.

Porniră la vale, îndepărtându-se de Muzeul Maritim și trecând prin fața negustorilor ambulanți ce vindeau bijuterii și mărunțișuri. O mulțime de turiști așteptau să pornească pe dealurile din San Francisco în faimoasele troleibuze. Ea și Joe îi ocoliră și continuară să coboare la vale spre docuri.

Joe o trase aproape de sine în timp ce oamenii veneau spre ei și păreau să-i înghită cu totul. Atât de mulți turiști. Își dorea să o fi dus în altă parte, unde să fi fost liniște, departe de nebunia de miez de vară de la Fisherman's Wharf. Trecătorii păreau să vorbească într-o duzină de limbi diferite, și majoritatea din ei erau înarmați cu aparate de fotografiat. Poate că dacă ar fi dus-o pe Dynah într-un loc mai retras, s-ar fi simțit mai dispusă să vorbească.

Se opriă lângă împrejmuirea ce dădea spre bărcile ancorate în spate la Alioto's #8. Dynah îi atinse brațul.

— Mulțumesc că m-ai adus aici, Joe. Întotdeauna am adorat să vin la Wharf. Era atât de incitant pentru mine în copilărie. Mirosurile, sunetele, toți oamenii veniți din atât de multe locuri din lume. Îmi doream să mă așez pe o bancă undeva pe drum și să-i privesc, dar lui tati nu-i place aglomerația, spuse ea răsând. De obicei, cerea o masă undeva lângă geam, să pot privi afară. Cam atât era maximul de apropiere pe care mi-l permitea cu mulțimea.

Zâmbetul ei se stinse în timp ce privea în lungul împrejmuirii. Rupse câteva bucăți din vopseaua albă care se cojea.

— Nu știu ce să fac să-i ajut, Joe. Eu sunt de vină că lucrurile se dezintegrează.

— Nu-i vina ta.

— Într-un fel, este. Sarcina mea le-a răscolit trecutul. Și când am plecat, totul a devenit și mai rău pentru ei. Își ridică fruntea și îl privi abătută. Știa că putea avea încredere în el. Și în alte privințe o sfătuisese cu înțelepciune. Poate că o putea sfătui și acum. Mama a făcut un avort înainte să-l întâlnească pe tati. Nici măcar nu sunt sigură că ei știu că am auzit și eu. Nu cred că mama intenționa să-mi spună vreodată, dar acum câteva luni au avut cearta aceea îngrozitoare, și am auzit tot ce și-au spus.

— Asta a fost înainte sau după ce te-a dus la clinică?

Ea făcu o grimasă.

— Înainte, spuse ea încetisor.

O, Isuse, nici nu mă mai mir atunci că Dynah s-a simțit trădată. Ce să-i spun eu, Doamne? Cum ne batem joc de viețile noastre.

— Mi-a fost atât de greu să înțeleg, după toate lucrurile pe care-mi aminteam că le spusese împotriva avortului, spuse Dynah, dar cred că

a făcut-o doar ca să-l mulțumească pe tata. El era atât de convins că era singurul mod de abordare a sarcinii mele. Și eu nu i-am ajutat deloc. Nu știam ce simțeam sau ce să fac. Am fost de acord că să mă duc, iar apoi n-am putut să merg până la capăt.

— Slavă Domnului.

— Da, slavă Domnului, spuse ea încetișor, punându-și mâna peste copilul ei nenăscut. Rămase tăcută multă vreme, cu ochii închiși. Spune-mi ce să fac, Joe. Spune-mi cum să-i ajut.

— Iubește-i.

— Îi iubesc, dar trebuie să fac mai mult de-atât.

— Dacă te bagi la mijloc, s-ar putea să te trezești că-I stai în cale lui Dumnezeu.

— Și dacă se hotărăsc să divorțeze?

— Poate că nu.

— Dar dacă da?

— Întotdeauna se pot răzgândi. Îi șterse o lacrimă de pe obraz. Te necăjești fără rost, Dynah. Îți faci griji de ce s-ar putea întâmpla. Mai bine ne-am bate capul cu prezentul.

— E atât de greu să-i văd ce-și fac unul altuia.

— Emoțiile sunt intense, dar ele se schimbă la fel de repede ca și vântul. De asta ne spune Domnul să ne înnoim mintea. Nu-ți baza deciziile pe ceea ce simți. Părinții tăi Îl cunosc pe Domnul. Din câte mi-ai povestit despre ei, stau lângă Cuvânt de mult timp. Își vor aduce aminte. Iar dacă nu, lasă-L pe Dumnezeu să le reamintească.

— Aș vrea să-i scutesc de durere.

— Durerea are beneficiile ei. Te ajută să stai departe de foc. O luă de mână. Haide să ne plimbăm puțin.

După colț, începea o alee mărginită de gherete ale negustorilor de fructe de mare. Crabi roșii fierți stăteau aranjați în grămezi uriașe pe mese acoperite cu gheață fărâmițată. Vitrine din sticlă prezentau carne de crab în castroane din carton roșu cu alb. Bucăți de baghetă franțuzească erau împachetate și stivuite pe tejghele.

Un om ce căra în brațe o pâine mare franțuzească rotundă, umplută cu ciorbă de moluște se ciocni de Dynah. Își ceru scuze și-și văzu mai departe de drum. Joe păși în fața ei, pentru a o feri să se mai ciocnească din nou cu careva.

— Ce bine mirosea.

— Auzi, te duc într-un loc ferchezuit, nu mă apuc să-ți cumpăr o pâine umplută cu ciorbă.

— Va trebui să așteptăm mai bine de o oră să prindem o masă, Joe, și apoi încă treizeci de minute până ne aduc mâncarea.

Joe se întoarse și o privi, apoi zâmbi.

— Încerci oare să-mi spui că ți-e foame?

Ea-i zâmbi înapoi.

— Sunt lihnită.

Cumpără câte o pâinișoară rotundă plină cu ciorbă de moluște pentru fiecare.

— *Bon appetit*, spuse el scurt, dar se bucură când o văzu savurând fiecare gură de mâncare.

Soarele începea să apună, iar briza dinspre golf se făcu răcoroasă. Stelele răsăriră deja pe când ajunseră înapoi în Ghirardelli Square. Joe nu se grăbea să o ducă pe Dynah acasă, iar ea nu părea să se grăbească să se întoarcă. Povestiră despre tot felul de lucruri – în afară de copil și de planurile pe care le avea Dynah cu el.

Un cvartet de coarde cântau într-o curte. Ședeau la o măsuță rotundă lângă un zid din cărămidă. Joe își comandă un *espresso*, iar Dynah o cafea fără cofeină și o bucată de plăcintă nemțească cu ciocolată. El se sprijinea în coate de masă și o privea. Iar ea făcea o adevărată artă din a-și mânca desertul. Lua câte o îmbucătură mică odată. Iar în ritmul în care mânca, puteau să rămână toată noaptea înainte să-și termine bucata sănătoasă. El zâmbi.

— N-am văzut niciodată pe cineva care să savureze o felie de plăcintă în felul în care o faci tu.

Ea luă cu furculița o bucată serioasă din plăcintă și i-o întinse lui.

— Ia gustă și tu puțin ce gust are raiul.

El se aplecă spre ea, și se lăsă hrănit de ea. Arcuindu-și ușor sprâncenele, scoase un sunet aprobator. Râzând, ea-i întinse farfuria.

— Termină tu. Eu m-am săturat.

Amuzată îl urmări cum savură tot restul.

După câteva guri, își supse obrajii și își goli ceașca de cafea neîndulcită.

— Dulce, spuse el. Foarte dulce.

Dynah se trezi studiindu-l pe Joe când acesta își îndreptă atenția către muzicieni. Ciudat cât de înșelătoare putea fi înfățișarea unui om. Bărbatul acesta atât de blând și de grijuliu arăta ca un tip dur din mahala cu părul său negru ce-i creștea generos peste gulerul cămășii. Nu mai avea acum nicio obligație să și-l tundă scurt, așa că-l lăsase să crească. Lobul urechii îi era găurit, iar pe o mână avea un tatuaj minuscul cu o cruce și un diamant. Cândva îl întrebase de asta, iar el îi spusese că diamantul era pentru un jaf pe care-l comisese cândva. Când devenise creștin, își tatuase crucea deasupra.

Dynah observase cât de rapid îl remarcă fetele. Era atrăgător. Niciodată nu se gândise prea mult la asta, poate pentru că fusese atât de fixată asupra lui Ethan. Iar cei doi erau atât de diferiți.

— Ești interesat de cineva la Berkeley, Joe?

Joe se uită la ea. Nu descoperi nimic pe fața ei pentru a-i da un motiv să-i pună o asemenea întrebare. Pură curiozitate.

— Sunt interesat de o mulțime de oameni.

— Mă refer la fete.

— Mă uit, dar cam asta e tot.

— Îți plac roșcatele, nu? spuse ea, amintindu-și de o asistentă cu care se întâlnise la NLC.

— Blondele îmi plac, spuse el, și se uită cu subînțeles la părul ei.

Ea râse, fără a-l lua în serios.

— Și brunetele. Ai fost îndrăgostit lulea de Carole.

— Ba n-am fost. Eram... ei bine, nu mai contează cum eram.

— Ea te-a plăcut.

Gura lui se strâmbă ușor.

— Îi plăceau o mulțime de băieți.

Dynah se încruntă la remarcă lui și îl privi în ochi.

— Nu-ți face griji, spuse el, înțelegându-i mesajul. Nu am alunecat în acel păcat specific, nu că n-am avut probleme cu câteva altele.

— Care altele?

El ezită.

— Invidia, spuse el, trecând repede mai departe. Și furie. Asta e cel mai greu. Am avut câteva momente în care am visat cu ochii deschiși la ce aș fi în stare să-i fac individului care te-a violat de mi-ar cădea în mâini.

Ea-și plecă privirea.

— Ethan simțea la fel.

Joe nu o contrazise. Ethan se rășoise și se înfuriase îngrozitor. Din nefericire, încurcase lucrurile. Furia lui fusese îndreptată și se revărsase peste capul lui Dynah când ea nu fusese dispusă „să se supună autorității” lui și să facă avort. *Doamne, cum de o iau unii oameni atât de rău razna în capul lor?*

— Pe cine-ai invidiat, Joe?

Joe își dădu seama că ea ascultase cu atenție tot ce spusese. Se gândi că trebuia să fie ceva mai atent de-aici înainte.

— Pe-o mulțime de oameni înainte să devin creștin. Unul singur de atunci încoace.

— Pe cine?

Se uită la ea dar nu-i răspunse.

Dynah îl privea la rândul ei, întrebătoare. Ochii săi negri erau pătrunzători, și simți cum i se îmbujorează obraji.

— Joe?

Doamne, se gândi el, dacă i-aș spune adevărul? Dacă aș termina odată cu nonșalanța asta și aș spune lucrurilor pe nume? Cântărind posibilitățile, făcu o grimasă.

— Poate că îți voi spune într-o zi.

Haide, recunoaște-o, Joe. Ești un laș.

Muzicienii începeau să plece.

Joe se uită la ceas.

— Aș face bine să te duc acasă. I-ai spus mamei tale că nu vei sta prea târziu, și s-a făcut deja miezul nopții.

În timp ce coborau scările spre garaj, Joe o luă din nou de mână. Nu-i dădu drumul decât abia când îi deschise portiera.

Ea își lăsă capul pe spate când ieși din garaj și porni la deal.

— Joe, îți mulțumesc pentru seara asta minunată.

— Plăcerea e de partea mea.

O tăcere relaxată se lăsă între ei în timp ce Joe traversă orașul și se îndreptă spre sud spre Nineteenth Avenue.

— Știi ceva, Joe? Ai devenit cel mai bun prieten al meu. Când el nu spuse nimic, Dynah se roși, convinsă că-l stânjenise. Sper că nu te superi că ți-o spun. Adică, nu încerc să schimb relația dintre noi sau ceva.

— Nu o strica, spuse el răgușit.

Niciunul din ei nu mai spuse nimic tot restul drumului până pe Ocean Avenue.

Joe trase în fața casei ei și opri motorul. Când se întoarse încet și se uită la ea, inima îi bătea repede când simți încordarea trupului ei. Ce-și imaginase că avea să facă? Să o sărute?

— Ai fost întotdeauna aproape când am avut nevoie de tine, Joe, spuse ea fără să se uite la el.

— Pentru asta există prietenii.

Ochii i se umplură de lacrimi, și îi sugrumară gâtul. Își lăsă capul pe spate, pe tetiera scaunului ei, încercând să se relaxeze.

— Nu știu ce-i cu mine. Emoțiile mele sunt într-o continuă furtună.

El îi mângâie obrazul cu încheietura degetelor.

— Am povestit despre toate în seara asta — în afară de copil.

— Mă gândeam că o să vorbești despre ea când vei fi pregătită.

Ea zâmbi, iar ochii i se luminară.

— Ea?

— Sau el.

— Ea, murmură ea, plecându-și privirea spre trupul ei. Măinile i se mișcă cu tandrețe peste pântec. O fetiță, spuse ea cuprinsă de uimire.

— Sau un băiat.

Măinile i se opriră din mângâierea lor blândă și se odihniră ușor asupra copilului ei nenăscut.

Joe o observă încruntându-se ușor. Așteptă ca ea să spună ce anume o îngrijora.

— Ce părere ai despre adopție, Joe?

— Nu e vorba de ce cred eu. Contează ce crezi tu.

— Eu vreau să aflu părerea ta.

Joe se întrebă cum avea să fie capabilă să trăiască după ce renunța la copilul ei. Cu două luni în urmă, își dorise cu disperare să neghe existența copilului. Acum, prețuia viața care creștea în pântecul ei. Era evident din modul în care își atingea copilul, din expresia feței atunci când vorbea de el.

— E un lucru nobil, dar la fel este și creșterea unui copil.

Ea-l privi, copleșită.

— Nu-mi dau seama cum aş putea... Adică, nu am cum să mă întreţin, iar cu copilul va fi şi mai dificil. Nici măcar nu ştiu de unde să încep. Oriunde privesc, mă simt sfâșiată, spuse ea cu buzele tremurătoare. Nu există nicio cale de ieşire de aici fără durere, nu? Îşi ţuguie buzele. În afară de aspectul fizic, îmi simt inima sfâșiată în piept.

Iar el simţea durerea alături de ea.

— Domnul are un plan pentru tine, şi nu este un plan de nimicire.

— Ştiu asta, teoretic, Joe, dar uneori nu îmi dau seama unde voi ajunge cu toate astea. În Mendocino m-am simţit atât de aproape de Domnul. Expiră încet. În ziua aceea când m-ai găsit, îl căutasem pe Domnul, şi El mi-a deschis din nou uşa. Am simţit aşa o pace. Am ştiut că totul va fi bine, că acest copil este al Lui. Şi apoi am venit acasă...

— Chiar atât de rele sunt lucrurile?

Ea ezită, gândindu-se la întrebarea lui.

— Nu chiar aşa cum au fost, cred. Poate că mama şi tata prelucrează în sfârşit anumite lucruri pe care ar fi trebuit să le abordeze în urmă cu ani de zile, dar aleseseră să le îngroape. Nu ştiu. Nu mai e vorba numai de ei, Joe. Ci de mine. Eu sunt cea care nu par să reuşesc să hotărâsc ceva. Ea-şi închise ochii pentru o clipă. Şi mai e atât de puţin timp.

Joe i-ar fi putut spune exact data când se aştepta să-l nască. Ştia cât de puţin timp îi rămăsese să ia o decizie.

— Ştiu că cel mai bine ar fi să renunţ la copil, Joe, dar nu ştiu dacă pot să fac asta.

— Atunci nu o face.

Ea-l privi, cu lacrimi în ochi.

— Cum aş putea, Joe? Cum pot eu creşte copilul acesta? Nu mă pot baza veşnic pe părinţii mei, să depind de ei pentru sprijin financiar emoţional. Trebuie să-mi găsesc o slujbă. Trebuie să mă descurc de una singură. Şi dacă aleg asta, va trebui să găsesc pe cineva să aibă grijă de copil. Nu-i pot cere mamei mele să renunţe la viaţa ei şi să-mi crească copilul. Iar tata... Era atât de pornit să fac abort, că nu mi-l pot închipui să aplaude ideea de a păstra copilul.

— Pe el l-ai întrebat ce părere are?

Ea privi în altă parte.

— Nu, dar și-a exprimat părerea demult.

El îi simți suferința și confuzia.

— Nu doar femeile se răzgândesc, Dynah. Nu s-o fi răzgândit oare și el?

— Totul se schimbă atât de repede. Poate că s-a schimbat și el. Nu știu. Eu... o...

Își simți copilul mișcându-se vehement în abdomenul ei.

— Ce este?

O undă de panică se urni în Joe la privirea pe care i-o văzu pe față. O apucau durerile?

— Nimic, spuse ea și zâmbi.

Se întinse și îi luă mâna, apoi i-o puse pe abdomenul ei. El simți mișcarea.

— O, Doamne, spuse el cuprins de uimire, cu mâna deschisă. Te doare?

— Deloc. Îi acoperi mâna cu amândouă mâinile ei în timp ce copilul o lovea și se întindea. Râzând încetișor, se lăsă și mai tare pe spate când simți presiunea în coaste. Spațiul devine tot mai strâmt.

Joe se aplecă mai aproape de ea. Oare ceea ce tocmai simțea în palma sa era un picioruș minuscul sau era doar imaginația lui exagerată? Inima îi bătea cu putere. Își mișcă mâna cu grijă, uimit de ceea ce se întâmpla. Mai aproape de atât nu putea fi de miracolul care se petrecea în interiorul lui Dynah.

— Mă întreb dacă știi cât de norocoasă ești, spuse el fără să se gândească la circumstanțele care aduseseră acest copil în ființă. Dar amintirea îi reveni suficient de repede, și se uită la ea, îngrozit de lipsa lui de sensibilitate.

Dar ea îi împărtăși uimirea.

— E un miracol, nu-i așa?

Uitându-se în ochii ei radioși, Joe aproape cedă și făcu ceea ce-și dorise să facă încă din clipa când dăduse cu ochii de Dynah Carey. Dar se trezi la timp, și se retrase încet.

— Ar trebui să te conduc până înăuntru.

O conduse până la ușa de la intrare. Luându-i cheia, descuie ușa și i-o deschise înainte.

— Te sun peste câteva zile.

Se întoarse și coborî primele două trepte.

— Joe?

Când se întoarse la chemarea ei, inima lui Dynah se strânse văzând expresia feței lui. Mintea îi era deja altundeva.

O, Doamne, ce s-ar fi ales din mine de nu l-ai fi trimis pe omul acesta să mă scape de la nimicire? Nu o dată, dar de nenumărate ori.

Ieși până pe prima treaptă. Își puse mâna pe umărul lui, se aplecă spre el și-l sărută pe obraz.

— Mulțumesc.

Ea băgă de seamă că-l luase prin surprindere. O privi la rândul lui, cu ochii fixându-i o clipă pe-ai ei. Iar ea rămase mirată de tristețea ce apărură în ochii lui chiar înainte să-i întoarcă spatele.

Cumva, reușise să-l rănească profund, și nu știa nici cum, nici de ce.

Evie auzi ușa de la intrare deschizându-se și știu că Dynah ajunsese acasă. *Doamne, acum i-acum. Dă-mi cuvintele Tale. Nu mă lăsa să-i dau vestea într-un mod care să-i producă și mai multă durere.* Zâmbi când Dynah intră în sufragerie. Observă expresia ei tulburată.

— Totul e în regulă?

— Nu știu. Dynah își luă de pe umăr geanta micuță și o puse pe măsuta laterală în timp ce se așeza. Cred că l-am rănit pe Joe.

— Cum așa?

— Nu sunt sigură. Se uită înspre televizor. Trebuie să fie ceva bun să te țină trează atât de târziu, bunico.

— Nu i-am dat prea mare atenție. Evie apăsă o tastă a telecomenzii și ecranul televizorului se întunecă. Doar să-mi treacă vremea. Te așteptam. Am vrut să stau de vorbă cu tine.

— Are vreo legătură cu ceva din ce ați discutat tu și mama mai devreme?

— Da.

— Și tati?

— Am vorbit și cu tatăl tău mai înainte. Vedeai că Dynah își făcea

deja griji, și îi părea rău pentru ea. Dar nu avea cum să-i dea vestea cea proastă într-un mod facil. Sunt bolnavă de cancer, drăguță. Văzu șocul pe fața lui Dynah iar culoarea din obraji i se scurse. Iar ochii i se umplură de lacrimi. *Of, Doamne.* Acum, te rog să nu începi să plângi, sau mă apuc și eu. Am plâns destul cu mama ta.

— Ce fel de cancer?

— Cancer de sân, dar s-a împrăștiat.

— O, bunico, spuse Dynah cu voce gătuită. Cât de rău e?

Evie se uită la nepoata ei, ezitând să intre în detaliu în acest moment. Cancerul era suficient de avansat încât să știe ce urma să se întâmple. Medicul spusese șase luni, poate un an. Sau mai mult, cu voia lui Dumnezeu.

Dynah se ridică în picioare și veni lângă ea. Se lăsă jos pe covor, și-și odihni capul în poala bunicii ei.

— De ce trebuie să fie viața atât de nedreaptă?

Evie o mângâie pe păr.

— M-am întrebat și eu asta de câteva ori. De ce a trebuit să fii tocmai tu în parc în noaptea aceea? De ce trebuie să am eu cancer? Și răspunsul e mereu același. De ce nu?

— Mă bucur că vei fi cu noi.

— Vineri plec acasă.

Dynah își ridică fruntea.

— Dar cum poți pleca?

— Am o mașină. Știu să conduc.

— Trebuie să faci chimioterapie, sau radioterapie, ceva, nu-i așa?

— Dacă aș avea treizeci de ani și aș avea copii de crescut, aș lupta cu tot ce sunt. Dar eu am șaptezeci și opt de ani, drăguță. Am obosit și am tabieturile mele. Vreau să fiu la mine acasă, nu printre străini într-un spital oarecare.

— Nu se poate să te dai bătută, bunico.

— Nu mă dau bătută. Iau medicamente. Urmez indicațiile medicului. Chimioterapia nu este o opțiune. Nu are niciun rost. De ce ar vrea o bătrână ca mine să boalească săptămâni întregi în strădania de a-mi prelungi viața cu un an, poate doi?

— Dar va fi mai rău dacă nu faci asta.

— Oricum va fi mai rău, scumpo. Evie o atinse cu tandrețe pe

obraz. Așa se întâmplă cu tot omul muritor. Nu pot trăi veșnic, știi doar. Zâmbi, împăcată. Sau cel puțin nu aici.

Dynah își repuse capul în poala bunicii ei și începu să plângă.

— Vei fi atât de departe de noi.

Ochii lui Evie se umplură de lacrimi fierbinți.

— De asta vreau să fii cu mine. Voi avea nevoie de cineva care să mă ajute în lunile care urmează și de cineva care să aibă grijă de mine pe drum, în timp ce boala își va urma cursul firesc. Și mi-ar plăcea să fiu cu cineva pe care-l iubesc și care mă iubește la rândul său.

— Îmi ceri să privesc cum mori?

— Nu, te rog să vii să locuiești cu mine. Consider lunile ce-mi stau înaintea foarte prețioase. Intenționez să le savurez din plin și să fac tot ce pot mai bun din ele. Mâna i se odihnea pe creștetul nepoatei ei. Domnul are întotdeauna mâna Lui asupra noastră, Dynah, din clipa în care am fost concepuți și chiar înainte de asta. Cred că mâna Lui este în toate câte se întâmplă chiar acum.

O bătu ușor pe umăr pe Dynah.

— Uită-te la mine, drăguță. Când o privi, Evie îi șterse lacrimile de pe obraji nepoatei ei. Știu că ai o mulțime de lucruri asupra cărora poți să decizi în următoarele câteva săptămâni, și că ai de luat decizii grele. Hannah îi spusese deja că își făcuseră programare la o agenție de adopții. Nu-și putea imagina cât de greu avea să fie. Când toate astea vor fi trecut, va trebui să pleci undeva. Va trebui să fii activă ca să nu te gândești în fiecare minut la ce s-a întâmplat. Îi cuprinse tandru obrazul în căușul palmei ei. Vreau să știi că în Oregon te așteaptă căminul meu. Va trebui să lucrezi ca să te menții ocupată. Vei avea timp să te vindeci și să hotărăști ce vrei să faci din viața ta. Și vei avea un venit și vei fi independentă atunci când vei hotări. Te voi plăti ca pe o asistentă care ar veni să locuiască cu mine.

Dynah scutură din cap.

— Nu pot să primesc niciun ban, bunico.

— O, ba da, vei primi. E una din condițiile pe care le pun pe lângă oferta mea. Nu te certa cu bătrânii din familia ta, Dynah. Dumnezeu e bun. El Se îngrijește de cei care-L iubesc. Iar tu Îl iubești încă de când umbli și poți vorbi. Îi mângâie şuvițele delicate și mătăsoase din

părul ei blond și i le îndepărtă de la tâmplă cu o mână tremurătoare. Lasă-L pe El să Se îngrijească de Tine.

La câteva săptămâni după plecarea bunicii ei acasă, Dynah porni într-o plimbare lungă pe Ocean Avenue. Trebuia să iasă din casă, departe de tensiunea dintre părinții ei. Nu își adresau cuvinte aspre, dar nici vreun cuvânt tandru nu le ajunsese pe buze. Se strecurau unul pe lângă celălalt cu precauție, ca și când o scurtă atingere ar fi pornit bătălia finală și i-ar fi distrus pe amândoi.

O, Doamne, de ce se retrag oamenii în citadelele lor? De ce își folosesc tunurile de la distanță în loc să se așeze la o masă a păcii și să-și rostească adevărul unul altuia cu privire la ceea ce au în inima lor? Se iubesc unul pe celălalt și se rănesc cu fiecare respirație.

În dimineața asta era răcoare, o ceață ușoară rostogolindu-se înapoi în timp ce soarele reușea să pătrundă prin ea. Vremea din San Francisco se îmbunătățise în ultimii câțiva ani. Încălzirea globală.

În timp ce cobora pe drum, Dynah se gândi la copil, cântărind alternativele în timp ce încerca să-și testeze sentimentele. Toți presupuneau că urma să dea copilul spre adopție. Era adevărat, discutase cu un avocat a cărui specializare erau adopțiile. Vera Adams păruse sensibilă la situația ei. În cursul unei săptămâni, avusese câteva familii care tocmai completau formularele pentru a adopta un copil. Dynah primise deja câteva scrisori și un album cu fotografii de familie ale celor doi, fiecare făcând tot ce putea mai bine pentru a o asigura de căminul bun pe care aveau să i-l asigure copilului ei.

Copilul se mișcă în interiorul ei. Cu inima îndurerată, își duse mâna la locul acela, simțind cum o podidesc lacrimile. N-ar fi trebuit să conteze chiar așa de mult, nu-i așa? Copilul acesta îi fusese dat cu forța, împotriva voii ei. De ce să fie atunci atât de reticentă?

O, Doamne, până când mai trebuie să mă războiesc cu gândurile mele și în fiecare zisă-mi fie inima grea?

Simțea mirosul sărat al mării și își dădu seama cât de departe ajunsese. Probabil că mama ei își făcea griji deja.

Pe drum înapoi, Dynah se gândi la Joe. Își dorea să fi putut vorbi din nou cu el. Avea întotdeauna o prezență de spirit atât de reconfortantă, dar nu o mai sunase de șase zile. Se săturase oare de ea sau era pur și simplu ocupat? Se întrebă ce făcea chiar în acel moment. Conducea un nou studiu biblic lângă bufetul studenților? Lucra? Cursurile se încheiaseră, așa că probabil avea acum mai mult timp la dispoziție. Poate că își căuta o slujbă cu normă întreagă.

Tânjind după tovărășia lui, aproape îl sunase cu o seară înainte, dar în ultima clipă se răzgândise. Joe era drăguț și sensibil. De asemenea se dovedise a fi un prieten credincios. Trebui să-și amintească faptul că existau niște limite în ce privea ceea ce putea pretinde cineva în numele prieteniei. Joe avea o viață a lui, și ea abuzase de el suficient de mult timp până acum.

Dynah simți o senzație ciudată în abdomen. Se opri, alarmată. Era ceva diferit de falsul travaliu pe care-l experimentase în urmă cu două săptămâni. Strânsoarea se intensifică până când gemu de durere.

Asta este! O, Doamne, asta este! E devreme! Nu sunt pregătită! Și mai avea mai bine de un kilometru de mers până acasă.

Linștește-te! Pentru Dumnezeu. Chiar își imagina că copilul avea să i se prăvălească pe trotuar? Puțin probabil. Chicoti, amintindu-și câteva dintre remarcile pline de umor pe care le făcuse instructorul de la cursul de Lamaze.

Gâfâi ușor în timp ce continua să meargă la pas relaxat. După o clipă, expiră prelung. Ciudat că se putea simți atât de calmă dintr-odată. Toată așteptarea se sfârșise. Pregătită sau nu, avea să nască! După alte zece minute, începu o nouă contracție. Dynah se opri de această dată, prefăcându-se interesată în grădina unuia dintre vecini. Respirând mai repede, se uită la ceas.

Ca niște crampe menstruale, așa spusese mama ei. Nu prea era așa.

De ce, Doamne iartă-mă, se dusesse atât de departe?

După alte patru contracții ajunse acasă. Era încinsă și toată transpirată.

— Mamă!

Niciun răspuns.

— Mami!

Găsi un bilet pe teigheaua din bucătărie. Gâfâind greu în timpul unei noi contractii, Dynah o ridică cu o mână tremurătoare și o citi. „Am plecat la cumpărături. Mă întorc peste două ore. Cu drag, mama.

Dynah formă un număr și ceru cu Dr. Wyatt.

— E în sala de operații în dimineața aceasta, Dynah, îi spuse asistenta. Nu mă aștept să se întoarcă până la ora două.

— A început travaliul, spuse Dynah, uitându-se la ceasul de la bucătărie când începu o nouă contracție. Contracțiile vin la șapte minute distanță.

— Voi anunța spitalul că ești pe drum.

Pe drum? Cum putea ajunge acolo? Trebuia să ia un taxi. Bani. O, Doamne. Nu avea niciun ban. Formă numărul lui Joe, dar puse receptorul în furcă atunci când acesta țârâi a treia oară. De ce trebuia să apeleze la Joe de fiecare dată când era într-o criză? Ce avea să-i spună? Joe, lasă totul baltă și vino să mă duci la spital? Era la distanță de un ceas de ei, și avea viața lui. Era timpul să-și vadă de viața ei.

Gemu și începu să umble de colo-colo nervoasă. Trebuia să facă un duș. Trebuia să-și facă bagajul. Trebuia să se liniștească!

În timp ce-și clătea părul sub apa caldă, telefonul portabil sună pe dulăpiorul de lângă chiuvetă. Se opri când termină să se clătească. Opri apa, deschise ușa din sticlă și se întinse după un prosop mare de plajă cu un model colorat cu pești tropicali. Prosoapele de baie obișnuite nu mai erau suficient de mari pentru ea.

Telefonul sună din nou. Apăsă o tastă și răspunse.

— Alo?

— M-ai sunat ceva mai devreme?

Joe. O, mulțumesc, Isuse. Mulțumesc. Mulțumesc!

— Da.

— Lași să sune de trei ori și după aceea închizi? Ce-i nou?

— Am vrut să vorbesc cu tine, dar după aceea m-am gândit mai bine.

— Te-ai gândit mai bine?

— Hai, nu fi supărat. M-am gândit mai bine să nu mai tot alerg la tine cu orice mărunțiș ce se întâmplă.

— M-ai auzit pe mine să mă plâng?

— Nu, dar... Oftă.

— De ce nu ai ridicat acum un minut?

— Eram udă.

O, Doamne, iarăși începea.

— Udă?

— În duș, spuse ea cu greu.

Urmă o pauză.

— Ce mărunțiș se întâmplă acolo?

Ea râse.

— O, nimic important. Con tracția deveni mai puternică, mai violentă.

— Găfăi?

— Stai un minut, Joe. Își lipi palma de receptor și se concentără la respirat. *O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne...*

— Dynah! Îl auzi murmurând un cuvânt scurt, necuviincios, și urmă o bufnitură.

Ea mergea de colo-colo prin baie, pufăind. După o vreme, reuși să expire cum se cade și ridică receptorul.

— Iartă-mă, Joe.

— Au început durerile, nu? Ce faci acasă?

— Liniștește-te, Joe. Chicoti. Nu se putea abține. Începu să râdă la imaginea absurdă a ei mărșăluind încoace și încolo prin baie învelită într-un prosop de plajă plin de peștișori.

— Termină cu râsul și du-te la spital!

— Imediat ce se întoarce mama de la cumpărături.

— Cumpărături? Dar de ce s-a dus la cumpărături?

— Cred că aveam nevoie de ceva zarzavaturi. Râse din nou. Parcă nu se putea opri din râs. Poate că mama ei era pe undeva pe afară cumpărând scutece și pantofiori de bebeluși. Probabil. Și nici nu exista un moment mai bun.

— Nu știe, nu-i așa?

Chicoti din nou.

— Nu.

El mormăi un nou cuvânt scurt, succint, și închise telefonul.

— Joe? Rămase privind receptorul și apoi formă numărul lui

repede, știind că dacă nu o făcea, el avea să iasă imediat pe ușă. Doamne! Unu... Doi... Trei... Patru... Răspunde! Răspunde!

— Rezistă. Am și plecat!

— Nu sunt bebeluș, Joe!

— Nu, tocmai naști unul! Trânti receptorul în furcă.

Apoi nu mai răspunse la apelul ei. Frustrată, Dynah ținu telefonul portabil în ambele mâini și-l scutură, mormăind pe sub mustăți. Se îmbracă și își făcu bagajele și își duse geanta de voiaj la parter.

Intrarea din spate de la garaj se deschise, iar mama ei intră în casă cu brațele pline de cumpărături.

Hannah zâmbi.

— Bună, dragă. Ai avut o plimbare frumoasă? Observă geanta de voiaj și se opri. Uitându-se apoi la fața lui Dynah, tot trupul i se înfioră. O! Intră repede în bucătărie, și-și aruncă pungile pe tejghea. Mai am două sacoșe de adus și pornim, spuse ea ieșind la mașină. De când a început? strigă ea peste umăr.

— De patru ore.

— Patru ore? O, Doamne! La câte minute vin?

— La cinci.

— Doamne... Doamne... Doamne... Doamne... Hannah trecu în viteză pe lângă ea și aruncă alte două sacoșe pe tejghea. Un cofraj de ouă căzu pe jos. O, drăcie!

— Trebuie să pun biletul ăsta pe ușa din față pentru Joe, spuse Dynah. E deja pe drum încoace. Doar dacă nu l-or fi oprit să-i dea amendă.

— Pe taică-tu l-ai sunat?

Dynah se roși. Adevărul era că nici măcar nu se gândise să-l sune pe tatăl ei.

— Îl sun chiar acum.

— Lasă. Îl sun eu mai târziu. Hannah luă cartonul ud cu ouă sparte și-l aruncă în chiuvetă. Stai. Dă-mi mie biletul pentru Joe. Tu du-te și urcă-te în mașină.

Dynah se uită la mama ei fugind dintr-o parte în cealaltă, evident tot mai agitată cu fiecare minut. Întotdeauna era irascibilă când era într-o situație de stres.

— Poate că ar fi mai bine să conduc eu.

— Foarte nostim. Nici măcar nu mai încapi după volan.

Personalul de la spital era pregătit cu un scaun cu roțile și cu toate hârtiile administrative. În timp ce era condusă pe coridorul antiseptic, asistenta care o însoțea îi puneă întrebări și nota totul într-o fișă fixată într-un clip-bord. Dacă a mâncat și a băut lichide recent? Când au început durerile? Dacă avusese sângerări? Dacă intrase în contact cu boli infecțioase? Progresia și caracterul contracțiilor?

De îndată ce ajunsese într-un salon, se dezbracă și luă o pijama de spital, i se verificară funcțiile vitale, la fel și ochii, urechile, nasul, gâtul, ganglionii și sânii.

— Lucrurile merg bine înainte, spuse asistenta uitându-se la ceas când începu o nouă contracție.

Dr. Wyatt intră în salon zâmbind.

— Ziua Z, spuse el, venind lângă patul ei. Văzu pe fața lui Dynah că era în mijlocul unei contracții. Se uită la asistentă.

— La patru minute distanță. Durează câte un minut. Tipic.

El încuviință din cap. În timp ce Dynah se relaxă, el se aplecă și își puse stetoscopul pe abdomenul ei, ascultând cu atenție.

— Inima copilului bate bine și cu putere, spuse el cu un zâmbet. Hannah veni mai aproape, stând de strajă de cealaltă parte a patului în timp ce el îi palpa fundul uterin pentru a identifica prezentația fetală. Capul copilului era angajat în poziție perfectă pentru o naștere normală. Dădu asistentei instrucțiuni pentru a porni o perfuzie.

— Te descurci excelent, Dynah. La următoarea contracție, voi face o examinare pelvină să evaluăm dilatarea cervicală și starea colului. Încearcă să te relaxezi. Bine?

Să se relaxeze? Glumea?

Când termină examinarea, Jim își scoase mănușile din plastic și îi zâmbi.

— Suntem la jumătatea drumului.

Hannah păru evident ușurată.

Jim mai rămase puțin, discutând cu Dynah între contracții, în timp ce o evalua cu atenție. Îi păsa de acest copil cu o intensitate pe care nu o mai simțise de când i se născuseră propriii copii. În ultimele luni, de când venise Dynah la casa lui din Mill Valley, își petrecuse

fiecare minut perfecționându-și manevrele obstetricale și discutând cu alți colegi cărora le trimisese paciente însărcinate în trecut.

În urmă cu două săptămâni, la sugestia Cynthiei, își petrecuse o zi la un centru de nașteri. Atmosfera relaxată de acolo era într-un contrast izbitor cu atmosfera încărcată de aici din spital. Unul din lucrurile pe care le observase era asigurarea constantă și prezența încurajatoare a moașei. Acum intenționa să joace tocmai acest rol pentru Dynah.

— Încearcă să te odihnești cât poți mai mult, spuse el, bătând-o ușor pe braț.

Privi în cealaltă parte a patului, și îi zâmbi lui Hannah.

— Ești pe punctul să devii bunică.

Hannah îi zâmbi la rândul ei, cu toate că se simțea orice altceva numai bucuroasă nu. În alte circumstanțe, ar fi tresăltat de bucurie, dar cum ar fi putut să se bucure acum, când copilul acesta era rezultatul unui act de violență care fusese comis asupra fiecei ei? Îndepărtă șuvițele de păr de pe fața lui Dynah.

— Vrei puțină apă, dragă?

— Sunt bine, mamă. Serios.

Bine. Ce cuvânt inofensiv. Îi vedea nesiguranța. Dynah nu știa ce să facă. Sosise ziua cea mare, și nu luase nicio decizie. Ar fi vrut să o reasigure și să-i spună că nici nu trebuia să-și vadă copilul dacă nu dorea. Se putea asigura că o asistentă ducea copilul departe. Avocatul se putea îngriji apoi ca acesta să fie încredințat unor părinți afectuoși.

Totul se putea rezolva atât de ușor. Și atunci de ce avea durerea aceasta sfâșietoare în interior? De ce apăsarea asta în piept?

Își aminti ziua când o născuse pe Dynah. O, ce bucurie simțise. De nedescris. O năpădiră lacrimile și înghiți convulsiv. Ce avea să creadă Dynah dacă începea acum să plângă?

O, Doamne, ajută-mă să trec prin asta. Dă-mi putere să o pot și eu întări pe ea.

Dar toate măruntaiele tremurau înăuntrul ei ca budinca. Cât de ciudat că vocea îi suna atât de calm în urechi când totul în interiorul ei urla, nu alta.

— Respiră, scumpo. Așa, scumpo. Te descurci excelent. Respira

odată cu fiica ei când veni o nouă contracție, mai puternică și mai rapidă decât ultima. Rezistă până la capăt.

Ceas după ceas trecu în timp ce Dynah avea dureri la răstimpuri egale, apoi tot mai apropiate între ele.

— De-acum nu mai e mult, spuse Jim în timp ce-și dădu jos mânușile din plastic și le aruncă la gunoi.

Dynah gemu.

— L-ai sunat pe tati?

— O să-l sun de îndată ce...

— Sună-l acum.

— Nu vreau să te las singură.

— Acum, mamă.

Hannah înțelese că Dynah nu avea să se relaxeze până când nu avea să-l fi sunat. Ieși pe coridor și la camera asistentelor întrebă de un telefon de la care să poată suna. Cu receptorul în mână, îi formă numărul și îi transmise secretarei sale mesajul. Aceasta întrebă dacă totul era în regulă, iar Hannah îi răspunse repede că da.

— Ai dat de el? întrebă Dynah când se întoarse în salon.

— Știe.

Dynah se uită la ea, iar Hannah se sili să zâmbească. Văzu suferința ce apăru în privirile lui Dynah și îi fu rușine că era pricina acesteia. Cât de multă durere avea să o coste încăpățănarea ei? Dar nu mai era timp acum de căință. Zăbrelile metalice ale patului fuseseră ridicate și fixate în timp ce patul fu mutat din salonul de travaliu în sala de nașteri.

— O să vină, Dynah. Dacă era sinceră, știa că Doug ar fi fost aici de ceasuri întregi deja, dacă i-ar fi spus că fiica lui intrase în travaliu. Poate că nu-i păsa de copil, dar o iubea pe Dynah mai mult decât însăși viața lui.

Dynah pufăi ușor, respirații rapide în timp ce contracția se intensifică și ajunse apoi la maxim. Acum începea să geamă, niște sunete deloc eroice sau adecvate unei *lady*. O podidiră lacrimile și se simți cuprinsă de panică în momentul când patul ei ajunse în sala puternic luminată. Nu o văzu pe mama ei și ceru să fie lăsată la ea.

— Se îmbracă în haine sterile, spuse Jim. Încearcă să te relaxezi.

— Nu cred că pot să fac asta...

De parcă ar fi avut de ales.

— Te descurci minunat.

Hannah auzi teama din vocea fiicei ei și își îmbracă în grabă halatul.

— Sunt aici, dragă.

— Opt centimetri, spuse Jim. În curând, Dynah, în curând...

Nu destul de curând, vru să spună Dynah chiar când veni o nouă contracție. Își plimbă mâinile ușor peste abdomenul mult destins, încercând să se relaxeze, încercând să respire, încercând să rămână curajoasă. Inima îi bătea cu putere.

— Nu împinge, Dynah, spuse Jim.

Ce ușor îi era lui să vorbească! Dar trupul ei n-o mai asculta.

Toți purtau măști și halate de unică folosință, chiar și mama ei. Oamenii vorbeau, iar ea nu știa și nici nu-i mai păsa dacă vorbeau cu ea sau între ei. În fundal se auzea muzica, discret. Voia să le ceară să pună ceva mai tare și mai ritmat, dar nu avea suficient aer, pentru că o contracție o apucă imediat după precedentă. *O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne...*

EU SUNT DOMNUL, DUMNEZEUL TĂU, CARE TE ȚINE DE MÂNA TA CEA DREAPTĂ. NU TE TEME. EU TE VOI AJUTA. EU AM ÎNGĂDUIT ASTA PENTRU CA OAMENII SĂ VADĂ ȘI SĂ CUNOASCĂ, SĂ CUGETE ȘI SĂ ÎNȚELEAGĂ CĂ MÂNA DOMNULUI L-A ÎNTOCMIT, CĂ SFÂNTUL LUI ISRAEL A CREAT ACEST COPIL.

— Asta e, dragă. Respiră. Amintește-ți tot ce știi.

EU SUNT CEL CE SUNT, PREAIUBITO. EU SUNT CEL CE TE VA SPRIJINI. EU TE-AM CREAT ȘI EU TE VOI PURTA.

— E aproape timpul, Dynah.

Două asistente o acoperiră cu câmpuri sterile și o badijonară cu antiseptic.

— Faceți lumina ceva mai mică, ceru Jim.

CREATORUL TĂU ESTE SOȚUL TĂU, DOMNUL ATOTPŪTERNIC ESTE NUMELE LUI, CEL SFÂNT ESTE RĂSCUMPĂRĂTORUL TĂU, DUMNEZEUL ÎNTREGULUI PĂMÂNT.

— Totul merge excelent, dragă.

Dynah își ridică privirea și văzu teama din ochii mamei ei.

EU VOI PREFACE ÎNTUNERICUL ÎN LUMINĂ
ÎNAINTEA LOR ȘI TOATE DRUMURILE PIETROASE SE
VOR FACE NETEDE. TOATE ACESTEA LE VOI FACE EU,
PREAIUBITO. NU TE VOI PĂRASI. EU SUNT CEL CARE
ÎNDEPĂRTEAZĂ FĂRĂDELEGEA TA ȘI CARE NU-ȘI MAI
ADUCE AMINTE DE PĂCATUL TĂU.

Dynah transpira și tremura din toți rărunchii. Gemând, se lăsă în jos, cu mâinile făcute pumni.

— Jim!

— E în regulă. Suntem pregătiți, spuse el, iar masa se înclină ușor.

Dynah se uită la Jim și văzu după ochii lui că zâmbea în timp ce-i spuse că acum era în regulă și putea împinge. Nu avea nevoie să i se spună. Așteptase clipa aceasta de luni de zile.

— O, Doamne... Își strânse mâinile și mai mult.

— Așa, scumpo, spuse Hannah. Se va termina curând...

Dynah se auzi gemând și nu se putea opri.

— Capul e angajat, spuse Jim. Nu strânge din dinți, Dynah. Respiră. Așa. Acum mai blând. Lasă trupul tău să acționeze de la sine. Nu împinge. Ușor, ușor.

— Respiră, îi spuse mama ei.

Una din asistente o atinse pe picior.

— Te descurci excelent.

De ce nu tăceau odată toți oamenii ăștia? Nu avea nevoie să îi spună nimeni când să împingă și când nu, să respire sau nu. Nu ar mai fi putut opri ce se întâmpla acum nici dacă i-ar fi atârnat viața de asta. O forță dincolo de puterile ei era acum în control. Dumnezeu îi aducea copilul pe lume cu un botez de apă și sânge. Trupul îi tremura copleșit de acest act plin de uimire. Simți un inel de foc și urlă de durere.

— Tocmai ți s-a rupt apa, Dynah. Respiră acum, spuse Jim ferm.

— Așa, scumpo.

— Ușor acum. Respiră. Apare capul.

Imediat după ce capul ieși, Jim curăți gura micuțului. Dynah auzi scâncetul ușor și se întinse instinctiv în jos să-și atingă copilul.

lacrimile îi ardeau fierbinți când apucă să vadă ceva din copilul ei. O, *Dumnezeule...*

Jim își puse mâna peste mâinile ei.

— Acum voi roti copilul ușor, vin umerii. Împinge ușor. Așa. Ușor...

Ea expiră și simți copilul alunecând afară, într-o mișcare de alunecare umedă.

CÂND VEI TRECE PRIN APE, VOI FI CU TINE...

Jim râse fericit când ținu copilul scâncind în mâinile lui. Desăvârșit în toate privințele. Se simți cuprins de euforie. Nu se mai simțise atât de bine de ani de zile. Încet parcă, nu îi dădu drumul copilului când asistenta se întinse după acesta. Știa că era contrar protocolului, dar ținu fetița mai aproape de sine și savură această clipă.

O, Doamne, iartă-mă. Pe cât de mulți am ajutat să fie sacrificați pe altare de teamă și egoism? Fiii și fiicele unei generații întregi.

Și chiar când inima lui striga chinuită, un sentiment al iertării și răscumpărării îl inundă în timp ce întunericul fugi dinaintea Cuvântului lui Dumnezeu.

TE-AM FĂCUT O CREAȚIE NOUĂ ÎN ISUS CRISTOS. EȘTI NĂSCUT DIN NOU PRIN PUTEREA ȘI DRAGOSTEA SÂNGELUI MEU. ȚI-AM AȘEZAT PICIOARELE PE STÂNCA MÂNTUIRII MELE CA SĂ POȚI STA ÎN PICIOARE. ȘI VEI STA. ȘI VEI STA.

— Domnule doctor? făcu asistenta. Este totul în regulă?

— Mai mult decât în regulă, spuse el răgușit. Dynah, iată-ți fiica, spuse Jim cu greu și puse copilul pe abdomenul lui Dynah.

— Ohhh... spuse Dynah, cu gâtul sugrumat de tandrețe când atinse palma copilului și degetele micușe se agățară de degetul ei mic.

— O iau eu, spuse asistenta, conștientă de circumstanțe.

— Încă nu, spuse Jim și se uită la Hannah. Vrei să faci tu onorurile? Îi făcu un semn altei asistente să-i dea foarfeca în timp ce el fixa pensele.

Hannah luă foarfeca fără nicio vorbă și tăie cordonul ombilical. Mâna îi tremura când i-o dădu înapoi asistentei și își întoarse toată atenția la fiica ei care-și ținea copilul strâns lipit de pieptul ei.

Dynah începu să plângă. Sentimentele îi erau atât de învălmășite,

și nu știa de ce. Își strânse copilul mai aproape, tulburată de scâncetele copilului și de membrele care-i tremurau. Fiica ei își întoarse capul și începu să își frece ușor nasul de ea, și când găsi ceea ce căuta, un sentiment pătrunzător de surpriză și legătură o năpădi pe Dynah.

Hannah văzu și înțelese. Copilul ei devenea femeie chiar acolo, sub ochii ei. Se întâmplase în doar câteva secunde. O schimbare rapidă, subtilă în conduita ei. O tandrețe care reuși să șteargă toate umbrele durerii și toate ceasurile de travaliu. Dynah îi zâmbi fiicei ei și îi vorbi încetșor.

— Bună, micuțo. Bine-ai venit pe lume.

Hannah se uită abia atunci la copilă mai cu atenție, măsurând-o cu grijă din priviri.

O, Doamne, la ce mă așteptam de fapt? Ca din cauza circumstanțelor în care a fost concepută s-ar putea să fie un soi de monstru? E frumoasă. Atât de perfectă.

În ultimele trei săptămâni ea și Dynah discutaseră de câteva ori cu doamna de la serviciul de adopții. Erau câteva familii care așteptau acest copil, familii care îi promiteau un viitor sigur. N-ar fi trebuit s-o lase pe Dynah să o atingă. Nici chiar ea n-ar fi trebuit să se uite la copilă.

Aceasta este nepoțica mea, gândi Hannah, sângele și carnea mea.

Încă o contracție scoase placenta la iveală. Jim o examinează cu atenție, pentru a se asigura că era intactă, în timp ce o asistentă se îngrijea de Dynah. O alta îi luă copilul.

— Mamă? Spuse Dynah cu vocea răgușită.

Hannah se uită la asistentă și îi văzu expresia. Era un avertisment evident: Nu îngreunați și mai mult lucrurile.

Cu degete tremurătoare, Hannah îi îndepărtă șuvițele umede de păr de pe fruntea lui Dynah.

— O vor spăla și o vor duce la un incubator

Dynah o putea auzi pe fetița ei țipând. *O, Doamne, chiar trebuie să renunț la ea atât de curând?* Se simți cuprinsă de panică și se strădui să și-o înăbușe.

— E în regulă, scumpo. Au grijă de ea, spuse Hannah cu voce sugrumată, fără a se putea uita și să vadă că într-adevăr aveau grijă de cea mică.

Spălată și învelită într-o pătură caldă și ușoară, Dynah fu scoasă cu patul pe coridor.

— Te-ai descurcat minunat, scumpo, spuse Hannah, conducând-o până în sala de supraveghere. Nu putea spune mai mult de atât. Privi peste umăr, și văzu copilul înfășat într-un coșuleț din plastic transparent dus spre secția de nou-născuți. Inima îi stătu în loc. Nepoțica ei.

— Odihnește-te aici. Mă întorc să văd ce faci peste câteva minute, spuse asistenta, lăsându-le într-un salon tăcut, antiseptic de supraveghere.

Când ușa se închise după asistentă, Dynah începu să plângă, suspine adânci, sfâșietoare de ușurare amestecată cu suferință.

— O, mamă. Tu ai văzut-o? Ai văzut-o cât era de perfectă?

— Da, scumpo. Am văzut.

Iar inima îi era sfâșiată.

Hannah se aplecă înainte și o sărută pe fata ei somnoroasă. — Mă duc acasă și dorm puțin, scumpo. Mă întorc mâine. Dynah dormea deja, epuizată după ceasurile de travaliu. Hannah rămase încă câteva clipe lângă patul ei, privind la șuvițele blonde de par care i se călionțau pe râmplele ficei ei. Părea atât de tânără și de neatinsă de tragediile vieții.

Cum de este cu puțință că mi-ai dăruit o asemenea fiică, Doamne? Sunt atât de nevrednică. E curajoasă și sinceră, și a rămas fermă pe poziție. Doamne, iartă-mă. Am încercat să o conving să-mi calce pe urme. Îmi amintesc toți anii aceia de pustietate și de izolare de Tine, și cu toate acestea, Tu m-ai răscumpărat. M-ai scos din groapă. Și mi-ai dăruit acest copil al ispășirii. Eram ca și Rahela din vechime, plângându-mi copilul, refuzând să fiu mângaiată pentru copilul meu care nu mai era. Iar apoi m-am întors către Tine, și Tu mi-ai spus: „Încetează-ți bocetele. Șterge-ți lacrimile din ochi. Tristețea ce ai arătat-o își va primi răsplata. Este o nădejde pentru tine în viitor.” Iar acum mi-ai arătat-o, Tată. Îți mulțumesc Ție, Isuse. Dynah Te-a urmat pe Tine, și nu pe mine.

Luă mâna inertă a lui Dynah și îi studie degetele subțiri și unghiile îngrijite, amintindu-și cum se agățase nepoțica ei de unul din ele și se ținuse strâns de ea înainte să-i fie luată. Și-și simți gâtul sugrumat.

O, Doamne, Doamne, indiferent care va fi voia Ta, o voi accepta. Indiferent. Numai spune-mi care este aceea. Te rog.

Cu toate că era trecut de ora unsprezece, luminile de pe coridorul din fața salonului lui Dynah erau toate aprinse. O asistentă trecu prin dreptul ei și îi zâmbi. Alte două asistente din sala lor de lucru discutau în dreptul unei fișe. Hannah ezită, stând în intersecția a două coridoare.

O ultimă oară, Doamne. Vreau să o văd o ultimă oară...

Nu se așteptase să-l găsească pe Doug la geamul secției de nou-născuți, dar iată-l că era acolo, privind înăuntru, cu o mână lipită de geam. Simțindu-se privit de cineva, își întoarse capul și o văzu. Își lăsă mâna jos, și făcu un pas înapoi.

Când Hannah veni mai aproape, văzu că o asistentă îi aduse fetița la geam ca să o poată vedea mai bine. Își ridică privirea la el, apoi înapoi la nepoțica ei care era dusă înapoi în pătuțul ei din plastic transparent. Se temea să se uite din nou la Doug, temându-se de ceea ar fi putut vedea în ochii lui, temându-se că el i-ar fi putut citi chinul în ochii ei.

— Dynah? spuse el răgușit.

— Doarme.

— Cum e?

— Bine. Înghiți cu greu și expiră încet, recăpătându-și controlul emoțiilor. Când ai ajuns aici?

— Puțin după ora cinci.

Ea-și închise ochii, rușinată. Ajunsese înainte să se nască copilul și așteptase ceasuri întregi să audă o veste de la ea. Ea îl exclusese deliberat, pedepsindu-l pentru rănilor din trecut. Își mușcă buza, așteptând acuzațiile și răbufnirea lui. El tăcea, încordat. Ea își aminti că el o acuzase de faptul că vedea doar partea goală a paharului, și știa că avusese dreptate. Ea își construise toată viața pe obiceiul acela și atrăsese durere în viața ei și a altora prin acest egocentrism continuu.

— Cum s-a descurcat? Întrebă el încetișor, fără să se uite la ea, cu ochii în continuare ațintiți la copil.

— Minunat.

— Nu mă mir.

Așteptă ca el să o întrebe de ce nu-l sunase înainte să plece de

acasă la spital. Dar el nu întrebă. De fapt nu o întrebă nimic. Nu o acuză de nimic. Nu o dojeni. Ea-l exclusese de la al doilea cel mai important eveniment din viața lor, nașterea nepoatei lor, iar el nu spunea nimic despre durerea pe care cu siguranță o simțea.

— Joe mi-a ținut companie, spuse el. O să se întoarcă mâine să o vadă.

Joe. Mereu credinciosul Joe.

— Asta e drăguț.

Rămaseră în tăcere, amândoi răniți, privind prin sticlă la bebelușul din pătuțul #7 cu numele *Carey* imprimat clar pe tăbliță cu litere negre.

— Îmi amintesc de ziua când s-a născut fiica noastră de parcă ar fi fost ieri, spuse Doug în cele din urmă. Seamănă leit cu Dynah.

Hannah îi auzi lacrimile din voce și înțelese perfect. Dar oare ei nu-i fusese frică? Nu se așteptase și ea la ce era mai rău? Ciudat că nu-i trecuse niciodată prin minte că în ciuda tuturor piedicilor, Dumnezeu era Cel care adusese acest copil în ființă. Dumnezeu o crease. Cum ar fi putut fi altfel decât minunată?

Cântași, ceruri, pentru că Domnul a făcut această minunată lucrare.

Și știa la fel de bine ce aștepta Dumnezeu din partea ei. Nu era cu nimic mai puțin decât ceea ce-și dorea ea însăși pentru sine. Restaurare.

Și atunci capitulă. Simplu. Complet. Și când o făcu, toată încordarea i se spulberă cu un oftat prelung. Putea respira din nou, și inspira aerul proaspăt al dulcelui har al lui Dumnezeu. Toți anii aceștia se luptase și se chinuise să obțină pacea prin metodele ei, și acum o primea ca pe un dar fără plată, drept recompensă pentru supunerea ei.

Plină până la refuz cu dragoste, Hannah își strecură mâna în mâna lui Doug și își strecură degetele printre ale ei.

— Haide să mergem acasă.

Degetele lui le cuprinseseră mai ferm pe ale ei, spunându-i mai multe decât ar fi putut rosti cuvintele vreodată.

Dynah se trezi simțindu-se goală și singură. Celălalt pat era neocupat, pacienta fusese externată puțin înainte să ajungă Dynah.

— Ești norocoasă că ai salonul doar pentru tine, îi spusese asistenta când aduse cina lui Dynah pe o tavă. O să poți dormi.

Se uită la ceasul de pe perete, văzu că era ora două și jumătate dimineață. Vedea lumina strecurându-se din coridor prin fanta de sub ușă. Cineva vorbea pe hol.

Trebuia să meargă la baie. În loc să sune după o asistentă, împinse păturile la o parte și își coborî picioarele pe lateralul patului. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să leșine pe podea și să îi facă pe toți să vină în fugă la ea.

În loc să se întoarcă după aceea în pat, își îmbracă halatul pe care i-l pregătise mama ei și se așază în scaunul de lângă geam. Expiră prelung, eliberându-se de durerea din inimă.

— Ava, Tată, cu siguranță că suferința aceasta a fost spre binele meu. Tu m-ai ținut în dragostea Ta și nu am fost nimicită. Ochii o înțepau plini de lacrimi. Facă-se voia Ta.

EU ÎI VOI CONDUCE PE ORBI PE CĂI PE CARE NU LE-AU CUNOSCUȚ, PE CĂRĂRI STRĂINE EU ÎI VOI CĂLĂUZI.

Lacrimile se rostogoleau pe obraji ei și îi pătară pijamaua albă.
ȘI UN COPIL ÎI VA CONDUCE...

— Doamne, spuse ea în șoaptă, ea s-a născut. E minunată. Tot ce am făcut, Tu ai făcut pentru mine. Acum ce să fac mai departe?

Și Dumnezeu îi spuse.

Iar Dynah nu stătu pe gânduri.

Tremurând, se întoarse în pat și apăsă butonul. O clipă mai târziu ușa se deschise și intră o asistentă.

— Îmi puteți aduce, vă rog, copilul meu?

Asistenta ezită.

— În condițiile date, ar fi mai bine să nu mai țineți copilul în brațe.

— Condițiile s-au schimbat. O păstrez.

Asistenta era informată de dificultățile legate de acest copil precum și de circumstanțele în care fusese conceput.

— Ar fi mai bine dacă ați discuta cu cineva despre asta.

Dynah zâmbi, radioasă.

— Am discutat deja.

Evie primi două telefoane în dimineața zilei de 25 septembrie. Primul era de la Hannah care o informa că Dynah născuse o fetiță. Mama și copilul erau amândouă sănătoase tun. Al doilea veni de la Dynah. Iar conversația fu scurtă.

— Bunico, voi păstra copilul.

— Slavă Domnului, spuse Evie, simțind cum povara a zeci de ani se spulberă și un nou drum se întindea înainte. Când să vă aștept?

Dynah se uită la fiica ei care sugea și fu cuprinsă de uimire de cât de desăvârșită era. Capul și trupul, mâinile și picioarele, mânuțele și piciorușele erau toate puse laolaltă o capodoperă. Gurița se opri din supt când adormi, sătulă și mulțumită. Dynah zâmbi, apăsându-și ușor sânul cu degetul mic pentru a-i opri suptul.

Dynah se acoperi, și o ridică pe fetița ei pe umăr și o mângâie ușor pe spate. Fetița era o moliciune caldă lipită de inima ei. Adora mireasma copilei, senzația pielii ei imaculate și mătăsoase, sunetele abia perceptibile pe care le scotea. O întinse pe fetiță între coapsele ei, Dynah desfăcu păturica și studie din nou trupul ei desăvârșit. Era fascinată de ea.

O, Doamne, Tu ai plăsmuit toate organele interne ale copilului; Tu ai țesut-o în pântecul meu. Îți mulțumesc, pentru că este făcută într-un chip atât de minunat. O, Tată, cât de minunate sunt cuvintele Tale, sufletul meu o știe atât de bine. Făptura ei n-a fost niciodată ascunsă ochilor Tăi. Tu ai văzut-o fărăndă diformă și i-ai scris numele în Cartea Vieții. Tu știi

chiar și numărul zilelor hotărâte pentru ea înainte să fi fost vreuna din ele. E frumoasă la fel cum Tu ești frumos, desăvârșită în toate privințele.

IMI VOI TURNA DUHUL MEU ȘI BINECUVÂNTĂRILE MELE PESTE COPIII VOȘTRI. EI VOR CREȘTE CA O IARBĂ BINE UDATĂ, CA ȘI SĂLCIILE PE MALUL UNEI APE. ȘI DINTRE EI VOR STRIGA CU BUCURIE, „EU SUNT A DOMNULUI.”

Dynah, se aplecă și sărută tălpile fiicei ei, și simți degetele minuscule strângându-se sub buzele ei.

— Bună, copilă.

Inima lui Dynah tresăltă când auzi vocea lui Joe. Ridicându-și capul, îl văzu rezemându-se relaxat de pragul ușii, privind-o. Inima îi alergă în întâmpinare când îl văzu zâmbind. Îi răspunse la zâmbet.

— Am reușit să ajung la spital la timp.

— M-am gândit la asta când am găsit biletul lipit de ușa de la intrare, spuse el, intrând în salon și deschizând draperia mai mult.

— Îmi pare rău, Joe.

— De ce? Că n-ai rămas să mă aștepti? Aș fi fost în stare să te strâng de gât dacă m-ai fi așteptat.

— Mama a spus că ai fost aici tot timpul.

— În sala de așteptare, împreună cu câțiva tătici nervoși.

— Inclusiv al meu.

— V-ați întâlnit?

— Azi dimineață. Aseară s-a oprit pe la nou-născuți s-o vadă, spuse uitându-se în jos la fiica ei. Își ridică privirea la Joe din nou și zâmbi. A plecat acasă împreună cu mama. Acum râdea de-a binelea. Mama a uitat că ea a venit cu mașina ei.

Ochii lui Joe licăriră.

— Presupun că lucrurile sunt promițătoare.

— Poți spune și așa. Au venit de dimineață împreună. Își ridică fruntea într-un mod tachinator. Și ai avut dreptate, Joe.

— Cu privire la ce?

Ea zâmbi.

— Că e fetiță.

El înconjură patul, zâmbind privind-o de sus pe micuță.

— Și încă o frumusețe de fetiță, exact ca mama ei. Îmi dai voie?

— Sigur, spuse ea, privindu-l.

Joe ridică bebelușul cu grijă, cuibărint-o cu grijă în brațele lui. Umblă prin salon, privind-o fascinat.

— Bună, prințeso, îi spuse încetisor, iar micuța se trezi, ridicându-și privirea la el. Joe se opri la picioarele patului și se uită la Dynah. Te-ai descurcat binișor.

Dynah se roși și-și plecă fruntea. Îi simți privirea măsurând-o în voie. Își dorea să fi apucat să se pieptene și să-și împletească părul, și să se machieze puțin. Probabil că arăta înfiorător în cămașa de noapte de la spital, cu părul tot răvășit.

Lui Joe însă i se părea mai frumoasă ca oricând. Își drese glasul.

— Ce nume vrei să-i pui?

— Deborah, spuse ea, Deborah Anne Carey. Deborah pentru judecătoria care condusese poporul ei în război, și Anne pentru prorocița care cunoscuse Cuvântul Domnului.

— Bine ai venit pe lume, Deborah Anne Carey, spuse Joe, mângâindu-i obrazul neted cu încheieturile degetelor. Nu atinsese niciodată ceva atât de fin, nici nu ținuse în brațe ceva atât de neprihănit și desăvârșit. Îi atinse palma și îi simți degețelele apucându-l de deget. Înghiți greu, copleșit de adâncimea îndurării lui Dumnezeu.

— Ne mutăm în Oregon peste câteva săptămâni.

Joe își ridică privirea.

— Poftim?

Se simțea de parcă Dynah l-ar fi lovit drept în plex.

Așa, pur și simplu, Doamne? Azi e aici, și mâine nu mai e?

— Eu și Deborah. Ne mutăm în Oregon, spuse ea din nou. Joe nu părea încântat. Ea-i explică de starea bunicii ei și de oferta ei precum și de chiotele de bun-venit pe care le scosese bunica de dimineată.

— Asta e super, spuse Joe sec. *Oregon, hm? OK, Doamne. Dacă așa vrei Tu. Oregon să fie atunci. Întotdeauna mi-am dorit să ajung și în nord-vest.* Am auzit că e un loc minunat de locuit acolo.

— Poate vii să ne vizitezi într-o zi, spuse Dynah. Se simțea precum unul din israeliții care rătăciseră patruzeci de ani în pustie. Tocmai pășea în apele Iordanului. Oare avea să despartă Dumnezeu apele și să o lase să ajungă în Țara Promisă?

Joe se uită drept la ea, cu ochii săi negri și curați.

— Să-mi dai adresa.

Ea clipi. Și dacă asta nu era o confirmare suficientă...

**ACESTA ESTE BĂRBATUL PE CARE L-AM ALES
PENTRU TINE, PREAIUBITO.**

În timp ce îl privea pe Joe în ochi, inima ei sângera. *O, Doamne, Doamne. Sunt atât de neurednică.*

Când Joe își îndreptă atenția la copilul ei, Dynah îl privi, iar inima i se înmuie și se încălzi. Fiecare îndoială și ezitare i se spulberă, și simți minunea dragostei lui Dumnezeu față de ea. *O, Isuse, Te iubesc. Te iubesc atât de mult.*

— O, Joe... spuse ea încetișor, văzându-l parcă pentru prima oară cu adevărat. Întotdeauna fusese acolo, chiar lângă ea, exact acolo unde-l pusese Domnul.

Joe își ridică fruntea și se uită la ea, neînțelegând ce vedea în ochii ei. Așteptase atât de mult încât nu reuși să îi recunoască mesajul.

— Îmi pare rău, spuse el. N-am vrut s-o monopolizez. Îi aduse copilul în cealaltă parte a patului și o puse cu grijă pe coapsele lui Dynah.

— Joe... Îi cuprinse obrazul în palmă, și îi întoarse fața spre ea. Scumpul meu Joe... Se aplecă și-l sărută drept pe gură.

Joe își ținu suflarea și se desprinse de ea, privind-o atent în ochi. Când o văzu zâmbind, parcă i se deschiseseră cerurile.

— O, spuse el, iar cuvântul acela părea începutul unui psalm. Își strecură cu grijă degetele prin părul ei, și se lăsă copleșit de uimire. Era și timpul.

Ea râse încetișor.

— Te căsătorești cu mine?

Gura lui se arcui ușor, iar ochii îi străluceau.

— Credeam că nu mai întrebi niciodată.

Aplecându-se din nou spre ea, Joe o sărută așa cum visase să o facă încă din clipa când o văzuse pășind în sala de sport de la NLC.

Sperăm că ți-a făcut plăcere lecturarea acestei cărți.

Pentru detalii suplimentare și alte apariții editoriale

ale scriitoarei Francine Rivers, dar nu numai,

pe care le găsiți la Editura Scriptum, vezi paginile de final

și accesează librăria virtuală de la adresa www.scriptum.ro

EPILOG

O tânără fată ședea în sala de așteptare ticsită a clinicii, cu inima bubăindu-i în piept, iar stomacul atât de încordat încât îi era greață. O fată ședea plângând încetitor în timp ce o femeie mai în vârstă, cu ochii mișiți și cu buzele subțiri ședea alături de ea. O femeie de aproape patruzeci de ani cu picioarele lungi încrucișate citea revista *Fortune*. O altă fată, adolescentă, cu o pereche de blugi negri uzați Levi's și un tricou alb pe gât ședea aplecată înainte, cu genunchii și vârfurile pantofilor lipite, lângă o prietenă de-a ei îmbrăcată într-o fustă scurtă și neagră și un sveter roșu strâmt.

Nimeni nu vorbea nimic. Nimeni nu privea pe nimeni. Se uitau toate în jos, la mâinile lor sau în vreo revistă sau departe, în zare.

Tânăra fată își închise ochii strâns, rugându-se să aibă putere.

EU SUNT AICI, PREAIUBITO, EU SUNT DOMNUL DUMNEZEUL TĂU, CARE TE IUBEȘTE.

Ușa se deschise, și o femeie îmbrăcată în alb se opri privind-și clip-bordul.

— Numărul nouă.

În sala de așteptare se eliberă un loc.

Tânăra se aplecă înainte pe scaunul ei. *O, Doamne, o, Doamne, mi-e atât de frică. Vreau să mă duc acasă.*

IEȘI DIN MIJLOCUL LOR ȘI DESPARTE-TE DE EI, IAR EU TE VOI CĂLĂUZI PE CALEA VEȘNICIEI.

Tremurând, se ridică în picioare.

Prietenul ei o apucă de încheietura mâinii.

— Unde pleci? spuse el pe un ton încordat, în șoaptă.

Ea se aplecă spre el și îi spuse în șoaptă:

— Nu vreau să fac asta.

El o trase înapoi pe scaun lângă el.

— Tu crezi că eu vreau?

— Atunci haide să plecăm.

— Și ce să facem? El se aplecă mai aproape de ea, vorbind să-l audă doar ea. Uite, nici pentru mine nu-i ușor. Nu face totul și mai greu. Am discutat de o sută de ori despre asta. Nu avem ce altceva să facem.

Ea încercă să nu plângă. Cu plânsul n-ar fi reușit decât să-l supere și mai rău. Nu voia să-l facă să se mânie pe ea.

— Nu cred că pot face asta.

— Ai spus că părinții tăi or să te dezmoștenească.

CHLAR DACĂ TE VOR PĂRASI TATĂL ȘI MAMA TA, EU NU TE VOI PĂRASI NICIODATĂ.

— Și cum rămâne cu școala?

— Trebuie să mai existe și o altă soluție.

— Ce altă soluție?

Ea-și ridică privirea la el implorator.

— Ne-am putea căsători.

— Da, sigur, spuse el *sotto voce*. Și să trăim din ce? Din dragoste?

— Aș lucra...

— Mai dă-mi pace. La localul acela de *fast-food*? Și să iei salariul minim? Și ce se întâmplă după ce se naște copilul? Și eu să-mi iau rămas bun de la viitorul meu. Vreau să mă duc la facultate. Sau ai uitat?

Ochii o ardeau de lacrimi când îi auzi tonul. Fusese atât de drăguț și de tandru după ce făcuseră sex. După prima oară, asta era tot ce-și mai dorea. Iar acum că rămăsese însărcinată, mai tot timpul era furios pe ea. Uitase să-și ia pilula în ziua aceea, și el nu își luase niciodată niciun fel de măsuri de precauție.

— Mi-e frică, spuse ea cu o voce abia auzită și tremurată.

ÎNCREDE-TE ÎN MINE. EU SUNT STÂNCA ȘI TURNUL

TĂU DE SCĂPARE. EU SUNT MÂNTUITORUL TĂU, PREAIUBITO. ALEARGĂ LA MINE, PENTRU CĂ EU SUNT SCUTUL ȘI TRÂMBIȚA MÂNTUIRII TALE. CHEAMĂ-MĂ ȘI TE VOI SCĂPA DE VRĂJMAȘII TĂI, IAR FUNIILE MORȚII NU TE VOR ÎMPRESURA...

— Și mie mi-e frică, spuse el, luând-o prin surprindere.

— Vreau să plec.

El o apucă de mână și o ținu strâns. Îi simțea sudoarea din palme.

— Am auzit că nu e atât de rău, spuse el mohorât.

CAUTĂ-MĂ, PREAIUBITO, ȘI EU ÎȚI VOI RĂSPUNDE. TE VOI ELIBERA. VOI FI LOCUL TĂU DE SCĂPARE. EU TE VOI OCROȚI ȘI TE VOI ÎNCONJURA CU CÂNTĂRI DE ELIBERARE.

— Se spune că nu durează decât câteva minute. Până mâine, totul va fi de domeniul trecutului.

Ea se uită la prietenul ei și înțelesese cât de neconfortabil se simțea. Nu voia să mai vorbească despre asta. Voia doar să termine odată cu asta și să plece de aici.

O, Doamne, nu vreau să-l pierd.

EU SUNT DOMNUL, DUMNEZEUL TĂU ȘI NU ESTE ALT DUMNEZEU ÎN AFARĂ DE MINE.

Inima ei tresări când ușa se deschise din nou.

ALEARGĂ LA MINE ÎN CEASUL NECAZULUI ȘI EU TE VOI...

Fu chemat numărul ei.

IUBI CU O IUBIRE VEȘNICĂ.

Ea ezită.

— Du-te, spuse prietenul ei, privind-o implorator.

NU-ȚI ASCUNDE FAȚA DE MINE, PREAIUBITO. EU TE IUBESC CU O IUBIRE VEȘNICĂ. EU MĂ VOI ÎNGRIJI DE TINE. ASCULTĂ VOCEA MEA.

Numărul ei fu chemat din nou. Îi venea să sară și să fugă țipând din sală.

CHEAMĂ-MĂ ȘI TE VOI SCOATE DIN ACEASTĂ GROAPĂ A DISPERĂRII ȘI ÎȚI VOI PUNE PICIOARELE PE

STÂNCĂ. EU TE VOI OCROTI. MĂ VOI ÎNGRIJI DE TINE. O, COPILUL MEU PREAIUBIT, EȘTI ATÂT DE PREȚIOASĂ PENTRU MINE, ATÂT DE PREȚIOASĂ ÎNCÂT MI-AM DAT VIAȚA PENTRU TINE ȘI AM ÎNVIAT CA TU SĂ POȚI TRĂI PRIN MINE. AI ÎNCREDERE ÎN MINE, PREAIUBITA MEA, AI ÎNCREDERE ÎN MINE.

Băiatul o luă de mână și se ridică în picioare. Cu inima bubuindu-i în piept, se ridică și ea odată cu el.

El nu o conduse afară din clinică. Ci o dădu pe mâinile femeii din prag care ținea clip-bordul în mână. Femeia îi zâmbi și îi spuse că totul avea să fie în regulă. Dându-i drumul, băiatul făcu un pas înapoi și îi întoarse spatele. Când fata porni înainte, privi în urmă și știu că era singură. Când ușa se închise, moartea o împresură.

Iar în tăcerea și separarea ce urmă se auzea plânsul unicului Fiu al lui Dumnezeu, Fiul Ispășirii.

Preaiubito,

Dacă accepți posibilitate și-a desigur rani vechi, te rog nu uita că Isus te așteaptă cu brațele deschise pentru a te primi și a te mângâia ca pe copilul Său. Nu există nimic, absolut nimic, ce Domnul să nu poată ierta – și uita. El promite că pe cât de departe este răsăritul de apus, atât de departe și-a alungat fărădelegile de la tine. A murit pentru tine și a înviat pentru ca tu să poți avea o viață nouă în El. Tot ce ai tu de făcut este să-L primești pe El. Dragostea Lui nu poate fi dobândită, ci este primită ca un dar fără plată. Aceasta este rugăciunea mea pentru tine: să-L cunoști și să-L accepți pe Isus Cristos ca Mântuitor și Domn și să înveți cine ești în El.

În Cristos, tu ești copilul Lui. Crești în El. Ești iertată. În Cristos, ești o făptură nouă, însuși Templul Duhului Sfânt. Ești eliberat de forțele întinericului. Ești răscumpărată, binecuvântată, sfântă și sfințită. Chiar și acum, Dumnezeu îl ține în brațe pe copilul tău. Iar în Cristos, veți putea fi reuniți în dragoste.

Ești biruitoare și eliberată de păcat și moarte. Ești mai mult decât biruitoare. Ești puternică în Domnul, și poți rezista în fața oricărei furtuni prin El.

Ești pecetluită cu Duhul Sfânt promis. Ești acceptat. Ești întreagă în El. Ești răstignită împreună cu El, eliberată de condamnare, și

împăcată cu Dumnezeu cel Atotputernic și reunită cu copiii tăi. Prin Isus, ești calificată să fii împreună moștenitoare cu El. Ești împreună cetățeană cu sfinții și cu cei din casa lui Dumnezeu. Ești zidită pe fundamentul apostolilor și prorocilor, iar Isus Cristos este piatra din capul unghiului, Marele tău Preot, Mirele tău.

Ești născută din Dumnezeu, iar cel rău nu te mai poate atinge.

Ești acoperită de binecuvântări.

Ești chemată de Dumnezeu.

Ești aleasă!

Ești un ambasador al lui Cristos, un sol al Veștii Bune. Ești vindecată prin rănilor suferite de Isus și ești transformată după chipul și asemănarea Lui.

Ești iubită.

Ești una în Cristos.

Ai viață veșnică.

Poți face totul în Cristos Isus.

Harul și îndurarea Lui întrec orice-aș putea spune în cuvinte. Biblia este plină de dragostea Lui pentru tine, și de promisiunile Lui. Te rog, îngăduie-ți să experimentezi dragostea și iertarea aceasta, să trăiești în ele, să trăiești umblând cu El. Renunță la tine, și strigă către Domnul, și El te va auzi și îți va răspunde. El știe totul despre tine. El știe tot ce-ai făcut, unde ai fost, ce ai spus, cum te-ai simțit și te iubește cu o iubire veșnică.

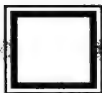
Cel Sfânt, Isus Cristos, Dumnezeu cel Atotputernic, Își întinde chiar acum mâna către tine. Tot ce ai tu de făcut este să-ți deschizi ușa inimii tale și să-L poștești înăuntru.

Așa să fie.

Francine Rivers.

Întrebări și
discuții

Dragă cititorule

Recent am terminat de citit romanul profund emoționant și controversat *Copilul ispășirii* de Francine Rivers. Autoarea și-a exprimat evident dorința ca toți cei care au fost atinși de actul avortului să găsească pace și restaurare. De asemenea dorește ca fiecare cititor să caute în Cuvântul lui Dumnezeu răspunsuri pentru orice decizie dificilă cu care s-ar putea confrunta vreodată. Următorul ghid de studiu este menit să vă crească apetitul pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a discerne care este planul Lui pentru viața ta.

Dynah a fost chemată de Dumnezeu „să iasă din mijlocul” mulțimii, a celor educați, a liderilor spirituali, a familiei și prietenilor ei pentru a alege voia lui Dumnezeu pentru sine și pentru copilul ei nenăscut. În mod similar, Dumnezeu ne cheamă pe fiecare dintre noi să „ieșim din mijlocul” credințelor populare și a comportamentului societății noastre, să trăim viața pe care o dorește El pentru noi. Să exprimăm prin acțiunile noastre ceea ce spunem că credem, să trăim o viață de integritate și ascultare față de El.

Fie ca Dumnezeu să vă ajute să descoperiți că trebuie „să ieșiți din mijlocul” [mulțimii] pentru a putea sta cu El. Vă doresc să descoperiți că pacea pe care o oferă El se va revărsa în jurul tuturor celor din jurul vostru pe măsură ce umblați împreună cu El.

Peggy Lynch

Tu mi-ai creat toate părțile interioare ale trupului meu și m-ai ținut în pântecele mamei mele. Îți sunt mulțumitoare pentru că m-ai făcut o făptură așa de minunată și de complexă! Lucrarea mâinilor Tale este minunată – ce bine vede sufletul meu lucrul acesta. M-ai privit în timp ce eram făcută într-un loc tainic, când eram ținut în întunecimea pânteclui. Mă vedeai înainte să mă nasc. Fiecare zi a vieții mele era scrisă în cartea Ta. Fiecare clipă a fost lămurită înainte să fi fost vreo zi din viața mea. Cât de prețioase sunt gândurile Tale despre mine, o, Dumnezeule. Ele nu pot fi numărate! (Psalmul 139:13-17 – adaptare după varianta folosită în original)

Ce putem învăța din acest pasaj despre creația unei noi vieți? Cine este implicat în aceasta și în ce măsură? Ce gândește Dumnezeu despre fiecare viață nouă? Despre viața ta?

Cu care personaj din povestire te identifici cel mai bine? De ce?

Frica de oameni este o cursă periculoasă, dar cel ce se încrede în Domnul este în siguranță. (PROVERBE 29:25 – adaptare după varianta folosită în original)

Analizați-le pe Hannah și pe Evie în lumina acestui verset. Ce anume le-a motivat deciziile? În ce mod au fost prinse în cursă?

În ce mod și-a luat Dynah deciziile în mod diferit? De cine s-a temut? Cum a fost Dumnezeu un loc al siguranței pentru ea?

---

*Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel
Legea lui Cristos. Dacă te crezi prea însemnat pentru a
ajuta pe cineva, te înșeli singur. Nu ești atât de însemnat.
(GALATENI 6:2-3 – adaptare după versiunea folosită în
original)*

Comparați-l pe Ethan cu Joe. Cum au fost afectate deciziile și capacitatea lui Ethan de a fi îndurător de modul în care și-a perceput viitorul? Cum au afectat-o acestea pe Dynah?

Cum au fost afectate deciziile și capacitatea lui Joe de a asculta de trecutul său? Ce rol a jucat el în viața lui Dynah? Ce rol a jucat Dynah în viața lui?

Comparați-l pe Dr. Wyatt și pe decanul Abernathy în lumina pasajului din Galateni 6:2-3. Ce a descoperit Dr. Wyatt despre sine? Ce ați descoperit cu privire la decan? Care dintre ei s-a supus în cele din urmă legii lui Cristos?

Dragi frați și surori, chiar dacă un credincios este doborât de vreun păcat, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ajutați cu toată blândețea și smerenia să se întoarcă la calea cea bună. Și aveți grijă să nu cădeți în aceeași ispită și voi. Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel Legea lui Cristos. (GALATENI 6:1-2 – adaptare după versiunea folosită în original)

Analizați căsătoria lui Doug cu Hannah. Ce lipsea? Cum au contribuit fiecare la problemele lor?

Cum a reușit Dynah să scoată la iveală problemele din căsnicia părinților ei? Cum au reușit deciziile ei în cele din urmă să aducă vindecare în familia ei?

De aceea, ieșiți din mijlocul celor necredincioși, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul. Nu vă atingeți de

lucrurile lor necurate, și Eu vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic."
(2 CORINTENI 6:17-18 – adaptare după versiunea folosită în original)

Ce trebuie să faceți pentru „a ieși din mijlocul lor“ (al cui?) și de ce? Care sunt limitele sau limitările pe care trebuie să le puneți? Ce relații trebuie să evaluați?

Care sunt zonele încărcate de suferință din viața ta pe care ai reușit să le identificeți cu ajutorul acestei povestiri? Ce intenționezi să faci în această privință?

Ce lucru care vă frământă v-ar putea răpi sentimentul de siguranță și pacea lui Dumnezeu?

Isus a spus, „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11:28)

Ascultă de El, preaiubito!

**Pentru seria completă,
în limba română,
a romanelor scrise de**

FRANCINE RIVERS

**vizitează
www.scriptum.ro**

Într-un moment terifiant, îngrozitor, viața perfectă a lui Dynah Carey este zdruncinată de un viol, viitorul său strălucit este irevocabil marcat de o sarcină nedorită, iar familia ei este profund afectată.

Credința aparent solidă a lui Dynah este serios răscolită în momentul când este pusă în fața celor mai controversate decizii ale vieții sale: să accepte sau să pună capăt vieții înfiripate în pânțele ei.

Este un roman emoționant și controversat ce ne provoacă să înțelegem și să prețuim sanctitatea vieții, care este darul lui Dumnezeu. Va fi cu siguranță o încurajare pentru toți aceia care, într-un fel sau altul, s-au confruntat cu decizia de a lua parte la un avort sau care cred că avortul este o opțiune, de vreme ce este legal. Subiectul cărții prezintă un exemplu de reabilitare pe care o poate aduce iertarea lui Dumnezeu, un Dumnezeu care chiar dacă îngăduie să trecem prin foc, nu ne lasă să fim mistuiți, ci ne purifică și ne restaurează.

Francine Rivers și-a început cariera literară la Universitatea din Nevada, Reno. A publicat peste douăzeci de romane inspiraționale, de dragoste și istorice – toate bestselleruri – care au câștigat sau au fost nominalizate la importante premii în domeniu. Datorită succesului dobândit, a câștigat deopotrivă admirația scriitorilor și loialitatea cititorilor.

Tipărite în peste douăzeci de limbi, romanele sale au devenit bestselleruri în multe din țările unde au fost traduse.

Este căsătorită cu Rick Rivers, au trei copii și locuiesc în California de Nord, Statele Unite.

EDITURA SCRIPTUM
www.scriptum.ro

ISBN 978-973-1813-47-9

9 789731 813479